

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

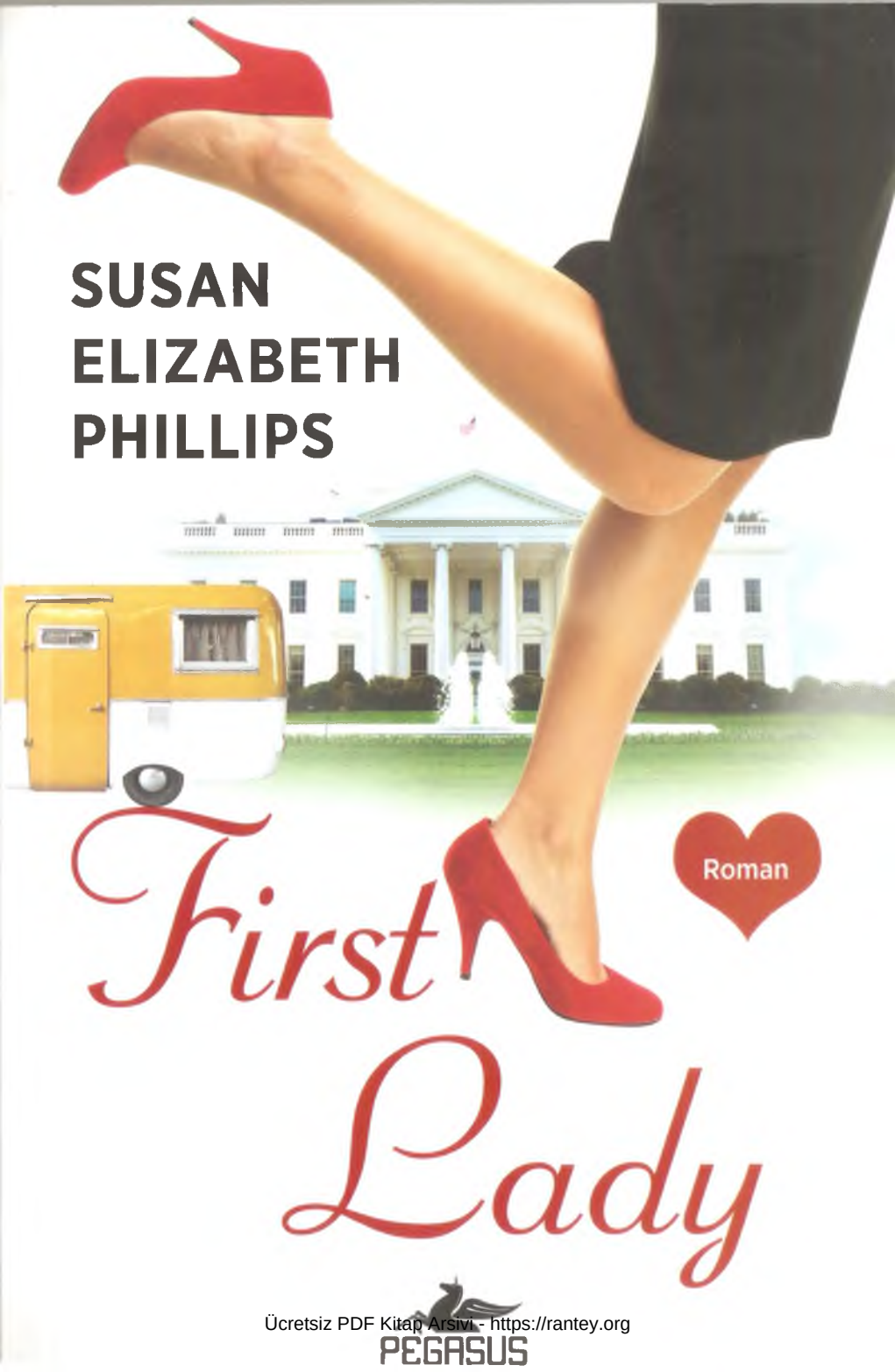
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS**

First
Lady

Roman

Geçmişinden Kaçamazsın!

Kendini yeniden keşfeden bir kadın
Sevgi ve aile kavramlarıyla savaşıyan bir adam
Amerikan rüyasının peşinde bir yolculuk

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı öldürüldükten sonra, başkanın güzel ve genç eşi Beyaz Saray'dan kurtulabileceğini zannetmiştir ama koşullar onu tekrar First Lady rolünü oynamaya zorlar.

Çok geçmeden kaçmayı kafasına koyan Nealy birkaç günlüğüne bile olsa sıradan bir insan gibi yaşamaya karar verir. Tek yapması gereken kimliğini gizlemektir ve bunu nasıl yapacağını da bulmuştur.

Tüm ülke onu ararken First Lady, çıldırtacak kadar gizemli, bir o kadar çekici bir yabancı ile iki küçük yetim çocuğun yanında bir yolculuğa çıkar.

Amerika'nın kalbine doğru gittikleri sırada seyahatleri de sevgi dolu bir maceraya dönüşecektir.

“Susan Elizabeth Phillips, yüreğinizi sımsıkı sarıp
bir daha bırakmayan bir öykü kaleme almış.”

Oakland Press

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-944-8

First Lady

Pegasus Yayınları: 2283

First Lady

Susan Elizabeth Phillips
Özgün Adı: First Lady

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2020
ISBN: 978-605-299-944-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 2000

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

First Lady

İngilizceden çeviren:
Belgin Selen Haktanır

PEGASUS YAYINLARI

Cathie Linz, Lindsay Longford ve Suzette Vann'e... en sevgili arkadaşlarım ve DuPage Bölgesi'ne adım atmış en iyi romans yazarları. Bana inanmaya devam ettiğiniz için teşekkürler!

Bu kitabı yazma sürecimde bana özellikle yardımcı olan herkese teşekkürlerimi yolluyorum: Jill Barnett, Marlene Cerny, Mary Kilchenstein, Ernie Locker, Susan Nicklos, Mary Jo Putney, Tillie Phillips ve John Roscich. Ayrıca, Katie anneme, Lydia büyükanne ve sevgili yeğenim Caleb'a; Nancy Heller ve güzel torunu Natalie'ye, Cathie ve dünya tatlısı yeğeni Joshua'ya da teşekkürlerimi yollamak isterim. Steven Axelrod, Carrie Feron ve Avon Books'taki herkese her daim minnetlerimle...

Yapamayacağınızı düşündüğünüz şeyi yapmanız gerek.

– Eleanor Roosevelt

BİRİNCİ BÖLÜM

Cornelia Litchfield Case'in burnu akıyor ve kaşınıyordu. Yoksa son derece zarif bir burundu bu. Kusursuz bir şekli vardı, göze batmıyordu ve kibardı. Alnı soylu bir görünüme sahipti, elmacıkkemikleri de zarifti ve sert görünecek kadar çıkık değildi. Damarlarında akan soylu Mayflower kanı, ona en tanınmış seleflerinden biri olan Jacqueline Kennedy'den bile daha iyi bir soyağacı sunuyordu.

Babası yasaklamasaydı seneler önce kesmiş olacağı uzun ve güzel saçlarını Fransız topuzuyla toplamıştı. Daha sonradan kocası saçlarını uzun bırakmasını önermişti ve bunu çok nazik bir şekilde yapmıştı çünkü ona her zaman nazik davranırdı. Kısacası, nefret ettiği bir saç modeli olan ve akan burnunu dünyanın dört yanındaki milyonlarca insan onu televizyon ekranlarında izlediği için kaşıyamayan Amerikalı bir soyluydu o.

İnsanın eşini toprağa vermesi, gününün berbat geçmesine neden olabiliyordu.

Ürperdi ve darmadağın olmaya biraz daha yaklaşırken içini kaplayan histeriyi yutkunarak gidermeye çalıştı. Kendisini o ekim gününün güzelliğine ve güneşin Arlington Mezarlığı'ndaki sıra sıra mezar taşının üstündeki parıltılarına vermek istedi ama gökyüzü fazla yakın, güneş de fazla alçaktı.

Zemin bile onu ezmek için kendisini yukarı itiyor gibiydi.

İki yanındaki adamlar ona biraz daha yaklaştılar. Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni başkanı kolunu sıkıca tuttu. Babası da dirseğini kavradı. Tam arkasında duran, kocasının en yakın arkadaşı ve danışmanı Terry Ackerman'm hüznü, onu kocaman, kapkaranlık bir dalga gibi kapladı. Bu his onu boğuyor, içine çekmeye ihtiyaç duyduğu havayı adeta çalıyordu.

Siyah, şık ve alçak topuklu ayakkabılarının içindeki ayak parmaklarını sıkarak ve altdudağım ısırarak çılgık atmamaya çalıştı ve içinden *Goodbye Yellow Brick Road* şarkısının nakaratını söylemeye başladı. Elton John'un bu şarkısı ölü bir prenses için yazdığı bir başka şarkıyı hatırlattı ona. Acaba Elton John şimdi suikasta uğramış bir başkan için de bir şarkı yazar mıydı?

Hayır! Bunu düşünme! Saçlarını ve akan burnunu düşünecekti. Sekreteri, Dennis'in Beyaz Saray'dan üç sokak ötede silah kullanma hakkının ABD Başkanı'nı hedef tahtası olarak kullanmayı da içerdiğine inanan bir silah fanatigi tarafından suikasta uğradığını haber verdiğinden beri nasıl bir lokma yiyecek dahi yutamadığını düşünecekti. Suikastçi, bir polis memuru tarafından olay yerinde öldürülmüştü ama bu durum üç senelik kocasının, büyük bir aşkla sevdiği adamın o sırada karşısındaki pırıl pırıl, siyah tabutta yattığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Üstündeki siyah takımın yakasına iliştirilmiş mineli Amerikan bayrağına dokunmak için kolunu babasının elinden kurtardı. Dennis'in sık sık taktığı rozetti bu. Bunu Terry'ye verecekti. Keşke hemen arkasını dönüp verebilse, acısını hafifletmeye yardımcı olabilseydi.

Umuda, tutunacak olumlu bir şeye ihtiyacı vardı ama bunu yapmak iyimser olmaya kararlı birisi için bile zordu. Sonra o olumlu şeyi buldu...

Artık Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın eşi değildi.

Hissettiği ufak rahatlama hissi ABD'nin en yeni başkanı Lester Vandervort'un birkaç saat sonra Dennis Case'in Oval Ofis'teki eski çalışma masasından ona baktığını gördüğü anda elinden alındı.

Kocasının, Teddy Roosevelt'in tütün kutusunda muhafaza ettiği küçük Milky Way'ler, fotoğraf koleksiyonuyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Vandervort odaya hiçbir kişisel eşya koymamıştı; merhum karısının bir fotoğrafı bile yoktu ama Nealy, ofis personelinin bu hatayı hemen düzeltereğini biliyordu.

Vandervort ince yapılı ve dışarıdan bakınca dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş gibi görünen bir adamdı. Son derece zekiydi, mizah anlayışından neredeyse tamamıyla yoksundu ve işkolik olduğu herkes tarafından biliniyordu. Altmış dört yaşında bir dul olarak, artık dünyanın en gözde bekâriydi. Edith Wilson'ın, Woodrow Wilson'ın başkanlık töreninden on sekiz ay sonra vefat edişinden beri, ABD'nin ilk kez bir First Lady'si yoktu.

Oval Ofis'teki hava iklim kontrollüydü, çalışma masasının arkasında yükselen pencereler kurşungeçirmezdi ve o anda kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu. Şöminenin önünde durmuş, boş gözlerle Rembrandt Peale'in Washington portresine bakarken yeni başkanın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi: "...Bu konuyu şu anda açarak, düşüncesiz görünmek istemem ama başka seçeneğim yok. Tekrar evlenmeyeceğim ve kadın akrabalarımın hiçbirisi First Lady görevini üstlenmeye yakın bile değil. Sizin bu rolü üstlenmeye devam etmenizi isterim."

Başkan'a yanıt verirken tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Mümkün değil. Bunu yapamam." Cenaze giysilerinin hâlâ üstünde olduğunu haykırmak istedi ama duygularını haddinden fazla belli etme hakkı, Beyaz Saray'a gelişinden çok uzun süre önce elinden alınmıştı.

Saygıdeğer babası krem rengi Şam işi kumaşla kaplı iki koltuktan birinden kalktı ve her zamanki Prens Philip pozunu aldı:

Ellerini arkasında birleştirdi, ağırlığını topuklarına verdi. “Senin için zor bir gün oldu, Cornelia. Yarın her şeyi daha net görürsün.”

Cornelia. Babası dışında, hayatında önemli olan herkes ona Nealy diye hitap ederdi. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Tabii ki değiştireceksin,” dedi babası. “Bu rejimin yetkin bir First Lady’ye ihtiyacı var. Başkan ve ben bunu her açıdan düşündük ve ikimiz de bunun ideal çözüm olduğuunda hemfikiriz.”

Cornelia dediği dedik bir kadındı ama babası söz konusuyken iş değişiyordu. Bu yüzden ona meydan okumak için cesaretini toplamak zorunda kaldı. “Kimin için ideal çözüm? Benim için değil.”

James Litchfield ona kendini bildi bileli insanları kontrol etmek için kullandığı bakışı fırlattı. İronik bir biçimde, parti başkanı olarak şu anda, başkan yardımcısı olarak görev yaptığı sekiz yıldakinden daha fazla güce sahipti. Cornelia’nın babası, Virginia’nın yakışıklı ve bekâr valisi Dennis Case’in başkanlık potansiyelini keşfeden ilk kişi olmuştu. Dört sene önce, bu adamla evlenmek üzere mihraba doğru ilerleyen kızına eşlik etmekle de iktidar değiştirme yeteneğiyle ilgili şöhretini tartışmasız bir hale getirmişti.

“Bunun ne kadar travmatik bir durum olduğunu herkesten iyi biliyorum,” diye devam etti Litchfield, “ama sen Case ve Vandervort yönetimleri arasındaki en belirgin bağlantısın. Ülkenin sana ihtiyacı var.”

“Partinin bana ihtiyacı olduğunu söylemek istiyorsun sanırım.” Lester’in özel bir karizmadan yoksun olmasının, yardım görmeden başkan sečilmesini zorlaştıracığını biliyordu. Başarılı bir politikacıydı ama Başkan Dennis Case’in yıldız parıltısının bir gramına dahi sahip değildi.

“Sadece yeniden sečil olasılığını düşünmüyoruz,” dedi babası, tereyağından kıl çekerek gibi yalan söyleyerek. “Amerikan halkını düşünmüyoruz. Sen önemli bir istikrar ve süreklilik sembolüsün.”

Vandervort hızlı hızlı konuştu. “First Lady olarak, eski görevine devam edeceksin ve aynı personele sahip olacaksın. Bir ay boyunca

babanın Nantucket'taki evinde kalıp kendini toparla, sonrasında seni yeniden programa dahil ederiz ve buna kordiplomatiğe vereceğimiz smokinli davetle başlarız. Ocak ayı ortasını G-8 zirvesi için boş tut. Güney Amerika ziyareti de zorunlu. Tüm bunlar zaten programında olduğundan, senin için bir sorun olmayacaktır.”

Cornelia'nın altın sarısı saçlı, karizmatik kocasının yanında olmayı planladığı için bu tarihlerin programında olduğunu başkan nihayet hatırlamış gibiydi. Daha sonra alçak sesle ve gecikmeli olarak, “Bunun senin için zor bir zaman olduğunu biliyorum, Cornelia,” diye devam etti, “ama başkan da senin devam etmeni ve acını hafifletmen için kendini meşgul etmeni isterdi.”

Pislik. Cornelia onun suratına bunu haykırmak istedi ama babasının kıızıydı ve hislerini gizleyecek şekilde yetiştirilmişti, bu yüzden bir şey demedi. İki adama da dik dik baktı. “İmkânsız. Hayatımı geri istiyorum. Bunu hak ettim.”

Babası üstünde başkanlık mührü olan halıyı aşip ona biraz daha yaklaştı ve ihtiyaç duyduğu oksijenin birazını daha çaldı. Cornelia kendisini kapana kısılmış gibi hissetti ve Bill Clinton'ın bir keresinde Beyaz Saray'ın federal ıslah sisteminin baş tacı olduğunu söylediğini hatırladı.

“Yetiştireceğin çocukların ya da sürdüreceğin bir mesleğin yok,” dedi babası. “Bencil biri değilsin, Cornelia, görevini yerine getirmek için yetiştirildin. Adada biraz zaman geçirdikten sonra kendine geleceksin. Amerikan halkı sana güveniyor.”

Cornelia bunun nasıl olduğunu düşündü. O kadar popüler bir First Lady haline nasıl gelmişti? Babasına göre bunun nedeni, ülkenin onun büyüyip olgunlaşma dönemine şahit olmasıydı ama kendisi bunun çocukluğundan itibaren halkın gözünün önünde yanlış adımlar atmayacak şekilde yetiştirilmesine bağlı olduğunu düşünüyordu.

“Halkın gözünde popüler değilim,” dedi Vandervort, Cornelia’nın her zaman takdir ettiği ama kendisine pek çok oya mal olan açık sözlülüğüyle. “Ama bunu bana sen sağlayabilirsin.”

Nealy bir an Lyndon B. Johnson böyle bir şey teklif etse, Jacqueline Kennedy ne yapardı diye düşündü. Ama Johnson’ın vekil bir First Lady’ye ihtiyacı olmamıştı. En iyisiyle evliydi.

Nealy de en iyisiyle evlendiğini düşünmüştü ama işler umduğu gibi gelişmemişti. “Bunu yapmak istemiyorum. Özel bir hayatı hak ettim.”

“Özel hayat hakkından Dennis’le evlendiğinde feragat ettin.”

Babası yanıliyordu. Nealy bu hakkından James Litchfield’in kızı olarak dünyaya geldiği gün feragat etmişti.

Yedi yaşındayken, babası başkan yardımcısı olmadan uzun süre önce, ülkedeki gazeteler onun Beyaz Saray’ın bahçesinde bulunduğu Paskalya yumurtalarını nasıl engelli bir çocuğa verdiğiyle ilgili haberler yapmışlardı. Ama o yumurtaları çocuğa vermesini fısıldayarak söyleyen kişinin o zamanlar bir ABD senatörü olan babası olduğu ve Nealy’nin bunu yapmak istemediği için ağladığı, haberlere hiç yansımamıştı.

On iki yaşında ağızındaki diş telleri parıldarken, Washington, D.C.’deki bir aşevinde mısır çorbasını kâseye koyarken fotoğrafı-
lanmıştı. On üç yaşındayken de bir bakımevinin tadilatlarına yardım ederken, burnuna yeşil boya bulaşmış halde... Ama on altı yaşındayken, Etiyopya’da açlıktan ölmek üzere olan bir bebeği yanaklarından yaşlar süzülerek kucaklarken çekilmiş fotoğrafıyla popüleritesini sonsuza dek mühürlemişti. Bu fotoğraf *Time* dergisinin kapağı olmuş, onu Amerika’nın merhametinin bir sembolü haline getirmişti.

Açık mavi duvarlar üstüne üstüne gelmeye başlamıştı. “Daha kocamı toprağa vereli sekiz saat bile olmadı. Bu konuyu şimdi konuşmayacağım.”

“Tabii, canım. Ayarlamaları yarın tamamlarız.”

Nealy en sonunda kendisine altı haftalık bir huzur kazanmayı başarmış ama işe koşulmaktan kurtulamamıştı çünkü yapmak için yetiştirildiği ve Amerika'nın ondan beklediği şeyi yapması gerekiyordu. Görevi First Lady olmaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Nealy sonraki altı buçuk ay boyunca o kadar zayıfladı ki bulvar gazeteleri onun anoreksik olduğuna dair haberler yapmaya başladı. Yemek zamanları onun için bir işkenceye dönüşmüştü. Geceleri uyuyamıyordu ve boğulma hissinden asla kurtulamıyordu. Bunlara rağmen, ülkesine Başkan Lester Vandervort'un First Lady'si olarak çok iyi hizmet etti... Ta ki küçük bir olay bu durumu yerle bir edene dek.

Bir haziran günü ikindi vakti, Phoenix'teki bir çocuk rehabilitasyon merkezinde kıvrırcık kızıl saçlı küçük bir kızın yeni bir çift koltuk değneğiyle mücadele edişini izliyordu.

"Bana bakın!" Kızıl saçlı tombul kız, Nealy'ye sevinçle gülmüştü, koltuk değneklerine dayandı ve bir adım atabilmek için zorlu bir işe koyuldu.

Küçük kızın cesareti inanılmazdı.

Nealy öyle sık sık kendinden utanmazdı ama o anda ne yapacağını bilemez durumdaydı. Çocuk hayatını geri kazanabilmek için kahramanca bir savaş verirken, Nealy kendi hayatının gelip geçişini öylece izliyordu.

Ödlek bir insan değildi, kendisini savunmaktan aciz de değildi ama sırf babasına ve başkana karşı görevini yapmaya devam edemeyeceğine dair iyi bir neden sunamadığı için bu hayatı yaşıyordu.

Oracıkta kararını verdi. Nasıl ya da ne zaman olacağını bilemiyordu ama kendisini bu işten kurtaracaktı. Özgürlüğü bir gün –hatta bir saat!– bile sürse, en azından bunun gerçekleşmesi için bir girişimde bulunacaktı.

Ne istediğini çok iyi biliyordu. Sıradan bir insanın hayatını yaşamak istiyordu. Herkes ona bakmadan bir markette alışveriş yapmak, ufak bir kasabanın sokağında dondurma yemek ve mecbur olduğu için değil, sırf içinden geldiği için gülümsemek istiyordu. Dilediğini söyleme özgürlüğüne sahip olmak ve hatalar yapmak istiyordu. Dünyayı resmi ziyaret için süslenmiş haliyle değil, olduğu gibi görmek istiyordu. Belki o zaman en sonunda hayatının geri kalanını nasıl yaşayacağını anlayabilirdi.

Nealy Case, büyüdüğünde ne olmak istiyorsun? Çok küçükken, herkese başkan olmak istediğini söylemişti. Ama artık bu sorunun yanıtını bilemiyordu.

Amerika'nın en meşhur kadını kendisini aniden nasıl sıradan biri haline getirebilirdi?

Engeller peş peşe gözlerinin önüne geldi. İmkânsızdı bu. First Lady bir anda ortadan kaybolamazdı. Kaybolabilir miydi?

Korunmak işbirliği gerektiren bir durumdu ve insanların düşündüğünün aksine, Gizli Servis'ten kaçmak mümkündü. Bill ve Hillary Clinton yönetimdeki ilk günlerinde korumalardan sık sık kaçmışlar ama onlara hemen bu tür bir özgürlükleri olmadığı hatırlatılmıştı. JFK de ortadan kaybolup Gizli Servis'i deli etmişti. Evet, ortadan kaybolmak mümkündü ama özgürce hareket edemeyecekse bunun bir anlamı olmazdı. Artık yapması gereken tek şey, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmaktı.

Bir ay sonra, bir plan yapmış bulunuyordu.

Bir temmuz sabahı saat onda, yaşlıca bir kadın bir Beyaz Saray tur grubunun arasına sessizce katıldı. Lüle lüle, kar beyazı saçları, yeşilli sarılı bir elbisesi ve kocaman plastik bir çantası vardı.

Kemikli omuzları eğikti, ince bacaklarında naylon çoraplar vardı ve bağcıklı kahverengi ayakkabılar giymişti. İnci gibi parıltıyan gri çerçeveli ve kenarlarında altın rengi ufak helezoni desenler olan büyük gözlüğünün arkasından bir elkitabma bakıyordu. Asilzadelere özgü bir alnı ile burnu vardı ve gözleri Amerikan göğü kadar masmaviydi.

Nealy yutkunurken zorlandı ve bir katalogdan sipariş ettiği peruğu çekiştirmemek için kendisini tuttu. Bir başka katalogdan polyester bir elbise, ayakkabılar ve çoraplar sipariş etmişti. Kimliğini gizleyebilmek için her zaman kataloglardan alışveriş eder, personel şefi Maureen Watts'ın ismini ve adresini kullanır, ayrıca göbek adı olarak da uydurma bir C harfi eklerdi; böylece, Maureen siparişin Nealy'ye ait olduğunu anlardı ama Beyaz Saray'a götürdüğü paketlerde ne olduğuna dair hiçbir fikri olmazdı.

Nealy American Empire eşyalarıyla döşenmiş Kırmızı Oda'dan çıkmakta olan kalabalığın arasında kaldı ve Yemek Odası'na girdi. Video kameralar her şeyi kaydediyordu ve parmakları buz kesip uyuşmuştu. Lincoln'ün şöminenin üstünde asılı portresine bakıp sakinleşmeye çalıştı. Bunun altındaki rafa John Adams'ın sık sık okuduğu sözleri yazılmıştı: *Bu eve ve bundan sonra burada yaşayacaklara en büyük lütufları bahşetmesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Bu çatı altında, dürüst ve zeki insanlar dışında kimse hüküm sürmesin.*

Bir kadın tur rehberi şöminenin yanında durmuş, nazik bir tavırla bir soruyu yanıtlıyordu. Nealy o odada Beyaz Saray rehberlerinin Gizli Servis çalışanları olduğunu bilen tek kişi olabilirdi. Kadının onu fark edip alarm vermesini bekledi ama ajan ona bakmadı bile.

Senelerden beri kaç Gizli Servis ajanı tanımıştı? Bu insanlar ona lisede ve üniversitede eşlik etmişlerdi. İlk randevusunda ve ilk kez içkiyi fazla kaçırdığında da hep yanındaydılar.

Gizli Servis ona araba kullanmayı öğretmiş, hoşlandığı ilk genç tarafından reddedildiğinde gözyaşlarına şahit olmuştu. Üvey annesi gribe yakalandığında, bir kadın ajan mezuniyet hâlosu için tuvalet seçmesine bile yardımcı olmuştu.

Grup Cross Salonu'na girdi ve oradan geçip kuzey tarafındaki kemer altından çıktı. Washington'da boğucu ve sıcak, tipik bir temmuz günü yaşanıyordu. Nealy parlak güneşe çıkınca gözlerini kırptırdı ve korumalar onun yaşlıca bir turist değil de First Lady olduğunu fark edene kadar daha kaç adım atması gerekeceğini merak etti.

Kalp atışları hızlandı. Yanındaki bir anne ergen oğlunu tersledi. Nealy attığı her adımda daha fazla gerilerek yürümeye devam etti. Watergate döneminin karanlık günlerinde, fena halde bunalmış olan Pat Nixon bir fular ve güneş gözlüğü takarak kılık değiştirmişti. Yanında sadece bir Gizli Servis ajanıyla Beyaz Saray'dan kaçıp Washington sokaklarında vitrinlere bakmış, olayların sona ereceği günü hayal etmişti. Ama dünya daha da öfkeli bir hal alırken, First Lady'lere bir zamanlar sunulan huzur yok olup gitmişti.

Nealy çıkışa vardığında, güçlükle nefes aldı. Gizli Servis'in Beyaz Saray için kullandığı kod Taç'tı ama ona göre bunun Kale olması gerekirdi. İçerideki güvenlik görevlilerin binanın çevresinde konuşulanları duyması için çitlerin arasına bile mikrofonlar yerleştirilmişti ama orayı ziyaret eden turistlerin birçoğu bundan habersizdi. Başkan binaya girip çıktığında, çatıda bir SWAT timi belirliyordu. Bina çevresinde video kameralar, hareket sensörleri ve kızıl ötesi ekipmanlar vardı.

Keşke bunu yapmanın daha kolay bir yolu olsaydı, diye düşündü. Bir basın toplantısı düzenleyip halkın gözlerinin önünden çekileceğini açıklamayı düşünmüştü ama basın daha sonra da her adımını izlerdi ve o anki halinden daha iyi durumda olmazdı. İzlediği yol tek seçenektir.

Pennsylvania Caddesi'ne vardı. Elindeki rehber kitapçığı plastik çantasına sokarken eli içinde binlerce dolar nakit para olan zarfa çarparak titredi. Doğruca ileriye bakarak Lafayette Parkı'ndan *metroya doğru ilerlemeye başladı*.

Ona doğru gelen bir polis memuru gördü ve göğüslerinin arasından ince bir çizgi halinde ter aktı. Ya onu tanırsa? Polis memuru başını sallayıp selam verirken, sonra da başka yöne bakarken, kalbi neredeyse duracaktı. Neyse ki adam birkaç saniye önce ABD'nin First Lady'sine selam verdiğinin farkında bile değildi.

Nefes alıp veriş i yavaşladı. Başkanın ailesinin bütün üyeleri takip cihazları takardı. Bir kredi kartı kadar ince olan kendi cihazı, Beyaz Saray'ın dördüncü katındaki özel dairesinde, yatak odasındaki yastığının altında duruyordu. Şansı yaver giderse, yok olduğu fark edilmeden önce iki saati daha olabilirdi. Nealy, personel şefi Maureen Watts'a kendisini iyi hissetmediğini ve birkaç saat uzanması gerektiğini söylemişti ama acil bir durum olduğunu düşündüğü takdirde Maureen'in onu uyandırmaktan çekinmeyeceğini biliyordu. Bunu yaptığında, Nealy'nin takip cihazının yanına bıraktığı mektubu bulacaktı ve ortalık fena karışacaktı.

Nealy metroya girerken acele etmemeye çalıştı. İki sekreteri arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olana dek varlığından bile haberdar olmadığı bile t makinelerinden birine doğru gitti. Tren değıştirmesi gerekiyordu. Ücreti hesapladı. Parayı makineye soktuk t an sonra doğru düğmelere bastı ve biletini aldı.

Turnikeden geçip platforma çıkmayı başardı. Sonra, burnunu rehber kitapçığına gömdü ve kalbi gümbür gümbür atarken Maryland banliyölerine yapacağı yolculuğu başlatacak treni beklemeye başladı. Rockville'e vardığında bir taksi tutup 355. Otoyol'daki ikinci el araba satan yerlere gitmeyi düşünüyordu. Orada yaşlı bir kadına ehliyetini sormadan araba satacak kadar açgözlü bir satıcı bulabilmeyi umuyordu.

Üç saat sonra mavi, sıradan, dört senelik bir Chevy Corsica'nın direksiyonunun başındaydı ve I-270 Otoyolu'nda Frederick, Maryland'e doğru ilerliyordu. Başarmıştı! Washington'dan çıkmıştı. Araba düşündüğünden fazlasına mal olmuştu ama umurunda değildi çünkü kimse onun Cornelia Case'le bir bağlantısı olduğunu düşünmemeliydi.

Kasılan parmaklarını gevşetmeye çalıştı ama başaramadı. O ana dek, Beyaz Saray'da alarm verilmiş olmalıydı ve artık telefon açma vakti gelmişti. Bir sonraki rampada otoyoldan çıkarken en son ne zaman bir otoyolda araba sürdüğünü hatırlayamadı. Zaman zaman Nantucket'ta ya da Camp David'de direksiyonun başına geçerdi ama bunlar haricinde nadiren araba kullanırdı.

Sol tarafta bir market görünce kenara çekti, arabadan indi ve yan duvardaki paralı telefona gitti. Beyaz Saray'da çalışan ve işini iyi yapan operatörlere alışık olduğu için, talimatları okumak zorunda kaldı. En sonunda, Oval Ofis'in müdahale edilmeden, doğrudan açılacak en özel numarasını tuşladı.

Başkan telefonun ikinci çalışında yanıt verdi. "Evet?"

"Ben Nealy."

"Tanrı aşkına, neredesin? İyi misin?"

Başkanın ses tonundan, o telefonu açmak için daha fazla beklemeyerek doğru kararı verdiğini anladı. Belli ki mektubu bulunmuştu ama Beyaz Saray'daki kimse onun bunu zorla yazmadığından emin olamazdı ve gereksiz yere telaş yaratmak da istemiyordu.

"İyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Bu arada, mektup gerçek, Sayın Başkan. Kimse başıma bir silah tutmadı."

"John çılgına döndü. Bunu ona nasıl yapabilirsin?"

Nealy bunu duyacağını biliyordu. Başkanın ailesinin her üyesine, baskı altında kalmaları halinde kullanmaları için bir kod verilirdi. Nealy içinde *John North* ismi geçen bir cümle kullanırsa, başkan onun iradesi dışında alıkoyulduğunu anlardı.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye yanıt verdi.

“Kiminle var peki?” Başkan ona bir şans daha veriyordu.

“Kimse beni zorlamıyor.”

Başkan en sonunda onun bunu özgür iradesiyle yaptığını anladı ve öfkesi sesine yansdı. “Mektubun saçmalıklarla dolu. Baban çılgına döndü.”

“Ona sadece biraz yalnız kalmak istediğimi söyle. İyi olduğumu bilin diye arada sırada ararım.”

“Bunu yapamazsın! Bir anda ortadan kaybolamazsın. Beni dinle, Cornelia. Sorumluluklarını unutma, Gizli Servis’e ihtiyacın var. Sen bir First Lady’sin.”

Onunla tartışmanın faydası yoktu. Ona ve babasına aylardır bir mola vermesi ve Beyaz Saray’dan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu ama ikisi de kulak aşmıyordu. “Maureen grip olduğumu söyler, böylece basım biraz oyalayabilirsiniz. Birkaç güne tekrar ararım.”

“Bir dakika! Bu yaptığın tehlikeli bir iş! Gizli Servis’in yanında olması gerek. Bunu...”

“Hoşça kalın, Sayın Başkan.”

Nealy telefonu özgür dünyanın en güçlü adamının yüzüne kapattı.

Arabaya geri dönerken koşmamak için kendisini zorlaması gerekti. Polyester elbisesi tenine kalıcı olarak yapışmış gibiydi ve naylon çorapların içindeki bacakları da artık ona aitmiş gibi gelmiyordu. *Nefes al*, dedi içinden. *Sadece nefes al*. Yıkılmamalıydı, yapacak çok işi vardı.

Otoyola geri çıktığında, başı kaşınıyordu. Keşke peruğu çıkarabilsem, diye geçirdi içinden ana yeni bir kılığa bürünene dek beklemesi gerekiyordu.

Önceki hafta internette bulduğu Wal-Mart’ı bulması uzun sürmedi. Sadece el çantasına sığdırabildikleriyle kaçabilmişti ve artık ciddi bir alışveriş yapma vakti gelmişti.

Yüzü çocukluğunda bile o kadar iyi biliniyordu ki her hareketi izlenmeden bir markete girememişti ama kim olduğu belli olmadan alışveriş yapabilme yeniliğinden bile mutlu olamayacak kadar gergindi.

Alışverişini hızla tamamladı, ücretini ödemek için sıraya girdi ve arabasına geri döndü. Aldıklarını güzelce bagaja koyup tekrar otoyola çıktı.

Hava karardığında, Pennsylvania'ya girmiş olmayı planlıyordu ve ertesi gün bir ara, kalıcı olarak otoyoldan çıkabilecekti. Sonra da hem çok iyi bildiği hem de hiç bilmediği ülkesinde dolaşmaya başlayacaktı. Nakti bitene ya da yakalanana dek yolculuk etmeye devam edecekti. Hangisi önce olursa.

O anda, ne yaptığı kafasına dank etti. Arkasını kollayan birileri, izlemesi gereken bir programı yoktu. Hayatında ilk kez özgürdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mat Jorik sandalyesinde kıpırdanırken, dirseğini avukatının masasının kenarına çarptı. Sık sık bir şeylere çarpardı. Sakar olduğundan değil, iç mekânların çoğu onun boyutlarında bir erkek için fazla ufak inşa edildiği için.

İki metrelik boyu ve yüz beş kilosuyla, Harrisburg, Pennsylvania'lı avukatın masasının karşısındaki ufak ahşap sandalyede dev gibi görünüyordu. Yine de ufak sandalyelere ve dizlerinin hemen üstüne gelen lavabolara alıştı. Bir bodrum katına inerken otomatik olarak eğilirdi ve bir uçağın ekonomi sınıfı onun için cehennem demekti. Yoldan geçen hemen hemen tüm arabaların arka koltuğunda oturmaya gelince... Bu konuda hiç şansı yoktu.

“Doğum belgesinde çocukların babası olarak gözüktüyorsunuz, Bay Jorik. Bu yüzden, onlardan sorumlusunuz.”

Avukat, Mat Jorik'in en hoşlanmadığı türden, o sıkıcı ve gergin tiplerden biriydi; o yüzden, göğsünü şişirip uzun bacaklarından birini ona doğru uzattı, o küçük solucanın gözünü korkutmak için kendi iriliğini seve seve kullanabilirdi. “Daha açık söyleyeyim. Çocuklar benden değil.”

Avukat irkildi. “Siz olmadıklarını iddia ediyorsunuz ama anneleri sizi yasal vasileri olarak belirlemiş.”

Mat sinir içinde adama baktı. “Bunu reddediyorum.”

Mat, Şikago ve Los Angeles'ta yaşamıştı ama Pittsburgh'de büyüdüğü memur mahallesinin etkileri hâlâ üstüne sinmiş bir fabrika dumanı gibi fark ediliyordu. Otuz dört yaşındaydı, iri yumruklu, kalın sesli ve konuşmayı bilen, çelik gibi bir adamdı. Eski kız arkadaşlarından biri onu Amerika'nın Son Gerçek Erkeği olarak tanımlamıştı ama bunu söylerken, *Bride* dergisini onun kafasına fırlatmakta olduğundan, Mat bunu bir iltifat olarak görmemişti.

Avukat toparlandı. "Çocukların sizden olmadıklarını söylüyorsunuz ama anneleriyle evliydiniz."

"Yirmi bir yaşındayken." Bu, Mat'in bir daha tekrarlamadığı bir gençlik hatasıydı.

Konuşmaları elinde sarı bir dosya olan sekreterin gelişiyile kesildi. Kadın ciddi görünümlüydü ama içeri girdiği anda onu tepeden tırnağa süzmeye başlamıştı. Mat kadınların onun görünümünden hoşlandığını biliyordu ama yedi küçük kız kardeşi olduğu halde, bunun nedenini tam olarak anlayamamıştı. Ona göre, sadece normal görünümlü bir adamdı.

Ama anlaşılan sekreter için durum biraz daha farklıydı. Mat ofise girip kendisini Mathias Jorik olarak tanıttığında, kadın onun ince ve kash yapısını, geniş omuzlarını, iri ellerini ve dar kalçalarını fark etmişti. Şimdi de hafif eğri burnunu, muhteşem dudaklarını ve son derece belirgin elmacıkkemiklerini fark ediyordu. Mat'in kolaylıkla kıvrılan kahverengi saçları kısa kesilmişti ve sert ve kare biçimli çenesi, bana bir yumruk at da sonra neler olacağını gör mesajı veriyordu. Sekreter kadın genellikle aşırı erkeksi adamları çekiciden ziyade sinir bozucu bulduğundan, istenen dosyayı patronuna verene ve masasına geri gidene dek bu adamın neden o kadar çekici olduğuna bir anlam verememişti. Jorik'in çakmaktaşı grisi gözlerinden keskin ve insanı huzursuz eden bir zekâ parıltısı yayılıyordu.

Avukat dosyaya, sonra yine Mat'e baktı. "Eski karınızla evlendiğinizde, onun büyük kız çocuğuna hamile olduğunu söylüyorsunuz."

"Baştan anlatayım. Sandy bana bebeğin benden olduğunu söyledi ve evlilik törenimizden birkaç hafta sonrasına kadar ona inandım ama kız arkadaşlarından biri bana işin aslını anlattı. Sandy'yle yüzleştım, o da yalan söylediğini itiraf etti. Bir avukatla görüştüm ve ilişkimiz sona erdi." Mat istemediğı her şeyi geride bırakabildiğı için o sıralar ne kadar rahatladığını hâlâ hatırlıyordu.

Solucan bir kez daha dosyaya baktı. "Birkaç sene ona para yollamışsınız."

Mat ne kadar gizlemeye çalışsa da insanlar er ya da geç onun yufka yürekli olduğunu anlıyorlardı ama bir çocuğun, annesinin kötü kararları yüzünden sıkıntı çekmesi gerektiğine inanan biri değildi. "Duygusallık. Sandy iyi yürekli bir kadındı; kiminle yattığı konusunda pek seçici değildi."

"Onu boşanma davasından beri görmediğinizi ileri sürüyorsunuz."

"İleri sürmüyorum. Onu neredeyse on beş senedir görmedim; bu da geçen sene doğurduğu çocuğun babası olmamı gerçekten imkânsız kılıyor." Doğal olarak, o bebek de kızdı. Mat hayatı boyunca kız çocuklardan kurtulamamıştı.

"O halde, neden isminiz iki çocuğun da doğum belgesinde yazılı?"

"Bunu Sandy'ye sormanız gerek." Ama kimse Sandy'ye bir şey sormayacaktı. Sandy altı hafta önce erkek arkadaşıyla birlikte sarhoş bir şekilde araba kullanırken ölmüştü. Mat yolda olduğu için, kazayı ancak üç gün sonra sesli mesajlarını kontrol ettiğinde öğrenmişti

Başka mesajlar da gelmişti. Biri eski bir arkadaşından, biri de ondan borç para isteyen bir tanıdığından. Şikago'daki bir arkadaşı Mat'in Rüzgârlı Şehre geri dönüp dönmeyeceğini ve onu eski

buz hokeyi ligine yazdırıp yazdıramayacağını soruyordu. Yedi kız kardeşinden dördü onunla konuşmak istiyordu; Mat o acımasız Slovak mahallesinde çocukluğunu geçirip büyüdüğü zamanlardan beri onlardan sorumlu olduğu için, onunla konuşmak istemeleri garip değildi. Babası onları terk ettikten sonra, Mat ailesindeki tek erkek olarak kalmıştı. Anneannesi evle ilgilenirken, annesi de muhasebeci olarak haftada elli saat çalışıyordu. Bu düzen, dokuz yaşındaki Mat'i, ikisi ikiz olan yedi kız kardeşinin bakımıyla baş başa bırakmıştı. Çocukluğu boyunca, babasından kendisinin yapmadığını yaptığı için nefret etmişti; içinde çok fazla kadın olan bir aileyi bırakıp kaçabildiği için...

Kendisinin bu Kadınlar Evi'nden kaçışından önceki son birkaç senesi özellikle kötü geçmişti. Babası zaten ölmüştü ve Mat'in onun geri gelip sorumluluk üstleneceğiyle ilgili kurduğu fanteziler de yıkılıp gitmişti. Kızlar büyüyor ve giderek daha huysuz hale geliyorlardı. İçlerinden biri mutlaka regl öncesi sorunlarını yaşıyor, regl oluyor ya da regli geciktiği için geceleyin onun odasına dalıp ne yapılması gerektiğini Mat'e soruyordu. Mat kız kardeşlerini seviyordu ama onlardan sorumlu olmak onu boğmuştu. En sonunda oradan ayrıldığında, kendisine sonsuza dek aile hayatına sırtını döneceğine dair söz vermişti ve Sandy'yle birlikte olduğu o kısa ve aptal dönem dışında da aynen bunu yapmıştı.

Son sesli mesaj *Byline*'ın yapımcısı Sid Giles'tan gelmişti. Mat'in önceki ay bıraktığı bir Los Angeles televizyon programına geri gelmesi için bir diğer ricaydı ama Mat Jorik bir gazeteci olarak itibarını tek bir kere satmıştı ve bunu bir daha yapmaya asla niyeti yoktu.

"İlk adım, bana boşanma ilamının bir kopyasını getirmeniz. Boşandığınıza dair bir kanıtı ihtiyacım var."

Mat dikkatini tekrar avukata verdi. "Elimde kanıt var ama belgeyi bulmam biraz vakit alabilir." Los Angeles'tan o kadar kısa

sürede ayrılmıştı ki kasasını boşaltmayı unutmuştu. “Kan testi yaptırırsam daha kolay olur. Öğleden sonra yaptırırım.”

“DNA testi sonuçlarının çıkması birkaç hafta sürer. Hem çocuklara da test yapılabilmesi için gerekli iznin çıkması gerek.”

Yok artık. Mat o doğum belgelerinin onu sıkıntıya sokmasına izin veremezdi. Boşandığını kanıtlaması o kadar zor olmayacaktı ama kan testlerinin de onu desteklemesini istemişti. “Ben bu izni veriyorum.”

“Hem öyle hem böyle olmaz, Bay Jorik. Kızlar ya sizdendir ya da değildir.”

Mat saldırıya geçmeye karar verdi. “Belki bana bu işin neden bu kadar karmaşık olduğunu açıklamanız iyi olur. Sandy altı hafta önce öldü. Öyleyse, bu durumu bana neden şimdi bildirdiniz?”

“Çünkü ben de birkaç gün önce Sandy’nin çalıştığı çerçeve-ciye uğrayıp olanları öğrenene dek bunu bilmiyordum. Avukatı olduğum halde, bana haber verilmedi.”

Mat, Sandy’nin vasiyet hazırlamak bir kenara, bir avukatının olmasının bile bir mucize olduğunu düşünüyordu.

“Derhal evine gidip büyük kızıyla konuştum. Bir komşularının onlara göz kulak olduğunu söyledi ama ortalıkta komşu falan yoktu. İki kere evi ziyaret ettim ve bir yetişkinin gözetimi altında olduklarına dair hiçbir belirti görmedim.” Sarı dosyaya hafifçe vurdu. Yüksek sesle düşünür gibi konuşmaya devam etti. “Sorumluluk almayacaksanız, Çocuk ve Gençlik Hizmetleri’ni arayıp kızları oradan aldırمام ve koruyucu ailelerin yanına yerleştirmem gerek.”

O anda, anılar Mat’in üstüne çöktü. Kendisine bir sürü harika koruyucu ebeveyn olduğunu ve Sandy’nin çocuklarının Havlov’lar gibi bir aileyle yaşama şansının düşük olduğunu hatırlattı. Havlov’lar Mat’in çocukluğunda yan komşuları olan aileydi. Ailenin babası her daim işsizdi ve aile korunmaya muhtaç çocukları yanına alarak hayatta kalırdı ama onlara o kadar kötü bakarlardı ki

Mat'in anneannesi ve arkadaşları sürekli olarak onları doyurmak ve yaralarını bantlamak zorunda kalırdı.

Mat geçmiş yerine, kendi yasal sorunlarına odaklanması gerektiğini fark etti. Babalık meselesini hemen çözmediği takdirde, aylarca hatta daha da uzun süre bu sorunla uğraşmak zorunda kalabilirdi. "Ben bir araştırma yapana kadar, o telefonu birkaç saat daha açmayın."

Avukat rahatlamış gibiydi ama Mat'in yapmak istediği tek şey iki çocuğu da alıp derhal bir laboratuvara götürmek ve çocukların sosyal hizmetlere teslim edilmesiyle ortaya çıkacak evrak işleriyle uğraşmaktan kaçınmaktı.

Avukatın tarif ettiği Sandy'nin evini bulmak için yola koyulduğunda birden eski karısının annesini hatırladı. Hatırladığı kadarıyla nispeten genç bir kadındı ve bir duldu. Onunla sadece bir kere tanışmıştı ama etkileyici bir kadındı... Missouri'de ya da onun gibi bir yerdeki bir üniversitede profesördü ve çılgın kızıyla çok az ortak yanı olan birisiydi.

Tekrar avukatı aramak üzere cep telefonunu eline aldı ama aradığı sokağı görüp telefonu yerine koydu. Birkaç dakika sonra, harap bir mahalledeki pespaye bir evin önünde, ona ruhunu satması karşılığında verilen parayla satın aldığı Mercedes SL 600 marka, iki kişilik üstü açık spor arabasını park ediyordu. Araba onun için fazla ufaktı ama o sıralarda kendisini zaten bir sürü şey konusunda kandırıyordu. O yüzden, çeki yazmış ve kendisini arabaya sığdırmıştı. Gündemindeki bir sonraki şey, bu arabadan kurtulmaktı.

Eve yaklaşırken duvarların çatlamış sıvalarını, parçalanmış kaldırımı ve yabancı otlarla kaplı bahçenin yanına park edilmiş sarı renkli, eski püskü karavanı fark etti. Evi böyle yıkık dökük haldeyken parasını bir karavana harcamak, tam da Sandy'nin yapacağı şeydi.

Kaldırıma yaklaştı, verandanın yamuk merdivenin ilk basamağına adım attı ve ön kapıyı sertçe çaldı. Winona Ryder'ın ciddi ifadeli, çok genç bir versiyonu kapıyı açtı. "Evet?"

"Ben Mat Jorik."

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. "Selam, babalık."

Demek bu iş böyle olacaktı.

Kız ince kemikliydi ve ağır makyajının altında narin bir görünüme sahipti. Genç ağzını kahverengi rujuyla kaplamıştı. O kadar çok rimel sürmüştü ki kirpikleri üstlerine siyah tırtıllar oturmuş gibi duruyordu ve koyu renkli kısa saçlarının üst tarafına da mor bir spreyci sıkılmıştı. İncecik bedeninden sarkan lime lime kotu, kaburgalarını ve karnını Mat'in görmek istediğinden de fazla sergiliyordu. Ufak ve on dört yaşına uygun göğüslerinin de kısacık tişörtünün düşük yakasının altından gözükken siyah sutyene ihtiyacı yoktu.

"Konuşmamız gerek."

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

Mat kızın ufak ve ona meydan okuyan yüzüne baktı. Winona'nın aklında onun kız kardeşlerinden duymadığı tek bir şey bile olmadığını biliyordu. Mat ona kardeşlerinin en zorlusu olan Ann Elizabeth'e baktığı gibi baktı. "Kapıyı aç."

Winona'nın ona karşı gelecek cesareti toplamaya çalıştığını görebiliyordu ama bunu doğru dürüst beceremediği için sonunda kenara çekildi. Mat sürtünerek Winona'nın yanından oturma odasına girdi. İçerisi eski püskü olmasına rağmen düzenliydi. Mat bir masanın üzerinde, açık duran yırtık pırtık bir bebek bakım kitabı gördü. "Duyduğum kadarıyla uzun süredir tek başınaymışsın."

"Tek başıma değilim. Connie biraz önce markete gitti. O bize göz kulak olan komşumuz."

"Yemezler, bir daha dene."

"Bana yalancı mı diyorsun?"

“Evet.”

Winona bundan hiç hoşlanmadı ama yapabileceği pek bir şey yoktu.

“Bebek nerede?”

“Uyuyor.”

Mat gözlerinin etrafı hariç, bu kızla Sandy arasında pek bir benzerlik göremedi. Sandy iriyarı ve kabaydı, muhteşem derecede iyi bir kalbi ve annesinden gelmiş olması gereken düzgün ama kullanmayı kendine hiç dert etmediği bir beyni vardı.

“Ya anneannen? Niçin o size göz kulak olmuyor?”

Çocuk başparmağının tırnağından kalanları kemirmeye başladı. “O Avustralya’da, yerli halkları inceliyor. O bir üniversite profesörü.”

“Torunlarına bakacak kimse olmadığını bilmesine rağmen Avustralya’ya mı gitti?” Mat şüpheciliğini saklamaya kalkışmadı.

“Connie...”

“Palavrayı kes. Ortada Connie falan yok ve bana karşı dürüst olmazsan, Çocuk ve Gençlik Hizmetleri bir saat içinde sizi almak için burada olacak.”

Kızın yüz hatları çarpıldı. “Bizim kimseye ihtiyacımız yok! Kendi başımıza çok iyiyiz. Niye başkalarının işine burnunu sokuyorsun?”

Mat onun cüretkâr yüzüne bakarken büyüdüğü mahallede ortaya çıkıp sonra yok olan bütün o bıçkın çocukları hatırladı. Birkaç tanesi dünyaya meydan okumaya azimliydi ama hepsi de bu çabalarından dolayı ezilmişlerdi. Sesini yumuşattı. “Bana anneannenden bahseder misin?”

Kız omuz silkti. “O ve Sandy anlaşıyorlardı. Sandy’nin içmesi ve diğer her şeyden dolayı. Onun araba kazasından haberi yok.”

Mat onun annesinden Sandy diye bahsetmesine nedense hiç şaşırılmamıştı. Bu tam da bir alkoliğe dönüşme sözünü çabucak tutmuş gibi görünen eski karısından bekleyebileceği bir şeydi.

“Bana anneannenin, Sandy’nin başına geleni bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Artık biliyor. Bende telefon numarası olmadığı için başta onu arayamamıştım ama birkaç hafta önce ondan Avustralya’yla ilgili resmi bir mektup aldım. Sonra da ona yazdım. Sandy’ye olanları, araba kazasını ve Trent’i anlattım.”

“Trent kim?”

“Kardeşimin babası. Pislik herifin tekidir. Her neyse, o da kazada öldü ve hiç üzülmedim.”

Mat, Sandy’nin son erkek arkadaşının kazada onunla birlikte olduğunu biliyordu ama bebeğin babasının o olduğundan haberi yoktu. Sandy’nin onunla ilgili büyük şüpheleri olmalıydı yoksa doğum belgesinde Mat yerine onun adının olması gerekirdi. “Bu Trent’in bir ailesi var mı?”

“Hayır. O, Kaliforniyalı ve yetiştirme yurtlarında büyümüş.” Winona küçük çenesini kaldırdı.

“Trent bana oralar hakkında her şeyi anlatmıştı. Ben ve kardeşim oralara gitmeyeceğiz, bu yüzden bu konuyu unutabilirsiniz! Zaten gitmemiz gerekmiyor çünkü anneannemden bir mesaj aldım. Yakında dönüyor.”

Mat şüpheli bir şekilde ona baktı. “Ver bakayım o notu.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Sadece kanıt istiyorum.”

Winona ona ciddi bir ifadeyle baktı, sonra mutfığa gidip gözden kayboldu. Mat onun yalan söylediğinden emindi. O yüzden de kız birkaç saniye sonra Iowa, Willow Grove’daki Laurents Üniversitesi damgalı, küçük bir zarf ve kâğıtla dönünce şaşırıldı. Kâğıttaki düzgün yazıya göz attı.

Mektubunu şimdi aldım, tatlım. Çok üzgünüm. Havayollarına göre 15 ya da 16 Temmuz’da Iowa’ya dönüyorum.

Gelir gelmez arayacağım ve sizin için gerekli ayarlamaları yapacağım. Endişe etme. Her şey yoluna girecek. Sevğiler, Anneannen Joanne

Mat kaşlarını çattı. O gün salıydı ve ayın on biriydi. Acaba anneanneleri haberi alır almaz neden her şeyini toparlayıp ilk uçağa atlamamıştı?

Bunun kendi sorunu olmadığını kendine hatırlattı. Onun tek düşündüğü, bürokratik işgüzarların engellerine takılmadan o kan testlerini yaptırmaktı. “Bak sana ne diyeceğim. Gidip kardeşini al. Bir laboratuvar da durduktan sonra ikinize de dondurma alacağım.”

Bir çift kahverengi kurnaz göz ona çevrildi. “Ne laboratuvarı?”

Mat sıradan bir şey söylüyormuş gibi yanıt verdi. “Hepimizden biraz kan alınacak. Önemli bir şey değil.”

“İğnelerle mi?”

“Bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorum,” diye yalan söyledi. “Gidip ufaklığı al.”

“Sikmişim laboratuvarı. Ben kimsenin bana iğne batırmasına izin vermiyorum.”

“Ağzını topla.”

Winona, kullandığı dile karşı çıktığı için dünyadaki en salak adammış gibi, Mat’e hem hor gören hem de kibirli olmayı beceren bir bakış attı. “Sen benim patronum filan değilsin.”

“Bebegi getir.”

“Hadi oradan.”

Bazı savaşlar yapılmaya değmezdi. Mat o yüzden eskimiş bir gri halıyla kaplı, iki yanında da yatak odası olan koridorda ilerledi. Yatak odalarından bir tanesi belli ki Sandy’nindi. Diğerinde dağınık bir tek kişilik yatak ve bir beşik vardı. Ufak yastıkların arkasından bir inilti sesi geldi.

Beşik eski olmasına rağmen temizdi. Altındaki halı süpürgeyle temizlenmişti ve mavi çamaşır sepetine bazı oyuncaklar atılmıştı.

Külüstür bir bebek bezi değiştirme masasının üzerindeki düzgünce katlanmış giysilerin yanı sıra, açık bir kutu bebek bezi vardı.

İnilti tam bir ulumaya dönüşmek üzereydi. Mat yaklaştı ve üstüne pembe bir şey geçirilmiş bir poponun havada kıvrıldığını gördü. Sonra birkaç santimlik düz saçlarla kaplı bir kafa ortaya çıktı. Daha sonra da al yanaklı, öfkeli bir yüz, acı acı bağıran ve kocaman açılmış ıslak bir ağız göründü. Mat bütün çocukluğunu yeniden yaşıyormuş gibiydi.

“Sus bakayım.”

Bebeğin ağlaması durdu ve bir çift mavi göz kuşkulu bir ifa-deyle ona baktı. Aynı anda burnuna nahoş bir koku geldi ve Mat gününün daha da kötüleşeceğini anladı.

Arkasında bir hareket hissedince döndü ve Winona kopyasının kapının eşiğinde başka bir tırnağını yediğini ve onun yaptığı her hareketi izlediğini gördü. Kızın durmadan beşiğe bakışlarında açıkça koruyucu bir şey vardı. O çocuk hiç de görünmek istediğı kadar çetin değildi.

Mat başını sertçe bebeğe doğru çevirdi. “Bezinin değişmesi gerekiyor. İşin bittiğinde oturma odasına gel.”

“Gerçekçi ol. Ben boklu bez değiştirmem.”

Bu bebeğe haftalardır baktığına göre, bunun da yalan olduğu ortadaydı ama bunu onun yapmasını bekliyorsa, daha çok beklerdi. Kadınlar Evi’nden en sonunda kaçığında, bir daha bez değiştirmeyeceğine, bir daha asla bir Barbie’ye bakmayacağına ya da saç kurdelesi bağlamayacağına dair kendine söz vermişti. Yine de kız cesurdu; bu yüzden ona yüklenmemeye karar verdi. “Sana beş dolar veririm.”

“On. Peşin isterim.”

Kafası bu kadar bozuk olmasaydı gülebilirdi. Kızın en azından bu kabadayı tavrını destekleyecek kadar pratik zekâsı vardı. Cebinden cüzdanını çıkardı ve ona parayı verdi. “İş biter bitmez

arabama gel. Onu da yanında getir.” Kızın alnı kırıştı ve bir an somurtkan bir yeni yetmeden çok bir anneymiş gibi göründü.

“Bebek koltuğun var mı?”

“Bebek koltuğu olan birisine benziyor muyum?”

“Çocukları bebek koltuğuna oturtmak gerekiyor. Yasa böyle.”

“Sen polis misin?”

Kız başını eğdi. “Onun koltuğu Mabel’da. Karavanda. Sandy ona Mabel derdi.”

“Annenin bir arabası yok muydu?”

“Torbacı onu, Sandy ölmeden birkaç ay önce geri aldığı için Mabel’a biniyordu.”

“Harika.” Sandy’nin hurdası çıkmış bir karavana nasıl sahip olduğunu sormak içinden gelmiyordu. Onun yerine, bir yeni yetmeyi, bir bebeği ve bebek koltuğunu iki kişilik Mercedes’ine nasıl bindirmesi gerektiğini çözmeye çalıştı. Ortada tek bir yanıt vardı. Bindiremeyecekti.

“Bana anahtarları ver.”

Mat onun tekrar ağzına geleni söyleyerek bu işten kurtulup kurtulmayacağı çözmeye çalıştığını ama sonra kafasını kullanıp, kurtulamayacağı sonucuna ulaştığını görebiliyordu.

Anahtarlar elinde, Mabel’la tanışmak için dışarı çıktı. Giderken okumaya fırsat bulamadığı gazeteyle cep telefonunu Mercedes’inden aldı.

Geniş olmasına rağmen, yüksekliği iki metre bile olmayan karavana girmek için eğilmesi gerekti. Direksiyona geçti ve yakındaki bir laboratuvarın ismi ve gerekli izin için Pittsburgh’daki bir doktor arkadaşını aradı. Beklemedeyken gazeteyi aldı.

Çoğu gazeteci gibi o da bir haber bağımlısıydı ama dikkatini çeken sıradışı hiçbir şey yoktu. Çin’de bir deprem olmuştu, Ortadoğu’da bir bomba patlamıştı, Kongre’de bütçe tartışmaları vardı, Balkanlar’da sorunlar artıyordu. Sayfanın sonuna doğru, kollarında başka bir hasta bebekle Cornelia Case’in bir fotoğrafı vardı.

Daha önce Cornelia'nın takipçisi pek olmamış olsa da, kadının her yeni fotoğrafında daha da zayıflamış olduğunu görebiliyordu. First Lady'nin muhteşem mavi gözleri vardı ama yüzüne çok büyük görünmeye başlamışlardı ve bu güzel gözler, arkalarında gerçek bir kadın değil de, sadece babası tarafından programlanmış aşırı kurnaz bir politikacı varmış izlenimini kamufle edemiyorlardı.

Mat *Byline*'dayken, Cornelia hakkında kuaförü, moda konusundaki zevki, kocasının anısını nasıl onurlandığı üzerine birkaç aşırı övgü dolu, palavra yazı yayınlamışlardı. Ona acıyordu. Kocasını bir suikasta kurban giden hiçbir kadının yüzünde mutlu bir ifade olmazdı.

O sansasyonel televizyon kanalında geçirdiği bir yıl aklına gelince kaşlarını çatı. Ondan önce gazeteciydi, Şikago'da en saygı görenlerden biriydi ama kısa bir süre sonra harcamakla pek ilgilenmediğini keşfettiği tonla para için itibarını bir kenara atmıştı. Artık hayattan tek istediği şey adını temize çıkartmaktı.

Mat'in idolleri, Sarmaşık Birliği gazetecileri değil, bir zamanlar eski Remington daktilolarda iki parmakla saldırgan haberler yazanlardı. Bunlar da en az onun gibi sert dilli adamlardı. Kendisinin *Chicago Standard* için yazdığı yazılarda ise gösterişli hiçbir şey yoktu. Karşılaştığı kişileri ve onların önem verdikleri şeyleri tanımlamak için kısa kelimeler ve basit cümleler kullanırdı. Okuyucular onun dürüstlüğüne güvenebileceklerini bilirlerdi. Şimdi tekrar düzgün bir insan olduğunu ispatlama macerasına çıkmıştı.

Macera. Bu kelimenin kadim bir niteliği vardı. Kutsal şövalyelerin alanına giriyordu, hayatında neyin önemli olduğunu unutan bir madenci kasabası hödüğünün değil.

Standard'daki patronu Mat'e eski işine dönebileceğini söylemişti ama bu teklifi istemeyerek yaptığını bildiği için Mat tevazu göstermiş ve geri dönmeyi reddetmişti. Şimdi ülkede dolaşıyor, yanında götürebileceği bir şey arıyordu. Nerede durursa -ister küçük, ister büyük bir şehir olsun- bir gazete alıyor, insanlarla

konusuyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Onu bulamamış olsa da, tam olarak ne aradığını biliyordu: ona şöhretini geri verecek kadar büyük bir haberin tohumlarını.

Aramasını bitirdiğinde, kapı açıldı ve Winona çıplak ayaklı, sarı tulumunun üzerinde koyunlar olan bebekle karavana girdi. Bebeğin ayak bileğinde bir barış işareti dövmesi vardı.

“Sandy bebeğine dövme mi yaptırdı?”

Winona, bu kadar salak olup nasıl da hayatta kalıyorsun diyen bir bakış attı ona. “Bu bir çıkartma. Senin dünyadan hiç haberin yok mu?”

Neyse ki Mat’ın kız kardeşleri dövme çılgınlığı başladığında artık büyümüşlerdi. “Onun çıkartma olduğunu biliyorum,” diye yalan söyledi. “Ben sadece böyle bir şeyin bir bebeğe yapılmaması gerektiğini düşünüyorum.”

“O, bunu seviyor. Havalı görünmesini sağladığını düşünüyor.” Winona bebeği dikkatlice bebek koltuğuna yerleştirdi, kemerlerini bağladı, sonra da Mat’ın yanına külçe gibi oturdu.

Birkaç denemeden sonra, motor boğulurcasına çalıştı. Mat tiksintiyle başını iki yana salladı. “Bu boktan bir şey.”

“Deme ya.” Winona kalın tabanlı sandaletli ayaklarını ön konsolun üzerine dayadı.

Mat, Mabel’in yan aynasına bakıp geri geri gitti. “Benim senin gerçek baban olmadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Sanki olmanı istiyordum da.”

Kızın kendisi hakkında duygusal bir fantezi kurmuş olabileceğine dair endişesi buraya kadardı. Sokakta ilerlerken, onun ya da bebeğin gerçek isimlerini bilmediğini fark etti. Onların doğum kâğıtlarının kopyalarını görmüştü ama kendi adının yazıldığı yerden daha fazlasına bakmamıştı. Kıza Winona derse kız büyük ihtimalle bunu beğenmeyecekti. “Adın ne?”

Kız düşünürken uzun bir duraksama oldu. “Natasha.”

Mat gülmemek için kendisini zor tuttu. Kız kardeşi Sharon da üç ay boyunca herkesin ona Silver demesi için uğraşıp durmuştu. “Tabii, peki.”

“Bana böyle hitap edilmesini istiyorum,” diye tersledi kız onu.

“Sana ne diye hitap edilmesini istediğini sormadım. İsminin ne olduğunu sordum.”

“Lucy, tamam mı? Bu isimden nefret ediyorum.”

“Lucy’nin hiçbir kötü yanı yok.” Mat laboratuvarın resepsiyoncusundan aldığı talimatlara bir göz atıp tekrar otoyola çıktı.

“Tam olarak kaç yaşındasın?”

“On sekiz.”

Mat ona sokak dövüşçüsü bakışını fırlattı.

“Tamam, on altı.”

“On dört yaşındasın ama otuz yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun.”

“Madem yaşımlı biliyordun, ne diye sordun? Hem Sandy’yle birlikte yaşıyordum. Ne bekliyordun ki?”

Mat kızın boğuklaşan sesini duyunca, onun haline üzüldü. “Evet, bu konuda üzgünüm. Annen...” Sandy eğlenceli, seksi, mantıktan yoksun bir zekâya sahip ve tamamıyla sorumsuz bir kadındı. “Kendine özgü birisiydi,” diye lafını tamamladı.

Lucy alaycı bir sesle güldü. “Ayyaşın tekiydi.”

Arka koltuktaki bebek mızızlanmaya başladı.

“Yakında mama yemesi gerek ve maması kalmadı.”

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. “Şimdi ne yiyor?”

“Hazır mama ve şu kavanozlarda satılan boktan şeylerden.”

“Laboratuvarda işimiz bitince bir yere uğrayıp yemek yeriz.”

Arkadan gelen sesler, bebeğin giderek daha da mutsuz olduğunu belli ediyordu. “İsmi ne?”

Bir duraksama daha oldu. “Butt.”

“Tam bir komedyensin, değil mi?”

“Ona isim veren ben değilim.”

Mat arka koltuktaki sarı saçlı, güzel gözlü, melek kanadını andıran bir ağzı olan pembe yanaklı bebeğe, sonra da Lucy'ye baktı. "Sandy'nin o bebeğe Butt ismini verdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığın umurumda değil." Lucy ayaklarını ön panelden indirdi. "Salağın tekinin bana bir iğne saplamasına izin vermeyeceğim, o yüzden kan verme işini unutabilirsin."

"Sana ne diyorsam onu yapacaksın."

"Yok artık."

"Bana bak, bilmiş şey. Annen ismimi ikinizin de doğum belgesine yazdırmış. O yüzden, bu meseleyi düzeltmemiz gerek ve bunu ancak üç kan testiyle halledebiliriz." Ona anneanneleri gelen dek Çocuk Hizmetleri'nin onlara bakacağını açıklamaya yeltendi ama gönlü buna elvermedi. Bunu avukatın yapması daha iyi olurdu.

Laboratuvara kadar yolun geri kalanında, yine çığlık atmaya başlamış olan İblis Bebek haricinde kimse konuşmadı. Mat iki katlı sağlık merkezinin önüne yanaştı ve Lucy'ye baktı. Kız gözlerini binanın kapısına dikmişti ve cehennem kapılarına bakıyormuş gibi gerilmişti.

"Testi yaptırırsan, sana yirmi papel veririm," dedi Mat hemen.

Lucy hayır anlamında başını salladı. "İğne olmaz. İğnelerden nefret ederim. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

Mat çığlıklar atan iki çocuğu laboratuvara nasıl sokacağını düşünmeye başlamıştı ki o gün ilk kez şansı yaver gitti.

Lucy kusmadan önce karavandan indi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nealy resmen görünmezdi. Başım geriye yatırdı ve güldü, sonra radyoyu açıp Billy Joel'un "Uptown Girl" şarkısının nakaratına eşlik etti.

Bu yeni gün muhteşemdi. Mavi bulut öbekleri bir Georgia O'Keeffe gökyüzünde süzülüyorlardı. Geceyi geçirdiği otelden çok uzak olmayan, küçük bir restoranda yaptığı kahvaltıda adeta yalayıp yuttuğu tavada yumurta ve kızarmış ekmeğe rağmen, karnı açlıktan kazınıyordu. Yağlı yumurtalar, nemlenmiş kızarmış ekmeğe ve çamur gibi bir kahve... Aylardır yediği en keyifli yemekti bu. Her lokma gırtlığından aşağı kolayca inmiş ve tek bir kişi bile ona dönüp bakmaya kalkmamıştı.

Kendisini zeki, memnun, çok mutlu hissediyordu. Birleşik Devletler başkanını, Gizli Servis'i ve babasını atlatmıştı.

Bu kendinden emin haline güldü çünkü çok uzun zamandır kendisini öyle hissetmemişti. Yanındaki koltukta duran Snickers paketini aradı, sonra onu çoktan yediğini hatırladı. Açlığı tekrar gülmesine neden oldu. Hayatı boyunca kıvrımlı bir vücudu olmasını hayal etmişti. Belki de en sonunda ona sahip olacaktı.

Dikiz aynasından kendisine bir göz attı. O yaşlı kadın peruğunu çıkardığı halde, onu tek bir kişi bile tanıyamamıştı çünkü kendisini keyifli, inanılmaz bir şekilde sıradan birisine dönüştürmüştü.

Tam o sırada radyoda bir reklam başladı. Sesi kısıp mırıldandı. Bütün sabah boyunca, konfederasyon maddelerinin yazılmış olduğu ve ülkenin ilk başkenti olan Pennsylvania, York'un batısındaki çift şeritli otobanda aylaklık etmişti. Dilediğinde, yol kenarında uzanan küçük kasabalara sapmıştı. Bir keresinde, yoldan çıkıp bir çite dayanarak bir soya fasulyesi tarlasına hayran hayran bakarken, çiftliklere yönelik devlet yardımlarıyla ilgili sorunları düşünmeden edememişti. Sonra, dışardaki tabelada "Antikalar" yazan, yıkık dökük bir çiftlik evinde durup harika bir saat boyunca döküntüler ve tozlar içinde etrafa göz atmıştı. Sonuç olarak, çok uzağa gitmemişti. Ama gidecek belirli bir yeri olmadan, dilediğini yapabilmesi muhteşemdi. Başkan onun izini bulmak için Birleşik Devletler hükümetinin bütün güç ve kudretini hiç kuşkusuz kullanırken, kendini bu kadar mutlu hissetmesi salakça olabilirdi ama kendine hâkim olamıyordu. Sonsuza kadar onları alt edebileceğine inanacak kadar naif değildi ama bu durum, yaşadığı her anı çok kıymetli bir hale getiriyordu.

Reklam bittikten sonra Tom Petty çalmaya başladı. Nealy tekrar güldü ve şarkıya eşlik etmeye başladı. "Free Falling" şarkısındaki gibi resmen serbest düşüşe geçmişti.

Mat dünyanın en büyük salağıydı. Yanında sadece ona eşlik eden radyosuyla üstü açık Mercedes'inin direksiyonunda olmak yerine, Mabel isimli on yıllık bir karavanın içinde, Pennsylvania'nın arka yollarından birinde, yedi kız kardeşinin toplamı kadar kötü olan iki veletle batıya doğru gidiyordu.

Önceki gün öğleden sonra, Joanne Pressman'dan bahsetmek için Sandy'nin avukatını aramış ama avukat ülkeye geri döner dönmez kızların anneannelerine verilmesini garantiye almak yerine, kaçamak davranmıştı.

"Çocuk ve Gençlik Hizmetleri, anneannelerinin onlara tatmin edici bir ev sağlayabilmesi için elinden geleni yapacaktır."

“Çok saçma,” diye karşı çıkmıştı Mat. “Kadın bir üniversite profesörü. Şu anki durumla kıyaslandığında her şey daha iyidir.”

“Yine de araştırılması gerekiyor.”

“Ne kadar sürer?”

“Söylemek zor. Altı haftadan uzun olmaması gerekiyor. Taş çatlasa iki ay.”

Mat öfkeden kuduruyordu. Koruyucu aile sisteminde bir ay, Lucy gibi bir çocuğu yiyip bitirip ve geride kemiklerini bırakırdı. O yüzden, Çocuk Hizmetleri sabah gelip onları almasını diye kendini o gece kızlarla kalacağına söz verirken bulmuştu.

Kan testi yaptırma girişiminin başarısız olmasından sonra, Sandy’nin yamru yumru kanepesinde uyumaya çalışırken kendisine koruyucu aile sisteminin eskisinden çok daha iyi olduğunu hatırlatmıştı. Özgeçmiş kontrolleri çok daha detaylıydı, ev ziyaretleri daha yaygındı. Ama Havlov’ların bütün çocukları nasıl taciz ettiği gözlerinin önünde canlanıp duruyordu.

Sabaha doğru, vicdanının buna izin vermeyeceğini fark etti. Küçük yaşta rahibelerden fazlasıyla etkilenmişti. Sadece birkaç gün onlara bebek bakıcılığı yapıp hafta sonu onları anneannelerine devredebilirdi, böylece hem Ergen Terörist’i hem de İblis Bebek’i koruyucu ailelerden kurtarmış olurdu.

Joanne Pressman’ın Iowa adresi Sandy’nin ajandasındaydı. Burlington’a bir sabah uçuşunu yakalamaya karar verdiği için kızları erkenden evden çıkarması gerekiyordu. Oraya vardığında bir araba kiralayacak ve Willow Grove’a gidecekti. Joanne Pressman’ın eve dönüşünü beklerken de kan testlerini yaptıracaktı. Lucy’yi laboratuvara sırtında taşıması gerekse bile.

Ne yazık ki Lucy’nin tek fobisinin iğneler olmadığını keşfettiğinde planı suya düşmüştü.

“Uçağa binmem, Jorik! Uçmaktan nefret ederim! Beni zorlarsan, havaalanındaki herkese avazım çıktığı kadar bağırarak beni kaçırdığını söylerim.”

Başka bir çocuk olsa blöf yaptığı düşünebilirdi ama Mat, Lucy'nin söylediğini yapabileceğinden emindi. O sırada bile Çocuk Hizmetleri'ni aldatarak kanunların en ince kenarında dolaşıyordu. Bir de çocukları eyalet dışına çıkarmayı düşünüyordu! O yüzden, bu riski almamaya karar vermişti.

Bunu yapmak yerine, giysilerinden bir öbek ve önceki gece aldığı yiyeceklerin bir kısmını kapıldığı gibi, çocukları karavana bindirmişti. Zaten dört beş günlük boş zamanı vardı; onları yolda geçirse ne olurdu ki?

Otoritelerin onu fellik fellik arayacaklarını sanmıyordu; özellikle de Sandy'nin avukatı onun nereye gittiğini kestirebileceği için... Yine de işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu. Karavanın plakası muhtemelen bilet gişesi memurlarının ve eyalet polisinin elindeydi, o yüzden bir süre eyaletler arası otobandan uzak duracaktı.

Ne yazık ki İblis Bebek'in çılgınlıkları ve Lucy'nin mızıldanmaları yüzünden manzaranın keyfini çıkaramıyordu.

“Sanırım kusacağım.”

Lucy karavanın küçük oturma yerinde oturuyordu. Mat başını sertçe geri çevirdi ve bebeğin çılgınlıklarını bastırarak konuştu. “Tuvalet arkada.”

“Bana ve Butt’a iyi davranmaya başlamazsan, pişman olacaksın.”

“Ona böyle hitap etmeyi keser misin?”

“Onun adı bu.”

Sandy bile bu kadar deli değildi ama Mat hâlâ bebeğin asıl adını Lucy’ye söyletemiyordu.

Ulumalar azaldı. Belki de bebek uyumak üzereydi. Mat bebek koltuğunun bağlı olduğu yere bir göz attı ama bebek tamamen uyanık ve somurtkandı. Yaşla dolu mavi gözler ve melek gibi bir ağız. Dünyanın en huysuz meleğiydi bu.

“Karnımız aç.”

“Ben de midenin bulandığını sanıyordum.”

Çıglıklar daha da yüksek bir şekilde tekrar başladı. Bu küçük canavarlara bakması için niçin başka birisini yanında getirmemişti ki? Sevecen ve duvar gibi sağır bir yaşlı kadını mesela.

“Karnım acıktığında midem bulanır. Butt’ın da yemek yemesi gerekiyor.”

“Doyur onu o zaman. Yanımızda torbalarla bebek yiyeceği ve maması getirdik, bu yüzden bana onun yiyeceği bir şey yok demeye kalkışma.”

“Mabel hareket ederken ona yemek verirsem, kusar.”

“Birisinin kusmasıyla ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum. O lanet olası veledin karnını doyur!”

Lucy ona ters ters baktı, sonra bir hışımla yerinden kalkıp torba torba bebek mamasının ve bezlerinin yanına gitti.

Mat mutlu bir sessizlikte yirmi kilometre daha gitmişti ki kulağına birtakım sesler geldi. Önce bir bebeğin öksürmesini, sonra öğürmesini, ardından da küçük bir püskürme sesi duydu.

“Sana dememiş miydim?”

Nelly ikinci el eşya satışının olduğu garajın yolundan geri geri gidip otobana çıktı. Yanındaki koltukta devasa boyutlarda yeşil bir seramik kurbağa oturuyordu. Onu on dolara satan kadın, bunun kayınvalidesinin el sanatları dersinde yaptığı bir bahçe süsü olduğunu söylemişti. Pırıltılı yeşil bakışı, hafif şaşı pörtlek gözleri ve sırtındaki donuk kahverengi benekleriyle son derece çirkin bir şeydi. Neredeyse üç yıldır, Nealy en iyi Amerikan antikalarıyla dekore edilmiş ulusal bir mabette yaşamıştı. Belki de ona bu yüzden bir anda sahip olmak istemişti.

Bu kaba saba kurbağayı aldıktan ve onu koltuğunun altına soktuktan sonra bile, durup satışı yapan kadınla konuşmuştu. Üstelik bunu yapmak için gri bir yaşlı kadın peruğuna ya da varis çorabına da ihtiyacı olmamıştı. Harika yeni kılığı işe yarıyordu.

Nealy ileride bir kamyon durağının tabelasını gördü. Orada hamburgerler, kızarmış patatesler, kıvamlı çikolatalı milkshake'ler ve turtalar olmalıydı. Ne büyük bir mutluluktan bu!

Mat kamyon durağının park yerinde Mabel'dan indiği anda burununa mazot ve kızarmış yiyecek kokusu geldi. Yandaki tarladan gelen gübre kokusunu da almıştı ve o koku, bebek kusmuğunun kokusunu bastırıyordu.

Bir kadının kullandığı mavi bir Chevy Corsica park yerinde hızla Mat'ın yanına girdi. Şanslı kadın, diye düşündü. Ona eşlik edecek düşünceleri dışında, arabasında yalnızdı.

Benzin pompasının ilerisinde, bir otostopçu elinde St. Louis yazan, ezik bir mukavva tutuyordu. Adam bir canıye benziyordu ve Mat onun binecek bir araç bulamayacağını düşündü ama adamın özgürlüğüne imrenmeden edemedi. Kendisinin bütün günü kötü bir rüyadan başka bir şey değildi.

Lucy arka cebindeki on dolarlık rüşvetle arkasından indi. Beline pazen bir gömlek bağlamıştı ve leş gibi kokan bebeği kendisinden mümkün olduğunca uzaklaştırmak için onu koltuk altlarından tutuyordu. Lucy ufak tefekti ve Mat onun İblis'i pek uzağa taşıyamayacağını düşündü ama bebeği almayı teklif etmedi. Küçüklüğünde, kızlara karşı çok duygusal olduğundan çılgınlık atan sürüyle bebek taşımıştı. Bebekler hakkındaki tek güzel şey, yirmi birinci yaş günlerinde onları sarhoş etmekti.

O anılara gülümsedi, sonra Lucy'nin kesik kot şortunun cebine bir on dolar daha soktu. "Onu temizledikten sonra kendine yiyecek bir şeyler al. Yarım saat sonra seninle burada buluşalım."

Lucy ona hayal kırıklığını ima eden, uzun ve meraklı bir bakış attı. Mat, acaba yan yana oturup yemek yemelerini mi bekliyordu, diye düşündü ama bu mümkün değildi.

İmrendiği kadın tam o sırada mavi Corsica'dan indi. Açık kahverengi, kısa saçları modaya uygun bir şekilde kat kat ke-

silmmişti. Ama geri kalanı, o kadar şık değildi: ucuz beyaz spor ayakkabılar, lacivert bir şort ve üzerinde uygun adım yürüyen bir sıra ördeğin olduğu büyük beden, sarı bir askılı bluz giymişti. Makyaj yapmamıştı. Dahası, karnı burnundaydı.

Bir Grand Am, otostopçuyu almak için otobanda yavaşladı ama şoför adamı yakından gördüğü anda hızla uzaklaştı. Otostopçu ona ortaparmağını gösterdi.

Mat yanından geçen kadına tekrar göz attı. Onda tanıdık bir şey vardı. Narin, güzel yüz hatları; uzun, ince bir boynu ve çarpıcı mavi gözleri vardı. Hal ve tavırlarında ucuz eşya reyonundan alınmış giysilerine aykırı, aristokrat bir hava seziliyordu. Kadın tam Lucy'den önce restoranın kapısına geldi ve kapıyı onun için açık tuttu. Lucy bu nezaketı umursamadı bile. Mat'e pis bir bakış atmaya fazlasıyla kaptırmıştı kendisini.

Corsica'nın koltuğundaki bir şey Mat'in gözüne takıldı. Eğilip baktığında çirkin bir seramik kurbağa gördü. İnsanların bu tür şeyleri nasıl aldığını hep merak ederdi. Sonra, kontakta sallanan anahtarları gördü. Bir şey söylemek için kadının arkasından gitmeyi düşündü ama o kurbağayı satın alacak kadar salak birisinin, başına gelebilecekleri hak edeceğine karar verdi.

Mola yeri büyük bir L şeklindeydi. Mat bacaklarını uzatabileceği kadar yeri olan, arka köşedeki küçük bir masayı seçti ve kahve sipariş etti. Kahvenin gelmesini beklerken Iowa'ya ulaşmasının en az iki gün süreceğini düşündü. Motordan gelen hayra alamet olmayan tekmeleme sesi kötüleşirse, yol daha da uzun sürebilirdi. İki gün daha bu kızlara nasıl tahammül edecekti? Kendisini hayatı boyunca uzak durmak için çabaladığı şeyin içine atmış olması gerçek bir ironiydi.

İkisini de koruyucu aileye bırakmış olması gerekirdi.

Nealy kalın ve yağlı bir kızarmış patatesi ketçaba daldırdı ve mola yerinin kafeteryasının diğer tarafında oturan üç kişiyi izledi. Önce

orada tek başına olan adama baktı. Onu hemen fark etmişti; fiziki yapısından dolayı fark etmemesi çok zordu. Ama dikkatini çeken şey sadece adamın vücut yapısı değildi. Her şeyiydi. -

Bir inşaat işçisi gibi aşırı kaslıydı. Onu güneşten yanmış, gömleksiz, bir çatıya padavra çakarken ya da şehrin bir sokağının ortasında, kıvrıkcık siyah saçlarının üzerindeki ezilmiş kaskla bir kaya matkabını kullanırken hayal etmek hiç de zor değildi. Aynı zamanda dikkat çekecek kadar yakışıklıydı ama bir erkek modelin güzelliğine sahip değildi. Tam aksine, yüz hatları görüp geçirmiş biri olduğunu belli ediyordu.

Ne var ki adam kucağındaki bebekle yanına sıkışan genç kıza ters ters bakıyordu. Nealy onun en beğenmediği erkek tipi olan, çocuklarını bir külfet olarak gören babalardan biri olduğuna karar verdi.

Adamın kızı, daha önce geçsin diye kapıyı açık tuttuğu kızdı. Aşırı makyajı ve saçlarındaki mor sprey boyaya rağmen narin yüz hatları ona muhteşem bir güzellik potansiyeli veriyordu. Bebek ise tam anlamıyla tapılasıydı. Nealy'nin elinden geldiği kadar uzak durmaya çalıştığı o sağlıklı, sarışın, yaramaz meleklerden biriydi.

İnsanları izlemek zevkli olabilirdi ama tekrar yola çıkmak için can atıyordu; bu yüzden bakışlarını güçlülükle adamdan kaçırdı ve diğer müşterilerin yaptığını gördüğü gibi artıklarını topladı. Bitişik masadaki orta yaşlı bir çift ona gülümsediler; o da onlara gülümsedi. İnsanların hamile bir kadına çok gülümsediklerini fark etmişti.

Nealy'nin gülümsemesi hemen kendinden memnun bir sırtışa dönüştü. Önceki gece, motelde yatağa girmeden önce, babasının ve kocasının değer verdiği uzun saçlarını kesmiş, neredeyse doğal rengi olan ama çok uzun zamandır görmediği için tam tonunu tahmin etmek zorunda kaldığı açık kahverengiye boyamıştı. Bu kısacık, dağınık stile bayılmıştı. Sadece onu genç gösterdiğinden değil, şık bir First Lady için çok sıradan olduğu için.

İlk fikri yaşlıca bir kadın kılığında kalmayı sürdürmek olsa da, sonradan bir peruğun ve bütün o giysilerin yükünü taşımak istememişti. Sahte hamile dolgusu mükemmel bir çözümdü. İnsanlar hamile bir kadının Cornelia Case'e benzediğini düşünseler bile, bunu sadece tesadüf olarak görecektlerdi.

Önceki gece, küçük bir Wal-Mart yastığının köşelerini yenisinden biçimlendirip bağcıklar ekleyerek değiştirmişti. Kısa kahverengi saçları, indirim mağazasından alınmış giysileri, yüzüksüz parmakları ve minimum makyajıyla, bahtsız bir hamile kadına benziyordu. Konuşmasına Güneyli aksanını da ekleyerek kimlik değişimini tamamlamıştı.

Mola yerinin restoranından çıktığında, Beyaz Saray'dan ayrılırken yanına aldığı el çantasının içinde arabasının anahtarlarını aradı. Bir paket kâğıt mendil, birkaç nane şekeri ve yeni cüzdanını buldu ama anahtarlar yoktu. Onları arabada mı bırakmıştı?

Daha dikkatli olması gerekiyordu. Bir yığın yaverin onun için eşyalarını taşımasına alışmıştı. O sabah, küçük bir lokantada kahvaltı etmek için durduğunda el çantasını orada unutmuş ve almak için gerisin geri koşmak zorunda kalmıştı. Şimdi sıra anahtarlardaydı.

Chevy'ye bakmak için otoparka gitti ama arabayı göremedi. Garip, diye düşündü. Yollarda gide gele yıpranmış sarı bir karavanın yanına park ettiğini sanıyordu. Bundan emindi.

Hızla oraya doğru ilerledi ama araba orada değildi.

Gözlerini park ettiği yere dikti, sonra da onun yanındaki karavana. Belki yanılmıştı. Belki de başka bir yere park etmişti. Kalbi hızla atmaya başladı ve park yerini taradı. O anda bile buna inanmak istemedi. Araba yoktu. Anahtarları içinde bırakmıştı ve birisi onu çalmıştı.

Boğazı tılandı. Bir günlük özgürlük. Hepsi bu kadar mı olacaktı?

Onu boğup öldürmekle tehdit eden umutsuzlukla mücadeleyle girişti. Bundan hâlâ kurtulabilirdi. Yanında binlerce dolar nakit

vardı. Başka bir araba satın alabilirdi. En yakındaki kasabaya otostopla gidip bir satıcı bulacaktı...

Aynı anda dizlerinin bağı çözüldü ve tahta bir bankın üzerine çöktü. Parasını saklamak için bagaja koymuştu ve cüzdanında sadece yirmi dolar vardı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Beyaz Saray'ı arayabilirdi ve bir saat içinde Gizli Servis bu güzel, sıradan yere baskın yapabilirdi. Bir helikoptere bindirilip akşam yemeğinden önce Washington'a geri bile götürülebilirdi.

Bunun tam olarak nasıl gelişeceğini hayal etti. Babasından azarlar işitecek. Başkan tarafından ülkesine karşı görevleri hatırlatılacaktı. Suçluluk duygusundan boğulacaktı. Ertesi akşam bir resepsiyonda duracak ve birkaç yüz el sıkılmaktan parmakları ağrıyacaktı. Bu konuda kendisi dışında suçlayacak hiç kimsesi olmayacaktı. Araba anahtarını kontakta unutmamak gibi basit bir şey şeyi hatırlayamıyorsa, bütün eğitiminin, bütün deneyimlerinin ne faydası vardı ki?

Boğazı iyice sıkıştı. Nefes almaya çalışıyor, hırıltıyla soluyordu.

“Çok ağır, onu daha fazla taşımıyorum!”

Nealy başını kaldırdı ve daha önce izlediği genç kızın, taşıdığı bebeği kaldırırma koyduğunu ve sarı karavana doğru giden Yılın Babası'na bağırdığını gördü.

“Keyfin bilir.” Adam yüksek sesle konuşmasa da sesi boğuk ve kalındı.

Kız, bebeğin yanından uzaklaşmadı ama onu almadı da. Bebek sanki emeklemek istiyormuş gibi dizlerinin üstüne düşüp kaldırımından yükselen öğle sıcağına isyan etti. Ama akıllı bir küçük yaratıktı ve sıcak betona sadece avuçları ve ayak tabanları temas edecek kadar doğruldu. Poposunu havaya kaldırıp bir örümcek gibi ilerlemeye başladı.

Kız babasına döndü. “Bu konuda ciddiym, Jorik! Göt gibi davranıyorsun!” Nealy kızın kaba dili karşısında şaşırđı. “O zehir değıl, biliyor musun? En azından ona dokunabilirsin.”

“Bebek senin sorumluluğın, ben ise araba kullanmaktan sorumluyum. Haydi, gidelim.” Jorik adındaki adam berbat bir baba olabilirdi ama anahtarları yanına alacak kadar akıllıydı. Adam anahtarlardan birini kontağaya soktu.

Kız ellerini sertçe kalçasına koydu. “Saçmalık bu.”

“Evet, tabii ki, hayatın yüzde doksanı öyledir zaten.”

Tartışmaya o kadar dalmışlardı ki ikisi de yavaşça ve titiz bir şekilde kaldırımından park yerine doğru örümcek gibi emekleyen bebeğiy fark etmediler.

Nealy hemen ayağaya kalktı. Tehlikede bir bebek... Bu on altı yaşından beri uzak duramadığı tek durumdu.

“Şikâyet etmeyi bırak da içeri gel,” diye homurdandı adam.

“Ben senin kölen değılım! Düünden beri bana emirler yağdırıyorsun. Bıktım artık!”

Bir Cadillac’ın içindeki yaşlıca bir çift emekleyen bebeğeye doğru geri geri gitmeye başladı. Nealy hızla ileri fırladı, eğildi ve bebeğiy yerden kapıp kaldırdı.

Gerçek hayatında asla sergileyemediğiy bir öfkeyle patladı. “Sen biçim bir babasın?”

Bay Maço yavaşça döndü ve çakmaktaşı grisi gözleriyle Nealy’ye baktı. Nealy kucacağında bebekle ona doğru atıldı. Bebekleri kucakta tutmak onu dehşete düşürdüğü için daha da kızgındı.

Nealy parmağıyla uzaklaşan Cadillac’ı gösterdi. “Kızın o arabaya doğru emekliyordu. Araba ona çarpabilirdi.”

Adam gözlerini ona dikti.

Ona yaklaştıkça adam daha da uzun boyluymuş gibi göründü. Sonradan bir Güneyli aksanıyla konuşması gerektiğini hatırladı. “Nasıl bu kadar sorumsuz olabiliyorsun?”

“Onun umurunda değıl,” dedi kız. “Bizden nefret ediyor.”

Nealy ters ters adama baktı. “Çocukların onlara göz kulak olacak birilerine ihtiyacı vardır, özellikle de bebeklerin.”

Adam başını yanındaki boş park yerine doğru eğdi. “Arabana ne oldu?”

Nealy afalladı. “Onun benim arabam olduğunu nereden biliyorsun?”

“Seni ondan inerken gördüm.”

Nealy adamın onu şaşırtmasına izin vermeyi reddetti. “Benim arabamı boş ver. Ya senin çocuğun?” Bebeği adama doğru uzattı ama adam onu almadı. Onu almak yerine, sanki onun ne olduğundan emin değilmiş gibi bebeğe baktı. En sonunda, adam genç kıza döndü. “Lucy, onu al ve içeri gir.”

“Kolun falan mı kırık?” diye bağırarak karşılık verdi kız.

“Dediğimi yap. Yola çıkmadan önce onun karnını da doyrur.”

Adamın ses tonunun öyle göz korkutucu bir havası vardı ki bebeği kollarından o değil de kız alınca Nealy şaşırmadı. Her şeye rağmen, Lucy’nin karavanın kapısını sertçe açıp bebeği sürüklemekten önce adama ölümcül bir bakış atacak kadar isyankârlığı kalmıştı.

Jorik adındaki adam Nealy’yi baştan aşağı süzdü. Nealy uzun boylu olsa da adam ona tepeden bakıyordu. Yakından çok daha da sert görünüyordu. Burun kemiğinde kaynak yaparken bir kırıktan düştüğünde kırılmış gibi küçük bir çukıntı vardı.

“Onlar benim değil,” dedi adam. “İkisi de değil.”

“O zaman onlarla ne işin var?”

“Annelerinin arkadaşıydım. Şimdi bana arabandan bahset.”

Sarı bir uyarı ışığı Nealy’nin beyninde yanıp söndü. “Ortada söyleyecek hiçbir şey yok.”

“Çalındı, değil mi?”

Adam onu o kadar dikkatle inceliyordu ki Nealy kendisini tanıyacağından korkup ona daha fazla bakmasın diye başını hafifçe eğdi. “Nereden çıkardın bunu?”

“Çünkü oraya park ettiğini gördüm ve şimdi orada yok. Hem anahtarları da içinde bırakmıştın.”

Nealy başını hızla kaldırdı. “Anahtarları gördün mü?”

“Evet.”

“Onları gördün ama hiçbir şey yapmadın mı?”

“Şey... Arabanı kendim çalmayı düşündüm ama kurbağandan korktum.”

Nealy o kadar kızgın olmasaydı, gülebilirdi. Adamın konuşması eğitilmiş olduğunu gösteriyordu ama kabadayı görünüşü göz önüne alındığında bu şaşırtıcı olurdu. Adamın gözleri onun şişkin karnına gitti ve Nealy dolguların kaymadığından emin olmak için aşağıya bakma arzusuna direnmek zorunda kaldı.

“İçeri girip eyalet polisini arasan iyi olur,” dedi adam. “İleride bir otostopçu vardı. Birisinin onu almasını beklemekten bıkip senin sunduğun bedava ulaşımdan yararlanmaya karar verdiyse hiç şaşırmam. Polislere adımın eşkâlini vermeni bekleyebilirim.”

Nealy’nin polisi aramaya hiç niyeti yoktu. “Önemli değil. Beklemen gerekmiyor.”

“Benim için de önemli değil.”

Adam sanki onun yüzünü hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. Nealy telaşlanmaya başlamıştı. “Sizi tutmak istemem. Her halükârda, teşekkürler.” Gitmek için döndü.

“Olduğun yerde kal.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mat onu nerede görmüştü? Kadın temkinli bir şekilde ona bakarken Mat onu daha yakından inceledi. Kadının duruşunda ona kraliyet aile üyelerini hatırlatan bir şey vardı ama uzun, narin boynu ve alyans olmayan parmaklarıyla birlikte zayıflığı, zorlu zamanlar geçirdiğini gösteriyordu. Kolları ve bacakları neredeyse karnı burnunda hamileliğiyle tezat oluşturacak kadar inceydi. Ayrıca, kadının istediğinden fazlasını görmüş olduğundan şüphelenmesine neden olan mavi gözlerinde yaşamaktan bıkmış bir ifade vardı.

O parlak mavi gözler... Çok tanıdıkları. Mat onunla hiç karşılaşmadığını biliyordu ama kendini onunla daha önceden karşılaşmış gibi hissediyordu. Kadının polisi çağırma konusundaki isteksizliği Mat'in gazeteci merakını uyandırmıştı. "Bu hırsızlığı bildirmeyeceksin, değil mi?"

Kadının boynunun yanında kendini belli eden küçük damarın atışını izledi ama kadın sakinliğini bozmadı. "Niçin böyle diyorsun?"

Kadının saklayacak bir şeyi vardı ve onun ne olabileceği konusunda aklına iyi bir fikir geliyordu. "Şey, bilmem ki. Hırsızlığı bildiremiyorsun çünkü araba sana ait değil, gibisinden bir şey olabilir mi?"

Kadının gözlerinde temkinli bir ifade belirdi ama korku yoktu. Bu kadın bahtsızdı ama metanetliydi. “Seni hiç ilgilendirmez.”

Mat kesinlikle bir şey yakalamıştı; rastgele bir tahminde bulundu. “Polisi ararsan, erkek arkadaşından arabayı çaldığını öğreneceklerinden korkuyorsun.”

Kadın gözlerini kıstı. “Bir erkek arkadaşım olduğunu nereden çıkartıyorsun?”

Mat kadının şişkin karnına bir bakış attı. “Bunu sana yapan kız arkadaşın değildir herhalde.”

Kadın sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi karnına baktı. “Ya.”

“Alyans takmıyorsun ve çalınmış bir arabaya biniyorsun. Her şey yerli yerine oturuyor.” Mat kadının bu kadar üstüne neden gittiğinden tam olarak emin değildi. Gerçeği saklamaya çalışan insanlar hakkında profesyonel bir meraktan doğan alışkanlık, diye tahmin yürüttü. Belki de o karavana tekrar binmemek için oyalanıyordu.

“Ben araba çalıntı demedim. Buna karar veren sensin.”

“O zaman niçin polisi aramak istemiyorsun?”

Kadın bir Mısır kraliçesiymiş ve Mat onun piramidini inşa etmek için taş taşıyan bir köleymiş gibi bir bakış attı ona. Tavrında onu sinirlendiren bir şey vardı.

“Ona geri dönebilirsin,” dedi Mat.

“İnadın inat, değil mi?”

Mat kadının ifadesindeki zekâ ve mesafeli tavrı fark etti. Bu kadın insanları uzak tutmakta çok yetenekliydi. Bu yeteneğini erkek arkadaşı üzerinde kullanmamış olması hiç de iyi olmamıştı.

Kime benziyordu? Bunun cevabı hemen önündeydi ama bir türlü aklına gelmiyordu. Kadının kaç yaşında olduğunu merak etti. Yirmilerin sonları mı, otuzların başları mı? Tavırları ve duruşu *kalite* diye bağırıyordu ama içinde bulunduğu durum yüksek sosyetenin üyesi olamayacağı kadar istikrarsızdı.

“Geri dönemem,” dedi en sonunda kadın.

“Niçin?”

Bir an duraksadı. “Çünkü o beni dövüyor.”

Bunu hayal mi etmişti yoksa kadının söylediklerinde belli bir miktar haz mı sezmişti?

Burada neler dönüyordu? “Paran var mı?”

“Biraz.”

“Ne kadar az?”

Kadın hâlâ gururluydu. Mat cesaretinden dolayı ona hayranlık duydu. “Yardımın için teşekkürler ama bu seni hiç ilgilendirmiyor.”

Kadın çekip gitmek için döndü ama Mat’in merakı tatmin olmamıştı. Ona ününü sağlayan içgüdülerine göre davranıp kadının çirkin plastik el çantasının kayışını yakaladı ve çekip durdurdu.

“Hey!”

Kadının öfkesini umursamadan, çantayı omuzundan aldı ve cüzdanını çıkardı. İçine bakınca ne bir kredi kartı ne de bir ehliyet gördü. Sadece yirmi dolar ve biraz da bozuk para vardı. “Bununla çok uzağa gidemezsin.”

“Buna hakkın yok!” Kadın cüzdanıyla çantasını çekip aldı ve yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

Mat’in zaten yeterince sorunu vardı ve kadının gitmesine izin vermesi gerekiyordu ama içgüdüleri alarına geçmişti. “Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye arkasından seslendi.

Kadın ona karşılık vermedi.

Aklına çılgınca bir fikir geldi. Bunu beş saniye düşündükten kararını verdi. “Bizimle gelmek ister misin?”

Kadın durdu ve döndü. “Seninle mi?”

“Benimle ve cehennemden kaçan bu veletlerle.” Mat kadına doğru yürüdü. “Biz batıya, anneannelerinin evine gidiyoruz. Iowa’ya. O yöne gidiyorsan, seni bırakabiliriz.”

Kadın kuşkuyla ona baktı. “Beni de yanınızda gelmem için davet mi ediyorsun?”

“Niçin olmasın? Ama bu yolculuk bedava değil.”

Kadının ifadesi endişeye dönüştü. Mat onun ne düşündüğünü biliyordu ama hamile kadınlar onun cinsel istek uyandıranlar listesinin üst sıralarında değillerdi. “Lucy’nin yakamdan düşmesini sağlayacak ve bebeğe bakacaksın. Hepsi bu kadar.”

Mat kadının rahatlamasını bekledi ama bebekten bahsettiği anda kadın kaskatı kesildi. “Ben bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sence öğrenme zamanının gelmedi mi?”

Kadının hamile olduğunu hatırlaması bir an sürdü. Mat onun bebekten dolayı çok mutlu olmadığını düşündü. Kadın birkaç saniye bunu düşündükten sonra gözleri coşkuya benzer bir ifadeyle parıldamaya başladı. “Peki. Tamam. Evet, bu hoş olur.”

Kadının tepkisi Mat’i şaşırttı. Kadında gözün gördüğünden daha fazlası vardı. Mat kendine onun hakkında hiçbir şey bilmediğini hatırlattı ve Sandy’nin çocuklarıyla bu kadar zaman geçirmenin beynine kısa devre yaptırıp yaptırmadığını merak etti. Ama Lucy’nin aksilikleriyle ve çılgınlık atan bir bebekle bir kilometre daha gitmeye tahammülü yoktu. Bir taraftan da, bu işe yaramazsa, kadına biraz para verir ve onu bir sonraki kamyon mola yerinde bırakabilirim diye düşünüyordu. Karavana doğru döndü. “Bir uyarı.”

“Neymiş?”

“İkisinin de midesi hassas.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Öğreneceksin.” Mat ona kapıyı açtı. “Adın ne?”

“N-Nell. Nell Kelly.”

Kadının tereddüdü Mat’in onun doğruyu söyleyip söylemediğini merak etmesine neden oldu. Erkek arkadaşı gerçek bir zavallı olmalıydı. “Ben Mat Jorik.”

Kadın kibarca başını sallayarak selam verdi ve tam o anda Mat’in jetonu düştü. Cornelia Case. Kadın ona benziyordu.

Mat aklını ünlülere takmış olmalıydı. Önce Lucy'nin Winona Ryder'a benzediğine karar vermişti, şimdi bu kadın ona Cornelia Case'in hamile versiyonunu hatırlatıyordu. Sesleri bile benziyordu ama ülkenin aristokrat First Lady'sinin beş parasız, hamile ve kırsal Pennsylvania'da bir yol kenarı mola yerinde bırakılmış olmasını hayal edemiyordu. "Sana hiç Cornelia Case'e benzediğini söyleyen oldu mu?"

Kadın gözlerini kırptırdı. "Her zaman söylerler."

"Sesin bile benziyor ama bir aksanın var. Pek yerini çıkaramıyorum. Nerelesin?"

"Carolina. Alabama. Michigan bir süre, sonra Kaliforniya. Bizimkiler çok dolaştılar. Bu da konuşmamı etkiledi."

"Evet, sanırım öyle olmuş." Güneş kadının başına vurdu ve Mat onun saçlarının yeni boyanmış ve iyi durulanmamış olduğunu fark etti. Şakağının orada küçük bir kahverengi leke vardı. Bu ayrıntıyı otomatik olarak zihninde bir kenara kaydetti. Nell Kelly'nin talihi ona yüz çevirmiş olabilirdi ama saçını boyamak için kendine vakit ayırmayı ihmal etmemiştir. Gazete haberlerini birbirinden ayırmak için kullandığı türden bir gözlemci bu.

Nell güzel kokuyordu. Mat o karavana girsin diye yolundan çekilirken garip bir şey hissetti. Kadın hamile olmasaydı, bunu cinsel arzuya bağlayabilirdi. Bir ilişki yaşamayalı oldukça uzun zaman olmuştu ve seks yaşantısı korkunç durumdaydı. Ama zayıf bir hamile kadına tepki vermesine neden olacak kadar korkunç değildi. Yine de onda garip bir şey vardı...

"Sizden sonra, prenses." Mat başını eğdi.

"Prensес mi?" Nealy başını kaldırdı Mat'ın kadın avcısı sırtışıyla karşılaştı. Arabasına bindiği adam sadece bir yabancı değildi. Ondan otuz santim daha uzun boyluydu ve kendisinden çok daha güçlü biriydi. Ve o gülümsemesi...

Onda çapkın denmese de, Nealy'nin sinir bozucu olduğunu hissettiği, iddialı bir özellik vardı.

“Bu sözcük nedense sana çok uygunmuş gibi geliyor,” dedi Mat.

Nealy buna nasıl karşılık vereceğini hiç bilmiyordu. Onun yanından geçti –bunu yapmak hiç de kolay değildi- ve karavanın içine girdi. Kararı fevriydi ama etrafa göz atınca tamamen salakça olmadığına karar verdi. Mat’te tehlikeli bir taraf seziyor olsa da bu, parçalayıp bir kanala atılacağı türden bir tehlike değildi. Kalıp polisle konuşmayı teklif etmişti, değil mi? Ve her şeyden önemlisi, Nealy’nin harika macerası hâlâ devam ediyordu.

Mat’in, konuşma tarzı konusunda attığı palavrayı yuttuğunu umuyordu. Aksanını sürekli azaltıp çoğaltmamaya daha fazla dikkat etmesi gerektiğini kendisine hatırlattı. Aynı zamanda bundan böyle artık aklına gelen ilk isim olan Nell Kelly olduğunu da aklından hiç çıkarmamalıydı.

Bebek soluk mavili yeşilli ekose bir sedirin üzerine yerleştirilmiş bebek koltuğunda oturuyordu. Kanepenin karşısında ve hemen Nealy’nin sağında küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde açık bir paket cips, bir çörekten artakalanlar, bir saç fırçası, bir de Walkman duruyordu. Sol tarafta küçük bir buzdolabı, onun yanında da muhtemelen bir dolaba ya da banyoya açılan, kaplaması soyulmuş bir kapı vardı. Mutfak bölümünde üç gözlü bir ocak, bir mikrodalga fırın, köpükten bardaklar ve Dunkin’ Donuts kutularıyla dolu bir de lavabo vardı. Karavanın en gerisindeki yarı açık sürgülü kapıdan giysiler ve havlularla dolu iki kişilik yatak görünüyordu. Ön tarafta biri şoför, diğeri de yolcu için olmak üzere iki tek kişilik koltuk vardı.

Tam o sırada meydan okuyan bir ses araya girdi. “Senin burada ne işin var?”

Nealy kanepeye oturmuş, bebeğe bir kavanozdan bezelye yediren, Lucy adındaki somurtkan yeni yetmeye doğru tereddütlü bir şekilde döndü. Kız kesinlikle onu görmekten memnun olmamıştı.

Nealy, Mat ile tartışırken kızın gözlerinde muhtaç bir ifade gördüğünü hatırladı. Belki başka bir kadının onun bölgesine burununu sokması fikrinden hoşlanmamıştı.

“Otostop yapıyorum,” diye karşılık verdi Nealy.

Lucy öfkeyle ona baktı, sonra şoför koltuğuna döndü. “Sorun ne, Jorik? Seks olmadan duramadığın için onu da yanında mı götürmen gerekti?”

Bu kız kesinlikle kendi bölgesine sahip çıkıyordu.

“Ona aldırış etme.” Mat bir yol haritası aldı ve incelemeye başladı. “Lucy küfürlü konuştuğunda, beni ağlatabileceğini sanıyor.”

Nealy, Lucy’ye baktı ve önceki hafta Beyaz Saray’da ağırladığı parlak bir grup genci düşündü. Gençlerin hepsi Milli Başarı Bursu kazanmışlardı ve bu kızla aralarındaki farklar bundan daha belirgin olamazdı. Eh, sıradan hayatın nasıl olduğunu görmek istemişti ve bunu da elde etmişti.

Lucy bebek maması kavanozunu sedirin üzerine koydu. Ağzının kenarları yeşile bulanmış bebek derhal talepkâr bir çığlık attı. Genç kız yerinden kalktı ve banka gidip çömeldi. “O, henüz yemek yemeyi bitirmedi ama benim onu yedirme işim bitti.” Walkman’ini alıp kulaklıklarını taktı ve sırtını köşeye dayadı.

Mat başını çevirip arkasındaki Nealy’ye bakarak ona imalı bir gülümseme fırlattı. “Ekmeğini kazanma zamanı geldi, Nealy.”

Nealy bir an onun kiminle konuştuğunu anlayamadı.

“Bebeği doyur da yola çıkalım,” dedi Mat.

Lucy başını Walkman’inde dinlediği müziğe eşlik ederek sallıyordu ama bebeğe dikkatle bakmasından, onların ağzından çıkan her kelimeyi dinlediği belliydi. Nealy bir tür sınavdan geçiyormuş gibi hissetti.

Bebeğe döndü ve o tanıdık korkuyu hissetti. Çocuklarla iyi geçindiği halde, bebeklerin etrafında olmak ona işkence gibi geliyordu. Bu durum onun en büyük sırlarından biriydi ve özellikle de hamile kılığına girmiş olduğu için ironikti.

Bu konuda neden bir sorunu olduğunu anlaması için terapistle danışması gerekmiyordu. On altı yaşındayken *Time*'ın kapağında yer almış o meşhur fotoğraf, kollarındaki açlıktan bitkin düşmüş Etiyopyalı bebeğin, fotoğrafçı oradan gittikten saniyeler sonra öldüğünü göstermiyordu. Bu olayı asla unutmamıştı.

Fotoğrafçılara sık sık sağlıklı ve gülümseyen bebeklerle poz vermiş olduğu halde, bebeklerle temasları her zaman kısa süreli olmuştu. İşi daha çok son derece hasta bebeklerle vakit geçirmesini gerektirmişti. Tecritte yatmakta olan düzinelerce doğuştan uyuşturucu bağımlısı bebeğe bakmış, yüz tane HIV hastası bebeğe sarılmış, korkunç hastalıklara yakalanmış bebeklere agucuklar yapmış ve açlıktan ölmek üzere olanların donuk gözlerine konan sinekleri kovmuştu. Onun zihninde bebekler ve acı değişmez bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı.

“Onlarla arana mesafe koyman gerek,” demişti Dennis evlenmeden önce, Nealy bunu ona açıklamaya çalıştığında. “O çocuklara bir faydan dokunsun istiyorsan, onlara bağlanmamalısın.”

Ama kim kendisini masum çocukların ölümünden duygusal olarak uzak tutabilirdi ki? O bebekler onun kamçısı olmuştu. Personeline her fırsatta onların ne kadar zor durumda olduklarını göstermeleri talimatını vermişti. Yardım edemediği Etiyopyalı bebeğin anısına ancak bu şekilde saygı gösterebilirdi.

Geleneksel olarak, First Lady'lerin bir amacı olurdu. Lady Bird yabani çiçekleri korumuştur, Betty Ford uyuşturucu bağımlılığına karşı savaşırmıştı, Nancy Reagan “Sadece Hayır De” demişti ve Barbara Bush herkesin okuryazar olmasını istemişti. Cornelia da, aslında bunu planlamadığı halde, dünyanın en savunmasız kurbanlarının koruyucu meleği haline gelmişti.

Nealy o sırada çığlıklar atan, altın sarısı saçlı, parlak mavi gözlü ve yüzünün her yanına bezelye bulaşmış o sağlıklı, minik kıza bakarken sadece dehşet hissediyordu. Sağlıklı bir bebek gördüğünde içinde panik uyanıyordu. Ya dokunuşu o güzelim çocuğa

zarar verirse? Bu düşünce gayet mantıksızdı ama kendisini o kadar uzun süredir Bebek Ölümü Meleği gibi hissetmişti ki bu elinde değildi.

Mat'ın onu izlediğini fark etti ve omuzlarını silkmeyi başara-bildi. "Ben... Bebekler konusunda pek becerikli değilimdir. Belki de onu sen yedirmelisin."

"Ellerini kirletmekten mi korkuyorsun? Unuttuysan hatırla-tayım, ancak bize yardımcı olursan bizimle gelebilirsin."

Mat onu köşeye sıkıştırmıştı ve bunun farkındaydı. Nealy dağınık ortama, asık suratlı genç kıza ve mızımızlanan bebeğe baktı. Sonra da şeytanca gülümseyen bu iri kıyım, geniş omuzlu ve sert tavırlı adama baktı. Tüm bunlarla uğraşacak kadar mı istiyordu kaçmayı?

Evet, o kadar çok istiyordu.

Büyük bir kararlılıkla yapış yapış kaşığı aldı, kavanoza batırdı ve bebeğin ağzına uzattı. Bebek bezelyeleri iştahla yuttu, sonra da gözlerini Nealy'nin yüzüne dikip daha fazlası için ağzını açtı. Nealy bir sonraki kaşığı bebeğin ağzına uzatırken bebek onun parmaklarını kavradı.

Nealy irkildi, bebeğin dokunuşundan uzaklaşmamak için kendisini zor tuttu. "İsmi ne?" diye sorabildi.

"Bilmek istemezsin."

Lucy kulaklıklarından birini çıkardı. "İsmi Butt."

"Butt mı?" Nealy yumuşak hatları, sağlıklı bir teni ve yüzünün her yanı bezelye püresiyle kaplı dünya tatlısı bebeğe baktı. Bebeğin düz sarı saçları, başının etrafında kabarmıştı. Bebek gülümsedi, dört minik dişini gösterdi ve ağzında yeşil benekli bir tükürük balonu oluştu.

"Ona ismini ben vermedim," dedi Lucy. "O yüzden, bana bakma."

Nealy ona değil, Mat'e baktı.

"İsmi ben de vermedim."

Nealy hemen bebeğe son bezelye püresi dolu kaşığı uzattı. “Gerçek ismi ne?”

“En ufak bir fikrim yok.” Haritayı katlamaya koyuldu.

“Annesinin arkadaşı olduğunu sanıyordum. Nasıl olur da be-beğin ismini bilmezsin?” Dahası, bu adam nasıl oluyor da ona ait olmayan iki çocukla birlikte yollardaydı?

Mat yanıt vermek yerine, kontaktaki anahtarı çevirdi.

“Ben olsam, hemen yola çıkmazdım, Jorik,” dedi Lucy. “Butt’ın yemeğini hazmedebilmesi için rahat bir yarım saate ihtiyacı var, yoksa yine kusar.”

“Lanet olsun, buradan asla gidemeyeceğiz.”

Nealy, Mat’in bir genç kızın yanında o şekilde konuşmaması gerektiğini düşünüyordu. Hem de o genç kızın ağzı ne kadar bozuk olursa olsun. Yine de bu mesele onu ilgilendirmezdi.

Lucy kulaklıklarını çıkardı. “Klimayı aç. Sıcak.”

“Sen hiç *lütfe*n sözcüğünü duymadın mı?”

“Sen hiç *sıcaktan kavruldum* sözcüklerini duymadın mı?”

Lucy onu fazla zorlamıştı. Mat klimayı açmak yerine motoru kapattı, direksiyondan kalktı ve anahtarları sakın sakın cebine soktu. “Hanımlar, yarım saat sonra görüşürüz.” Karavandan indi.

İçerisi sıcaktı. Nealy kaşını kaldırarak kıza baktı. “Aferin sana.”

“Gerzeğin teki.”

“Bizi az önce klimasız bırakmış olan bir gerzeğin teki.”

“Kimin umurunda?”

Nealy, Lucy’nin yaşındayken, ondan düzgün giyinmesi ve dünya liderleriyle nazıkçe konuşması beklenmişti. Kabalık etmek aklıma dahi gelmezdi. Bu genç kız ise onu şaşırtmaya başlamıştı.

Bebek yapış yapış yumruklarını kabarık sarı saçlarına sürmeye başlamıştı. Nealy kâğıt peçete aradı ama göremedi. “Onu nasıl temizleyeceğim?”

“Bilmem. Bir el havlusuyla falan.”

“El havluları nerede?”

“Bir yerlerde. Belki şu çekmecededir.”

Nealy bir el bezi bulup lavaboda ıslattı ve Lucy’nin dikkatli bakışları altında bebeğin saçlarını silmeye koyuldu ama önce ellerini temizlemiş olması gerektiğini fark etti. Bebeği temizlerken onun fırlattığı tatlı gülücükleri görmezden gelmeye çalıştı. En sonunda, bebek biraz olsun temizlenmişti.

“Onu koltuğundan kaldır da biraz emeklesin.” Lucy çok sıkılmış gibiydi. “Biraz hareket etmesi gerek.”

Kilim çok temiz gözüküyordu. Aklından tifo, dizanteri, hepatit ve daha birçok hastalık geçti ve bebeği üstüne koyabileceği bir şey aradı. Nihayet, karavanın arkasında tepedeki sepetlerden birinde bir battaniye buldu ve koltukla masanın arasına yere serdi. Bebek koltuğunun kayışlarını açmadan önce biraz uğraştı.

Bebeği kucağına almadan önce, her zaman olduğu gibi, kendisini hazırladı.

Ölme. Lütfen, ölme.

Çocuk tekme attı ve Nealy onu araba koltuğundan kaldırıırken mutlulukla cıyıkladı. Bebek, Nealy’nin ellerinin altında sıcak, sağlam ve son derece sağlıklıydı.

Nealy onu hemen yere koydu. Bebek başını kaldırıp ona baktı.

Lucy artık Walkman’ini dinliyormuş gibi rol yapmıyordu. “Battaniye sermene gerek yoktu. Onun üstünde kalmaz.”

Bebek gerçekten de öne atıldı ve elleriyle dizlerinin üstüne kalktı. Birkaç saniye içinde de battaniyeden çıkıp tekerlekli evin ön tarafına doğru ilerlemeye başladı.

“Bu kadar çok şey biliyorsan, ona neden sen bakmıyorsun?” Nealy, onun için bir yenilik olan kabalıktan keyif almaya başlamıştı. Onu kızdıran herkesi terslemek harika olmaz mıydı?

Bebek, sürücü koltuğundan destek alarak ayağa kalktı ve kurumuş bezelye kaplı ufak ellerinden biriyle dengesini sağlayıp sallanan bacaklarının üstünde yürümeye başladı.

“Annem öldüğünden beri ne yaptığımı sanıyorsun?”

Nealy kendisini çok kötü hissetti. “Annemi kaybettiğini bilmiyordum. Çok üzüldüm.”

Lucy omuzlarını silkti. “Önemli değil. Ona dokunma, Butt.”

Nealy bebeğin yavaş yavaş öne ilerlediğini ve ayak parmaklarının üstüne yükselip vitese uzanmaya çalıştığını gördü. Bebek ablasına döndü, sırtıttı ve yumruğunu ağzına soktu.

“Ben ona Butt demeyeceğim,” dedi Nealy.

“O zaman, onunla konuştuğunu nereden bilecek?”

Nealy bunun tartışmasını yapmak istemiyordu. “Aklıma bir fikir geldi. Ona başka bir isim verelim. Bir lakap takalım.”

“Ne tür bir lakap?”

“Bilmem. Cıvcıv olur mu?”

“Çok vasat.”

“Vasat olabilir ama Butt’tan iyidir.”

“Yine aynı şeyi yapıyor. Onu oradan alsana.”

Nealy bir ergenden emir almaktan bıkmaya başlamıştı. “Onun davranış biçimlerini çok iyi bildiğine göre, muhtemelen senin onu izlemen daha iyi olur.”

“Evet, tabii,” diye ofladı Lucy.

“Bence en iyisi bu. Ona bakma konusunda belli ki iyisin.”

Lucy’nin yüzü makyajının altında kızardı. “Değilim! O küçük velede tahammül edemiyorum.”

Nealy dikkatle genç kıza baktı. Bebekten hiç hoşlanmıyorsa, neden onu sürekli büyük bir dikkatle izliyordu?

Butt Bebek yine vitese uzandı. Nealy öne atılıp bebeği kollarının altından tuttu ve koltuğun orada durması için uzaklaştırdı. Bebek tek eliyle dengesini sağladı ve başını kararlılıkla onu görmezden gelen ablasına çevirdi. Ablasının dikkatini çekmek için inatla bağırdı.

Lucy başını eğdi ve ayak başparmağının mavi ojesini kazımaya başladı.

Bebek daha da yüksek sesle cıyıkladı.

Lucy onu görmezden gelmeye devam etti.

Bebek yine cıyıkladı. Sesi daha da yüksek çıktı.

“Kes şunu! Kes artık!”

Ablasının öfkesi karşısında bebeğin yüzü buruştu. Gözleri dolmaya başladı. Altdudağı titriyordu.

“Kahretsin!” Lucy ayağa fırladı ve tekerlekli evden yavaşça çıkarak Nealy’yi kalbi kırık bir bebekle baş başa bıraktı.

“Bunu hayal ettiğimi ve motordan gelen şu tekleme sesinin kötüye gitmediğini söyle.” Mat yolcu koltuğundaki Nealy’ye baktı. Yola çıkalı hemen hemen bir saat olmuştu ama Mat kendi düşüncelerine dalmış gibiydi ve onunla ilk kez konuşmuştu.

“Dikkat etmedim.” Nealy kır manzarasını izlemekle ilgilenmişti.

“Duralım,” dedi Lucy. “Bir alışveriş merkezine gitmek istiyorum.”

“Buralarda bir alışveriş merkezi olduğunu sanmıyorum,” dedi Nealy.

“Nereden bileceksin ki? Hem bırakın da ben kullanayım. Bu şeyi nasıl kullanacağımı biliyorum.”

“Sessiz ol,” dedi Mat. “Yoksa Butt’ı uyandıracaksın.”

Bebek en sonunda araba koltuğunda uyuyakaldığında Nealy rahatlamıştı. “İsmi Cıvcıv.”

“Aptalca.” Mat ufak buzdolabından aldığı kök biraya uzandı. Nealy çoktan onun bir kök birası bağımlısı olduğunu fark etmişti.

“Butt da beğenmedi,” dedi Lucy. “Ama *kadının* umurunda değil.”

Nealy otuz kilometre önce *kadın* sıfatına layık görülmüştü. “Eh, çok yazık o zaman çünkü ben ona öyle diyeceğim.” Muhteşem kaba tavrı, içine bir keyif dalgasının daha yayılmasına neden oldu. Meclis’te bu şekilde konuşmak kim bilir nasıl olurdu. *Efendim, nefesinizden daha beter kokan tek şey politikanız.*

Lucy’nin, isminin Mabel olduğunu söylediği tekerlekli eve bir sessizlik çöktü. O kırık dökük karavanın bile o bebekten daha iyi bir ismi vardı.

Mat dikkatle yola bakarken, başım hafifçe yana eğmiş, motordan gelen sesleri dinliyordu. Nealy bir arada olmaktan hiç hoşlanmadığı bu kişilere rağmen, eğlendiğini fark etti. Önünde resepsiyonlar ya da resmi akşam yemekleri bulunmayan güzel bir yaz günü vardı. O gece, kuyruk olmuş bir dizi insanın elini sıkmayacak, ellerinin üstüne buz torbaları koyması gerekmeyecekti.

Fazla el sıkışmaktan dolayı ellerin acıması politik yaşamın olumsuz bir yanıydı. Hatta bazı başkanlar korunmak için kendi sistemlerini bile geliştirmişlerdi. Woodrow Wilson ortaparmağım biraz öne çıkarır, sonra da yüzük ve işaretparmaklarını onun üstünde çapraz hale getirirdi; böylece kimse elini sıkı tutamazdı. Harry Truman diğer kişinin elini ilk kendisi tutar ve baskıyı kontrol edebilmek için başparmağını o kişinin başparmağıyla işaretparmağının arasına sokardı. Başkan William McKinley'nin karısı Ida McKinley hiç el sıkışmamak için elinde bir buket tutardı. Ama ülkenin beşinci başkanının güzel ve ukala karısı Elizabeth Monroe'nun daha da iyi bir sistemi vardı. Beyaz Saray'dan uzak dururdu.

Kamuya mal olmuş kişiler, resmi olayları daha tahammül edilir hale getirmek için birçok ufak numara geliştirmişlerdi. Nealy'nin en sevdiklerinden biri Majesteleri Kraliçe Elizabeth'e aitti.

Kraliçe, yardımcılarının onu sıkıcı bir konuşmadan kurtarmalarını istediğinde, çantasını sağ kolundan soluna alırdı.

“Bir alışveriş merkezine gitmek istiyorum.”

Keşke onun da öyle bir çantası olsaydı! “Neden Walkman'ini dinlemiyorsun?”

Lucy elindeki patates cipsi paketini yere fırlattı. “Ondan bıktım. Eğlenceli bir şey yapmak istiyorum.”

“Okuyacak bir kitabın var mı?”

“Okulda değilim. Neden bir kitap okuyayım?”

Mat gülümsedi. “Evet, Nell. Neden bir kitap okusun ki?”

Kitaplar, çocukluğunda Nealy'nin en sadık dostları olmuştu ve kitap okumaktan hoşlanmayan birisi olabileceğini hayal dahi edemiyordu. Ebeveynler seyahate çıktıklarında, çocuklarını nasıl meşgul ediyorlar, diye merak etti. ABD'nin First Lady'si –bir başka deyişle, ülkenin sembolik annesi– olduğu halde, bu sorunun yanıtını bilemiyordu.

“Resim yapmayı sever misin?” diye sordu.

“Resim yapmak mı?” Nealy adeta ona ölü bir fareyle oynayarak vakit geçirmesini söylemiş gibi sormuştu bunu.

“Yanında pastel boya var mı? Ya da renkli kalem?”

Lucy alaycı bir sesle güldü ve ayak başparmağının ojesini kazımaya devam etti.

Mat bu konuşmayı komik bulmuş gibi Nealy'ye bir bakış fırlattı. “Çağ değişti, Nell. Pastel boyalar ve renkli kalemeler artık demode. Ona uyuşturucu ve bir silah ister mi diye sor.”

“Hiç komik değil.”

“Komik.” Lucy başını ayak parmağından kaldırdı. “İlk kez komik bir şey söylediğini duydum, Jorik.”

“Evet. Tam bir Jim Carrey'im.”

Lucy koltuktan kalktı. “Durmamız gerek. Çişim geldi.”

“Burada bir tuvaletimiz var. Onu kullan.”

“Boş versene. Orası iğrenç.”

“O zaman, temizle.”

Lucy tiksintiyle dudaklarını kıvrırdı. “Sanki bunu yaparım da.”

Mat, Nealy'ye baktı. “Sen temizle.”

Nealy ona baktı. “Sanki bunu yaparım da.”

Lucy kıkırdadı ve Nealy bu sesi duyunca gülümsedi.

“Yerine otur,” dedi Mat ona emir verir gibi. “Koltukta emniyet kemerleri var. Onları kullan.”

Lucy Walkman'ini kaptı ve karavanın arkasına gidip kendisini çift kişilik yatağa attı, kulaklıklarını tekrar taktı ve yumruklarını müziğin ritmine uygun bir şekilde duvara vurmaya başladı.

“İyi bir çocuk,” dedi Nealy. “Eminim ki hapishaneye hemen uyum sağlayacak.”

“İblis’i uyandırırsa, onu hapse gitmeden önce ben öldüreceğim.”

Nealy dikkatle ona baktı. “Bugüne kadar hiç çocuklarla yolculuk etmedim ama galiba canlarının sıkılmasını önlemek için sık sık mola vermeyi planlamak gerek. Manzaralı yerlerde, oyun bahçelerinde, hayvanat bahçelerinde mesela.”

“Bir yılan çiftliği tabelası görürsen, bana hemen söyle ki üç-nüzü de oraya bırakayım.”

“Çok aksi bir adamsın.”

“Sen de cüzdanında sadece yirmi doları olan ve arabası yeni çalınmış bir kadına göre bayağı neşelisin.”

“Arabam çalınmadı ve dünyevi şeyler manevi aydınlanmamızın önünde duran engellerden başka bir şey değildir.”

“Öyle mi?”

“Lucy annesinin öldüğünü söyledi. Ne zaman öldü?”

“Yaklaşık altı hafta önce. Hiç aklı başında birisi değildi. Sarhoşken araba kullanıyormuş.”

“Ya kızların babası?”

“Babaları. Lucy’nin babası tek gecelik bir ilişkiydi. İblis’in babası da Sandy’nin son erkek arkadaşıymış. Adam da kazada ölmüş.”

“Lucy bu yüzden bu kadar düşmanca davranıyor demek. Annesinin ölümüyle başa çıkmaya çalışıyor.”

“Sanmıyorum. Bence Sandy, Lucy için uzun süre önce ölmüştü. Onun esas olarak korktuğunu düşünüyorum ama bunu kimsenin görmesini istemiyor.”

“Onlarla ilgilenmen hoş bir davranış; özellikle de çocuklardan pek hoşlanmıyor gibiyken.”

“Bu küçük kızlarda kocaman beton blokların ve çok derin bir gölün düzeltmeyeceği hiçbir sorun yok.”

Nealy gülümsedi. İnsanlar ona her zaman en iyi yönlerini göstermeye çalışırlardı. Bu kadar tatlı bir aksiliğe sahip birisinin

yanında olmak güzeldi. “Ne iş yapıyorsun? Yani, sana ait olmayan çocukları bir yerlere götürmenin dışında diyorum.”

Mat kök birasından bir yudum daha aldı ve yanıt vermeden önce teneke kutuyu yerine koydu. “Bir çelik fabrikasında çalışıyorum.”

“Nerede?”

“Pittsburgh’de.”

Nealy koltuğa sırtını dayadı ve sıradan bir insan gibi sohbet etmenin keyfini doyasıya çıkardı. “İlginç bir iş mi? Çelik endüstrisinde çalışmak nasıl bir şey?”

“Ha, evet. Çok ilginç.” Mat esnedi.

“Ne yapıyorsun?”

“Şunu bunu.”

“Japonlarla olan rekabete rağmen, bu endüstrinin canlanması inanılmaz bir durum. Gerçi Pennsylvania yerine Indiana’nın önde gelen çelik üreticimiz olduğunu düşünmek biraz garip. Pennsylvania ikinci en iyi bile değil.”

Mat gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Nealy ağzından çok şey kaçırdığını fark etti. “Bunu *National Enquirer*’da okumuştum,” dedi hemen.

“*National Enquirer*’da mı?”

“Belki de *Philadelphia Inquirer*’dı.”

“Olabilir.”

Nealy’nin içini bir pişmanlık hissi kapladı. Seneler boyunca, ağzından çıkan her söze fazlasıyla dikkat etmişti ve artık bunu yapmak istemiyordu. “Görsel hafızam kuvvetlidir,” diye yalan söyledi. “Her türlü konuda bir şeyler bilirim.”

“Arabanın anahtarlarını unutmuş olman çok yazık.” Mat kök birasından bir yudum daha aldı. “Demek Pennsylvania üç numara?”

“Aslında, Ohio ve Illinois’ten sonra dördüncü sırada.”

“İnanılmaz.” Mat yine esnedi.

“Biraz şekerleme yapmak için benim kullanmamı ister misin?”

“Hiç bu tür bir araç kullanmış mıydın?”

Nealy hem Amerikan hem de Rus tankları kullanmıştı. “Benzer bir araç kullanmıştım.”

“Belki de biraz şekerleme yaparım. Dün gece iyi uyuyamadım.” Mat karavanı yavaşlatıp kenara çekti.

“Ne oldu?” diye seslendi Lucy arkadan.

“Şekerleme yapacağım. Buraya gel de ben biraz yatağa uzanabileyim diye Nealy’ye işkence et. Ona bildiğin bütün pis lafları öğretebilirsin.”

“İkiniz de sessiz olun. B... Cıvciv’i uyandıracaksınız.” Lucy öne gelirken, Mat de sürücü koltuğundan kalktı ve çok geçmeden tekrar yolda ilerlemeye başladılar. Kilometreler kat ettiler ama Nealy manzaranın keyfini çıkarmak yerine, kendisini Beyaz Saray’da neler olduğunu düşünürken buldu.

Oval Ofis’in yüksek pencerelerinden içeri sızan akşamüzeri güneşi, Gizli Servis Başkanı Frank Wolinski’nin cilalı ayakkabılarına vuruyordu. Bir 19. yüzyıl manzara tablosunun yakınlarındaki Duncan Phyfe sandalyelerinden birine oturmuştu. Başkan’ın başdanışmanı her birinin üstünde midye kabuğu şeklinde oyuklar olan iç ofis kapılarından birinin yakınlarında duruyordu; James Litchfield’sa bir üst tarafında üçgen şekilli bir süs olan dış kapının oradaki bir sandalyede oturuyordu.

Wolinski’yle aynı kademede olan FBI ve CIA görevlileri de kanepelerden birinde yan yana oturuyorlardı. Doğrudan patronları olan başsavcı ve Hazine Bakanı az sonra konuşulacaklardan kendilerini uzak tutmak istiyormuş gibi oturma grubunun en ucuna yerleşmişlerdi.

FBI Başkanı Harry Leeds ve CIA Başkanı Clement Stone, Wolinski’nin raporunda yazarları çoktan öğrenmişlerdi. Üç adam, Cornelia Case’in personel şefi onun kayıp olduğunu keşfettiği zamandan, yani son yirmi sekiz saatten beri sürekli olarak birbir-

leriyle iletişim içindeydi. Bu toplantının düzenlenmesini isteyen kişiyse Başkan'ın kendisiydi.

Lester Vandervort çalışma masasının önündeki halının tamamını kaplayan başkanlık mührünün üstünde ilerlerken Wolinski oturduğu yerde kıpırdandı. Odadaki gerginlik tahammül edilemeyecek bir seviyeye ulaşmıştı. Daha altı ay önce, Case suikastının ardından ajansta meydana gelen değişimin bir parçası olarak Gizli Servis başkanlığına getirilmişti ama artık görevi tehlikede idi. Tarihe bir First Lady'yi kaybeden ilk kurum başkanı olarak geçmek istemiyordu.

"Anlatın bakalım," dedi başkan aksi bir tavırla.

"Peki, efendim."

Odadaki herkes Wolinski'nin terlediğini biliyordu ve hepsi onun durumu nasıl idare edeceğini görmeyi bekliyordu. "İki saat önce, elimize Pennsylvania Eyalet Polisi'nin Jimmy Briggs isimli bir suçluyu kenara çektiğine dair bir rapor geçti. Adamın silahlı soygun suçundan dolayı tutuklanması için bir arama emri bulunuyor. Tutuklama sırasında Briggs, Delia Timms isimli bir kişiye ait olan mavi bir Chevy Corsica kullanıyormuş. Chevy'de Rockville'deki bir ikinci el araba satıcısından alınan geçici plakalar varmış."

Washington D.C.'nin bu banliyösünün ismini duyan ve henüz Wolinski'nin edindiği bilgilerden haberdar olmayan adamlar bir anda biraz daha dikkat kesildiler.

"Belirleyebildiğimiz kadarıyla, Delia Timms isimli birisi yok," dedi Wolinski.

"Ama kesin olarak bilmiyorsunuz."

CIA Başkanı Clement Stone emin olabilmeleri için daha fazla zamana ihtiyaç olduğunu gayet iyi biliyordu ve bu sözleri, herhangi bir suçlamadan korunma yöntemi idi. Wolinski sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. "Hâlâ araştırıyoruz. Satıcının yasadışı işler yaptığı biliniyor ve satıcı arabayı alan kişiden ehliyetini göstermesini

istememiş. Onu sorguya çektiğimizde, onu ince yapılı, kıvrıkcık gri saçlı ve son derece pürüzsüz tenli, yaşlı bir kadın olarak tarif etti.”

Wolinski biraz duraksadı ve devam etmeden önce onlara kendi sonuçlarına varmaları için zaman tanıdı. “Bayan Case’in Beyaz Saray’dan kaçmak için kılık değiştirdiğini biliyoruz. Dahası, zaman da uyuyor.”

“Kılık değiştirdiğini *düşünüyorsunuz*,” dedi Litchfield ters ters. “Kızımın zorla kaçırılmadığına dair elimizde güvenilir bir bilgi hâlâ yok.”

Wolinski, James Litchfield’dan asla hoşlanmamıştı ama ona biraz acımaya başlamıştı. Washington’daki herkes eski başkan yardımcısının kızıyla ne kadar yakın olduğunu bilirdi. “Bütün kanıtlar onun isteyerek gittiğine işaret ediyor.”

Başkan ona dik dik baktı. “Yaşlı bir kadın olarak kılık değiştirip Beyaz Saray’dan çıktığını ve bir şekilde Maryland’e kadar gidip bir araba satın aldığını *düşünüyorsunuz*. Umarım bundan daha fazla bilgiye sahipsinizdir.”

“Evet, efendim. Pennsylvania Eyalet Polisi, Chevy’nin bagajında içinde on beş bin dolar olan bir zarf buldu.” Wolinski vereceği bilgilerin sonraki kısmından korkuyordu. “Ayrıca, bir torbada kadın giysileri ve birkaç kozmetik malzemesi buldular. Torbalardan birinin içinde gri bir peruk da varmış.”

“Tanrım.” Litchfield yüzünde acı dolu bir ifadeyle aniden ayağa fırladı.

“Arada bir bağlantı olmayabilir,” dedi Wolinski telaşla, “ama o sabah turlarla birlikte gelen bütün yaşlı kadınları daha yakından incelemek için şu anda Beyaz Saray’ın güvenlik kayıtlarını gözden geçiriyoruz. Sonuçlar bir saate çıkar.”

Başka bir küfür savurdu ve Litchfield’in zaten solmuş suratı daha da beyaz kesildi. Wolinski ne düşündüklerini çok iyi bildiğinden, hızla devam etti. “Şiddet izi yoktu. Jimmy Briggs

arabayı çaldığında anahtarların kontakta olduğunu ve sürücüyü hiç görmediğini söyledi. Araba şu anda laboratuvara götürülüyor.”

“Halka ne dediniz?” Başkanın Beyaz Saray’dan sızan haberler konusunda paranoyak olduğunu bilen baş danışmanı sormuştu bunu.

“Rutin bir araştırma yaptığımızı söyledik. Başkanı tehdit eden bir paranoyağın olduğunu ve bu kişinin arabanın eski sahibi olabileceğini söyledik.”

“Bunu yuttular mı?”

“Yutmuş gibiydiler.”

Başkanın danışmanı başını salladı. “Şu ana dek herhangi bir haber sızmadı ama bu meseleyi daha fazla gizleyemeyiz.”

Litchfield araya girdi. “Bunu gizlememiz gerek! Basın kızımın ortadan kaybolduğunu duyarsa...” Cümlesini tamamlayamadı. Buna gerek yoktu.

“Şu anda, Pennsylvania’ya doğru giden ajanlarım var,” dedi Wolinski.

“Yeterli değil.” Başkan hem Wolinski’ye hem de FBI Başkanı Harry Leeds’e baktı.

“Bu iş için özel bir ekip oluşturulmasını istiyorum; FBI ve Gizli Servis ajanları partnerler halinde eşleştirilecek. En iyi adamlarımızı seçin.”

Wolinski ajanların bu şekilde eşleştirilmesinden kendisinin mi yoksa Harry Leeds’in mi daha fazla korktuğunu bilemedi. “Ama efendim...”

“Efendim, müsaade ederseniz bir şey önermek...”

“Dediğimi yapın.” Başkan dikkatini Wolinski’ye ve Leeds’e vermeden önce, başsavcıya ve Hazine Bakam’na baktı. “Sizlerin iyi çalıştığınızı biliyorum ve kimsenin Bayan Case’in ortadan kayboluşuyla ilgili işleri sadece kendi eline almasına izin vermem. Kurumlar arasında tam işbirliği olmasında ısrar ediyorum. Ekip-

lerin bu şekilde oluşturulması da bu isteğimin yerine gelmesini garantileyecek. Herkes anladı mı?”

“Evet, efendim.”

“Evet, efendim.”

“Güzel.” Başkan gözlerini kıstı. “Şimdi, hepinizin işe koyulmasını öneririm çünkü şundan emin olabilirsiniz: Cornelia Case’in nerede olduğu kısa sürede öğrenilmezse, bu odadaki birtakım kişiler işsiz kalacak.”

ALTINCI BÖLÜM

“An-ne!”

Mat rüyasında bir klozeti temizlediğini görüyordu. Rüya ilerledikçe meşum bir kedi yavrusu belirdi ve sivri tırnaklarını koluna geçirdi. Mat yavaş yavaş gözkapaklarından birini, sonra da diğerini açtı. Gözlerini kırıştırdı. Etrafta bir kedi yavrusu yoktu. Yatağın kenarından ona melek gibi bakmakta olan açık mavi bir çift göz gördü.

“An-ne an-ne an-ne!” Bebek parmaklarını Mat’ın koluna geçirdi. İnce telli sarı saçları başının bir kenarına yapışmıştı ve tombul yanağında bir iz oluşmuştu. Bunun dışında, gözleri parılıyordu, kokuyordu ve ortalığı birbirine katmaya hazırdı. “An-ne!”

“Yanlış kişiye geldin, evlat.” Mat bebeğin elinden sıyrılıp sırtüstü döndü ve karavanın tavanına baktı. Araç hareket etmiyordu. Bu da İblis’in neden ortalıkta dolandığını açıklıyordu. “Nell! Lucy! Butt’ın bezinin değişmesi gerek.”

Yanıt gelmedi.

“Ba-ba!”

Bunu duyan Mat hemen yataktan kalktı. Ürperdi ve elini saçlarına daldırdı. Sonra, tişörtünü tekrar kotunun içine soktu ve karavanın ön tarafına gitti. Boynu, başını sürekli eğmekten tutulmaya başlamıştı.

Lucy ortalıkta yoktu ama Nell ayaklarını ön panele kaldırmış, yolcu koltuğunda oturuyordu ve yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı. Mat sırf onu izlemek için duraksadığını fark etti. Akşamüzeri güneşi Nell'in tenine porselen görüntüsü vermişti ve neredeyse bu dünyaya ait olmayan bir güzelliğe bürünmesine neden olmuştu.

Nell ona döndü ve Mat'i ona bakarken yakaladı. Mat ön paneldeki saate bakınca epeydir uyuduğunu fark etti. "Bebek ayaklanmış."

"Biliyorum. Biraz hareket etmesi gerekiyordu."

Kapı hızla açıldı ve Lucy araca bindi. "Son kez ormanda çış yapıyorum."

"O halde tuvaleti temizle," dedi Nell.

Mat bacağını bir şeyin tuttuğunu hissetti ve aşağıya bakınca İblis'in, kot pantolonuna yapıştığını gördü. Bebek tükürüklü bir gülümsemeyle ona baktı. Sonra, dengesini sağlamak için Mat'in bacağını kullanarak sallanmaya başladı.

"Ba-ba!"

Mat, belki de fark etmeden öldüm ve doğrudan cehenneme gittim, diye düşündü.

"Öyle deme." Lucy kız kardeşini kollarından tutup geri çekti. Sonra yere çömeliş onun dikkatini çekebilmek için ufak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Gerzek de, Butt. Gerzek. Gerzek. Gerzek."

Nell neşeyle bebeği kucağına alıp bezini değiştirmek üzere koltuğa götürürken bunu komik bulduğunu gizlemedi bile. "Büyük bir hayran kitlen var."

Mat biraz temiz hava alması gerektiğini hissetti. "Birkaç dakika dönerim ama bensiz yola devam etmekte tereddüt etmeyin."

Geri geldiğinde İblis güvenli bir şekilde araba koltuğuna bağlanmıştı ve Nell direksiyona geçmişti.

"Ben kullanırım," dedi Mat.

Nealy tekrar yola çıktı. "Az sonra kullanırsın. Şu anda yemek yemek için durabileceğimiz ufak bir restoran arıyorum."

"Daha saat altı bile olmadı."

“Lucy acıktı.”

Mat başını genç kıza doğru çevirdi. “Patates cipsi ye.”

“Ben de acıktım,” dedi Nell. “Civciv’in de doğru dürüst bir yemek yemesi gerek.”

“Ona öyle demeyi kes!” diye bağırdı Lucy. “Bundan nefret ediyor! Gerçekten nefret ediyor.”

“Kenara çek,” dedi Mat emir verir gibi.

“Biraz ileride bir yer var. Tabelada iki kilometre diyor. Peg Halanın Yeri.”

“Eminim ki dört yıldızlı bir mutfakları vardır.”

“Bir çelik fabrikası işçisi dört yıldızlı mutfaklar hakkında ne bilebilir?”

“Genelleme yapma.”

“Asla yapmam. Bu yüzden işsizim.”

Nealy çaresiz durumda olan birine göre halinden gayet memnun gibiydi. Mat, gerçekten ne iş yaptığını söylese, acaba Nell ne tepki verir diye merak etti. Eskiden insanlara bir gazeteci olduğunu söylemeye bayılırdı ama son bir senedir bunu gizlemeye başlamıştı. Zaten bu, başlı başına işinden ayrılması için iyi bir neden olmuştu. Bir insan yaptığı işle gurur duymalıydı.

“Aa, bak! Piknik yapıyorlar!” Nell yolun kenarında durup eski bir steysin arabanın arkasında sandviç yiyen bir aileye bakmak için yavaşladı. Mavi gözleri sevinçle parıldadı. “Çok eğlenceli bir şeye benziyor. Akşam yemeği için biz de bunu yapabiliriz! Bir yol kenarı pikniği yapabiliriz.”

“Hayatta olmaz. Ben Peg Hala’nın muhteşem mutfağını istiyorum.”

“Piknik yapmak salakça bir iş,” diye homurdandı Lucy.

“İkinize de mutluluk hapi yutturmak gerekli,” dedi Nealy sert bir tavırla.

“Çocuğuna pis bir steysinın arkasında tozlu sandviçler yedireceksen, ona acırım doğrusu.”

Nell gözlerini yola dikti. “Seni duyamıyorum. Mutlu sözcüklerden başka hiçbir şey duyamıyorum.”

Mat gülümsedi. Bu hamile kadın gerçekten de çok eğlenceli birisiydi.

Peg Hala'nın flamingo pembesi tişörtü, siyah taytı ve parıltılı gümüş küpeleri Nealy'nin çok hoşuna gitti. Tüm bunları kızıl saçlı ve kırkını aşmış tombul bir kadının üstünde görüyordu. Kadının restoranı sahte çam panelleriyle ve restoranın girişini yemek alanından ayıran bir bölmedeki sahte çiçeklerle kaplıydı ve içeride siyah muşamba kaplı taburelerin bulunduğu uzunca Formika bir tezgâh vardı. Önceden hiç göremediği türden bir yerdı burası.

Lucy'yi bebeği taşımaya ikna ettiğine memnundu. Cıvciv'in bezini değiştirirken ellerinin altında hissettiği o sağlıklı, kıpır kıpır bebek onu yeteri kadar zorlamıştı. Ona zarar vermekten ödü kopmuştu.

Peg Hala kasanın arkasından çıktı ve içeri girerlerken onlara başıyla selam verdi. “Merhaba, millet. Sigara içilen yer mi olsun, içilmeyen mi?”

“İçilen,” dedi Lucy.

“İçilmeyen,” dedi Mat.

Lucy'nin yüz ifadesinden Mat'in ne kadar salak olduğunu düşündüğü belliydi.

Nealy, Mat'in gözlerinde kararlı bir parıltıyla restoranın tezgâhını izlediğini gördü. “Aklından bile geçirme,” dedi. “Cıvciv'in senin yanındaki tabureye bağlanmasını istemiyorsan, bizimle birlikte oturacaksın.”

Bebek sevinçle bağırdı. “Ba-ba!”

“Ona şunu yaptırmayı keser misin?” diye kükredi Mat.

“Gerzek. Gerzek. Gerzek!” dedi Lucy bebeğin başının üstünden.

Mat iç çekti.

Nealy güldü. Yol arkadaşlarının ne kadar tatsız oldukları düşünülecek olursa hiç eğlenmemesi gerekirdi ama onlarla birlikte olmak gerçek bir Amerikan ailesiyle birlikte olmak gibiydi. Hepsi inanılmaz derecede işlevsizdi. Cıvıv dışında. O fazlasıyla işlevseldi.

Mat etrafı kokladı. “Daha bezini yeni değiştirmemiş miydin?”

“Sanırım kaka yapmak o kadar hoşuna gitti ki bunu tekrar yapmaya karar verdi.”

Nealy, Lucy’nin yüzüne bir kez bakınca onu bebeğin bezini değiştirmeye ikna edemeyeceğini anladı. İsteksiz bir şekilde bebeği yeniden karavana taşıdı.

Geri geldiğinde Mat’le Lucy’yi bir bölmeye oturmuş buldu. Lucy dik dik Mat’e bakıyordu. Nealy sorunun ne olduğunu sormak istemiyordu ama Lucy yine de söyledi.

“Bir bira içmeme izin vermiyor.”

“Bu kadar gaddar olduğuna inanamıyorum.” Nealy masanın ucuna yerleştirilmiş mama sandalyesine bakıp kaşlarını çatı. Kim bilir kaç çocuk o sandalyede oturmuştu ve kim bilir ne hastalıklar geçirmişlerdi. Dezenfektan istemek için bir garson bulmaya çalıştı.

“Sorun ne?” dedi Mat.

“Mama sandalyesi çok temiz gözükmüyor.”

“Temiz,” dedi Mat. “Oturt onu.”

Nealy tereddüt etti ama sonra kendisini kollarında kıvranıp duran bebeği sandalyeye oturtmaya zorladı. *Hastalanma, tathm. Lütfen, hastalanma.*

Nealy sandalyenin tepsi kısmını yerine oturtmaya çalışırken Lucy onu itti ve bunu kendisi yaptı. “Çok beceriksizsin. Doğacak çocuğuna acıyorum. Gerçekten acıyorum.”

“Kes sesini.” Nealy bu lafı öfkeyle söylemediği halde, yine de bunu söylemek hoşuna gitmişti. “Sadece kes sesini,” dedi yine sözünü dinletebilmek için.

“Çok kabasın.”

“Sanki sen kabalığı eleştirebilecek bir kızsın,” dedi Nealy. Ah, bu iş çok eğlenceli olmaya başlamıştı.

Mat olanları komik bulmuş gibiydi. Cıvciv ellerini mama sandalyesinin tepsisine vurdu ve Nealy’nin dikkatini çekmeye çalıştı. “An-ne!”

Lucy yüzünü buruşturdu. “Ben annen değilim. Annen öldü!”

Nealy, Mat’e baktı ama Mat çoktan menüyü incelemeye başlamıştı. “Lucy, annen için gerçekten de çok üzıldüm. Ben de an-nemi çok küçük yaşta kaybettim. Bu konu hakkında ne zaman konuşmak istersen...”

“Seninle neden konuşmak isteyeyim ki?” Lucy kaşlarını çatı. “Seni tanımıyorum bile.”

“Bak, kız o konuda haklı,” dedi Mat.

Gri saçlı bir garson kadın, elinde bir kalem ve not defteriyle siparişlerini almaya geldi. “Sipariş vermeye hazır mısınız? Selam, tatlım. Ne kadar şirin bir bebek. Kaç yaşında?”

Nealy’nin en ufak bir fikri yoktu.

“Kırk yedi,” dedi Lucy. “Cücedir.”

“Ona aldırış etmeyin,” dedi Mat kadına. “Onu suç işlemeye eğilimli davranışlar sergileyen çocuklara yönelik bir merkeze tı-kacağımız için bize sinir olmuş durumda.”

Garson kadın anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Ergenlik yılları ebeveynler için zor geçer.”

Mat kadının hatasını düzeltecekken bu çabaya değmeyece-ğine karar vermiş gibi sustu. “Ben çizburger ve patates kızartması alacağım. Bira olarak da ne varsa.”

“Haksızlık!” diye bağırdı Lucy. “Sen nasıl bira içiyorsun da ben içemiyorum?”

“Çünkü sen içki içemeyecek kadar yaşlısın.” Mat menüyü masaya koydu.

Nealy gülümsedi ve dikkatini kendi siparişine verdi. Açlıktan ölmek üzereydi. “Ben kızarmış tavuk, patates püresi ve fasulye alayım. Salata için de peynir sosu olabilir.”

“Domuz pastırmalı sandviç,” dedi Lucy. “Marul olmasın. Domates olmasın. Mayonez olmasın. Beyaz ekmek olsun. Bir de kırmızı jöle.”

“Şu anda sadece misket limonlu jöle var.”

“Çok kötü.”

Bebek elini mama sandalyesinin tepsisine indirip dikkat çekmek için bağırdı. Belli ki kendi sesini duymak hoşuna gidiyordu. Yine bağırdı.

Garson kadın hızlı hızlı başını salladı. “Minik melek ne yiyecek?”

Mat alaycı bir sesle güldü.

Nealy bebeğin kavanoz mamalardan başka ne yediğini bilmiyordu. Yine yardım istemek için Lucy’ye bakmak zorunda kaldı.

“Yeşil fasulyeleri ve tavuğu bir çatalla çok ufak ufak kesebilirsiniz. Fasulyelerin üstüne tereyağı koymayın,” dedi garson kadına. “Yemekler gelene kadar oyalanması için de biraz kraker ve elma sosu.”

“Çırpılmış yumurta ya da yemesi kolay bir şeye ne dersin?” dedi Nealy yardımcı olmaya çalışarak.

“Bebekler bir yaşına kadar yumurta beyazı yemezler. Hiçbir şey bilmiyor musun?”

Garson kadın uzun uzun Nealy’ye baktı. Ona yüzyılın en kötü annesi etiketini yapıştırdığı belliydi. Sonra, oradan uzaklaştı.

“Ba-aa-aa!” diye bağırdı bebek ufak ciğerlerini zorlayarak. “Baaaa!”

Mat özlemle önüne tabureler dizilmiş tezgâha baktı.

“Aklından geçirme bile,” dedi Nealy.

“Çok ses çıkarıyor,” diye homurdandı Mat. “Neden bu kadar ses çıkarması gerekiyor?”

“Belki de seni taklit ediyordur.” Mat çok yüksek sesle konuşmazdı ama sesi de gövdesinin geri kalanı gibi haşmetliydi.

Lucy muzip bir ifadeyle gülümsedi ve bebeğe anında mama sandalyesine vurmaya başladığı bir kaşık uzattı. Yakınlarda oturan bir çift sesi duyunca onlara bakıp kaşlarını çattılar. Nealy yavaşça kaşığı bebeğin elinden aldı.

Büyük bir hata yapmıştı.

Cıvciv çığlık attı.

Mat inledi.

Lucy halinden memnun gibiydi.

Nealy telaşla kaşığı bebeğe geri verdi.

“Baaa!”

“Küfür etme, Butt,” dedi Lucy. “Jorik üzülüyor.”

“Şu birayı önden getirir misiniz?” diye seslendi Mat garson kadına.

Yemeklerin gelmesi uzun sürmedi. Nealy iştahla yemeğini yemeye başladı ve çocukların Peg Hala’nın yemeklerinden keyif almasını engellemesine izin vermedi. Tour L’Argent’tan Rainbow Room’a kadar dünyanın en meşhur restoranlarında yemek yemişti ama hiçbirinin bu restoran gibi bir havası yoktu. Ancak hesap geldiğinde bir sorunu olduğunu hatırladı.

“Mat, bana biraz borç verirsen çok sevinirim. Kısa bir süre için. Kendi yemeğimin ücretini vermek istiyorum. Hem biraz giysiye, birkaç şeye daha ihtiyacım olacak. Sanırım, beş yüz dolar kadar yeter.”

Mat dikkatle ona baktı. “Sana beş yüz dolar borç vermemi mi istiyorsun?”

“Geri ödeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Evet, tabii.”

Cornelia Case’in sözüne güvenmemek de neydi? Ama o sırada Cornelia Case değildi ki... Nell Kelly isimli hamile ve yollara düş-

müş bir kadındı. Mat'ın haklı olduğunu fark etti. "Gerçekten geri ödeyeceğim. Param var. Sadece şu anda ulaşamıyorum."

"Hı-hı."

Bu mesele sorun olacaktı. Nealy'nin yanında kredi kartları yoktu ve kimliğini belli etmeden bunları kullanmayacağı için, derhal nakit para bulması gerekiyordu.

"Sana elli dolar borç verebilirim," dedi Lucy.

Nealy onun bu cömertliğine şaşırdı. "Sahi mi? Teşekkürler."

"Rica ederim." Ama genç kızın bakışlarındaki o kurnaz ifadeyi çok geç gördü. "Yapman gereken tek şey, şimdi sana söyleyeceğim şeyleri yapmak."

Elli dolar hayali suya düşmüştü.

"Ben veririm," dedi Mat sinir olmuş gibi.

Lucy alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Benden borç almalısın. Ben sana zorla giysilerini çıkarttırmam."

"Sana hiç sıkıcı olduğunu söyleyen olmuş muydu?" dedi Mat.

"Bugün o farkında değilken, ona nasıl baktığını gördüm," dedi Lucy hemen.

"Ona bakıyordum çünkü Cornelia Case'e benziyor."

"Hayır, benzemiyor."

Nealy'yi şeytan dürttü. "Birçok kişi beni ona benzetir."

"Bunu ancak rüyada görürsün," dedi Lucy.

"Bu eğlencemize son vermek hiç içimden gelmiyor," dedi Mat. "Ama yola devam etmemiz gerek."

"Butt yemeğini yeni bitirdi," dedi Lucy ona hatırlatma yaparak.

"Eh, bu riski göze alacağız," dedi Mat ters ters.

Yarım saat sonra, Nealy bebeğin son mide tutması faslından sonra etrafı temizlemeye çalışırken, *söylemesi kolay* diye düşündü. Kaçtığından beri ilk kez, her türlü tatsız olayı halleden becerikli Beyaz Saray personelini aradığını hissetti.

Bebek temizlenene, araba koltuğu silinene ve Nealy'nin kaybettiği giysilerin yerine birkaç parça giysi alabileceği bir ucuzluk

mağazası bulunana dek, hava kararmıştı. Cıvciv yine çığlıklar atıyordu ve Nealy kendisini en az bebek kadar isterik hissetmeye başlamıştı. “Doktor bulmamız gerek! Onda bir terslik var.”

Lucy kız kardeşini oyuncak bir denizaygırıyla oyalamaktan vazgeçti. “Butt’ın doktora ihtiyacı yok; doktorlardan korkar. Karnı aç ve yorgun. Araba koltuğundan alınıp biberonunun verilmesini istiyor. O kadar.”

Cıvciv kollarını ablasına açtı ve yılgınlıkla ağladı.

Nealy boş yolcu koltuğuna oturdu. “Bence şu reklam panolarında gördüğümüz kamp alanında dursak iyi olacak.”

“Durmayacağım,” dedi Mat. “Gece boyunca yola devam edeceğiz. Birimiz kullanırken diğeri arkaya geçip uyuyabilir.”

Mat kararlı gibiydi ama Nealy onun bu planının işe yarayacağını hissettiğini ama bunu açık açık söylemediğini düşündü. “Bebek çığlıklar atarken uyuyamayız,” dedi mantıklı bir şekilde. “Şimdi mola verirsek güzelce dinleniriz ve sabah erkenden yola çıkabiliriz.”

Mat’in iç çekişi de Lucy’ninki kadar uzundu. “Şu anda Ohio yolunu yarılamış olmalıydık. Daha Batı Virginia sınırını yeni geçtik.”

“Ama çok eğleniyoruz.”

Çelik fabrikası işçisi gülümser gibi oldu. “Tamam, mola verelim. Ama şafak sökerken yola çıkacağız.”

Hoolihan’ın kamp alanı ufak bir karavan parkıydı ve ağaçların arasında on, on iki araç duruyordu. Mat onlara söylenen yere geri geri girdi, kontağı kapattı ve buzdolabından bir kök birası daha almak için kalktı. Saniyeler içinde, onu çocuklarla baş başa bırakmıştı. Nealy onlarla birlikte yolculuk etmesine neden izin verdiğini bildiği halde, onun alelacele gidişine sinir olmuştu.

Lucy isterik bebeği Nealy’ye verdi. Nealy onun Mat’in peşinden dışarı çıkmasını bekledi ama genç kız lavaboya gidip kız kardeşinin biberonunu hazırladı. İş bitince de bebeği geri aldı.

“Haksız değil hani. Senden hoşlanmıyor. Yine midesinin bulanmasına neden olacaksın.”

Sonra da ölecek... Bu korkunç ve saçma düşünce Nealy’nin zihnine girivermişti. “Ben... biraz yürüyüş yapacağım.”

Bebeği doyurmakta olan Lucy yanıt vermedi.

Nealy dışarı çıktığında gece havası kadife gibiydi. Etrafına bakındı ve kamp alanının ay ışığında hayal meyal seçilen alçak tepelerin altındaki ufak bir alana kurulduğunu fark etti. Bir sonraki kamp alanından hafif bir radyo sesi geliyordu ve havada kömür kokusu vardı. Kaba saba direklerin üstündeki açık sarı lambalar çakıltaşı yolu cılız ışık benekleriyle aydınlatıyordu. Nealy oraya doğru gitti ama tereddüt etti. Bir terslik vardı. Bu his dengesini bozup başını döndürdü.

Sonra bunun ne olduğunu anladı. Arkasında yumuşak ayak sesleri, nerede olduğunu bir telsiz fısıldayan mırıltılar yoktu. Senelerdir ilk kez tek başınaydı. Memnuniyet hissi ta kemiklerine işleyecek kadar içine yayıldı.

Ama on metre kadar ancak yürümüştü ki tanıdık bir ses sükûnetini bozdu. “Daha şimdiden mutlu evimizden kaçıyor musun?”

Arkasına dönünce ağaçların arasındaki piknik masasına yayılmış, karanlık bir şekil gördü. Mat piknik masasının sırasına oturmuş, uzun bacaklarını uzatıp masaya dayamıştı ve elinde bir kök birası vardı.

Nealy ona karşı bir çekim hissederken bile onun hakkında çocukları sevmediğinden ve bir çelik fabrikasında çalıştığından başka bir şey bilmediğini fark etti. Ona Lucy’nin yanında sormadığı sorular sorması gerekiyordu.

“Seninle yolculuk ettiğim için tutuklanma ihtimalim var mı?”

Mat kalkıp yanına geldi.

Uzun boyu ve kaslı yapısıyla, bir Gizli Servis ajanı olabilirdi ama yarattığı his Nealy’nin alışık olduğu ajanlar gibi güven değildi. Tam aksine, tehlike yayıyordu.

“Bunu neden sordun?”

“Hızlı yolculuk etmeyi seven biri olmana rağmen, paralı yollara girmemeyi başardın.”

“Paralı yolları sevmem.”

“Bence onlara bayılırsın. Sen paralı yol tarzı bir adamsın. Dürüst ol, Mat. Bu çocuklarla ne işin var?”

“Merak ediyorsan söyleyeyim, onları kaçırmıyorum.”

Nealy zaten bundan emindi. Lucy engebeli yollardan ve ılık kolalardan bile şikâyet etmişti... Kaçırılsaydı, kesinlikle sessiz kalmazdı. “O halde, onlarla ne işin var?”

Mat kök birasından bir yudum alıp uzaklara baktı ve omuzlarını silkti. “Uzun zaman önce, anneleriyle evliydim. İkisi de benden olmadığı halde, Sandy doğum belgelerine benim ismimi yazdırmış.”

“O zaman, babaları sensin.”

“Beni dinlemiyor musun? Sadece kâğıt üstünde öyleyim. Birkaç gün öncesine kadar Butt’ın varlığından dahi haberim yoktu.”

“Lütfen, ona öyle hitap etmeyi kes.”

“Onun gibi çığlık atan birisi, kötü bir ismi hak ediyor.”

“Çığlık atıyor olabilir ama bir meleğe benziyor.”

Mat istifini bozmadı.

Uzaklarda bir yerde bir baykuş öttü. “Hâlâ anlayamadım. Onları istemediğin belli. Neden yanındalar? Babaları olmadığını kanıtlamak zor olmamalı.”

“Lucy’yi bir kan testi için laboratuvara götürmeyi bir de sen dene istersen.” Mat ellerinden birini kotunun cebine soktu. “Ama haklısın. Bu iş zor olmayacak. Anneannelerinin evine varır varmaz, bunu çözeceğim.”

“Bana hâlâ neden paralı yoldan gitmediğini anlatmadın.”

“Sandy’nin annesi ülkeye hafta sonuna dek dönemeyecek ve çocuk hizmetleri onları almaya hazırlanıyordu. Muhtemelen bebek için sorun olmaz ama kısa bir süre için bile olsa, Lucy’yi

koruyucu bir ailenin evinde hayal edebiliyor musun? Daha Iowa'ya varamadan ıslah evini boylardı.”

“Davranışlarının berbat olduğunu biliyorum ama sevdiğim bir yanı da var. Dahası, koruyucu bir ailenin yanında hayatta kalabileceğinden eminim.”

“Olabilir ama... Bilemiyorum. Onları anneannelerine götürmek bana daha güvenli geldi.”

Mat ona Joanne Pressman'dan, yolladığı mektuptan ve kızları çocuk hizmetlerine teslim etmekle ilgili yasalardan söz ederken Nealy, Mat Jorik'in sergilediği o sert kabadayı tavırlarından çok daha fazlası olduğunu fark etti. “Böylece, yerel otoriteleri atlatmaya karar verdin.”

“O veletleri sevdiğim için değil,” dedi Mat keyifsizce. “Ama Sandy'nin bana yaptıklarına rağmen, onunla ilgili güzel anılarım var ve ona borçlu olduğumu düşündüm. Bir yandan da yerel otoritelerin bu sorun çözülmeden çocukları eyalet dışına çıkarmamdan memnun olmayacaklarını düşündüm.”

“Bu yüzden de kızları kaçırdın.”

“Birileri yasal işleri çözene dek bekleyecek sabrım yok diyelim. Esas olarak, uçak yolculuğu yapmayı düşünüyordum ama Lucy buna şiddetle karşı çıktı.”

“Tüm bu sert görünümünün altında, gerçekten yufka yürekliisin.”

“Sen öyle düşünmeye devam et.”

Nealy'nin, Mat'in kesinlikle yufka yürekli birisine benzemediğini itiraf etmesi gerekiyordu. Mat daha ziyade aksi bir adama benziyordu. Yine de onun arka yollardan ilerlemek zorunda olması, Nealy'nin ufak kasabaları görme isteğiyle uyuştüğundan, buna itiraz etmeyecekti.

Mat'in bakışları onu taradı, bir an dudaklarına takıldı ve gözlerine kaydı. “Şimdi, birkaç soruya yanıt verme sırası sende.”

Nealy biraz nefesi kesilmiş gibi hissetti. “Benim mi? Ben açık bir kitap gibiyimdir.” Tanrı o sırada meşgul olmalıydı çünkü üzerine henüz yıldırım düşmemiştir.

“O zaman, neden Güneyli aksanım taklit ediyorsun?”

“Bunun taklit olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü çoğu zaman unutuyorsun.”

“Ha, bunun nedeni Kaliforniya’da yaşamış olmam.”

“Pes et artık, Nell. İyi eğitilmiş olduğun belli. Hem o berbat restoranda kimsenin tavuk butlarını bir çatal ve bıçakla yediğini görmedim.”

“Parmaklarımın yağlanması hoşuma gitmiyor.”

“Bu lafları aptal birisine sakla.”

Nealy hızla bir şeyler düşündü. “Her türlü kadın kötü ilişkiler yaşar.”

“Ne kadar kötüydü?”

“Bu konuda konuşmak istemeyecek kadar kötü.”

“Seni takip ediyor olabilir mi?”

“Şu anda etmiyordur,” dedi Nealy dikkatle. “Daha önceden etmiş olabilir.”

“Sana yardım edebilecek arkadaşların yok mu? Ailen?”

“Şu anda kimse yok.”

“İşin yok mu?”

“Ayrılmak zorunda kaldım.”

“Polise gittin mi?”

Nealy aradan geçen her dakika daha da batıyordu. “Uzaklaştırma kararları her zaman etkili olmuyor.”

“İsmi ne? Bebeğin babasının yani.”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Birisi peşindeyse, ona gafil avlanmak istemiyorum.”

Nealy’nin aklına belki biraz da eski *Titanic* filmini kısa bir süre önce izlediği için, tek bir erkek ismi geldi. “Leo.” Yutkundu. “Leo... Jack.”

“Garip bir isim.”

“Muhtemelen sahte bir isimdir. Leo öyle bir adamdı.”

“Madem o kadar kötü birisiydi, onunla neden birlikte oldun?”

“Bağlılıkla ilgili sorunlarım var.”

Mat dikkatle ona baktı.

Nealy bunun iyi bir yanıt olduğunu düşünmüştü ama belli ki Mat tatmin olmamıştı. Nealy bunun üzerine açıklama yapmaya girişti. “Çok yakışıklıdır. Açık kahverengi saçları, güzel gözleri ve güzel bir vücut yapısı vardır. İyi yüzücü değildir. Benim için biraz genç olabilir ama...” Tanrı aşkına, ne yapıyordu? “Onun psikopatın teki olduğunu çok geç anladım,” dedi hemen.

“Bebek konusunda ne düşünüyor?”

Nealy, Leonardo Di Caprio’ya ondan hamile kaldığını söyleseydi, ne tepki verirdi diye düşündü. Onun hayretler içinde kalacağını hayal etti.

“Bebekten haberi yok.”

“O halde, onu bir süredir görmedin.”

Nealy bu sefer karnında onu hamile gösteren bir destek olduğunu unutmadı. “Bir süredir görmedim. Onun arabasını ödünç aldığımda orada değildi. Bu konuda gerçekten de konuşmamayı tercih ederim. Bana çok acı veriyor.”

Mat ona uzun uzun, dikkatle baktı ve Nealy onun bunların ne kadarını yuttuğunu merak etti. Mat’ın son derece kıvrak bir zekâsı var gibiydi.

“Psikopatın tekiyle bir ilişki yaşamış olabileceğine inanamıyorum.”

“Çünkü beni tanımıyorsun.”

“Yeteri kadarını biliyorum. Senin Protestan kilisesine bağlı, soylu biri olduğuna da bahse girerim.”

“Presbiteryenim.”

“Aynı şey. Sokak dilinden anlamadığın halde, zeki ve iyi eğitilmiş olduğun belli.”

Nealy buna sinir oldu. “Birçok kişinin arabası çalınır. An-nemle babam da ‘soylu’ olarak tanımlanmamdan çok hoşlanırlardı sanırım.”

“Yalan söylediğinde, dudağının bir kenarının büküldüğünü biliyor muydun?”

Nealy hemen ağzının kenarını sıktı. “Sen iyi yürekli ve hassas birisisin.”

Mat güldü. “Tamam. Pes ediyorum. Ama şunu unutma: Kız-ları ayağımın altından uzak tuttuğun sürece bizimle gelebilirsin ve bugün pek başarılı değildin doğrusu.”

Şantaj iki yönlü olabilirdi. “Bana iyi davransan iyi olur yoksa seni tek başına bırakırım. Sen, Lucy ve minik Butt baş başa ka-lırsınız. Ne tatlı ba-ba diyor, değil mi?” Nealy küstah olduğunu umduğu bir gülümsemeyle arkasını döndü ve Mat’ın yanından uzaklaştı.

Küstah. Cornelia Case’e hiç yakışmayan bir özellikti. Buna bayılmıştı.

Nealy uzaklaşırken Mat gülümsedi. Kadının belirli bir dav-ranış biçimi vardı, o konuda haksızlık etmemesi gerekirdi. Ar-kadan hamile olduğunu anlamak mümkün değildi. Onun hamile olmasını istemediğini fark etti. Onu seksi iç çamaşırları içinde görmek istiyordu.

Mat kendisini sık sık şoke etmezdi ama bu sefer bunu başarmıştı. Gülümsemesi bir anda yok oldu. Hamile kadınlar ona hayatında istemediği her şeyi hatırlatıyordu ama az önce zihninde o kadın-lardan birini soymuştu. Bu fikir içinin ürpermesine neden oldu.

Kadınlarla ilişkisi her zaman karmaşık olmuştu. Etrafında o kadar çok kadınla birlikte büyümüş olması, onun erkeksi şeylere yönelmesine neden olmuştu. Ter kokan soyunma odalarına, sert temaslara, sözlerin sakınılmadığı politik tartışmalara bayılırdı. Hokey maçlarında sert seslerden ve biraz kan akmasından da keyif alırdı. İçinde sadece şampuan olan şampuanları severdi...

Çiçek, sebze ya da meyve salatası özlü şampuanları kullanmazdı. Banyosunun kendisine ait olmasını severdi. Küvette pembe boneler ve duş başlığından sarkan balenli sutyenler olmasını istemezdi. Lavabonun altındaki bir dolapta kutu kutu mini pedler, maksi pedler, tüm boy ve şekilde tamponlar, regl günleri, saçların kötü olduğu çok şişmanım günleri için ürünler değil, sadece tıraş köpüğü olmasını. Etrafında erkeklere özgü şeyler olmasını istiyordu. Ne yazık ki erkek olmanın en iyi yanı da harika bir kadınla seks yapmaktı.

Bu da bildiği tek şekilde, yani açık sözlülükle çözdüğü bir ikilemdi. Kadınlara daha ilk başlarda, bir aile erkeği olarak görevini tamamladığını ve bunu bir daha yapmaya niyeti olmadığını anlatırdı. Sonra da kuralları söylerdi: harika seks, karşılıklı saygı, fazlasıyla kişisel alan ve kalıcı bağlılık sözlerinin olmaması.

Yine de sıkı sınırlar çizmiş bir adama bağlanmak için ölüm-cül bir istek duyan kadınlar her zaman karşısına çıkardı. Birkaçı kendilerini onu mihraba götürebileceklerine inandırmıştı ama Mat bu kadınların aile hayatına karşı derin bir hoşnutsuzluğu olan bir adama neden bağlılık sözü verdirtmek istediklerini bir türlü anlayamıyordu. Bir eş olarak kötü olurdu ama bir baba olarak daha da kötü olurdu.

Çocukluğunda kız kardeşlerine beklenmedik anlarda nasıl sert davrandığını ve onları nasıl hizada tutacağını bilemediği zamanları düşününce içi hâlâ ürperiyordu. Onlara zarar vermemiş olması bir mucizeydi.

Kök birasını çöp bidonuna attı ve ellerini ceplerine soktu. Bu talihsiz maceradan en azından iyi bir şey çıkıyordu: İnşa etmek için büyük bir çaba sarf ettiği profesyonel hayatı nasıl mahvettiğini düşünüp üzülecek vakti olmuyordu.

Kendi çabalarıyla üniversiteye başladıktan kısa bir süre sonra, annesi ölmüştü. Ailesine karşı daha da büyük bir maddi sorumluluk altına girince kariyerini inşa etmek için eskisinden de çok

çalışmıştı ve ufak bir kasaba gazetesinden Şikago Haber Bürosu'na ve en sonunda da *Standard*'a geçtiğinde, bu çabalarının karşılığını almıştı. İsteddiği her şeye sahipti: harika bir şehirde yüksek profilli bir işi, iyi arkadaşları ve biraz buz hokeyi oynayabileceği kadar boş zamanı vardı. Bazen bütün hedeflerini elde etmiş bir adam olarak daha mutlu olması gerektiğini düşünüyordu... Eh, hayatta hiçbir şey kusursuz değildi.

Derken, devreye Sid Giles girmişti. Sid o sıralarda *Byline* isimli bir haber programı hazırlamaya girişmişti ve Mat'in başyapımcı olmasını istiyordu. Mat'in televizyon alanında hiçbir deneyimi yoktu ama gazetecilik hayatında kusursuz bir sicile sahipti ve Sid onun programa katacağı itibara ihtiyaç duyuyordu. Mat'e astronomik bir ücret önermenin yanı sıra, kaliteli bir iş yapacağına dair de vaatte bulunmuştu.

Mat ilk başta onu geri çevirmişti ama teklifi aklından çıkaramamıştı. Belki de bunun, iş hayatında eksik olduğunu düşünmüştü. Kendisini yeni bir yöne doğru itmesi için bir fırsat olabilirdi. En sonunda, işi kabul edip Los Angeles'a taşınmıştı.

İlk başlarda, Sid verdiği sözü tutmuş ve Mat iyi işler yapabiliyordu. Ama *Byline*'in reytingleri yeteri kadar hızlı yükselmüyordu ve Mat çok geçmeden kendisini karılarını aldatan kocalarla, lezbiyen eşlerle ve durugörü yeteneği olan evcil hayvanlarla ilgili öyküler yaparken bulmuştu. Yine de sırf inattan ve bir hata yaptığını itiraf edemeyerek yoluna devam etmişti. En sonunda, haberler giderek daha da ucuz olmuş, eski gazeteci arkadaşları, telefonlarına çıkmamaya başlamıştı. Bu noktada, bu işi daha fazla sürdüremeyeceğini anlamıştı. İstifasını vermiş, lüks evini satılığa çıkarıp gitmişti.

Şimdi ise, Şikago'ya geri dönmeden önce gururunu onarabilecek birkaç iyi öykü bulmak istiyordu.

Karşısına çoktan iyi öyküler çıkmıştı: Albuquerque'de okurların kalbini paramparça edecek bir grup sokak çocuğu, ipotekli çiftliklerin haczinden bir servet edinmiş ufak bir kasaba bankası

gibi. Ama iki öykü de yeterli değildi. Daha büyük bir öykü bulmak istiyordu.

İki gün öncesine kadar düşünebildiği tek şey buydu. Ama artık ona ait olmayan iki çocuk ve ince bacaklı, garip bir mizah anlayışına ve anlam veremediği bir çekiciliğe sahip hamile bir kadın dikkatini dağıtıyordu. Pek içki içmediği halde, Mabel'in üst dolaplarından birinde bulduğu bir litrelik Jim Beam'le küçük bir rahatlamayı hak ettiğine karar verdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

“**S**enin yanında uyumayacağım!” diye bağırdı Lucy. “Bitin falan olup olmadığını nereden bilebilirim?”

“Tamam,” diye iç çekti Nealy ve yatağa çarşafı serdi. “O zaman, ön tarafta uyu.”

“Mat’in orada uyuyacağını söylemiştin.”

“Muhtemelen, orada uyur.”

“Arka tarafta yatmasını sağla.”

“Bir dakika düşün, olur mu? Cıvciv onu zapt edebileceğimiz tek yer olduğu için çift kişilik yatağın önünde, zeminde uyuyacak. O yüzden, Mat’in ön tarafta uyuyacağını anlamak hiç de zor değil. Oturacak yer ufak bir yatağa dönüşüyor. Koltuk da açılıp başka bir yatak halini alıyor. Ya arkada çift kişilik yatakta benimle yatacaksın ya da ön tarafta onunla birlikte.”

“Çok iğrenç. Onun şu çocuk pornosu sapıklarından falan olmadığını nereden biliyorsun?”

“İçgüdü.”

“Eh, bunu demek senin için kolay. Hakkından gelinecek olan kişi sen değilsin.”

Mat Jorik hakkında bunu düşünmek neden o kadar da korkunç bir fikir değildi? Ama seks kesinlikle düşünmediği bir şeydi. Bu yüzden, mutfakta temizlik malzemesi aradı.

“Seninle yatmasına izin ver,” dedi Lucy. “O, bunu istiyor.”

Elinde sprey şişesi olan Nealy kusursuz bir orantıya sahip yüz hatları olan düşman tavırlı genç kıza döndü.

“Neden söz ettiğini bilmiyorsun. Benden, sadece senden hoşlandığından biraz daha fazla hoşlanıyor ki bunun hiçbir anlamı yok. Şimdi, bir duş alacağım. Sen nerede istersen orada yat.”

Nealy’nin temizlik konusunda pek deneyimi yoktu ama banyoyu o haliyle kullanmaya dayanamayacaktı. Bu iş biraz zaman aldı ama işini bitirdikten sonra, sonuçtan gayet memnun kaldı. Duş aldı ve onu hamile gösterecek desteği gönülsüzce tekrar karnının etrafına bağladı. Bu şekilde uyumak rahat olmayacaktı ama o kadar dar bir alanda pek seçeneği yoktu.

Ucuzluk mağazasından aldığı mavi uzun penye geceliği giydi. İpekli kumaşlara alışık olduğundan penye kumaşı başının üstünden geçirdiğinde kendisini tuhaf hissetti.

Banyodan çıkınca Lucy’nin uykuya daldığını görüp rahatladı. Üstünde giysileriyle çift kişilik yatağa yayılmıştı. Dağılan makyajı narin ve masum yüzünde adeta bir maske oluşturmuştu.

Civciv yatağın üstündeydi. Nealy ona bir yer yatağı hazırlamıştı. Yana kıvrılmış, tombul bebek dudakları aralanmış, narin kirpikleri yanaklarının üstünde ince yarım aylar oluşturmuştu ve denizaygırı oyuncağı dizlerinden birinin altındaydı. Nealy ilk kez onun minik ayak parmaklarının tırnaklarının da parlak maviye boyanmış olduğunu fark etti.

Lucy’ye bakıp gülümsedi ve arka pencerelerden birini açtı. Gece esintisi tenine değdiği an, içgüdüsel olarak her zaman orada olan korumaları görmek için dışarıdaki gölgelere baktı. Ama o gece sadece ağaç dallarının hafifçe sallandığını görüyordu. Dünyanın geri kalanından tamamıyla ayırdı ve kesinlikle güvendeydi. Cornelia Case yok olmuştu.

Lucy bir şeyin onu dürttüğünü hissetti ve hafif bir ses duydu. Daha kalkmak için çok erkendi ve özellikle de ne göreceğini çok iyi bildiği için gözlerini açmak istemiyordu.

“Baa?”

Bu sözcük yumuşacıktı, neredeyse fısıltıyla söylenmişti. Lucy gözlerinden birini, sonra da diğerini güçlükle açmaya çalıştı. Bir an, şiltenin kenarından bakan kız kardeşine bakakaldı. Bebeğin sarı ufak saç tutamları yer yer dikilmişti ve büyük bir kısmı önceki günün yemeğine bulaştığı için katılaşmıştı; yüzüne sevgi ve güven dolu kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Bu manzara, Lucy’nin midesinde bir sızı hissetmesine neden oldu.

“Baa,” diye fısıldadı ona.

Bebeğin gülümsemesi daha da arttı. Lucy başını kaldırdı ve yastık kılıfına, saçlarına sıkığı sprey boyadan bulaşmış mor lekeyi gördü. Ayrıca, uyurken ağzından akan salyaların oluşturduğu ıslak bir alan da vardı. İğrenç, diye düşündü.

Nell uyuyordu. Lucy onun yastığına uzanmış yatarken ne kadar güzel olduğunu düşünüp kıskançlık hissetti. Artık Nell orada olduğu için, Jorik kendisiyle değil, onunla ilgileniyordu.

Jorik’in onunla ne kadar çok ilgilenmesini istediğini düşünmekten hoşlanmıyordu. Bu durum ona Sandy’nin dikkatini çekemediği onca seneyi hatırlatıyordu. Annesinin dikkatini bir tek içki ve erkek arkadaşları çekerdi.

Lucy yatakta doğrulurken Jorik’in sedire dayalı yüzünü, sedirin bir ucundan sarkan bacaklarını ve yere değen kollarından birini gördü. Sandy’ye karşı on dört senedir hissettiği öfke içinde kabarmaya başladı. Neden babası, Sandy’nin bir daha asla görmeyeceği sarhoş bir Carnegie Mellon kardeşlik cemiyeti üyesiydi de Jorik değildi?

“Baa?”

Keskin tırnaklar bacaklarına saplandı. Bebeğin kirli sarı buklelere ve kir içindeki dizlerine baktı. Nell ve Jorik çok zeki

olduklarını sanıyorlardı ama ikisi de uyumadan önce bebeklerin banyo yapması gerektiğini bilmiyorlardı.

Kendisini kız kardeşinin ellerinden kurtarıp ayağa kalktı ve yola çıkmadan önceki sabah yere fırlattığı giysilerin arasından birkaç temiz giysi aldıktan sonra yere eğilip bebeği kucakladı.

Mabel'ın ön panelindeki saat 6.02'yi gösteriyordu. Lucy hayatında bir kez olsun diğer gençler gibi geç kalkmak isterdi ama bu mümkün değildi.

Kız kardeşi ağırdı. Lucy kapıya giderken masaya çarptı ama Jorik kıpırdamadı. Sonra, yerdeki yarısı boşalmış viski şişesini gördü. İçini bir ihanet edilmişlik hissi kapladı. Jorik de mi bir ayyaşa dönüşecekti?

Son dört senede, Sandy'nin sarhoş olmadığı tek zaman hamile olduğu dönemdi.

Lucy'nin gözleri yaşlarla doldu. Annesinin hamileliği güzel bir zamandı. Sandy sık sık Trent'le görüştüğü halde, bazen sadece ikisi vakit geçirip güler ve bir şeyler konuşurlardı.

Bazen Lucy, Sandy'nin ölümüne daha fazla üzülmeyi için suçluluk hissediyordu ama birçok açıdan, küçük kız kardeşi dünyaya geldikten ve annesi yeniden içmeye başladıktan sonra zaten onu kaybetmiş olduğunu düşünüyordu. Onun ilgilendiği tek şey iyi vakit geçirmektir. Lucy işte o zamanlar ondan nefret etmeye başlamıştı.

Dışarısı pastırma ve temiz hava kokuyordu. Lucy, bir kere sinde Sandy ve Trent'le birlikte o tür bir yere gitmişti ve buralarda genellikle karavanlarındakini kullanmak istemeyen kişiler için duşlu bir tuvalet bulunduğunu biliyordu. Kollarını dinlendirebilmek için bebeği birkaç kere çimlerin üstüne koymak zorunda kaldı. En sonunda, yeşile boyanmış ahşap bir bina gördü. İçerisinin çok ürkütücü olmadığını umdu.

Bebegi tekrar kucağına aldı. “Yakında yürümeye başlasan iyi olur. Ciddiyim. Taşıyamayacağım kadar ağırlaşmaya başladın. Parmağını gözüme sokmayı da kes, tamam mı?”

Bebekler hep böyle aptalca şeyler yaparlardı. Uyumak istediğinde sizi sabahın köründe uyandırırılar, parmaklarını gözünüze batırırlar, tırnaklarıyla tırmalarlardı. Kasıtlı olarak salakça davranmazlardı. Elllerinde değildi.

Oraya vardıklarında etrafta kimsecikler yoktu. Lucy içerisinde çok kirli olmadığını görüp sevindi. Kolları birisi onları zorla bedeninden ayırmaya çalışıyormuş gibiydi. Takatini tamamıyla yitirmeden önce, büyük duşlardan birine vardı. Kız kardeşini beton zemine oturttu ve giysileri ahşap sıranın üzerine bıraktı.

Tam o anda, sabun ve şampuan almayı unuttuğunu hatırladı. Duş bölmesine bakınca, birisinin orada ufak bir sabun bıraktığını gördü ama sabun yeşildi. Lucy kokusu yüzünden yeşil sabunları sevmezdi. Yine de bunu kullanmak zorunda kaldı çünkü tıpkı başına gelen hiçbir şey konusunda olmadığı gibi, bu konuda da bir seçeneği yoktu.

Midesi yine ağrımaya başlamıştı. Son zamanlarda sık sık böyle oluyordu ve özellikle de bir şeylerden korktuğunda bu ağrıyı hissediyordu.

Lucy bebeğin giysilerini çıkarırken bebek neşeli sesler çıkarmaya başladı. Bu yumuşacık, mutlu sesler o kadar erken saatte kalkmak zorunda kalışını telafi ediverdi. Bebek yerde emeklerken Lucy kendi giysilerini çıkarıp dikkatle suyun çok sıcak olup olmadığını kontrol etti. Duşa girdi, sonra eğilip kollarını bebeğe uzattı ama kız kardeşi akan sudan korktu ve ona doğru gelmek istemedi.

“Buraya gel.”

“İııı!” Bebek yüzünü buruşturdu ve geriye doğru emekledi.

Lucy kızmamaya gayret etti çünkü kız kardeşi minicik bir bebektir ve suyun ona zarar vermeyeceğini bilmiyordu. Ama karnı ağrırken ve diğer şeyler olup biterken, ona kızamaması çok zordu.

“Hemen buraya gel!”

Bebek altdudağını sarkıttı ama yerinden kıpırdamadı.

“Ciddiyim! Hemen buraya gel!”

Lanet olsun. Bebek yüzünü buruşturdu ve gözleri yaşlarla doldu. Ses bile çıkarmadan titreyen altdudağıyla birlikte sarsılmaya başladı ve Lucy buna dayanamadı. Çırılçıplak ve donarak duş bölmesinden çıkıp ona sarılmak için yere çömeldi.

“Sana bağırarak istememiştim. Özür dilerim, Button. Çok özür dilerim.”

Button her zamanki gibi yüzünü onun boynuna gömdü ve Lucy hayatta sahip olduğu tek kişi olduğu için öylece kaldı.

İşte, o anda Lucy de ağlamaya başladı. Tüyleri diken diken olmuştu. Button ona sıkı sıkı tutunmuştu ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. Titremeye başlayana dek ağladı çünkü Button’a nasıl bakacağını; Jorik’in, anneannesinin durumunu öğrenince ne yapacağını bilemiyordu.

Tek başına olsaydı, o kadar korkmayacağını düşündü. On dört yaşındaydı ve zekiydi. Hem de sınıfının en zeki öğrencisiydi ama birlikte okuduğu o eziklerin hiçbirinin bunu anlamaması için uğraşmıştı. Öğretmenlerden birkaçı bunu fark etmişti ve birkaçı neler yapması gerektiğine dair salakça şeyleri konuşmak için derslerden sonra onu masalarına çağırmışlardı. Ama Sandy gibi bir annesi olması, hiç paralarının olmaması ve sürekli bir çirkin ve harap evden diğerine taşınmaları yüzünden, Lucy kendisini bir ucube gibi hissediyordu. Üstüne üstlük, bir de zeki olduğunu herkesin bilmesine hiç gerek yoktu.

Ama o zeki beyni henüz Button’a nasıl bakacağını bulamamıştı. Sandy öldükten hemen sonra, Lucy annesinin son maaş çekini bozdurmuş, bunu kirayı, telefon faturasını ve diğer şeyleri ödemek için kullanmıştı. Sonra, mahallede annesi işe gitmesi gereken bir çocuğa bakıcılık yapmaya başlamıştı. O avukat onu bulana dek gayet güzel idare etmişti.

Tek başına olsaydı, New York ya da Hollywood gibi bir yere kaçır, bir iş bulur ve bir sürü para kazanabilirdi. Ama hem bunları yapıp hem de Button'a bakamazdı.

O sırada, tek bir şeyi biliyordu. Güçlü olması gerekiyordu. Bu, Sandy'nin ona öğrettiği tek iyi şeydi. *Birisi sataştığında, doğrudan onların gözlerine tükür. Kendini korumazsan, bunu senin için başkaları yapmaz.*

O da bunu yapmaya başlamıştı. Güçlü oluyor, kendisini koruyor ve bebek kız kardeşine nasıl bakacağını düşünürken hayat yolculuğunu yavaşlatmaya çalışıyordu.

Button, Lucy'nin boynunu emmeye başladı. Lucy ona sarıldı-ğında, bazen öyle yapardı. Button'ın ablasıyla bir yetişkin arasındaki farkı bilemeyeceğini düşününce Lucy'nin midesindeki sancı daha da keskinleşti ve yine ağlamaya başladı. Daha da kötüsü, Button'ın, Lucy'nin onun annesi olmadığını anlamıyor olmasıydı.

Demek böyle olacaktı, diye düşündü Nealy. ABD'nin First Lady'si bir sarhoşla, şeytan gibi bir ergenle, dokunmaya korktuğu bir bebekle ve dünyaya gelmemiş bir Wal-Mart yastığıyla yolculuk edecekti.

"Neredeyiz biz yahu?" Mat'ın kalın ve gök gürlemesini andıran sesi karavan duvarlarına çarpıp yankılandı.

Nealy arkasına baktı ve onun koltuktan, kış uykusundan uyanan bir ayı gibi kalktığını gördü. Aradaki tek fark, Mat'ın dağınık saçlarıyla, kırışmış siyah tişörtüyle ve çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakalıyla çok yakışıklı ve serseri bir korsanı andırıyor olmasıydı.

"Batı Virginia'da."

Mat doğrulup yüzünü buruşturdu ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Bunu biliyorum. Batı Virginia'da neredeyiz?"

"Burası en güzel eyalet. Dağlar, nehirler, pastoral ormanlar, kıvrılarak uzanan yollar." Nealy biraz, "Batı Virginia, dağ anne," şarkısını mırıldanmayı düşündü ama bunun fena halde akşamdan

kalma bir erkeğin sabrını taşıracak bir şey olabileceğini düşünerek vazgeçti.

“Paralı gişeler arkamızda kaldı ve kıvrılarak ilerleyen bu yollarda olmamamız gerekirdi. Şu anda dört şeritli bir otoyolda olmalıydık.” Mat’in sesi toprak yutmuş gibi boğuk geliyordu.

“Yaklaştık,” dedi Nealy. “Önemli olan tek şey bu. Lütfen, uymaya devam et. Uyanık olduğunda, sadece başa bela oluyorsun.”

Lucy gülümsedi. Oturakta makyaj yapıyordu. Kirpiklerine o kadar çok rimel sürmüştü ki gözkapaklarını kaldırabilmesi bile şaşılacak şeydi. McDonald’s’tan aldıkları kahvaltılardan geriye kalanlar, kamp alanından ayrılmadan önce Nealy’nin aldığı bir gazeteyle birlikte etrafa saçılmıştı. Araba servis kuyruğunda Egg McMuffin’leri beklerken, Nealy içeriye bakmış ve aradığı şeyi bulmuştu. Üçüncü sayfadaki kısa bir haberde, Cornelia Case’in gribe yakalandığı ve sonraki haftaki faaliyetlerini iptal etmek zorunda kaldığı yazıyordu.

Nealy o sabah bebek koltuğunu küçük odacığa koymak zorunda kalmıştı ve şeker pembesi bir tulum ve uçları yıpranmış bir çift mavi spor ayakkabı giymiş bebek, koltuğa bağlanmış olmaktan dolayı giderek huzursuzlanıyordu. Nealy yakında mola vermek zorunda olduklarından gayet emindi ve bu bilgiyi Mat’le paylaşmayı dört gözle beklediği söylenemezdi. “Biraz kahve yaptım. Azıcık sert olabilir ama muhtemelen tat tomurcukların zaten uyuşmuş durumdadır. O yüzden, senin için pek bir şey fark edeceğini sanmam. Ha, bir de ciüdanından kahvaltı için para aldım. Sana geri ödeyebilmek için, ne kadar harcadığımın hesabını tutuyorum.”

Nealy tek başına iki Egg McMuffin yemiş, bir de portakal suyu içmişti. İştahının geri gelmiş olması harikaydı, daha da iyisi yediklerini yutabilmesiydi.

Mat homurdandı, kalkıp kahve demliğine gitti ama son anda fikir değiştirip banyoya girdi.

“Sence kusacak mı?”

“Hiç sanmam. Bana şu midesi çelik gibi tiplerden biri gibi geldi.”

Lucy dudaklarına kahverengi ruj sürdü. “Sandy doğum belgelerimiz için bir baba ismi seçerken, onun neden Mel Gibson gibi birisini seçmediğini hiç anlayamadım.”

Nealy güldü. “Biliyor musun, Lucy, dünyanın en sinir bozucu ergeni olmana rağmen, çok komiksin.”

“Hiç komik değil. Senin Jorik gibi bir soy ismin olsaydı ve bunu ondan alsaydın, nasıl hissederdin?”

Lucy’nin dediklerine rağmen, Nealy onun sesinde bir parça istek de olduğunu düşündü. “Sahi mi? Soy ismin Jorik mi?”

“Herhalde. Sen ne olduğunu sanmıştın?”

“Sanırım, annenin soy ismi olabileceğini düşündüm.”

“Onun soy ismi de Jorik’ti. Boşandıktan sonra kızlık soy ismine geri dönmedi. Onu her zaman sevdi.”

Nealy düşün açıldığını duydu. Bir dakika bekledi, sonra direksiyonu kasıtlı olarak sola, sağa, tekrar sola çevirdi. Banyodan küfreden, boğuk bir ses geldi.

Lucy güldü. Nealy bu sesin hoş olduğunu düşündü.

Nealy gülümseyip dikkatini tekrar aynı konuya verdi. “O halde, Cıvcıv de mi bir Jorik?”

“Ona öyle demeyi kes!”

“O zaman, bana başka bir isim söyle. O isim olmasın.”

“Kahretsin.” Lucy uzun uzun iç çekti. “O zaman ona Button de. Sandy öyle derdi. Aptalca olduğunu biliyorum ama ona bu ismi ben vermedim.”

“Button mı?” Demek Butt bu ismin kısaltmasıydı.

Lucy ruju sertçe masaya koydu. “Ona ne istersen de, tamam mı?”

“Button hoşuma gitti. Şirin bir isim.”

Bir tepeye çıktılar ve Nealy manzarayı yutar gibi seyretti. Hayatı boyunca pek çok manzara görmüştü: Berrak bir günde

McKinley Dağı'nı, günbatımında Büyük Kanyon'u. Sacre Coeur'ün basamaklarından Paris'i görmüş, bir Range Rover'in ön koltuğundan Serengeti'ye bakmış ve Kuzey Atlantik'te bir donanma savaş gemisinin güvertesinden bir balina sürüsünü izlemişti. Ama bunların hiçbirisi o yeşil Batı Virginia tepeleri kadar muhteşem değildi. Orası fakir bir eyalet olabilirdi ama kesinlikle çok güzeldi.

Duş sesi kesildi. Aradan bir dakika geçti.

"Tıraş oluyor olabilir," dedi Lucy, bunu biraz da umut eder gibi.

Nealy gülümsedi ama direksiyonu sıkıca tutmaya devam etti.

"Ona o kadar da kızgın değilim."

"Dün gece sarhoş oldu, değil mi?"

"Olmuştur."

"Ayyaşlardan nefret ederim."

"Ben de pek sevmem."

"Sarhoş olduklarında kendilerini komik ve seksi sanıyorlar ama sadece acınası bir duruma düşüyorlar."

Nealy onun Mat'ten söz etmediği hissine kapıldı. Ona annesiyle ilgili bir şeyler sormak istedi ama bunu yaptığı takdirde, Lucy'nin saldırıya geçeceğini biliyordu.

İnce duvarın arkasından, tıraş makinesi sesi geldi. Sonra da bebek mızımlanmaya başladı. Onu araba koltuğundan kaldırmak güvenli değildi ama Nealy bir gün daha o kadar hareketli bir çocuğu nasıl zapt edeceklerini bilemiyordu. Belli ki Lucy de bilemiyordu çünkü ayağa kalktı ve kız kardeşinin yanına gitti. Nealy dikiz aynasından onun bebek koltuğunun kayışlarını açmaya hazırlandığını gördü. "Koltuktan kalkmasın. Hareket halindeyken çok tehlikeli olur."

"O zaman birazdan dur ki oyun oynasın."

Nealy, Mat'in buna ne tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Banyo kapısı açıldı. "İğrenç!" diye bağırdı Lucy.

Nealy aynaya baktı ve Mat üstünde sadece açık mavi bir havluyla eğilip dışarı çıkarken neredeyse yoldan çıkacaktı. Mat kesinlikle

iğrenç falan değildi. Saçları ıslaktı ve düzdü ama Nealy saçlarının kururken kıvrılmaya başlayacağını tahmin etti. Elektrikli tıraş makinesi de geçici olarak korsan kirli sakalını yok etmişti. İriyarı, bronz tenli ve kashı adama baktı. Mat daracık alana göre o kadar iriydi ki komik gözükmesi gerekirdi. Ama öyle gözükmüyordu.

“Giysilerimi almam gerek,” diye homurdandı Mat. “Hoşuna gitmediyse bakma.”

“Mel Gibson’ın vücudu seninkinden çok daha iyi,” dedi Lucy.

“Bunun beni rahatsız etmesi mi gerekiyor?”

Daha iyi değil, diye düşündü Nealy. Ayrıca Mat daha uzun boyluydu. Dikkatini yola veremediği için bir kanalizasyon deliğinin üstünden geçmemek için yana kırmak zorunda kaldı.

Mat kapı çerçevesine tutundu. “Nereye gittiğine dikkat etsene.”

“Pardon.”

“Düzgün gitmiyorsun.”

“Manzara dikkatimi dağıtıyor.” Mat iki metrelik boyuyla gerçekten de dikkatini dağıtıyordu.

“Tamam ama ne yaptığına dikkat et.”

Mat arkaya giderken Button kollarını ona doğru kaldırıp bağdı. Mat irkildi. Bebeğin onun kucağına gitmek istediği apaçık ortadaydı ama sürgülü kapıyı kapattı. Bebek bir çığlık attı. Lucy onu denizaygırıyla oyalamayı başardı.

Mat daha geniş bir yola çıkmak için diretmeden önce, Nealy manzaranın keyfini çıkarmaya kararlıydı. Gerçekten de Mat geri gelir gelmez bir fincan kahve aldı ve direksiyona geçebilmek için Nealy’den kenara çekmesini istedi.

Nealy onun yıpranmış kotuna ve gri tişörtüne baktı. “Önce Lucy’ye o üstü kapalı köprüyü göstermek istiyorum.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Eyaletteki en güzel üstü kapalı köprüler Batı Virginia’nın bu bölgesindedir. Kamp alanından aldığım broşürde öyle diyor. Bir sürü vergi mükellefinin parası o köprülerin bakımına gidiyor-

muş. Bence bunlardan en azından birini görmesi genel kültürü açısından faydalı olur.”

“Lucy’nin genel kültürü umurumda değil.”

“İşte, bu ülkenin devlet okul sistemini tehlikeye atan tavır bu.”

Mat şaşkınlıkla ona bakınca Nealy içinden, keşke ağzını açmasaydım, diye geçirdi. Sonra, Mat başını salladı.

“Kenara çeker misin?”

“Bu kadar aksi olmayı kes. Lucy’nin ufkunu genişletmesi gerek.”

“Hayatını hapse düşen bir suçlu olarak geçirecek. Üstü kapalı bir köprü görmesi ne fark eder?” Mat yolcu koltuğunda geriye yaslandı.

“Komik değilsin, Jorik,” dedi Lucy. “Ayrıca, o bana köprüyü görebileceğime dair söz verdi.”

“Çok uzak değil,” dedi Nealy. “Neden geriye yaslanıp yolculuğun keyfini çıkarmıyorsun? En azından, feci derecede akşamdan kalma olan birinin keyfini çıkarabileceği kadar çıkar.”

“Bir şey söylemek istiyorsan söyle,” diye homurdandı Mat.

“Tamam. Lucy ve ben sarhoş olan birisiyle yolculuk etmekten keyif almıyoruz.”

“Keyif mi? Keyif mi almıyorsunuz?”

“Senin iğrenç olduğunu söylemek istedi ve biz bundan nefret ediyoruz.”

“Kenara çek,” diye hırladı Mat. Aynı anda bebek mızımızlanmaya başladı.

“Üstü kapalı köprü için buradan sapmalıyız.” Nealy sola sapıp dar bir kır yoluna girerken konuyu değiştirmenin iyi olacağına karar verdi. “Bunların neden inşa edildiğini biliyor musun, Lucy?”

“Hayır ve umurumda değil.”

“Bazıları atların sudan ürkmelerini engellemek için olduğunu söylerler ama muhtemelen, köprüler hava şartlarından etkilenmesin ve daha uzun süre ayakta kalsınlar diye inşa edilmişlerdi. Kimse kesin olarak bilmiyor.”

“Sen resmen ayaklı bir ansiklopedi gibisin,” dedi Mat peltek peltek.

“Sana görsel hafızamın iyi olduğunu söylemiştim.” Bebeğin itiraz çığlıkları giderek yükseliyordu.

“Az önce yanından geçtiğimiz tabelada ne diyordu?”

“Dikkat etmedim.”

“İsa Kurtarır,” dedi Lucy.

Mat onu duymazdan geldi. “Ya kamp alanındaki kocaman tabelada ne diyordu? Ön kapımızın hemen karşısındaydı.”

“İlgimi çekmedi. O yüzden okumadım.”

Genç kız yine araya girdi. “Açık alanda ateş yakmak yasaktır.”

Nealy ona dik bir bakış fırlattı. “Boş vakitlerinde yapacak daha iyi bir işin yok mu?”

“Yok.” Lucy kız kardeşine boş bir karton bardak verdi ama Button bunu bir çığlıkla yere fırlattı.

Bir köşeyi döndüler ve ufak bir tepenin altında ince bir şerit gibi uzanan nehrin üzerinden geçen eski köprü gördüler. Yıpranmış kahverengi tahtalardan yapılmış köprüünün eskiden kırmızı olabilecek ama artık rengi solmuş tenekeden bir çatısı ve on adımdan yüksek araçların geçmemesi uyarısını yapan üstü delik deşik metal bir de tabelası vardı. Madison yakınlarında, Iowa değil de Batı Virginia’da oldukları halde, köprü o kadar hoştu ki Nealy her an Clint Eastwood ve Meryl Streep’in köprüünün karanlık iç kısmından fırlayacaklarını hayal etti. Bu köprü Amerika Birleşik Devletleri’nin tarihine ve kültürüne ait en iyi örneklerden biriydi. İç çaktı. “Muhteşem değil mi?”

Yolculuk arkadaşlarının ikisi de yanıt vermeyince bu pas-toral güzelliğin onların dilinin tutulmasına yetecek kadar güzel olduğuna inanmayı seti.

“Biraz bacaklarımızı esnetelim.” Mabel’ı kenara çekti. “Lucy, kız kardeşini sen alabilirsin.”

“O, zehir değil biliyorsun. İkiniz de onu arada sırada taşımalısınız.”

Nealy bunu duymamış gibi yaptı.

“Uzun süre burada kalmayacağız,” dedi Mat. “İki dakika. Sonra, doğrudan otoyola çıkıyoruz.”

“Tamam, iki dakika.” İki dakikanın yetmesi mümkün değildi.

Dışarıda, her şey gün ışığına boğulmuştu ve ılık ve nemli havada toz, ot ve kır patikası kokusu vardı. Nehir sanki uzun süredir yağmur yağmamış gibi sığıdı ve sesler müzik gibiydi: kayaların üstünden akan sular, kuşların cıvıltısı, çekirgelerin sesleri ve arıların vızıltısı... Köprünün iki tarafında, yabani çiçeklerle kaplı çimlik bir alan suya doğru yokuş aşağı uzanıyordu. Lucy bebeği çimlerin üstüne koydu.

Civciv, “Baaa!” diye gülüp ellerini çırpı.

“Ona bakma sırası sende.” Nealy itiraz etmeye fırsat bulamadan, Lucy köprünün iç kısmına doğru gitti.

“Baa!” Bebek bir eşekarısını yakalamaya çalıştı ama beceremedi.

“Dikkat et, Button. O yaratıklar dost canlısı değildir.”

“İsminin Civciv olduğunu sanıyordum.” Mat elinde bir kahve fincanıyla karavandan indi.

“Lucy annesinin ona Button dediğini söyledi. Şu arkadaki örtüyü getirir misin?” Civciv büyük bir ihtimalle örtünün üstünde kalmayacaktı ama örtü onu kirlenmekten kurtarabilirdi.

Nealy, Lucy’nin onu sabah erkenden yıkadığını fark etmişti. Bebeğin papatya sarısı saçlarına gün ışığı vuruyordu ve yıpranmış giysileri temizdi. Acaba Milli Başarı Bursu alan ve Beyaz Saray’da ağırladığı çocuklardan herhangi biri sinir bozucu bir bebek kardeşe bu kadar iyi bakabilir miydi, diye merak etti.

Mat örtüyle geri geldi. Nealy bunu ondan aldı ve yere serdi. Bebeği üstüne oturttu ama Button derhal harekete geçerek açık alana doğru emekledi. Tulumu sivri otların dizlerine batmasını engelliyordu. Bir öbek düğünçiçeğinin üstünde uçan bir kelebek

onu büyülemişti. Hızla ona doğru gitti ve kelebek uçarken buna heyecanla itiraz etmek için popo üstü oturdu.

Nealy örtüye oturdu ve Mat'in de yanına uzandığını görünce şaşırdı. İçine derin derin nefes çekti ve o kısacık yaz gününün her anının keyfini çıkarmaya çalıştı.

“Genellikle sarhoş olmam.”

Nealy gözlerini yumup yüzünü güneşe çevirdi. “Hı-hı.”

“Ciddiyim. Fazla içki içmem.”

“Güzel çünkü genç kızların bu tür şeylere maruz kalmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Nealy gözlerini açtı ve Mat'in onu izlediğini gördü. Mat'in bakışlarındaki bir şey onu bir kıvılcım yağmuruna tutulmuş gibi hissettirdi. Mat bakışlarını başka yöne çevirmek için acele etmedi.

“Sandy hayattayken, buna çok daha fazla maruz kalmışlardır.”

Nealy, Mat'in eski karısı hakkında bir şey dinlemek istemediğini fark edip ayağa kalktı. “Bebeğe göz kulak ol, olur mu? Köprüden karşı tarafa geçmek istiyorum.”

“Hey! Bakıcı sensin, ben değilim.”

“Kahve molası veriyorum.”

Nealy böylece onu geride bıraktı ve üstü kapalı köprüye doğru gitti. Nealy gözden kaybolurken Mat kızgınlıkla arkasından bakıyordu. Bir sonraki mola alanında başının çaresine bakmak üzere bıraksa, Nealy gününü görürdü. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Nealy hayallerini süsleyen, kendini çocuklara adanmış bakıcı olmayabilirdi ama elindeki en iyi bakıcıydı. Ayrıca, gizemliydi.

Onun o yüksek tabakadan, Presbiteryen görünüşünü, muhteşem temiz yüreğiyle ve sınırsız, neredeyse çocuksu denebilecek coşkusuyla bağdaştırmak zordu. Nealy gerçekten de eğlenceli birisiydi. Ya da en azından, önceki gün onu eğlendirmişti. Ama kendisinin o sabahki akşamdan kalma hali bu eğlenceli durumu berbat etmişti.

Bir kıpırtı dikkatini çekti. Pembe bir şey görür gibi oldu. Başını kaldırdığı anda, İblis'in geri geri çimli tepeden aşağı doğru gittiğini ve doğrudan nehre yaklaştığını gördü. Fincanını bir kenara fırlatıp kahvesini etrafa sıçrattı ve derhal ayağa fırladı.

Bebek şimşek hızında ve inanılmaz bir kararlılıkla ilerliyordu. Mat onun peşinden koşarken ayakkabılarının tabanları çimlerde kaydı.

Birden bebeğin kolları havaya kalktı ve tepeden aşağı doğru kaymaya başladı. Spor ayakkabıları suya değdi ve bir saniye sonra geri kalamı da suya girdi.

Nehir sığıdı ama bir bebek için fazla derindi. Mat dehşet içinde bebeğin sarı başının bir anda gözden kayboluşunu izledi. Bur ara dengesini kaybedip doğruldu ve onun arkasından suyun içine girdi.

Su dizlerine geliyordu. Çamurluydu. Bir şey göremeyecek kadar bulanıktı. Sonra, akıntıda pembe bir şey gördü ve hemen onu tutmaya çalıştı.

Bebek gözleri açık, şaşkın bir ifadeyle ve ayakları sallanır bir halde sudan çıktı. Mat onu tulumunun arka askılarından yakalamıştı.

Civciv gözlerini kırptırdı, nefes almaya çalıştı ve öksürdü. Mat onu dirseğinin iç kısmına yatırınca düzgün nefes alıp vermeye başladı. Kalp atışları normale dönerken Mat nehrin çamurlu zemininin ayaklarını dibe doğru çektiğini hissetti. Sudan çıkarken ayaklarını güçlkle çekmeyi başardı.

Bebeğin öksürüğü nihayet kesildi. Birkaç saniye boyunca kıpırtısız kaldı ve içine derin bir nefes çekerken göğsü şişti. Mat ondan sonra ne olacağını çok iyi bildiğinden, bunu geciktirmeye çalıştı.

“Sakin ağlama!”

Nell ve Lucy hâlâ köprünün iç kısmındaydı ama İblis'in boğulmaktan kıl payı kurtulduğunu duyacak olurlarsa onu asla rahat bırakmazlardı. Bebeğe baktı. Saçlarından akan sular gözlerine

doluyordu. Ağzını açıyor ve alnı şaşkınlıkla kırışıyordu. Bir öfke senfonisinin ilk notası olacak bir ses çıkmak üzereydi.

“Hemen dur!” Mat bebeği kollarının altından tutup doğru-
dan gözlerine bakabilsin ve dediğinin ciddi olduğunu anlasın diye
yukarı kaldırdı. “Birazcık su yuttun. Abartılacak bir şey değil.
Boğulmaya yaklaşmadın bile.”

İki ufak kaşın arasındaki o öfkeli çizgi yumuşadı. Bebeğin
gözleri irileşti ve içinde tuttuğu nefesini dışarı bıraktı.

“Abartılacak bir şey değil,” dedi Mat daha alçak sesle. “An-
ladın mı?”

Bebek dikkatle ona baktı.

Pembe tulumu bir daha asla aynı olmayacaktı ve ayakkabı-
larından biri kaybolmuştu. ,

Mat hemen diğer ayakkabısını da çıkardı ve ağaçların arasına
fırlattı.

Üstü kapalı köprüden kadın sesleri geliyordu. Yandığının
resmiydi. Hızla bir şeyler düşündü. “Şimdi, tekrar suya gireceğiz.”

“Baa?”

Mat ıslanmış ayakkabılarını çıkardı, bebeği tekrar dirseğinin
iç kısmına oturttu ve nehre girdi.

Bebek yüzünü onun gömleğine gömdü.

“Ödlek gibi davranma.”

Bebek ona baktı ve dört dişini göstererek güldü.

“İşte böyle, seni küçük dişi şeytan.”

Ama onu suya indirmeye kalktığında bebek gerildi ve par-
maklarını onun koluna geçirdi.

“Rahatla, tamam mı? Yüzünü suya sokmayacağım.”

“İnnı ıı!”

Bebeğin ne dediğini anlamak için çocuk psikolojisi bilmek
gerekmiyordu. Mat bu işi kız kardeşleriyle yaptığı gibi yapmak
zorunda olduğunu fark etti. Pes etmiş gibi iç çekerek onu omuz-
larına oturttu ve nehrin çamurlu sularına girdi.

Bebek geriye kaykılıp ona gülümsedi. Ah, o tatlı mavi gözlerle ve insanın içini eriten gülümsemesiyle günün birinde muhteşem bir kız olacaktı. “Tamam, tamam. Bunları umursayan birisine sakla.”

Bebek avcunu Mat’in çenesine indirdi ve dönüp suya vurdu. Sular Mat’in yüzüne sıçradı. Gözlerini kırıştıtırıp bebeği akıntılı suyun içine soktu.

“Ne yapıyorsun?” Nell fişek gibi köprüden fırladı; üstündeki haki şortla, kenarlarında papatyalar olan mavi hamile bluzuyla ve ufak beyaz sandaletlerle hamile bir komando gibiydi. Kızarmış yanaklarının etrafında yazın sararmış buğday sapları gibi uçuşan ve altın sarısı pırıltıları olan kahverengi saçlarıyla ve öfkeden parıldayan gök mavisi muhteşem gözleriyle öne atıldı. “Bebeği hemen o pis sudan çıkar!”

Tepeden aşağı uçar gibi indi. “Çocuklar nehir suyundan tifo kapabilir!”

Mat suya çok daldırmadığı sürece gayet keyifli vakit geçirmekte olan İblis’e baktı. “Tifonun Batı Virginia’da çok yaygın olduğunu sanmıyorum.”

Lucy köprüden çıkıp tepeden onlara baktı.

Nell elini göğsüne götürerek yüzü kireç gibi kesilmiş bir halde nehrin kenarında durdu. Mat onun gerçekten de korktuğunu fark etti ve bebeğin boğulmaktan kıl payı kurtulduğunu bilse, ne tepki gösterirdi diye merak etti. “Tanrı aşkına, biraz sakın olur musun? O, gayet iyi.”

“Tepeden tırnağa giyinik!”

“Şey, evet. Ben bir erkeğim. Erkekler bu tür şeyleri düşünemezler.”

“Sen de giyiniksin!”

“Nehre bir anda girmeye karar verdim.”

Nealy onun nehir kenarında duran çamurlu ayakkabılarına baktı. “Belli.”

Mat savunmaya geçti. “Ayağım kaydı, ayakkabılarım ıslandı. Sonra da nehre girsem ne olur ki diye düşündüm.”

“Bebek üşütecek.”

“Hava otuz derece olmalı.” Mat bebeği sudan çıkarıp doğruldu.

“İm!” Cıvciv buna itiraz eder gibi bağırdı ve kıvranarak tekrar suya girmeye çalıştı.

“Dikkatini başka yöne çek yoksa başın dertte,” diye bağırdı Lucy tepeden.

Bebeğin çığlıkları giderek artıyordu. “Bunu nasıl yapacağım?” dedi Mat.

“Hayvan seslerinden hoşlanıyor, özellikle de inek sesinden. Möööö.”

Mat ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı ve çığlıklar atan bebeği Nell’e uzattı. “Al. Dikkatini dağıt.”

Nell kollarını arkasında kavuşturup geri çekildi. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

İblis’in yumrukları dört bir yana iniyordu ve tekme de atmaya başlamıştı. Lanet olsun. Mat arkasına dönüp onu tekrar suya götürdü.

Hayatta möölemeyecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mat duş bölmesinde onun ayak parmaklarıyla oynamakta olan bebeğe baktı. Bu, nasıl olmuştu? Nasıl olmuştu da duşa bir bebekle girmişti? Nell'le duş alıyor olsa, o ayrı bir konuydu.

Sonradan onun kocaman, şişkin karnını hatırladı ve bu görüntüyü gözlerinin önünden atmaya çalıştı. Hâlâ kapalı köprünün oradaydılar ve bu hızla gittikleri takdirde İblis ergenliğe varmadan Iowa'ya ulaşamayacaklardı. Sabunun geri kalanını göğsüne sürdü ve bir yere varmaya çalıştığı ama ne kadar uğraşsa da bunu başaramadığı o kâbuslardan birini görmekte olduğuna karar verdi.

Birden aklına dehşet verici bir şey geldi. İlk önce, iki çocuğu olmuştu. Sonra bir de yoldan bir kadını almıştı. Sanki şeytani bir güç etrafında bir aile oluşturmaya çalışıyordu.

“Durum nasıl?” diye seslendi Nell kapıdan.

İblis öne eğildi ve dört dişini birden Mat'in ayağının üstüne geçirdi. Mat cıyakladı ve onu kucaklamak için eğildi. “Seni küçük...”

“O nehir suyunda ne tür mikroorganizmalar olduğunu bilmiyoruz,” dedi Nell. “Onu iyice sabunladın mı?”

Mat bebeği duşun altına tuttu. “Kalıbın tamamını kullandım.”

“Sakin orada ona garip şeyler yapmaya kalkışma, Jorik!” diye seslendi Lucy. “Ciddiyim!”

“Sessiz ol, Lucy,” dedi Nell. “Onu daha fazla kızdırma.”

İblis su püskürtmeye başladığı için Mat onu suyun altından çekti ve çıplak göğsüne dayadı. Bebek tırnaklarından biriyle Mat'ın göğüs uçlarından birini tırmıkladı.

“Ahh!”

“Onu incitiyorsun!” diye bağırdı Lucy. “Bunu biliyorum!”

“Onu incitmiyorum!”

İblis kendisinden başka kimsenin bağırmasından hoşlanmıyordu. Altdudağı hemen titremeye başladı.

“Sana karşı bir bağışıklık geliştirdim,” dedi Mat ona sert bir sesle.

Dudak titremesi kesildi ve yerini tatlı bir gülümseme aldı. Mat bebeğin mavi gözlerinde bir hayranlık ifadesi belirdiğine ve bu ifadenin tamamıyla ona yönlendiğine yemin edebilirdi. “Unut bunu. Beni satın alamazsın.”

İblis neşeyle bir bebek vampir çılgılığı attı ve başını eğip Mat'ın göğsünü ısırdı.

“*Lanet olsun!*”

Tam o sırada, duştan akan su azaldı. Mat, Sandy'nin evinden o kadar büyük bir telaşla ayrılmıştı ki su deposunu tamamıyla doldurmakla uğraşmamıştı ve önceki gece de, kamp alanında bu işi doğru dürüst yapamayacak kadar Jim Bean şışesiyle meşguldü.

“Bebeği o pis nehirde yüzmeye götürmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı.” Nell gerekliymiş gibi bunu hatırlatması gerektiğini hissetmişti.

Mat, İblis'i dişleri dışı bakacak şekilde çevirdi ve minik duş bölgesinden güçlükle ufak banyoya çıktı. Bir havluya uzanırken dirseğini duvara çarptı. “*Lanet olsun!*”

“Şimdiden iki kere küfrettin,” dedi Nell diğer taraftan. “İşler çok iyi gitmiyor galiba.”

“Çıplak bir adam görmek istemiyorsan kapıdan uzaklaşsan iyi olur.” Mat havluyu İblis'in etrafına sardı, kapıyı açtı ve onu yere koydu. “Artık senindir.”

Kapıyı gülmekte olan Nell'in yüzüne kapattı. Bebek hemen çığlık atmaya başladı.

"Seni istiyor," dedi Nell.

"Sıraya girmesini söyle."

Mat gülme sesine benzer bir şey duydu ve gülümsedi... O berbat gün, ilk kez gülümsemişti. Havluyu beline sarar sarmaz kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Baa!" Bebek başına havlu sarılı bir halde kollarını ona uzattı. Mat onun yanından geçip arka tarafa giderken ve sürgülü kapıyı çekerken İblis cıyıkladı.

Mat hışır hışır sesler duydu ve bebeğin emekleyerek arkasından geldiğini anladı.

"Gel buraya!" diye bağırdı Lucy. "Ondan hoşlanmıyorsun. O, gerzeğin teki."

Belli ki İblis onunla aynı fikirde değildi çünkü Mat'in az önce kapattığı kapıya ufak başını vurdu. Çok harika, anlık bir sessizlikten sonra ortalık yeniden cehennem yerine döndü.

Bu patlama keyfi kaçmış bir bebeğin çaresiz bağırıışlarından ibaret değildi. Tam aksine, erkeğine ulaşamayan bir kadının öfkeli çığlıklarıydı. Mat öfkeyle havlusunu çözdü. Neden Sandy bir erkek bebek doğurmamıştı?

Nell möölemeye başladı.

Button'ın altı değiştirildikten sonra mama yemesi gerekti. Bunun ardından, mamasını hazmetmesini beklemek zorunda kaldılar. Nealy, Mabel'in penceresinden dışarı bakarken Mat yolda volta atıyor, ayakkabılarının tabanları kaldırma adeta saldırıyordu. Alnında da büyük bir hoşnutsuzluğun belirtisi olan derin bir kıvrışıklık oluşmuştu. Arada sırada, yerden bir taş alıp bunu nehre fırlatıyordu. Bir ara ciddi ciddi yolun kenarına çöktü ve bir dizi şınav çekti. Nealy onun bu sabırsızlığına sinir oldu. Neden günün keyfini çıkaramıyordu?

Lucy, Button'ı tekrar bebek koltuğuna yerleştirirken Nealy kapıyı açıp dışarı çıktı. "Sanırım, artık yola devam etmeyi deneyebiliriz."

"Nihayet."

"Bu kadar aksi davranmana gerek yok."

Mat, ABD'nin First Lady'sini iterek geçip karavana girdi.

"Ba!" diye cıyakladı Button koltuğundan.

Mat o kadar huysuz gözükiyordu ki Nealy öne atıldı. "Ben kullansam iyi olacak. Suratından öfke akıyor."

"Belki de yerine oturmalı ve düzgün bir otoyola girebilmemiz için tabelalara bakmalısın." Mat gövdesini direksiyonun arkasına sığıştırdı.

"Canım sıkıldı," dedi Lucy. "Bir alışveriş merkezine gitmek istiyorum."

"Tek kelime daha duyarsam üçünüzü de bağlayıp arka tarafa atar, kapıyı da üstünüze kilitlerim."

Nealy, Lucy'ye baktı. Lucy ona baktı. Aralarında bir an sessiz bir iletişim gerçekleşti. Sadece Button mutluydu. En sonunda, erkeğini görebilmişti.

Yirmi dakika boyunca hiç konuşmadan ilerlediler. Tütün tarlalarından, çiftliklerden ve birkaç ufak köyden geçtiler. Eyaletlerarası otoyolun yakınlarında biraz daha büyük bir kasabadan geçerlerken Nealy, Mabel'in ön tarafından kulağa pek de iyi gelmeyen bir ses duydu. Mat anında yavaşladı, frene bastı, direksiyonu sağa çevirdi ama direksiyon o yöne gitmedi. Bir küfür savurdu.

"Ne oldu?"

"Direksiyon işlemiyor."

"Sana bunun bir hurda yığını olduğunu söylemiştim," dedi Lucy arkadan gereksiz yere.

Mat aracı Hush Pups isimli çok eski bir arabalı restoranın otoparkının en ucundaki kaldırıma doğru yönlendirdi.

"Süper. Bir Slurpee alabilir miyim?"

“Sessiz ol, Lucy. Sence sorun ne, Mat?”

“Hani motordan tuhaf bir ses geldiğini duyup endişelenmiş-tim ya?”

“Evet.”

“Bunun o sorunla ilgili olduğunu sanmıyorum.”

“Ya.”

Mat kıpırdamadı, sadece ön camdan dışarı baktı. “Rot bo-zulmuş olmalı. Ona benzer bir sorun.”

O kadar üzgün gözükiyordu ki Nealy ne yaptığını düşünme-den elini uzatıp onun kolunu sıktı. Mat başını çevirip dikkatle ona baktı. Göz göze geldiler ve aralarında sıcacık bir şey oluştu. Nealy utanıp elini yavaşça çekti. Avcunun ona dokunduğu yeri adeta ısınmıştı.

Kalkıp Lucy’ye baktı. “Gidip Mat’in parasını abur cubura harcayalım. Bu arada, o Mabel’in ne sorunu olduğunu anlamaya çalışsın.”

Hush Pups’ta içeride oturma lüksü olmadığından, Nealy kız-larla birlikte otoparkın arkasındaki üç metal masadan birine geçti. Orada bir çekicinin Mat’i ve Mabel’i çekişini izlediler. Lucy bir şeyler yerken Nealy, Button’ın peşinden koşturdu. Ama bebek en sonunda yoruldu ve örtünün üstüne kıvrılıp kısa bir uykuya daldı.

“Çok sıkıldım.”

“Neden biraz etrafı keşfe çıkmıyorsun? Arka tarafa bir bak.”

Lucy minik kız kardeşine baktı, sonra şüpheyle Nealy’yi süzdü.

Nealy gülümseyip alçak sesle devam etti. “Onu bir dakika bile gözümün önünden ayırmayacağım.”

Lucy’nin kahverengi rujlu dudakları, alaycı bir şekilde yanıt vermek için ellerinden geleni yaptılar. “Sanki umurumdaydı.”

“Hah, tabii ki umurunda. Buna artık bir son ver, Lucy. Button seni ablası olarak kazandığında, onun hayatının en şanslı günüydü.”

Lucy gözlerini kırptırdı ve arkasını döndü ama o bunu yapmadan önce, Nealy o sert görünüşünün altında savunmasız, on dört yaşındaki kızı görür gibi oldu.

Lucy gittikten sonra Nealy örtünün üstünde bacaklarını uzattı ve sırtını metal masanın ayaklarından birine dayayıp mutlu mutlu ufak Batı Virginia kasabasının hayatını izledi.

Tam uyuklamaya başlamıştı ki çok eski kırmızı bir kırmızı Oldsmobile otoparka girdi ve Mat öncekinden de keyifsiz bir ifadeyle sürücü tarafından indi. “Haklıymışım. Rot bozulmuş ve yarın sabaha kadar hazır olmayacakmış.” Yanına geldi. “Mabel’i tamirhaneye çektiler. Bu civarın hurdalığı gibi bir yer. Yanında bir tür atık sahası var ve her yer mafya gömü alanı gibi kokuyor.”

“O zaman geceyi burada geçirebiliriz.”

Mat onun karşısındaki sandalyeye oturdu. “Yedi kilometre kadar ileride bir Holiday Inn oteli var.”

Bir şey içmek için yanıp tutuşuyor gibiydi. Nealy sulu kolasından geriye kalanı ona uzattı. “Sana bir hamburger alayım.”

“İçinde koli basili olanlardan var mıymış, bak bakalım.”

“Sanırım, onlar siparişe dahil.”

Mat önce gülümsedi, sonra dudaklarıyla pipeti kavradı ve koladan bir yudum içti. Nealy onun bardaktan içeceğini sanmıştı. Bir an ona bakakaldı. Mat kâğıt bardağı masaya koydu. Aralarında yeniden bir kıvılcım çıktı; Nealy’yi huzursuz eden ve utandıran bir farkındalık anı meydana geldi.

Nealy hayatında hiç o kadar yoğun bir şekilde cinsel enerji yayan bir erkekle karşılaşmamıştı. Bunu onun gözlerinde, omuzlarının duruşunda ve parmaklarının kıvrılışında görebiliyordu. O kalın sesinde duyabiliyordu. Mat adeta azgın bir atın sırtına, bir geminin dümeninin arkasına, yol inşaatlarına ya da askeri bir birliğin başına aitti.

Nealy bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve araba yemek sipariş penceresine doğru gitti. Mat Jorik gibi erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Öğrenmeye niyeti de yoktu.

Mat yemeğini bitirirken Lucy geri geldi. Button'ın, Mat'in bacağına tırmanıp kucağına çıkmaya çalıştığını gördü ve eski Oldsmobile'e bir bakış attı. "Bir Camaro falan bulamadın mı?"

"Ellerinde kalmamıştı."

Button garaja yaptıkları yolculuğu, kâh agucuklar saçarak kâh cıyaklayıp Mat'in dikkatini çekmek için geçirdi. Mat de kararlılıkla onu görmezden geldi. Garaja vardıklarında Nealy yan-daki hurdalığın Mat'in dediği kadar leş gibi koktuğunu fark etti. İhtiyaçları olan her şeyi arabaya yükleyip Holiday Inn'e doğru yola çıktıklarında rahatladı.

Mat birbirinden mümkün olduğunca uzak iki oda istediğinde, resepsiyonist ona şüpheyle baktı. Nealy kesinlikle kızlardan tek başına sorumlu olmak istemediği için, hemen öne çıktı. "Ona al-dırış etmeyin. Çok şakacıdır."

Sonuç olarak, yan yana iki oda tuttular.

Nealy sırt çantasını yatağa bırakırken nelerin eksik olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra, bunun taze boya kokusu olduğunu fark etti. Dünyadaki bütün oteller, başkan ya da First Lady kalacağına en iyi hallerine bürünmek isterlerdi ve bu hemen hemen her zaman en büyük süitin yeniden dekore edilmesi anlamına gelirdi. Nealy hatırlayamayacağı kadar çok kere boya kokuları yüzünden baş ağrısıyla uyumak zorunda kalmıştı.

Lucy'nin pencereden aşağıdaki havuza baktığını gördü. "Neden yüzmeye gitmiyorsun?" dedi ona, sonra da zemin güvenli mi diye bakıp Button'ı yere koydu.

"Yanımda mayom yok."

"Üstündekiyle gir. Geri geldiğinde yıkarsın."

"Olabilir."

Nealy, Button'ın kaybolduğunu fark etti; açık kapıdan yandaki odaya koştuğunda, Mat'in çift kişilik yatağın diğer tarafında ve başının da çıkarmakta olduğu tişörtünün içine gömülü halde olduğunu görünce durdu. Bu adam neden giyinik duramıyordu?

Mat'in vücudu, Nealy'nin eskiden beri çekici bulduğu türden bir vücuttu. Omuzları geniş, beli inceydi. Göğsü koyu renkli, seyrek kıllarla kaplıydı. Kasları belirgindi ama çok iri değildi. Nealy, Mat'in ona baktığını fark edene dek büyük bir keyifle bu manzarayı izledi.

Mat'in dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Nealy ona bakakaldığı için geçerli bir bahane bulmaya çalıştı. "Bu tişörtü duş aldıktan sonra giymemiş miydin?"

"Mabel'da ne sorun olduğunu anlamaya çalışırken yağlandı. Hem seni ne ilgilendirir?"

"Çünkü... Hepimizin temiz giysileri bitiyor gibi."

"Yarın çamaşırlarımızı yıkayabilirsin."

"Ben mi?" Nealy hayatında hiç çamaşır yıkamamıştı. "Görev tanımında bu yok. Ben bakıcıyım. Unuttun mu?"

"Ba!"

Mat irkildi ve kotunu sıkıca kavramış bebeğe baktı.

"Bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar küçük," dedi Nealy. "Neden onu kucağına almıyorsun? Ona biraz ilgi gösteren, mutlu olup oynamaya gideceğinden eminim."

"Olmaz."

"Elde edilmesi zor biri gibi davran, Button. Erkekler onlardan hoşlandığını çok fazla belli ettiğinde, bundan hoşlanmazlar. En azından, öyle olduğunu duydum."

"Bu konuda kişisel deneyimin yok mu?"

Nealy bir şeyler homurdandı ve Button'ı almak için yere eğildi. Ama bebek, Mat'in kucağına gitmek istiyordu ve Nealy doğru-

lurken, Mat'e doğru atıldı, gömleğini tutup Nealy'nin dengesini bozdu. "Ayy, pardon."

Mat onu otomatik olarak tuttu. Nealy yan tarafında onun ılık göğsünü hissetti. O kadar uzun zamandır cinsellikle ilgili hislerini bastırmıştı ki karşı çıkmak otomatik bir hal almıştı ama bu temas şok tedavisi görevi görmüş ve ona hâlâ bir kadın olduğunu hatırlatmıştı.

Mat geri çekilmedi. Tam aksine, yüzünde beliren hafif gülümseme gri gözlerine kadar ilerledi. "Bir erkekten hoşlandığımı belli etmediğini sanıyordum."

Mat ona asılıyor muydu? Hiç kimse Cornelia Case'e asılmazdı. Kolejde okurken, oğlanlar başkan yardımcısının kızına çıkma teklif etmeye fazlasıyla çekiniyorlar diye, kendisi onlara çıkma teklif etmek zorunda kalmıştı. Dahası, oğlanlar etraftaki Gizli Servis ajanları yüzünden, onunla sevişmek konusunda da son derece çekingen davranmışlardı. Buna rağmen, Nealy orada burada birkaç cinsel deneyim yaşayabileceğinden emindi ama bunu yapmamıştı.

Küçüklüğünden beri, sürekli olarak en ufak bir hatasının bile babasını utandıracağı uyarısıyla büyümüştü. En sonunda, dikkatli davranmak o kadar içine işlemişti ki sahte bir hayat yaşamaya başlamış, doğal merakını, macera hissini, cinselliğini ve kim olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek her şeyi bastırmıştı. Dennis'le tanıştığında da bakireydi.

Dennis'i düşünmek ona ilk kez acı vermedi. Belki de zaman iyileştirici özelliğini göstermeye başlamıştı, belki de karşısındaki adam dikkatini fazlasıyla dağıtıyordu.

Bebek yine öne atıldı. Mat ağırlığını Nealy'ye verdi ve garip bir ifadeyle ona baktı.

"Ben... Onu havuza götüreyim," dedi Nealy.

Mat birkaç saniye sonra yanıt verdi. "Tamam, götür."

Nealy bebeği dışarı çıkarırken Button yine avaz avaz bağır-
maya başladı.

Nealy sonraki birkaç saati, bebek havuzunun kenarında Button'm
güneşte fazla yanacağından ya da boğulacağından endişe ede-
rek geçirdi. Havuz gölgedeydi ve bebek Lucy onu büyük havuza
götürene kadar sadece iki adım ötesinde olduğu için, Nealy boş
yere endişelendiğini biliyordu. Endişesinin bir kısmı, Mat'i fazla
düşünmemek için bir savunma olabilirdi.

Belki de kendisi olmama özgürlüğü, onu düşündüğünden de
fazla etkiliyordu. Nell Kelly denen bu kadın kimdi? Aktif bir libidosu
olmanın yanı sıra, insanları kırmayı da pek umursamıyordu. Nealy
gülümsedi. Mat Jorik'in vücuduna hayranlık beslemesi dışında,
Nell'le ilgili her şeyi seviyordu.

Kendisine seks konusunu düşünmenin mantıksız olmadığını
söyledi. Duygularını bastırıyor olabilirdi ama yine de insandı ve
Mat tanıdığı erkeklerden çok farklıydı. Kadınlarla ilişkilerinde
kendinden fazlasıyla emindi. Her yanı sert kaslarla kaplı, keskin
Çeneli, iri elli bir adamdı. Onun sabun, tıraş köpüğü ve ten kokusuna
bayılıyordu. İriyarı ve güçlüydü ve dişlerinden de hoşlanıyordu.

Dişleri mi? Tanrım, dedi içinden. ıldırımış olmalıydı. İnle-
yerek dikkatini Button'ın köpük bardaklara su dökmesine yardım
etmeye ve içmesini engellemeye verdi.

Lucy en sonunda sıkıldı ve televizyon izlemek için odaya
ıkmaya karar verdi. Gitmeden önce, Nealy'ye Button'ın biberon
vaktinin geldiğini bilmediği için salak olduğunu söyledi ve küçük
kız kardeşini alıp odaya götürdü.

Nealy iç çekip tekrar şezlonga uzandı ve Lucy'yi, Button'ı ya da
Mat Jorik'i düşünmemeye karar verdi ama bu sadece para konu-
sunda endişe etmesine neden oldu. elik fabrikası işçileri iyi para
kazanırlardı ama bu epey pahalı bir yolculuk olmaya başlamıştı.
Mat, Mabel'ın tamir masraflarını da diğer masrafların yanı sıra

karşılayabilecek miydi? Ayrıca, kendisi muhteşem macerasının geri kalanını iki şort, birkaç tişört ve yedek iç çamaşırlarıyla geçirmek istiyor muydu?

Para bulması gerekiyordu ve onu ele vermeden bunu sağlayabilecek tek kişi Terry Ackerman'dı. Paralı bir telefona doğru gidip onu aradı.

FBI Özel Ajanı Antonia 'Toni' DeLucca, Jimmy Briggs'in Chevy Corsica'yı çaldığı Mc-Connellsburg, Pennsylvania yakınlarındaki kamyon mola alanının otoparkından çıktı. O ve partneri orada çalışanları ve kamyon şoförlerini sorguya çekmişlerdi ama kimse bir şey görmemişti. Birkaç saat içinde, bir sonraki vardiyaya gelecek olan görevlilerle konuşmak için geri döneceklerdi.

DeLucca devlet tarafından tahsis edilmiş Taurus'un diğer koltuğunda oturan yeni partnerine baktı ve ismi Jason olan birisiyle nasıl eşleştiğini merak etti. Bu, Gizli Servis Özel Ajanı Jason Williams isimli biriydi. Otuz yaşın üstündeki kimsenin ilk ismi Jason değildi. Belki de onu en çok sinir eden şey buydu çünkü Jason Williams otuzuncu yaşını dört sene daha görmeyecekken, Toni bu yaşı 15 seneyi aşkın bir süre önce geride bırakmıştı.

Toni yetmişlerin sonlarında Büro'ya girdiğinde, iki yüz kadın ajandan sadece biriydi. Yirmi seneyi aşkın bir süre sonra, onunla birlikte işe giren herkesten daha sert ve zeki olduğunu göstererek cinsiyet savaşlarında ayakta kalmayı başarmıştı. Terfi etmeyi ve kariyerinde ilerlemeyi görev bilmişti ama sonra en çok hoşuna giden şeyin bir saha ajanı olarak çalışmak olduğunu anlamıştı. Üç sene önce, bunu yapmaya geri dönmüştü ve kendisini hayatında hiç o kadar mutlu hissetmemişti.

Önceki gece, ona bir saha ofisi olamayacak kadar küçük olan Harrisburg'deki yasal temsilciliğe bir rapor sunması istenmişti ve sabahın erken saatlerindeki bilgilendirme toplantısında, o ve çağırılmış diğer ajanlar, Cornelia Case'in ortadan kaybolduğunu

öğrenmişlerdi. Ülkenin First Lady'sinin başına ne geldiği konusunda endişelenmekle birlikte, onu bulmak için bir araya getirilmiş seçkin bir timin bir parçası olmaktan dolayı heyecanlanmıştı. Ne yazık ki ona yeni bir partner verilmişti – adam Büro'dan bile değildi. Daha önce Servis'le çalıştığı halde, oradaki ajanlar Jason isimli, yirmi altı yaşındaki kişiler değil, hep deneyimli emekliler olmuştu.

Jason çoğu Gizli Servis ajanının sıradan ve temiz görünümüne sahipti. Açık kahverengi kısa saçları, simetrik yüz hatları ve çenesinde ufak bir sivilceyi andıran bir şey vardı. Ona hâlâ sivilcesi çıkan bir ajanı nasıl vermişlerdi?

Ona bir de kilosuyla savaşımayan ya da kırıksıklıkları konusunda endişe duymayan bir partner vermişlerdi. Saçlarında griler belirmemiş bir adamdı bu. Toni'nin kendi koyu renkli kısa saçlarında ne kadar çok gri olduğunu görmesi için dikiz aynasına bakması gerekmiyordu. Yine de buğday teni nispeten kırıksızdı ve vücudu istediğinden daha dolgun olduğu halde, hâlâ formda sayılırdı.

O ana dek, partneriyle gereğinden fazla konuşmamışlardı ama Toni yeni partnerine ne yapacağını anlatmanın vakti geldiğine karar vermişti.

“Ee, söylesene evlat. Bu görevi alabilmek için kime yalakalık yapmak zorunda kaldın?”

“Kimseye.”

“Tabii, tekrar dene.”

Jason omuzlarını silkti.

Toni İtalyan asıllıydı ve beyaz çocukların böyle omuz silkmelerle soruları geçiştirmesinden hiç hoşlanmazdı. Oğlanın, gözündeki değeri biraz daha düştü. “İlginç. Yapman gereken tek şey toplanmaya gelmekti demek. Sonra, seni hemen seçkin bir time almaya karar verdiler. Şanslısın, değil mi? Büro'da biz bu tür görevler için ter dökeriz.”

Jason ona dönüp gülümsedi. “Bana bu görev verildi çünkü işimi iyi yaparım.”

“Bak sen, bana bir de ukala bir çocuk vermişler,” dedi Toni sözcükleri uzatarak. “Bu da benim şanslı günüm herhalde.”

Jason kaşlarını çatınca, Toni onu sinir ettiğini anladı. Ama kaşlarını çatmasının sinir olmanın değil, derin düşüncelerin işareti olduğunu anlayınca, hevesi kursağında kaldı.

“Bu işi ne kadar çok istiyorsun?” diye sordu Jason.

“Neden söz ediyorsun?”

“Aurora’yı bulmayı ne kadar çok istiyorsun?”

Aurora, Gizli Servis’in Cornelia Case için kullandığı takma isimdi. Başkanın aile fertlerinin her zaman aynı harfle başlayan isimleri olurdu. Dennis Case’inki Arrow’du.

Toni yanıt vermeden önce düşündü. “Sicilime işlenmesi fena olmaz.”

“Bu, yeteri kadar iyi değil. Dürüst bir yanıt da değil. Duyduğuma göre, asıl ukala olan senmişsin.”

“Öyle mi? Başka ne duydun?”

“Küstah, birlikte çalışması zor ve Büro’daki en iyi saha ajanlarından biri olduğunu duydum.”

“Ne kadar da meraklı bir boksun.” Toni topu ona atmaya karar verdi. “Başarısızlıktan hoşlanmam. Dahası, sırf emirleri yerine getirmekle işlerini yaptıklarını sanan temiz yüzlü çocuklardan da hoşlanmam.”

“O zaman, ortak bir yanımız var.”

“Hiç sanmam. Sen kariyerinin o kadar başmdasın ki Aurora’yı bulan kişi olmak senin için önemli değil.”

“Benim için önemli. First Lady’yi kaybetme fikrini kabullenemediğim bir yana, hırslıyım.”

“Öyle mi? Ne kadar hırslısın?”

“Aurora’yı bulursam, kurumumun başkanı, bakan, hatta başkan tarafından fark edileceğimi bilecek kadar hırslıyım.”

Toni onun dürüst ve kırıksız yüzüne baktı. “Birçok kişi hırslıdır, bilmiş çocuk. Esas önemli olan, zor işi yapmaktır.”

Jason'ın gözleri onun grileşmeye başlamış saçlarından hafif kilolu vücuduna kaydı. "Ha, sana ayak uydurma konusunda pek zorlanacağımı sanmıyorum."

Jason hodri meydan diyordu. Toni gülümsedi. "Öyle mi? Eh, bunu göreceğiz, ufaklık. Bakalım kayıp bir First Lady'yi bulma konusunda hangimiz daha çok şey biliyoruz."

İki kız da mızımızlanmaya başlayınca Nealy odaya yemek siparişi verdi ve Mat geri dönmediği için sinir olmamış gibi davranmaya çalıştı. Lucy bir film izledi, sonra yanına kıvrılan Button'la birlikte uyuyakaldı. Nealy bir duş aldı, nefret ettiği yastığı karnına bağladı ve geceliğini giydi.

Banyodan çıktığında Mat'i odalarının arasındaki açık kapıda görünce şaşırdı. Mat'in ayakları çıplaktı ve tişörtü daha önceden giydiği kot şortun üstünden sarkıyordu. Bedeni ışığa karşı karanlıkta dururken daha da iri gözüküyordu ve Nealy yatakta uyuyan iki kıza rağmen, orada yalnızlarmış gibi hissetti.

Yumuşak bir ses tonuyla ve alçak sesle konuştu. "Demek bizi terk etmemeye karar verdin?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

Alçak ve sert ses tonu onu huzursuz etti. "Yorgunum. Yarın konuşalım."

"Hemen şimdi konuşacağız." Mat başıyla kendi odasını işaret etti. Nealy bunu geri çevirmeyi düşündü ama Mat'in yüz ifadesindeki bir şey ona nefesini boşa tüketeceğini söyledi.

Mat kapıyı arkalarından kapattı ve gözlerinde müthiş bir öfke belirdi. "Bana yalan söylenilmesinden hoşlanmam."

Mat ona dokunmadığı halde Nealy sırtını duvara yasladığını fark etti. "Sen ne..."

Mat geceliğini eteğini tutup yukarı çekerken Nealy lafının gerisini getiremedi. Ondan sıyrılmaya çalıştı ama Mat kolunu kavradı.

“Kes şunu!”

Mat dik dik ona baktı, bakışlarını karnına bağladığı yastığa ve hemen altındaki leylak rengi külotu dikti.

Nealy ona karşı koymaya çalıştı, onu göğsünden itti ama Mat ona göre fazla güçlüydü. “Bırak beni.”

Mat görmek istediğini gördüğü için onu yavaşça bıraktı.

Gecelik aşağı kayıp bacaklarını örttü. Nealy onun yanından geçmeye çalıştı ama Mat’in iri ve sağlam vücudu onu engelledi.

Bakışları onu adeta delip geçti. “Bana hiçbir konuda doğruyu söylemedin.”

Mat onun hamileliğinin sahte olduğunu biliyordu ama kim olduğunu biliyor muydu? Nealy yutkunarak panik hissini gidermeye çalıştı.

“Sa-sana söylemiştim. Sana ya da kızlara zarar verecek durumda değilim. Önemli olan da bu.”

“Benim kitabımda öyle yazmıyor.”

“Bunu sabah konuşabiliriz.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” Mat onu omzundan tutup bir sandalyeye itti.

Nealy hayatı boyunca asla bu tür zorlayıcı bir muamele görmediğinden büyük bir şaşkınlıkla konuşabildi. “Buna hiç gerek yoktu!”

Mat ellerini sandalyenin kollarına yaslayıp onu oraya sıkıştırdı. Nealy onun sert ifadeli gözlerine bakarken sırtının buz kestiğini hissetti. Bu adamın henüz çözemediği sert bir tavrı vardı.

“Oyun bitti, prenses. Şimdi, gerçek isminle başlayalım.”

İsmi mi? Mat kim olduğunu bilmiyordu! Nefes almaya çalıştı. “Bana öyle deme,” diyebildi. “Kelly gerçek ismim. Kızlık soy ismim.” Nealy hızlı düşünüp anında cevap vermeye alışık olmasına rağmen, o sırada bir öykü uydurmakta zorlanıyordu. “Soyadımı bilmene hiç gerek yok.”

“Evli misin?”

“Ben... Boşandım ama eski kocam bunu kabullenemedi. Ailesi çok güçlü, son derece varlıklı. Benim... Biraz zamana ihtiyacım var... Şey için...” Ne için? Zihni boşaldı. Meydan okur gibi ona baktı. “Özel hayatım seni hiç ilgilendirmez.”

“Ama sen beni ilgilendirmesini sağladın.”

Mat onu sandalyeye kısıtırmayacak şekilde doğruldu ama yerinden kıpırdamadı. Nealy makul bir tavırla konuşmaya gayret etti. “Karmaşık bir mesele. Bir süre ortadan kaybolmam gerekiyordu, o kadar. Peşimde... birkaç dedektif olabilir. O yüzden, izimi kaybettirebilmek için hamile bir kadın gibi kılık değiştirmeye karar verdim.” Mat’in onu bu şekilde zorlamasına daha fazla izin vermek istemediği için dik dik ona baktı. “Tepeme dikilme öyle. Hoşuma gitmiyor.”

“Güzel.” Mat kıpırdamadı ve Nealy onun o sert ve sıkıca birbirine bastırdığı dudaklarına bakarken, gülümsemesinden ne kadar hoşlanmaya başladığını fark etti. Mat sık sık gülümseliyordu ama gülümsediğinde içini eritiyordu.

Askerlerin nasıl düşündüklerini bildiğinden, karşıt bir hamlenin de ne kadar değerli olduğunu biliyordu. “Bu konuda sorun çıkaracaksın, değil mi? Hem de bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığı halde. Bana fiziksel saldırıda bulundun!”

“Sana saldırmadım.” Mat kaşlarını çattı ama yarım adım kadar geriye gitti.

“Neden bana gerçekten hamile olup olmadığını sormadın? Hem olmadığını nasıl anladın?”

“Üstüme devrildin, unuttun mu? Buraya geldikten hemen sonra, kucağında İblis varken... Hamile kadınların karınları yastık gibi yumuşak değildir.”

“Ya.” Mat’in ona o anda nasıl tuhaf tuhaf baktığını hatırladı. O sırada, aralarında oluşan cinsel çekime tepki verdiğini sanmıştı ama belli ki o çekim tek yönlü işliyordu. Ayağa kalktı. “Davranışların affedilmez ve kaba!”

“Kaba mı? Geniş bir sözcük haznesine sahipsin, prenses. Şimdi ne diyeceksin? Uçurun kafasını mı?” Ellerinden birini Nealy’nin başının on santim kadar üstüne duvara yasladı. “Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda çok da iyi tanımadığın bir erkekle bir motel odasındasın.”

Mat’in sözleri tehditkârdı ama Nealy korkmadı. Mat inatçı ve huysuz olabilirdi. Yumuşak tavırlı da değildi ama Nealy, ona fiziksel bir zarar verebileceğini de düşünmüyordu.

Gözlerinin içine baktı. “Geri çekil. Bana benim sana ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyacın var.” Dediği doğrudu ama Mat bunu bilmiyordu. “Şu andan itibaren, geçmişimle ilgili hiçbir soru duymak istemiyorum. Yasadışı herhangi bir şeyle bir ilgim yok ve dediğim gibi, bu seni ilgilendirmiyor. Bunu kabullenmen gerek.”

“Kabullenmezsem ne olacak? Kalelerimi elimden mi alacaksın?”

“Kabullenmezsen, seni krallıktaki en çirkin kadınla evlendiririm.”

Nealy onu gülümsetmeyi umuyordu ama Mat bir değnekle dürtülen bir ayı kadar aksi gözüküyordu. “O salak yastığı çıkar. Aptalca gözüküyor.”

“Git de göğsünü dövüp bir de muz ye.” Tanrım, dedi içinden. Ateşle oynuyordu ve umurunda bile değildi.

Mat donakaldı. “Az önce ne dedin?”

“Şey... Hiçbir şey. Biraz Tourette sendromu yaşıyorum. Gelip gidiyor.”

Mat neredeyse gülümseyecek gibi oldu. “Kolay kolay korkmuyorsun, değil mi?”

“Şey, biraz maymun gibi davranıyorsun.”

“Peşine birkaç dedektif takmış olan medeni ve varlıklı eski kocanın aksine sanırım.”

“Olumlu yönden bakacak olursak, o... muzdan nefret eder.”

“Bunları uyduruyorsun. Hem de hepsini. Eski kocan falan yok.”

Nealy çenesini kaldırdı. “O zaman nasıl hamile kaldım? Bunu yanıtla bakalım, akıllım.”

Mat gülümser gibi oldu ve başını salladı. “Tamam, pes ediyorum. Bir süre, bu oyunu istediğin gibi oynarız.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey hariç... Hâlâ evli olup olmadığın konusunda gerçeği bilmem gerek.”

Bu sefer, Nealy onun gözlerine bakmakta zorlandı. “Değilim. İnan bana. Evli değilim.”

Mat tamam der gibi başını salladı ve Nealy ona inandığını anladı. “Tamam. Ama bir daha belinde o salak yastığı görmek istemiyorum. Ciddiyim. Sandy’nin çocuklarıyla ve benimle yolculuk ederken kimliğini gizleyebilirsin. Tamam mı?”

Nealy bu konuda ona karşı koyamayacağını anladı ama iki çocuğun varlığı kimliğini gizlemesine yeterli olacak mıydı? “Lucy’ye ne diyeceğim?”

“Ona geceleyin doğurduğunu, bebeği de onu hatırlattığı için Çingenelere sattığını söyleyebilirsin.”

“Böyle bir şey söylemeyeceğim.”

“O zaman, doğruyu söyle. Bununla başa çıkabilir.”

Nealy omuzlarını silkti. Mat bunu nasıl isterse, öyle yorumlayabilirdi.

Aralarında bir sessizlik oldu. Nealy koridorda bir kapının sert bir şekilde kapandığını, oda servisi arabasının tangır tungur sesini duydu ve birden kendisini garip hissetti.

Mat gülümsedi. “En azından artık kendimi sapık gibi hissetmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hamile bir kadın tarafından uyarıldım.”

Nealy’nin teni karıncalandı. “Sahi mi?”

“Şaşırmış gibi davranma.”

“Ben sadece erkeklerin... Genel olarak benim tarafımdan uyandırıldığını sanmıyorum.” Birçok erkek ondan hoşlanıyordu ve daha da fazlası onun gücüne çekim duyuyordu. Ama cinsel olarak ona karşı bir şey hissetmiyorlardı. Nealy fazla güçlüydü. Pozisyonu ve itibarı cinselliğini emip tüketmişti. “Seni gerçekten de uyardım mı?”

“Az önce öyle demedim mi?”

“Evet ama...”

“Göstermemi ister misin?” Mat’ın boğuk sesi bir okşayış gibiydi.

“Ben... Hayır, hayır. Hayır, bence...”

Mat gülümsedi ve ona yaklaştı. Kotu Nealy’nin geceliğini okşadı ve Nealy ona bakarken kendisini alışık olmadığı bir şekilde küçücük hissetti. Bir de çok kadınsı olduğunu...

Mat’ın iri elleri belini kavradı ve onu kendisine çekti. Nealy’nin bilmediği bir sır biliyormuş gibi hafifçe gülümsüyordu. Nealy, Mat’ın onu öpeceğini fark etti. Buna izin verecekti.

Bunu nasıl yapacağını hatırlayabilecek miydi? Öpüşmek bir insanın unutmayacağı şeylerdendi... Tıpkı bisiklete...

Dudakları birleşti. Nealy’nin gözkapakları kapandı ve içinin eridiğini hissetti. Sonra düşünmeyi kesti ve kendisini duygularına teslim etti.

O iri eller sırtında ve iki yanında dolaştı. Mat’ın dudakları aralandı. Ondan bir şey istiyordu. Nealy boğulur gibi oldu.

Sonra paniğe kapıldı çünkü Mat ulusal bir kurumu öptüğünden habersizdi. First Lady olmakla ilgili her şeyi bilen birisini öptüğünden habersizdi... Ne var ki bu kişi bir kadın olmakla ilgili çok az şey biliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nealy geri çekilirken içine derin bir nefes çekti. Mat onu bıraktı ve ağır ağır gülümsedi. “Küçük bir kız gibi öpüşüyorsun.”

Gülümsemesi acı sözlerini hafifletiyordu ama Nealy yine de gücenmişti. Mat farkında olmadan onun en acı veren güvensiz parçasına dokunmuştu. Buna rağmen, Nealy insanları idare etmek için dünyaya gelmiş bir kadının kusursuz ağırbaşlılığıyla yanıt verdi. “Kaç tane küçük kız öptün?”

“Hayal bile edemeyeceğin kadar çok.”

“Sahi mi? Ne tuhaf.”

“Çok da tuhaf değil. Yedi kız kardeşim var.”

“Dalga geçiyorsun.”

“İnan bana, bu konuda şaka yapmam.” Mini bara doğru gitti. “Bir içki ister misin?”

Nealy fırsat varken gitmesi gerektiğini biliyordu ama gitmek istemiyordu. Düşünmeden ve sorumsuzca hareket etmek istiyordu; gergin Cornelia Case gibi değil de rahat tavırlı Nell gibi davranmak istiyordu. “Güzel bir Merlot yoktur herhalde.”

Mat eğilip mini bara baktı. “Bir Merlot var ama kapağı çevirmeli. Ne kadar iyi çıkabileceğini bilemiyorum.” Şişeyi aldı, sonra

kollarını göğsünde kavuşturup kaşıyla onun karnını işaret etti. “Hamileyken içki içmek yok.”

Nealy gülümsedi ve hemen ellerini arkasına götürüp yastığın bağcıklarını açtı. Yastık yere düştü.

Mat şişenin kapağını açarken onun bol geceliğini süzdü. “Pek bir değişiklik olmadı.”

Nealy sandalyeye oturmadan önce yastığı yerden alıp kucağına koydu. “Bütün eski sabahlıklarımı geride bırakmak zorunda kaldım.”

“Çok yazık. Bunu gayet ciddi söylüyorum.” Bir kadehe şarap koyup ona uzattı ve kendisi için bir kola aldı. “Neden bu kadar ürkeksin?”

“Ürkek değilim,” dedi Nealy kendisini korumaya çalışarak. “Üstüne atlamadım diye ürkek olduğum sonucuna varamazsın.”

Mat yastıklardan birini yatak başlığına dayadı ve yatağa uzanıp kola kutusunu göğsüne koydu. Geriye yaslanıp çıplak ayak bileklerini birbirinin üstüne atarken Nealy’nin hissettiğinden çok daha rahat gözüküyordu.

“O halde bana karşı bir çekim hissetmedin.” Mat’in gözlerinde bir parıltı, cinsellikle ilgili güçlü bir özgüveni ima eden belli belirsiz erkeksi bir cesaret vardı.

Nealy birisi onu hemen geri çekmeden önce trafiğe ne kadar yaklaşabileceğini görmek isteyen bir çocuk gibi hissetti. “Öyle demedim.”

“Bana karşı bir çekim hissettin.”

“Öyle de demedim. Hem bu senin neden umurunda olsun? Ne de olsa, küçük bir kız gibi öpüşüyorum.” Nealy dilini ısırmak istedi. Neden konuyu üstelemişti ki?

“Bunu bir hakaret olarak söylememiştim.”

“Bir iltifat olmadığı kesin.”

“Özür dilerim.”

“Hoş bir laf değildi.”

“Bir daha asla söylemem.”

Mat’ın sesindeki o dalga geçer ifade Nealy’yi kızdırdı. “Dilimle bademciklerini almaya çalışsaydım memnun olacaktın herhalde.”

“Özür diledim bile.”

“O tür öpüşmelere dayanamıyorum. İnsanı boğuyorlar.”

“Herkesin zevki ayrı sanırım.”

“Birisinin dişlerindeki kiri kaldırmak romantik bir öpüşme değil, dişçilere ait bir iş. İnsanlar dillerini ağızlarında tutmalı.”

“Sanırım, sana oral seks konusunda ne düşündüğünü sormamalıyım.”

“Ne?”

Mat başını geriye attı ve gür bir kahkaha patlattı.

Nealy’nin yanakları kızardı ama şarabından uzun bir yudum aldı ve daha fazla utanmadığına hayret etti.

“Haydi, Nell. Gece uzun ve yalnızız. Rahip Mathias’a bu gerginliğinin nedenini anlat.”

“Mathias mı? İsmimin Matthew olduğunu sanıyordum.”

“Mathias onun Slovak versiyonu. İsmim tek t ile yazılıyor. Kız kardeşlerimin başının altından çıktı. Ne yazık ki öyle kaldı. Ayrıca, konuyu değiştirme. Eski kocanın pek iyi öpüşmediğini anlıyorum.”

Nealy şarabını yudumladı ve birden “En azından, benimle iyi öpüşmüyordu,” deyiverdi.

“Ya başkasıyla?”

Nealy tereddüt etti, sonra evet der gibi başını salladı. Mat onun kim olduğunu kesinlikle bilmiyordu ve Dennis’le çok mutlu bir hayat sürmüşler gibi rol yapmaktan usanmıştı. En azından, Nell Kelly gerçeklerin ufak bir kısmını anlatabilirdi.

“Bir sürü başka kişiyle mi?”

“Hayır, tek bir kişiyle. Ona sadıktı. Sadece bana sadık değildi.” Kucağındaki yastıkla oynadı. “Benimle hiçbir şey değildi.”

Uzun bir sessizlik oldu. "Bana kocanla seks yapmadığını mı anlatmaya çalışıyorsun?"

Nealy ağzından çok şey kaçırdığını fark etti. "Yok, tabii ki yaptım. Ama iyi değildi."

Bu, bir yalandı. Birkaç hafta boyunca hâlâ bakire olup olmadığının dair onu utandıran bir belirsizlik yaşamasına neden olan beceriksiz birkaç deneme yapmışlardı. Kendisini aptal gibi hissetmişti. Lise ve üniversite hayatı boyunca, sağlıklı vücudu bir erkeğin dokunuşunu hissetmek için sızlamıştı ama babasının uslu kızı olarak yetiştirildiği için, Gizli Servis'i görmezden gelecek kadar cesaretini toplayan bir gence bile hayır demişti.

"O adamın bir sorunu olmalı."

Hem de çok büyük bir sorunu vardı. Şu anda Arlington Milli Mezarlığı'nda toprağın birkaç metre altında gömülüydü. Nealy gülmemek için kendisini zor tutarken, ağzından hıçkırığı andıran bir ses çıktı. "Sorunu olan kişinin ben olmadığımdan emin misin?"

Mat biraz duraksadı ve Nealy onun bunu ciddi ciddi düşündüğünü fark etti. "Evet, eminim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Biraz özgüven eksikliği yaşıyorsun, değil mi?"

"Biraz."

"Demek kocan kız arkadaşıyla harika seks yapıyordu ama seninle yapmıyordu."

"Şey, kız... arkadaşıyla nasıl seks yaptığını bilemiyorum."

Mat doğruldu ve kaşlarını çatı. "Saçmalama."

"Ne?"

"Kız arkadaşı yoktu," dedi Mat ağır ağır. "Sevgilisi erkekti."

Şarap kadehinin kenarlarından taşı ve Nealy sandalyesinden ayağa fırlarken yastığı yere düşürdü. "Saçmalama! Neden böyle bir şey dedin? Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Bilmem. Aklıma geldi. Ayrıca, ağzının kenarını yine sıkıyorsun. Eski kocan eşcinsel. Onla bu yüzden boşandın."

“Hayır! Çok saçma. Gerçekten de çok saçma.” Nealy diğer eliyle dökülen şarabı sildi. “Onunla tanışmış olsaydın... O... son derece erkeksi bir adamdı. Çok yakışıklıydı. Atletik yapıydı. Diğer erkeklerin onun yanında kendilerini gayet rahat hissettikleri türden biriydi. Çok yanılıyorsun!”

Mat tek kelime etmedi. Sadece ona baktı ve gri gözlerinde onu anlıyormuş gibi bir ifade belirdi.

Nealy panik hissini dindirmeye çalıştı. Neden bu kadar düşüncesiz davranmıştı? Çok uzun süredir bu sırrı saklıyordu, bu öyle bir sırdı ki bir hükümeti bile devirebilir, Clinton seks skandallarını vasat gösterebilirdi.

ABD’nin evli başkanı eşcinseldi.

Bunu kendisi dışında bilen tek kişi, Dennis’in en eski arkadaşı, personel şefi vekili ve hayatı boyunca sevgilisi olan Terry Ackerman’dı. Nealy yere düşürdüğü yastığın üstünden geçti ve şarabıyla birlikte pencereye gitti. Panjurların arasından yüzme havuzunun ışıklarını ve bunun hemen arkasında otoyolda hızla ilerleyen bir kamyonu görebiliyordu.

Dennis ve Terry, Harvard’daki üçüncü senelerinde tanışana dek cinsellikleri konusunda derin bir reddediş hali içinde olmuşlardı ama birbirlerini gördükten sonra, bunu yapmaları artık mümkün olamamıştı. Her şeyleri ortaktı. İkisi de varlıklı, saygın ailelerdendi. İkisi de hırslıydı ve yaşlıları arasında popülerlerdi. Tıpkı zafere giden hızlı yolda ilerleyen iki genç aslan gibiydiler. Her hafta yeni kızlarla çıkıyor ve kendilerine, cinsel fantezileriyle ilgili yalanlar söylüyorlardı. Ama hissettikleri çekim öylesine güçlüydü ki buna karşı koyamıyorlardı.

Nealy, Dennis’le evlendikten altı hafta sonraki o kasım gecesini hatırladı. En sonunda, kocasına gerçekleri itiraf ettirebilmişti. O sırada New York’ta kampanya devam ediyordu ve Waldorf-Astoria’da kalıyorlardı. Nealy perişan haldeydi. Evliliğinde eksikler vardı ve nihayet bunun kendi suçu olmadığını fark etmişti.

Dennis yatağın ucuna oturup ellerine bakarken gözleri dolmuş, sesi öylesine suçlu çıkmıştı ki onu anlaması zor olmuştu.

“Terry’yle ilk göz göze geldiğimizde, ruh eşimizi bulduğumuzu biliyorduk. O günden beri, ikimiz de dönüp bir başkasına bakmadık.” Dennis altın hareli kahverengi gözlerinde büyük bir hüznle ona bakmıştı. “Terry dışında, sen bugüne dek sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Seni gerçekten de seviyorum, Nealy.”

“Bir kardeş gibi,” demişti Nealy monoton bir sesle. “Beni bir kardeş gibi seviyorsun.”

“Özür dilerim.” Dennis’in gözyaşları parılıyordu. “Çok üzgünüm.”

Dennis’in ihaneti içinin öylesine derinlerine işlemişti ki Nealy ölmek istemişti ve o anda ondan nefret etmişti.

“Başkan olmak istiyorsam, bir karımın olması gerekiyordu,” dedi Dennis. “Seni her zaman çok beğenmişim ve baban bizi birlikte olmak için zorlamaya başlayınca ben... Ben...”

“Beni kullanmaya karar verdin,” diye mırıldandı Nealy. “Sana âşık olduğumu bildiğin halde, beni kullandın.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Dennis.

“Bunu nasıl yapabildin?”

“Başkan olmak istiyordum,” dedi Dennis açıklama olarak. “Birtakım söylentiler de çıkmıştı.”

Nealy bunları duymamıştı. Hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Evlenmeden önce, Dennis’in medyanın yoğun ilgisini evlenene dek sevişmemek için bir bahane olarak kullandığında bile hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

Dennis’in bunu itiraf ettiği sabah Nantucket’a gitmiş, babasının malikânesindeki misafir evine kapanmış ve olanları kabullenmeye çalışmıştı. Hemen boşanmaya karar vermişti. Dennis bundan daha iyisini hak etmiyordu.

Ama avukatını aramak için telefonu her eline aldığı anda fikrini değiştirmişti. Dennis ona ihanet etmişti ama kötü bir adam değildi.

Diğer her açıdan, tanıdığı en düzgün kişiydi. Ondan başkanlık kampanyası yürüttüğü sırada boşanacak olursa, onu mahvederdi. İstedığı bu muydu?

Bir yanı, hak ettiği intikamı almak istiyordu. Ama asla kana susamış birisi olmamıştı ve telefona her baktığında midesi geriliyordu.

En sonunda, evliliğine devam etmesi için onu ikna eden, Terry olmuştu. Dennis'in en yakın arkadaşı olarak bildiği o komik, saygısız adam misafir evine dalmış, ona bir içki koymuş ve gözlerinin içine bakmıştı.

"Onu boşama, Nealy. Sonuna kadar devam et. Onun kadar iyi bir başkan olabilecek bir aday daha olmadığını biliyorsun." Terry onun ellerini tutup sıkarken, bakışları son derece çaresizdi. "Lütfen, Nealy. Seni asla incitmek istemedi. Sanırım, idare edebileceğini ve senin bunu asla anlamayacağını düşündü."

"Ah, insanların kendilerine söyledikleri yalanlar..." Nealy onu orada bırakıp saatlerce kumsalda kalmıştı ama geri geldiğinde, Terry hâlâ onu bekliyordu.

"Ona bir başkanlık dönemi tanıyorum, sonra da boşanma davası açıyorum." Nealy bunları söylerken bile içinde bir şeyin, tüm o romantik hayallerinin öldüğünü biliyordu.

Politik rakiplerin inanılmaz derecede komik taklitlerini yapan ve gülmeye bayılan Terry ağlamaya başlamıştı. Nealy onun şeytanla kendi anlaşmasını yaptığını fark etmişti.

Sonradan, Dennis minnetini gösterebilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. En temel şey dışında harika bir eşti. Nealy onu ihaneti için asla tam olarak affedemeyecek olsa da kendi acısının kurbanı olmak istemiyordu. Bu yüzden de kendini onun arkadaşlığını kabul etmeye zorlamıştı.

Terry'yle olan arkadaşlığı daha da karmaşıktı. Aslında ona ait olan konumda kendisi vardı ve Terry bu yüzden ona içerliyordu. Öte yandan, onurlu bir adamdı ve durumu Nealy'nin daimi sa-

vunucusu olarak telafi etmeye çalışıyordu. Onu, işlerine karışan babasından koruyan kişi çalışkan kocası değil, Terry olmuştu. Dennis'in öldüğü gece, o ve Terry birbirlerine sarılmışlardı ama kendi üzüntüsü arasında bile Terry'nin üzüntüsünün daha derin olduğunu biliyordu.

"Onunla ne kadar evli kaldın?"

"Ne?" Mat'in sesi onu düşüncelerinden sıyrınca Nealy irkildi.

"Eşcinsel kocanla. Ne kadar evli kaldınız?"

"Bi-birkaç sene. Ayrıca, o eşcinsel değildi."

"Yapma, Nell. Neden hâlâ onu korumaya çalışıyorsun?"

Çünkü onun mirasını koruması gerekiyordu ve bazı açılardan, bu onun First Lady'si olmaktan da büyük bir sorumluluktuk.

Mat kolasını şifonyere koydu. "Biliyor musun, öykünde kocaman bir boşluk var. Onun neden seni bu kadar çok bulmayı istediğini anlamak zor."

"Beni bulmaya çalışanlar onun ailesi," dedi Nealy. "Çok tutucudurlar ve itibarlarını korumaya kararlılar."

Mat öylesine iri olan bir adama göre gayet zarif bir hareketle ayağa kalktı. "Nell, umarım kendini de düşünmüşsündür. Eşcinsel kocaları olan kadınların kırık bir kalpten çok daha büyük sorunları olabiliyor."

Ne demek istediğini sormadı. Ayrıca, endişe etmeye gerek olmadığını da açıklamadı. "Kocam asla birçok kişiyle birlikte olmadı, sadece başka birisini seviyordu... Bir başka kadını," dedi alışkanlıktan. "Ben aptal değilim ve kimse için bir sağlık tehdidi oluşturmuyorum. Daha bir aydan kısa bir süre önce kan verdim. Sen kendin için aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Ben de aptal değilim," dedi Mat alçak sesle.

Bu tür bir konuşma yapmanın sadece bir nedeni olabilirdi. Nealy kendisini o sırada bununla yüzleşemeyecek kadar hassas hissediyordu. Şarap kadehini masaya koyup kalktı. "Yorgunum."

“Gece uzun.” Mat ona bakıp gülümsedi. “Eminim ki öpüşmen konusunda yanılmışımdır çünkü özellikle de o geceliğin içinde küçük bir kıza benzemiyorsun. Belki de yeniden deneyip görmeliyiz.”

“Belki de bunu yapmamalıyız.” Bunu istiyordu ama bu yüzden hemen kapıya doğru gitti. “Şarap için teşekkürler.”

“Sanırım, iddianın arkasında duracak cesarete sahip değilsin.”

“Eh, ben de dünkü çocuk değilim galiba.” Nealy odalarının arasındaki kapıyı kapatırken, onun hafifçe güldüğünü duydu.

Teni alev alev yanıyordu. Onunla kalmayı ne kadar çok istediğine inanamıyordu. Ama Mat hâlâ bir yabancı sayılırdı ve bu konuyu daha fazla düşünmesi gerekiyordu.

Button çift kişilik yatakta Lucy’nin yanına kıvrılmış uyuyordu. Nealy bir yer yatağı hazırlayıp onu kucakladı. Bebek onun göğsüne sokuldu. Nealy dudaklarını hafifçe onun ılık ve eğik başında gezdirdi, yavaşça yerdeki yatağa koydu ve Lucy’nin yanına yattı.

Uykuya dalması epey vakit aldı.

Nealy ertesi sabah uyanır uyanmaz, Mat Oldsmobile’le çekip gitmesin ve onu geride bırakmasın diye odasına girip arabanın anahtarlarını almak istedi. Ama içeri girdiği anda kalakaldı.

Mat beyaz çarşaf çıplak ve bronz sırtının alt kısmına dolanmış bir halde yüz üstü yatıyordu. Koyu renkli saçları başının altında toplanmıştı ve yastıkla bir tezat oluşturunuyordu. Yumruğunu sıkımişti. Nealy orada durmuş onu izlerken Mat kıpırdandı ve bir bacağı örtünün altından çıkacak şekilde ağırlığını başka yöne verdi. Bacağı güçlü ve kashydı ve koyu renkli ince kıllarla kaplıydı. Bu manzara, Nealy’nin içini Cornelia’yla alakası olmayan büyük bir açlıkla kapladı.

Önceki gece bir anda yaptığı itiraf sırasında ona söylediği her şeyi hatırlıyordu. Bir başka insanın kimliğine gizlenmek ve sırlarını ifşa etmek öylesine cazip gelmişti ki. Cazip ve aptalcaydı. Arabanın anahtarlarını alıp sessizce çıktı ve banyoya girdi. Bu yeni

gün bir armağandı ve onu eski bir kalp kırıklığıyla mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

Bir saat sonra, yeni duş almış Mat başını odaya uzattı. Onun yine yastığı taktığını görünce kaşlarını çatı. “Sana bir daha onu takmanı istemediğimi söylemiştim.”

Button onu görünce sevinçle bağırdı. Ona son temiz giysilerini giydirmeye çalışan Nealy’den kurtulup Mat’e gitmek için debelendi. “Söylemiştin sanırım.”

“Eee?”

“Dediklerini her zaman yaptığım gibi bir yanılsama içinde misin?”

“Ba!”

“Alışveriş merkezine gitmek istiyorum,” dedi Lucy banyodan çıkarken. Saçları daha ıslaktı ve bir kez olsun mor renkli değildi.

“Nell hamile değil,” dedi Mat. “O kocaman karnı aslında bir yastık.”

“Yok canım.”

Nealy onu durduramadan, Mat yastığı dürtükledi. “Sahte.”

Lucy, Nealy’nin karnına baktı. “Neden?”

“Bir banka soymuş ve kaçıyor.”

“Süper.” Lucy ilk kez Nealy’ye saygıyla baktı. “Birisini de öldürdün mü?”

Nealy bir an kendisini Bonnie Parker olarak hayal edip keyiflendi. “Bir banka soymadım. Mat şirinlik yapıyor. Ben... eski kocamdan ve ailesinden gizleniyorum.”

“Salakça.” Lucy giysilerini çantasına tıktı.

“Eh, bunu kendine saklarsan sevinirim,” dedi Nealy ve Mat’e pis bir bakış fırlattı. “Tüm dünyaya bunu ilan etme ihtiyacı duyan bazı kişilerin aksine.”

Nealy bebeğin tulumunun son kayışını da bağlayıp onu serbest bırakırken bebek, “Ba!” diye bağırdı.

Mat irkildi.

“Bugün istesenez de istemesenez de alışveriş merkezine gidiyorum,” dedi Lucy.

Nealy sorun çıkacağını anladı ve bunu engellemek için sosyal ilişkiler sekreteri, havai Mindy Collier’ın taklidini yaptı.

“Hep birlikte pikniğe gidebiliriz diye düşünmüştüm.”

“Piknikler berbattır. Ben alışveriş merkezine gidiyorum.”

Button yatakta Mat’e en yakın olan uca doğru hızla emekledi. Nealy onu ayak bileğinden yakalayıp yavaşça yan yatırmasa aşağı düşebilirdi. “Burada çok fazla alışveriş merkezi olduğunu sanmıyorum.”

“Bir sonraki kasabada var,” dedi Lucy. “Havuzda tanıştığım bir kız söyledi.”

Button yatağın kenarına tutunup ayağa kalktı ve etrafa bakınarak Nealy’nin şortunun cebindeki anahtarları arayan Mat’e bakıp çılgılık attı.

“O zaman, hep birlikte alışveriş merkezine, sonra da pikniğe gidelim,” dedi Nealy orta yolu bulmaya çalışarak.

“Piknik konusunda neden bu kadar ısrarcısın?” Mat tam arkasına durdu. “Hurda yığınının anahtarları nerede?”

“Piknik yapmanın eğlenceli olduğunu düşünüyorum.”

Ama Nealy elini karnındaki yastığa götürmekte geç kalmıştı. Mat çoktan elini arkasından bluzunun altına sokup bağcıkları çözmüştü bile. “İlk olarak bunu yakacağım, sonra da garaja gidip Mabel tamir edilene dek bütün tamircileri rehin alacağım.”

Nealy yastığı ondan kaptı ve sırt çantasına tıktı. “Pikniğe giderken, alışveriş merkezinde durmadan önce tamirhaneye uğrayabiliriz.”

“Aman Tanrım, bakın!” diye bağırdı Lucy.

Nealy arkasına bakınca Button’ın halının üstünden sallanarak Mat’e doğru üç adım attığını gördü.

“Yürüyor!” dedi Lucy sevinçle. “Endişelenmeye başlamıştım. Butt bir yaşında ve babası geri zekâlının tekiydi ve...” Eliyle he-

men ağzını kapattı ve diğerlerinin bu işi hafife aldığından başka herhangi bir his duyduğunu görmesini engellemek istedi. Buna rağmen, ne kadar gururlandığını pek gizleyemedi. Nealy'nin içinden ona sarılmak geldi.

Button kendisini Mat'ın bacağına doğru attı. Mat çok uzakta olduğu için bebek sendelemeye başladı. Mat ortada kalan topu kapalı bir Amerikan futbolu defansı oyuncusu gibi onu kucakladı.

"Baaaaa." Button ona tapıyormuş gibi baktı.

Mat kaşlarını çatı.

Button başını hafifçe yana eğip kirpiklerini kırıştırdı.

"Kusacağım galiba," dedi Lucy.

Nealy kıkırdadı.

Mat ona ekşimik bir bakış fırlatıp Button'ı bir patates çuvalı gibi kolunun altına sıkıştırdı. "Anahtarları bulamazsam kimse bir yere gidemeyecek."

"Ben kullanıyorum," dedi Nealy neşeyle. "Dün zor bir gün geçirdin."

"Anahtarlar sende mi?"

Nealy senelerce doğrudan sorulan sorulara yanıt vermeme pratiği yapmıştı. "Umarım bugün yağmur yağmaz. Bebek bezi çantasını al, Lucy. Gidiyoruz!"

Kendi çantasıyla birlikte, içinde eşyalarının bulunduğu sırt çantasını da aldı ve bunları düz karnının önüne tutup koridora fırladı. Asansörün kapıları kapanmak üzereydi ama içeri girip diğerlerini geride bırakmayı başardı. Lobiye vardığında, sağa sola bakmadan karnını örtmeye devam etti ve otoparka doğru yürümeye başladı.

Külüstür Oldsmobile'e binerken sırt çantasına uzandı ama sonra yastığı tekrar takmak konusunda tereddüde düştü. Mat'ın bundan nefret ettiği belliydi ve herkesin ortasında olay çıkarma ihtimali büyüktü. Kısa saçları ve ucuz giysileriyle nasıl olsa Amerika'nın

First Lady'si olmaktan bir hayli uzaktı. Mat'i sınamak mı daha riskliydi yoksa karnı düz olarak bu işi yapabileceğini ummak mı?

Nealy bu ikilemi yaşarken Mat lobiden suratını asmış bir halde, Lucy de arkasından kucağında Button'la birlikte çıktı.

Nealy, Mat'in elindeki FedEx zarfına bakarken günlük hayatla ilgili meseleleri yine kaçırdığını fark etti. Üç sene boyunca, Beyaz Saray'ın düzenli işleyen posta odasından gayet güzel faydalandığı için, günlük hayatta ne yapılması gerektiğini unutmuştu. Ama bu paket unutmamasını gerektirecek kadar önemliydi ve artık ona özel postasını verecek bir sekreter ordusu olmadığını hatırlaması gerekiyordu.

Beyaz Saray'ın, başkanın ailesine halktan gelen binlerce mektup arasından özel olanları ayırmak için kullandığı sistem basit ve etkindi. Başkanın birlikte yaşadığı kişilere ve ailesine adresleriyle birlikte bir rakam verilirdi –kendisi ve Dennis 1776'yı seçmişlerdi– ve özel mektupları bu şekilde doğrudan masalarına gelirdi.

Mat ellerinden birini kamyonetin üstüne dayadı ve açık pencereden ona baktı. “Resepsiyonist beni durdurdu. Bana bir paket beklediğini söylememiştin.”

“Yani?” Nealy elini uzattı ama Mat zarfı ona vermedi.

Lucy, Button'm saçlarına dolanmış parmaklarını çıkardı. “Şu anda öfkeli çünkü resepsiyonist bu zarfın, onun karısına ait olduğu konusunda sorun çıkardı. Soy isimleriniz aynı değil.”

Nealy zarfa baktı. “Sanırım herkes gibi ben de senin soy ismini kullanmalıydım.”

Mat'in suratında daha da keyifsiz bir ifade belirdi. “Ne demek herkes gibi?”

Nealy, Washington'dayken asla ağzından bu tür şeyler kaçırma-
mazdı. “Bir şey demek değil. Öfkeli öfkeli bakmayı kes de arabaya bin, tamam mı?”

Lucy kıs kıs güldü. Mat ağır ağır dönüp ona baktı. Button bir anda gülücüklere boğuldu ve agucuklar saçtı ama Mat onu görmezden geldi. “Nell neden söz ediyor?”

“Sence Jorik gibi bir soy isminin olmasından memnun muyum?” dedi Lucy. “Ya Button?”

“Soy isminiz Jorik mi yani?”

“Ne olduğunu sanıyordun?”

Mat elini saçlarının arasında gezdirdi. “Lanet olsun.”

“La!” diye bağırdı Button.

“Yeter!” dedi Nealy yüksek sesle. “İkinizden de küfür duyamayacağım. Button dünyanın küfürlü konuşan ilk bebeğine dönüşmek üzere!”

“Ka!” diye bağırarak Button, ellerini çırpıttı. Halinden gayet memnun gibiydi.

Bu sefer öfkelenme sırası Nealy’ye geldi ve elini pencereden dışarı çıkarırken, bunu belli etmekten sakınmadı. “Şunu alayım artık.”

Mat zarfa baktı. “John Smith diye birisi yollamış.”

Terry neden isim konusunda hayal gücünü biraz daha çalıştıramamıştı? Eski Terry olsa, zarfın üstüne Homer Simpson ya da Jerry Falwell gibi bir isim yazardı. Ama Dennis’in ölümü, Terry’nin komik yanını da alıp götürmüştü.

“Kuzenim,” dedi Nealy.

Mat zarfın ağırlığını eliyle tarttı, sonra ona uzatmadan önce şaşkın şaşkın baktı. Nealy ona zarfın içinde ne olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu ama ölü kocasının âşğının ona binlerce dolar borç verdiğini söylemenin onun sorularını keseceğini sanmıyordu.

Zarfın ucunu beline sıkıştırdı. “Boşa vakit kaybediyoruz, kovboylar. Haydi, yola çıkalım.”

Lucy alışveriş merkezine gitmek için çok ısrar ettiği halde, oraya vardıklarında pek de heyecanlı değil gibiydi. Genç kız uzaklaşırken

Nealy, alışveriş yapmaktan çok Iowa'ya gidişlerini geciktirmekle mi daha fazla ilgileniyor diye merak etti.

Kimliğini gizlemek için Button'ı kucaklayan Nealy, FedEx zarfından kurtulmak için tuvalete gitti ve parayı güvende olsun diye çantasına koydu. Dışarı çıktığında, onlar ortadan kaybolur kaybolmaz Meksika'ya gideceğini söylemesine rağmen, Mat dışarıda onu bekliyordu.

"Sınır görevlileriyle sorun mu yaşadın?" diye sordu Nealy.

"Laaa!" diye bağırdı Button sevinçle.

"Zarfıta ne vardı?"

"Giysi alabilmem için para vardı. İstersen, sen de gelebilirsin."

"Birisi sana ciddi ciddi para mı yolladı yani?"

"Mafyanın bugünlerde birisini öldürtmek için ödediği paralar inanılmaz."

"Lucy'yle fazla vakit geçirmeye başladın." Mat yanına gidip onunla birlikte yürümeye başladı. "Ne kadar paran var?"

"Sana borcumu ödemeye ve kendime çirkin olmayan bir şey almaya yetecek kadar var." Yine tatlı tatlı gülümsedi. "Beni en ufak bir şekilde sinir edersen, yola tek başıma devam etmeme de yeter."

Mat'in surat ifadesi birden belirgin bir şekilde küstahlaştı. "Neden şu anda bulunduğun yerde mutlu olduğunu düşünüyorsun?"

"Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi? Dün geceki öpüşme bana farklı bir şey anlattı."

"Hangi öpüşme?"

"Hayalini kurarak uyuyakaldığın öpüşme."

Nealy yok artık anlamında alaycı bir ses çıkardı.

Mat kaşlarını çattı. "Alışverişten nefret ederim. Özellikle de bir kadınla."

"O zaman, benimle gelme." Nealy alışveriş merkezinin ortasına yürüdü ama sonra donakaldı. Gerçek bir Amerikan alışveriş merkezindeydi ve tek bir kişinin elini sıkması ya da oy toplamak için uğraşması gerekmiyordu. "Harika!"

Mat ona deliymiş gibi baktı. “Burası hiçliğin orta yerindeki üçüncü sınıf bir alışveriş merkezi ve mağazaların hepsi bir zincirin parçası. Soylu olmana rağmen, kolay beğeniyorsun.”

Nealy o sırada bir Gap mağazasına doğru gittiğinden, yanıt vermedi.

Mat homurdanmıştı ama yedi kız kardeşi tarafından muhteşem bir alışveriş arkadaşı olmak üzere eğitilmiş olduğu az sonra ortaya çıktı. Nealy giysileri karıştırırken Button’ı çok az şikâyet ederek tuttu ve onun ne alıp almaması gerektiği konusunda genel olarak zekice yorumlar yaptı. Nealy modadan anlayacak şekilde yetiştirildiğinden, onun tavsiyelerine ihtiyacı yoktu ama Mat’e fikrini sormak eğlenceliydi.

Kendisi için aldığı temel giysilerin yanı sıra, Lucy için birkaç tane yazlık elbise seçti ve Button için birkaç giysi almak için kısaca Baby Gap mağazasına da girdi. Ama Mat giysilerin parasını ona ödetmeyince keyfi kaçtı. Mat faturayı öderken Nealy de bir başka kasaya gitti ve çok havalı, pembe bir minik kasket aldı.

Nealy, Button’a kasketi giydirdikten sonra, Mat bebeğe biraz baktı ve kasketi tersine çevirdi. “İşte, bizim İblis dediğimiz şey tam da bu.”

“Ah, kusura bakma.”

Nealy, Button’ın kasketi çıkaracağını düşünüyordu ama çok Mat şapkasını diğer yöne çevirdiği için hiçbir şey yapmadı. “Kasketi, sana ben aldım, o değil,” diye homurdandı Nealy.

Button başını Mat’in boynuna götürüp iç çekti.

Nealy kimsenin onunla ilgilenmemesine inanamıyordu. Değiştirmiş olduğu görünümüyle, kimsenin Cornelia Case’i ufak bir Batı Virginia alışveriş merkezinde görmeyi ummaması ve Mat ve Button’ın da yanında olmaları arasında, muhteşem denecek bir şekilde görünmez olmayı başarmıştı.

Alışveriş merkezinin ana mağazasına girdiler. Nealy ona yardım etmek için uğraşan bir düzine insan olmadan ürünlere

bakabilmenin keyfini çıkardı. Neredeyse kasanın önündeki kuyrukta beklerken başkalarının konuşmalarına kulak kabartmak kadar keyifli bir şeydi bu.

Nealy iç çamaşırı reyonunu görünce Mat'ten kurtulmaya çalıştı. "Artık Button'ı ben alırım. Paketlerimi arabaya götürebilir misin?"

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Onca paranoyak fikir arasından bunu mu buldun? Bana alışveriş yapmayı sevmediğini söylemiştin. Ben de sadece nazik davranıyordum."

"Başka bir bahane bul. Ya tampon almak istiyorsun ya da iç çamaşırı."

Ah, o kız kardeşleri... "İç çamaşırı almam gerek ve bunu tek başıma yapmayı tercih ederim," dedi Nealy.

"Grup etkinliği olarak daha eğlenceli." Mat hemen iç çamaşırı reyonuna doğru yürüdü. Button onun kollarında mutlu mutlu zıplıyor, ters çevrilmiş pembe kasketiyle çok şirin gözüküyordu.

Nealy'nin ona yetişmek için hızlanması gerekti. "Oradaki tek erkek sen olacaksın. Utanırsın sonra."

"İç çamaşırı reyonundaki tek erkek olmak ancak on üç yaşındayken utandırıcıdır. Otuz dört yaşında beni rahatsız etmez. Hatta bunu dört gözle bekliyorum." Mat neredeyse tamamı şeffaf olan dantelli siyah geceliğe gitti. "Bence bununla başlamalıyız."

"Hiç sanmam."

"Tamam, ya şunlar nasıl?" Siyah bikini tarzı külotlara yaklaştı.

"Onlar da olmaz."

Mat siyah yarım kuplu bir sutyeni gösterdi. "Bununla ilgili pazarlık yapalım."

Nealy gülmeye başladı. "Siyah iç çamaşırlarını seviyorsun, değil mi?"

"Açık tenli kadınlarda hoş duruyor."

Bunu duyan Nealy'nin içi ürperdi. Hemen penye külotlara doğru gitti.

“Çok gaddar bir kadınsın.”

Onunla nasıl başa çıkacaktı? Cornelia Case seks konusunda o kadar güvensizdi ki hiçbir şey yapamazdı. Ama Nell Kelly... Nell’in şansını deneyecek cesareti olabilirdi.

Satın aldıklarının ücretini öderken tek başına yola devam edecek kadar parası kaldığını fark etti ama artık tek başına bir macera yaşama fikri onun için cazibesini yitirmişti.

Tam mağazadan çıkarlarken Lucy’nin gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla onlara doğru yürüdüğünü gördüler. “Her yerde sizi arıyordum. Gel, Nell. Çabuk!” Nealy’nin ellerindeki paketleri aldı, Mat’i itti ve Nealy’yi çekıştirmeye başladı.

“Dur! Neler oluyor?”

“Göreceksin.”

Nealy arkada kalan Mat’e baktı ama Mat onun düşürdüğü paketlerden birini almakla meşguldü. Nealy, Lucy’nin onu çekıştirmesine izin verdi ve onun düşman tavrılı bezgin bir kız gibi değil de normal bir ergen gibi davranmasına sevindi.

“Seni çoktan yazdırdım. Ama şu hamile bluzunu içine sok ki hamile gözükme. Çabuk! Tanrım, başlamışlar bile.”

“Beni neye yazdırdın?”

“Süper bir şey.” Lucy onu alışveriş merkezinin ortasına doğru çekıştirdi. “Birincilik ödülü bir televizyon. Mabel’da harika durur.”

“Lucy!”

“Acele et!”

Bangır bangır müzik çalan bir yerin önündeki platforma benzer şeyin önünde bir kalabalık toplanmıştı ve üstlerine rakamlar ilıştirilmiş bir grup insan sıraya girmişti. “Bir dakika. Bana neler olduğunu söylemezsen, bir adım daha...”

“İşte, geldi.” Lucy onu koyu renkli, uzun bir atkuyruğu olan genç bir kadına doğru itti. Kadının elinde klipsli bir defter vardı ve bluzuna plastik bir gülümseyen surat takmıştı.

“Tam zamanında yetiştiniz.” Kadın üstünde on bir yazan bir etiketi Nealy’nin bluzuna yapıştırdı. “Siz son katılımcısınız. Kimin benzeri olduğunuzu düşünüyorsunuz?”

Afallamış olan Nealy kadına bakakaldı. “Ne...”

“Cornelia Case’e benziyor!” diye bağırdı Lucy. “Bunu herkes görebilir.”

Nealy o anda platformun üstündeki afişi gördü.

ÜNLÜ BENZERİ YARIŞMASI!

ONUNCU BÖLÜM

Nealy damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. “Lucy, yarışmaya katılmayacağım!”

“Çok geç. Bana on papele patladı. Hem televizyonu da istiyorum. Kazansan iyi olur!”

“Bir yarışmacımız daha var,” dedi anonsçu. “Öne çıkın, On Bir Numara! İsminiz...” Adam klipsli defteri olan kadının verdiği karta baktı. “Brandy Butt mı?”

“Eski kocan seni bulamasın diye bu ismi uydurdum,” diye fısıldadı Lucy onu basamaklara doğru iterken.

“Çekinmeyin. Platforma çıkın.”

Kalabalıktaki herkes dönmüş ona bakıyordu. Nealy kollarının ve bacaklarının uyuştüğünü ve parmaklarının buz kestiğini hissetti. Koşmayı düşündü ama o zaman daha şüpheli gözükürdü. Üç basamağı çıkarken, bacakları kütük gibiydi.

Mat’in, karnındaki yastığı almasına neden izin vermişti? Diğer insanlar eğri bir sıra oluşturmuşlardı. Nealy en sona geçti ve görünmez olmayı diledi ama kalabalık ona merakla bakıyordu. Lucy’yi öldürecekti.

“Brandy, bize nereden geldiğini söyle.”

Sesi titredi. “Que?”

“Nerelisin? Nerede yaşıyorsun?”

“No hablo ingles.”

Lucy ona öldürecekmiş gibi baktı.

Anonsçu, defterli kadına çaresizlik dolu bir bakış fırlattı. Lucy basamakların dibinden seslendi. “Hollywood, Kaliforniyalı. Ayrıca, onu yarışmadan atamazsınız çünkü on doları ödedim bile!”

“Onu yarışmadan atmayacağız, küçük hanım,” dedi adam, mikrofondan sesini duyurmaya bayılan birisinin ses tonuyla. Nealy’ye döndü. “Kime benzediğinizi düşünüyorsun, On Bir Numara?”

“Que?”

“Cornelia Case’e benziyor!” diye bağırды Lucy. “First Lady!”

“Ne dersiniz, bayanlar ve baylar?”

Kalabalıktan bir alkış koparken Nealy tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Burada ciddi bir rekabet yaşanıyor, millet. Kime oy vereceksiniz? Finalistlerimizi seçme vakti geldi.”

Diğer on yarışmacı karışık: kadın ve erkek, çocuk, yetişkin ve bir ergen vardı. Hiçbirisi bildiği ünlülerden birine benzemiyordu. Onun gibi bir benzerliğe sahip olan tek bir kişi yoktu.

Anonsçu herkesten platformun ön tarafında sıra olmasını istedi. Nealy ayakları betona batmış gibi hissediyordu. Adam yarışmacıların arkasına geçti. “Tuttuğunuz kişileri alkışlarınızla destekleyin ve bu yarışmanın size çılgın ve muhteşem WGRB-FM 1490 tarafından getirildiğimi unutmayın!”

Adam teker teker eliyle yarışmacıları işaret etti. Nealy’nin kalbi korkudan gümbür gümbür atıyordu. Klipsli defterli kadın her yarışmacının aldığı alkış miktarını platformun kenarında duran ufak bir ses ölçerden kontrol etti. Adam, Nealy’nin arkasına geldiğinde, Nealy çenesini eğdi ve sadece İspanyolca konuşan birisi gibi görünmeye çalıştı. Alkışlar oldukça hararettiydi.

En sonunda oylama sona erdi ve kadın sonuçların bulunduğu kâğıdı adama uzattı. Adam kâğıda baktı.

“Üç finalistimizi seçmiş bulunuyorsunuz. İşte, finalistlerimiz!” Saçları sarıya boyalı sıska bir kadını işaret etti. “Bayan Joan Rivers!” Kalabalık kadını alkışladı. Adam gür beyaz bir sakalı olan göbekli ve yaşlıca bir adama geçti. “Noel Baba!” Kalabalık yine alkışladı. Adam kaçınılmaz bir şekilde Nealy’nin yanında durdu. “Ve First Lady Cornelia Case!” Büyük bir alkış koptu.

Anonsçu radyo istasyonunun ‘çılgın ve muhteşem’ programlarını uzun uzun tanıtmaya girişti. Nealy bakışlarını ayaklarından kaldırmadı.

“Şimdi de sıra final raundumuza geldi. WGRB’nin Ünlü Benzeri Şampiyonu’nu seçmek size düşüyor, baylar ve bayanlar!”

Nealy kenarda Mat’le Button’ı gördü. İkisi de gayet keyifli gözüktüyordu.

“Joan Rivers benzeri Bayan Janine Parks için alkışları duyalım!” Lastik tokyoları Rivers görüntüsünü sönükletiren Janine için cılız bir alkış sesi geldi.

“Ya Noel Baba? Clifford Rays için alkışları duyalım!” Alkış bu sefer daha yüksekti.

“Sıra son yarışmacımızda. First Lady Cornelia Case benzeri Brandy Butt.” Nealy birisinin ciddi ciddi ıslık çaldığını duyduğunda, suratını buruşturmamaya çalıştı.

DeFTERli kadın ses ölçere baktı ve adamın kulağına bir şey fısıldamak için onu yanına çağırdı.

Adam tekrar platformun ortasına gitti. “Baylar ve bayanlar, birincimiz belli oldu!” Adam heyecanı artırmak için dramatik bir şekilde sustu. “WGRB’nin Çılgın ve Muhteşem Ünlü Benzeri Yarışması’nın şampiyonu... Ve yepyeni on dokuz inç ekranlı Zenith televizyonun sahibi... Bay Cliffard Rays!”

Nealy’nin şaşkın bakışları altında adam onun yanındaki göbekli ve sakallı adamın elini sıktı.

Kaybetmişti! Şaşkınlıkla kalabalığa baktı. Mat ona “sorun değil” der gibi omuzlarını silkti, Button da etrafındaki insanları taklit ederek alkış tuttu.

Bir fotoğrafçının makinesini kaldırdığını gören Nealy buz kesti. Hemen eğildi. Sonra da platformun kenarına doğru gitmeye çalıştı.

“Bir dakika, Brandy. Sen ikinci oldun. Sana da bir ödülümüz var.”

Nealy adamın ne dediğini anlamamış gibi yaptı ve sahneden kaçtı. Kalabalığın arasından Mat’e doğru giderken, insanlar kenara çekilip yer açtılar.

“Ödülünü almayacak mısın?” dedi Mat, yanına vardığında.

“Derhal buradan gitmek istiyorum,” diye fısıldadı Nealy öfkeyle.

Mat mahsusçuktan şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. “Hey, sadece İspanyolca bildiğini sanıyordum.”

“Şirinlik yapma. Seninle arabada görüşürüz: Lucy’yi de sen bulabilirsin. Onu bir daha görmek istemiyorum! Button’ı da bana ver.” Fotoğrafçı onu görecektse, bebeğin arkasına saklanabilirdi.

“Memnuniyetle.”

Nealy bebeği ondan alırken Button buna itiraz eder gibi yüzünü ekşitti. Nealy zaten o ana dek yeteri kadar dikkat çektiğinden, ihtiyacı olan son şey bebeğin bir ağlama krizine girmesiydi. “Ağlama, tatlım. Lütfen.”

Button yüzünü biraz daha ekşitti. “La!”

Nealy çıkışa döndü. “Domuzcuk nasıl ses çıkarıyordu? Oink... Oink...” Tam o sırada, Lucy elinde bir Black and Decker kutusuyla ve kaşlarını çatmış bir halde yanlarına geldi. “Salak bir matkapla ne yapacağım? Hem Nell, o adamın Noel Baba’ya benzediğinden çok daha fazla Cornelia Case’e benziyor. Neden ona oy verdin?”

Nealy olduğu yerde kalakaldı? “Ona mı oy verdin?”

Mat omuzlarını silkti. “Adam gerçekten de Noel Baba’ya benziyordu, bunu itiraf etmen gerek. O sakal gerçektir.”

Nealy ona baktı. “İnanamıyorum. İki gün önce, ne kadar çok ismi lazım olmayan kişiye benzediğimi söyleyip duruyordun ama bana oy vermedin, öyle mi?”

“Vidcanımın sesini dinledim.”

Nealy hâlâ gülebildiğine şaşırđı.

Garaja vardıklarında Mat, Mabel’in yola çıkmaya hazır olduğunu öğrenip rahatladı. “Pikniğime ne olacak?” diye sızlandı Nealy otomobileye çıkarken.

“Jorik, çabuk ona piknik yapacağımıza dair söz ver, yoksa bütün gün sızlanıp duracak.”

“Şu konuşana da bak, Bayan Alışveriş Delisi,” dedi Nealy.

“Kızlar, kızlar...” Mat uzun uzun iç çekti.

“Sadece bir matkap kazandığına inanamıyorum,” diye şikâyet etti Lucy. “Şişman gözükmemek için bluzunu içine sokmalıydın.”

“Şişman gözükmüyorum.”

“İnan bana, Lucy,” dedi Mat. “Şişman falan değil.”

“Neden birden İspanyolca konuşmaya başladın?” Lucy matkap kutusunu masaya indirdi. “Bir şeyleri satabileceğim bir yer bulup paramı geri almak istiyorum.”

“Bir rehinci gibi mi?” dedi Nealy.

“Evet! Bir rehinciye gitmek istiyorum. Belki orada eski bir televizyon bulabilirim.”

“Bir rehinciye gitmiyorsun!” Mat’in çenesi seğirmeye başlamıştı.

“Fazla televizyon izlemek insanın beynini eritir,” dedi Nealy.

“Benim için değil. Button için. Hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Belli ki bilmiyorum. Button’ın neden bir televizyona ihtiyacı var?”

Lucy o her zamanki onu aşağılayan bakışlarından birini fırlattı. “Yaşlıları diğer çocuklar gibi *Teletubbies* izleyebilsin diye. Anaokulundayken onun sınıf tekrarlamaşı da umurunda değil sanırım.”

“Kemerini bağla,” diye kükredi Mat. “Bir daha rehincilerle ya da Tele isimleri her neyse, onlarla ilgili bir şey daha duymak istemiyorum. Herkes anladı mı?”

Anlamışlardı.

Mat Batı Virginia’dan Ohio’ya bir otoban değil de çift yönlü bir yol olan 50. Otoyol’dan geçmeye karar verdi. Nealy onun hâlâ polisin kızları arıyor olabileceğinden endişelendiğini biliyordu. Öğle vakti yaklaşırken, gökyüzü bulutlandı ve yağmur başlayınca, Nealy piknik yapma planlarından vazgeçmek zorunda kaldı. Sekiz başkanın memleketi olan güneydoğu Ohio’nun ıslak ve resmedilmeye değer tepelerinin arasından geçerken hamburger yediler. Gerçi Warren Harding o kadar berbat bir başkan olmuştu ki Nealy herhangi bir eyaletin onu neden sahiplenmek isteyebileceğini bilemiyordu.

Button sevgilisini izlemekten hoşnut gibiydi ama Lucy yanından geçtikleri her ufak alışveriş merkezinde, markette ve yol kenarındaki mola alanlarında durmalarını istiyordu. Mat genel olarak onu duymazdan geliyordu ama bu tavrı Lucy’nin daha da talepkâr olmasına neden oluyordu. Nealy onun Iowa’ya gitmek istemediğinden şüphelenmeye ve bu yüzden endişelenmeye başlamıştı.

Mat’i yol kenarındaki bir Kmart’ta durmaya zorladı ve mağazadan genç kızı meşgul edecek birkaç oyun, kitap ve dergiyle çıktı.

“*Hobbit* mi?” Lucy, Nealy kitabı ona verdikten birkaç saniye sonra bir kenara fırlattı. “Bu, bir çocuk kitabı.”

“Kusura bakma, canım,” dedi Nealy mahsusçuktan üzülmüş gibi yaparak. “Ama *Ulysses* kalmamıştı.”

Lucy onun hangi kitaptan söz ettiğini bilmediği için, ona sadece pis bir bakış fırlatmakla yetindi. Birkaç dakika sonra, o beğenmediği kitapla birlikte arkadaki çift kişilik yatağa uzandı ve Nealy öğleden sonrasının geri kalanında onun çıtının çıktığını dahi duymadı. Button araba koltuğunda uyuyakalınca ve Lucy arkada kitapla oyalanınca Nealy de geri yaslanıp manzaranın keyfini çıkarmaya koyuldu.

“Piknik yapamadığımıza gerçekten üzgünüm,” dedi Mat.

“Hiç de üzgün değilsin.” Nealy gülümsedi. “Hem hava açacak gibi. Belki de akşam yemeğinde piknik yaparız.”

“Dört gözle bekliyorum.”

“Her konuda alaycısın. Neden?”

“Mesleğime yaklaşıyor.”

“Alaycılığın çelik işçileri için mesleki bir tehlike olduğunu bilmiyordum.”

Bakışları tuhaf bir şekilde parıldadı. “Arada sırada böyle oluyorum.” Sonra gülümsedi. “Dün gece keyifliydi.”

Nealy birden kendisini ne diyeceğini bilemeyen bir ergen gibi hissetti. “Benim için değildi. O yastık konusunda çizgiyi tamamıyla aştın.”

“İtiraf et ki o olmadan daha mutlusun.”

“Ayrıca, evliliğim konusunda bir sürü yanlış sonuca vardın. Sırf bu da değil, sen...”

“Harika mı öpüşüyorum?”

Gülümsememek için kendisini tuttu. “Fena değilsin, sanırım.”

Mat iç çekti. “Tarzlarımız pek tutmuyor galiba.”

“Doğru.”

“Ben sert, haşın öpüşmeleri severim... İnsanın dişlerini kamaştıran türden. Ama sen insana hiç etki etmeyen, ürkek ve genç kız öpüşmelerinden hoşlanıyorsun.”

“Genç kız öpüşmesi mi?”

“Evet, küçük kızların puro içen amcalara verdiği türden öpücükler gibi.”

“İnan bana, hiçbir amcaı dün gece seni öptüğüm gibi öpmem!”

“Ödlekle öpücükler.”

“Ödlekle mi?” Nealy ona sinir olmaya başlamıştı. “Benim vücudumda ödlekle tek bir kemik yok.”

“Beyaz iç çamaşırını aldın.”

“Sırf seni sinir etmek için. Sen orada olmasaydın, daha egzotik şeyler seçerdim.”

“Ne gibi?”

“Seni hiç ilgilendirmeyen şeyler gibi.”

“Ben ciddiylim. Bu, önemli bir soru. Bir kadının satın aldığı iç çamaşırları karakterini belli eder.”

“Fikirlerini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Senin beyaz külot giydiğin düşüncesi beni bu yüzden rahatsız ediyor.”

“Ne dediğini anlayamıyorum.”

“Açık değil mi? Beyaz külotlar kadın seri katillerin en sevdiği iç çamaşırı türüdür.”

“Öyle mi?” Nealy bilmiş bir tavırla başını salladı. “Bunu kesin olarak biliyorsun demek.”

“Bir yerde okumuştum. O tür iç çamaşırı giyen kadınlarla pencerelerine kiralık oda ilanı asan kadınlar aynıymış. Sonra, bir de bakıyorsun ki komşular arka verandadan kötü kokular geldiğinden şikâyet etmeye başlıyorlar.”

“Bir kız hayatını kazanmayı bilmeli.”

Mat güldü.

Nealy iç çamaşırlarıyla ilgili olarak espri yapmakta pek başarılı değildi ve konuyu değiştirmesi gerektiğini de biliyordu ama Nell Kelly vazgeçmiyordu. “Bunun seri katillerle hiçbir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence sen bir siyah iç çamaşırı fetiştisisin.”

“Kırmızıyı da severim. Ama sende her renk güzel durur.”

“Öyle mi dersin?”

“Evet, öyle düşünüyorum.” Mat gülümsedi ve gri gözlerini onun üzerinde erimiş metaller gibi gezdirdi. “Eee, öpüşme sorunuyla ilgili olarak ne yapacağız?”

Cornelia Case gayet akıllı başında bir kadındı ama Nell’in standartları daha düşüktü ve bu konuşmadan keyif alıyordu. “Sanırım, pes edeceğiz. Bazı şeyleri zorlamanın bir anlamı yok.”

“Ya da... Aklıma başka bir fikir geldi... Bunu geliştirmeye çalışabiliriz.”

Nealy teninin karıncalandığını hissetti. “Bunu nasıl yapacağımız?”

“Ufaklıklar uyuyana kadar bekleyip alıştırma yapacağız.”

“Ah, tek yolu bu herhalde.”

“Aslında, şimdi düşündüm de dün geceki otel buradaki yatakta uyumaktan çok daha rahattı. Galiba bu gece için de dünkü gibi bir otel bulacağım.”

Cornelia meraklı başını tam o sırada kaldırmayı seçti. “Bence fazla hızlı davranıyorsun. Daha iki gün önce tanıştık.”

“Birkaç güne kadar da ayrılacağız. Bu yüzden vakit kaybetmememiz daha da önemli.”

“Hemen işe koyulalım yani, öyle mi?”

“Tabii. Hiç bir yabancıyla seks yapmanın hayalini kurmadın mı? Kim olduğunu bilmeden, onunla çılgınca sevişmeyi ve sabahleyin ortadan kaybolmayı düşünmedin mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Yalancı.” Mat bilmiş bilmiş sırttı ve kendinden gayet emin bir ifadeye büründü.

“Manzaramın keyfini çıkarabilmem için biraz sessiz olur musun?”

Karavanın arka tarafındaki Lucy, Jorik ve Nell arasındaki şakalaşmayı izlemek için kitabını bir kenara bıraktı. İkisi onun orada olduğunu unutmuş gibiydiler. Ne dediklerini duyamıyordu ama birbirlerinden çok hoşlandıklarını görebiliyordu.

Aklında bir fikir oluşmaya başladı ve midesinde bir heyecan dalgası hissetti ama bu iyi bir heyecandı. İkisi de evli değildi. Jorik buyurgandı ve her şeyi bildiğini sanıyordu ana Button onu seviyordu. Nell biraz ezik bir tipti ve bebekler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Button’ın zarar görmemesinden emin olmak

için her şeyi kontrol ediyordu. Ayrıca nazikti... Ona elbiseler ve başka şeyler almıştı. Jorik bir kere sarhoş olmuştu ama alkolik olduğuna dair herhangi bir belirti sergilememişti. Çok da iyi bir arabası vardı, yani zengindi ve oldukça komik bir adamdı, gerçi Lucy bunu ona söyleyecek değildi.

Ya onların birlikte olmalarını sağlayabilirse? Midesindeki heyecan dalgası giderek arttı. Bebek kız kardeşine onların herkesten daha iyi bakabileceklerinden emindi; onlara Sandy'den bile fazla güveniyordu. Belki de birbirlerine âşık olurlardı, evlenip Button'ı evlat edinirlerdi. Button şirindi, kendisi gibi ukala bir ergen değildi. Nell ve Jorik de sanki onu biraz sevmeye başlamışlardı. Jorik onu kucağına alacağı zamanlarda şikâyet etmeyi kesmişti ve Nell de onun yanında ilk günkü kadar gergin değildi.

Lucy bunu düşündükçe, Mat'le Nell'in, kardeşi ve kendisi için en iyi şans olduğuna daha da inanmaya başladı. Bir şekilde o ikisinin birlikte olmalarını sağlamalı, sonra da Button'ı evlat edinmeye ikna etmeliydi. Bebek kız kardeşini onlara bıraktıktan sonra da kendi başının çaresine bakabilirdi.

Button'a veda edeceğini düşündükçe heyecanı biraz diner gibi oldu. Kendisine salak gibi davranmaması gerektiğini söyledi. İsteddiği bu değil miydi? Tek başına gitmek. Gayet iyi idare edebilirdi. Sertti, zekiydi ve kimsenin onu ezmesine izin vermezdi.

Buna rağmen, milyonuncu kez gerçek bir aile özlemiyle doldu. Hayatı boyunca, çimleri biçen ve ona salak bir lakap takan bir babası ve sarhoş olup sürekli işten atılmayan ve herkesle yatıp kalkmayan bir annesi olsun istemişti. Hep birlikte, kiraladıkları ve atıldıkları bir yerde değil, gerçek bir evde yaşayabilirlerdi. Kimse onunla dalga geçmeden ileri seviye dersler alabilir, iyi çocuklarla arkadaş olabilirdi. Kulüplere yazılabilir, koroda şarkı söyleyebilir ve uyuşturucu kullanmayan çocuklar ondan hoşlanabilirdi. İsteddiği şeyler bunlardı.

Parmağının ucunu öfkeyle yatağa sapladı. İstedikleri olmaya-caktı ve olacakmış gibi davranmasının bir faydası yoktu. O sırada, kız kardeşini düşünmesi gerekiyordu ve bu da Jorik'le Nell'i bir araya getirmesi demekti. Kolay olmayacaktı çünkü ikisi de zekiymiş ama Lucy onlardan daha zeki olduğunu düşünüyordu. Tek yapması gereken, onları doğru yöne itmekti.

Bir de Iowa'ya erken varmalarını engellemek.

Button, Indiana'ya varana kadar sızlanmadan sabretti. Bu sefer, Mat'ın mola vermesi için ikna edilmesine gerek kalmamıştı. Batı Virginia ve Ohio geride kalmıştı ve Mabel bir daha bozulmamıştı. Mat, Iowa'ya varmak konusunda, kendisini çok daha iyimser hissediyordu.

O gece için seçtikleri ufak bir kampa girdi ve arkasında bebeği yatıştırmaya çalışan Nell'in çıkardığı hayvan seslerine gülümsedi. Nell gerçekten de harikaydı, zekiymiş ve komikti. Ama zihninde 18 yaş üstü imgelerin uzun bir film şeridi gibi belirmesine neden olan şey o üstü örtük seksiliğiydi.

Bütün öğleden sonra bir şehvet pusu içinde araba kullanmıştı. Nell ne zaman o incecik bacaklarını birbirinin üstüne atsa, ayaklarındaki sandaletlerden birini sallandırırsa, kolunu onunkine sürtse Mat patlayacak gibi hissetmişti. Gizemli hanımefendi bunu henüz kabul etmemiş olabilirdi ama bir âşığı olmak üzereydi. Mat'ın bu konuda bir söz hakkı varsa ki kesinlikle vardı, Nell'in o gece bir âşığı olacaktı.

Ufacık bir alanı iki çocukla paylaştıkları için bu biraz zor olacaktı ama arkadaki kapının bir kilidi vardı ve iki kız da derin uyuyor gibiydi. Aslında en ideal çözüm bu değildi çünkü Nell'e çığlık attırmak istiyordu ama daha fazla bekleyemeyecekti.

Kamp alanının çakıltaşlı yolunda sarsılarak ilerlerken Mat onun o yüksek sosyete tavırlarının yatakta ne kadar dayanacağını merak etti. Keşke gerçekten yalnız kalabilselerdi... Beyninin

mantıklı o ufak kısmı onu beklemesi konusunda uyarıyordu ama içindeki yırtıcı dürtü ona en kısa zamanda Nell'in üstünde bir iz bırakmasını söylüyordu.

Üstünde bir iz bırakmak mı? Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Dikkatli davranmazsa Nell'i saçlarından tuttuğu gibi ağaçların arasına sürükleyebilirdi. Nell'in buna ne tepki vereceğini düşünerek gülümsedi ve Mabel'ı kamp alanına sokup kontağı kapattı.

İblis çılgılık atmaktan vazgeçip hıçkırmaya başlamış ve Nell'in, araba koltuğundan kaldırmak için telaşla yanına gitmesi gerekmişti. Yanakları hayvan sesleri çıkarmaktan kıpkırmızı olmuştu. Öne eğildiğinde de Mat göğüslerinin yumuşak pembe sutyenine nasıl değdiğini görmüştü. Derhal temiz hava alması gerekiyordu.

Araçtan indi ama bebeği yatıştırmak için hemen içeri girmesi gerekeceğini biliyordu.

Etrafına bakınırken kendisini o reklamı yapılan büyük bir kamp alanını değil de ufak bir yer seçtiği için tebrik etti. Burada biraz mahremiyetleri olabilirdi.

Tam o sırada, çiçek desenli bir bluzu, parlak mavi şortu ve kareli spor ayakkabıları ile boynunda rengârenk bir zincirin ucunda sallanan bir okuma gözlüğü olan tombul bir kadın hızla yanına geldi. Kadının arkasında güzelce ütülenmiş lacivert bir şort, kareli bir spor gömlek, siyah çorap ve kahverengi sandaletler giymiş şık bir adam vardı.

"Merhaba!" diye seslendi kadın tiz bir sesle. "Bizler Fort Wayne'den Wayne ailesiyiz. Ben Bretis, bu da kocam Charlie. İyi ve genç bir ailenin yanımızda kamp yapacağını umuyorduk."

Mat huzur bulma ve gizli baştan çıkarma planlarının yıkıldığını hissetti.

"Sizin ufaklık yeri göğü inletiyor," dedi Charlie. "Torunumuz da öyle çılgılık atardı ama Bertis onu her zaman susturmayı başarırdı, değil mi Bertis? Onu buraya getirin de ninecik onu sakınleştirsın."

O anda, Nell kollarında debelenen ve avazı çıktığı kadar bağıran Button'la dışarı çıktı. Bebeğin yanakları ıslaktı ve gül rengi dudaklarını öfkeyle büzmüştü.

"Biraz temiz hava alırsa, belki..." Nell, Wayne'leri görünce sustu.

"Merhaba, canım." Bertis tekrar kendisini ve kocasını tanıttı ve gözlüğünü takıp ellerini Button'a uzattı. "Onu bana ver. Hemen sakinleştiririm."

Mat bir yabancıнын İblis'e dokunmasına asla izin vermeyecekti. Button'ı diğer kadın fırsat bulamadan Nell'in kucağından aldı. "Sessiz ol, velet."

Button'ın altdudağına bir A 747 konabilirdi ama sesini kesti.

"Böyle daha iyi."

Button altdudağını geriye çekti ve üzölmüş gibi sarkıttı. Barışma hediyesi olarak ondan bir elmas bilezik ya da en azından bir kürk manto bekliyor gibiydi.

"Şuna da bakın. Bu küçük kızın dilinden çok iyi anlıyorsunuz. Haksızlık doğrusu." Bertis, Nell'e gizli bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. "Bizler onları doğurmak için ne sıkıntılar çekiyoruz, onlar da karşılık olarak sevgili babalarının sözünü dinliyorlar."

"Onu ben doğurmadım," dedi Nell. "Ben..."

"Anne? Baba? Bana aldığınız o harika kitap için çok teşekkür ederim. Gerçekten de eğiticiydi."

Mat başını kaldırınca Lucy'nin yüzündeki hafif meşrep makyajla tamamıyla zıt olan bir ifadeyle karavandan çıktığını gördü. "Merhaba, ben Lucy Jorik."

Mat irkildi. Sandy'nin kızlara onun soy ismini verdiğine hâlâ inanamıyordu.

"Bu babam Mat, bu da annem Nell. Bu da bebeğimiz Button. Ne şirin, değil mi? Babam en yakın arkadaşımle bir ilişki yaşad diye boşanacaklardı ama barıştılar ve Button onların barışma hediyesi oldu."

Mat, Nell'e baktı. "Kusacağım galiba."

Nell güldü ve kadına döndü. “Lucy büyümüş de küçülmüştür. Ona aldırış etmeyin. Mat ve ben evli değiliz. Ben onun çocuk bakıcısıyım.”

Bertis’in ifadesinden bunların tek kelimesine bile inanmadığı belli oluyordu ama bir yandan da onları yargılamayacak kadar hayat deneyimi olan bir kadındı. Lucy’nin küpelerine baktı. “Umarım diline piercing taktırmamışsındır, küçük hanım. En büyük torumuz Megan taktırdı ve sonra piercingini yuttu. Doktor ona bir hafta boyunca kovaya tuvaletini yaptırttı ve ellerine lastik eldivenler taktırıp kayıp şeyi arattı.”

Mat, Lucy’nin bunları dehşet içinde dinlediğini görünce sevindi ve Bertis’e saygı duymaya başladı.

“Dinlenir dinlenmez gelin de bizimle akşam yemeği yiyin. Et ızgara ve fırında patates yemeğim var. Hele meyveli kekimi görene dek bekleyin. Kilisemizdeki herkes bunu grup yemeklerimize getirmemi ister. Şu piknik masalarına geçin. Gel, Lucy. Charlie’nin masaları birleştirmesine yardım edebilirsiniz. Sana gelince, küçük şirin şey, sana da yiyebileceğin özel bir şey bulalım.”

Mat, Nell’e baktı ve onun iyi bir mazeret uyduracağını umdu ama Nell, Wayne’lerden büyülenmiş gibiydi.

“Davet için teşekkürler,” dedi Mat. “Ama...”

“Çok seviniriz!” dedi Nell heyecanla. “Bize yerleşmemiz için birkaç dakika vermeniz yeterli.”

Mat onun hemen araca girdiğini, Lucy’nin de Wayne’lerle gittiğini gördü ve gömleğinin içine elini sokup göğüs kıllarını çeken İblis’le orada kalakaldı.

“Ahh!”

İblis kendisinden memnun bir halde ellerini çırttı.

Mat, Nell’in peşinden araca girip bebeği bıraktı. “Lanet olsun, Nell. Neden onlarla yemek yiyeceğimizi söyledin?”

“Çünkü istiyorum. Ama onlara ne götüreceğiz? Giderken bir şey götürmemiz gerek, değil mi?”

“Ben nereden bileyim?”

Nell gözleri heyecandan parlayarak içeride bir şeyler aramaya koyuldu. Mat, Nell parmak uçlarına yükselip dolapta bir şey ararken vücudunun oluşturduğu ince kıvrıma bakınca öfkesini unuttu.

O geceyle ilgili içinde kötü bir his vardı. Tanıştıkları andan itibaren, onun hayattaki sıradan şeyleri ne kadar takdir ettiğinin farkındaydı: fastfood, güzel bir manzara, hatta araca benzin doldurmak... O öğleden sonra kasadaki kız müşterilerle ilgilenmeyecek kadar telefon konuşmasına daldı diye kuyrukta uzunca bir süre beklemesi gerekmişti ama Nell buna sinirlenmek yerine, görmezden gelinmek sanki bir ayrıcalıklmış gibi davranmıştı.

Wayne’lerle yemek yemek de tam ona göre bir şeydi.

Nell pürüzsüz ve asil alnında bir kırıskıklıkla ona döndü. “Kurabiye yapmayı biliyor musun?”

“Dalga geçiyorsun herhalde.”

“Ya mısır ekmeği? Kadın ızgara et olduğunu söyledi. Mısır ekmeği iyi giderdi.”

“Açılmamış bir paket mısır cipsimiz, birkaç kutu gazlı içeceğimiz, biraz da bebek maması var. Mısır ekmeğinin seçeneklerden biri olduğunu sanmıyorum.”

“Bunlardan daha fazlası olmalı.”

“Evet ama hepsinin etiketi Gerber.”

“Gaa!” diye bağırды Button. Yerde bulduğu peynirli bir cipsi ağzına attı. Neyse ki Nell bunu görmedi.

“Cheerios!” Nell mısır gevreği kutusunu bir hazine bulmuş gibi dolaptan aldı. “Bir şeyler daha olduğunu biliyordum. Onlar çok iyi insanlar.”

“Evet. Mısır gevreğini bebek mamasıyla karıştırıp üstüne mısır cipslerinden serpebilirsin.”

“Biraz daha yardımcı olabilirsin.”

“Fort Wayne, Indiana’nın en kötü giyinen iki kişisiyle yemek yemeye hazırlanıyorum. Sanırım, davranışlarımı etkiledi.”

Nell ona gülümsedi ve Mat bir an ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Nell önce gözlerini gözlerinden ayırmadı ama Mat'in dikkatli bakışları onu huzursuz edince gözlerini Mat'in sağ kulağına dikti. Mat'in çarpık bir yanı, onun huzursuz olmasına sevinmiş gibiydi. Nell'in gergin tavrı, onun da aralarındaki her şeyin değişeceğini anladığını gösteriyordu.

Ona ait olanı almanın vakti gelmişti.

Nealy, Mat'in elini omzunda hissettiğinde kalbi hızla atmaya başladı. Bir saniye önce aralarındaki her şey kolay ve eğlenceliydi ama o anda bir şeyler değişmişti.

Mat'in ılık nefesini yanağında, tüy gibi parmak uçlarını çenesinde hissetti. Mat iri elini onun sırtına dayadı ve onu kendisine çekerken Nealy onun ereksiyon olduğunu fark etti. Bunun normal olduğunu hatırladı.

Her şeyi doğru yapmalıydı. Mat'in, onun bir genç kız gibi öpüştüğünü söylemesine dayanamazdı. Daha gençken, nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Bunu şimdi de yapabilirdi.

Litchfield kemiklerine kontrol işlenmişti. Mat'in dudaklarını dudaklarında hissettiğinde, kendisini odaklanmaya zorladı. Tek bir şey kesindi. Tutkulu kadınlar dudaklarını birbirine bastırarak öpüşmezlerdi.

Dudaklarını araladı ve başının açısını hafifçe değiştirdi. Gevşemesi gerekiyordu! Ama ya dili ne olacaktı? Dilini de kullanması gerekiyordu ama ne kadarını? Dahası, ne zaman?

Mat, Nell'in giderek gerildiğini hissetmişti ve sorunun ne olduğunu anlamak için geri çekilecek gibi oldu ama içgüdüleri tereddüt etmesine neden oldu. Nell daha az önce yumuşak ve ılıktı ama birden kazık gibi kesilmişti. Öpüşmekten keyfi almak yerine, bunu planlıyor gibiydi.

Mat onun dudaklarını aralarken çenesinin adeta gıcırdadığını duyar gibi olmuştu. Nell'in dili dışarı çıkmış ama hemen ardından durmuştu. Önceki akşam onun öpüşmesiyle ilgili yaptığı aptalca

yorumu hatırladı. Kadın psikolojisi hakkında istediğinden de fazlasını bilen birisi olarak büyük bir gaf yapmıştı. Şimdi bunu telafi etmesi gerekiyordu.

Bunun bir bedeli olacağı halde, o sivri uçlu ufak dilden geri çekildi, dudaklarıyla onun kulak memesini okşadı ve fısıldadı: “Biraz ağırdan al, hayatım. Bir erkek bu kadarıyla başa çıkamaz.”

Nell’in onun yanağına değen kirpikleri kıpırdadı ve Mat ona düşüneceği bir şey söylediğini anladı. Nell gevşedi. Mat’in başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. İşte, böyle, diye düşündü Mat. Kendi kendine gülümsedi.

Nell birden geriye çekilip hayal kırıklığına uğramış gibi ona baktı. “Gülüyorsunuz!”

Mat hatasını fark etti. Salak gibi davranmak istemediği halde bile salağın teki olabiliyordu. “Tabii ki gülüyorum. Seni öpmek, beni şu anda dünyanın en şanslı erkeği kılıyor ve buna seviniyorum.”

Nell o kadar da gergin değil gibiydi ama bu sözlerine şüpheyle yaklaştı. “Haydi, beni eleştir,” dedi. “Bunu yapmak istediğini biliyorum.”

“Yapmak istediğim şey, seni öpmeye geri dönmek.” Lanet olsun, dedi içinden. Hassas davranmak için elinden geleni yapmıştı ama onu sert bir şekilde kendisine çekti. Bazı erkekler salak olarak daha iyiydi.

Bu sefer, Nell’in hiçbir şeyi düşünmesine fırsat vermedi. Hemen işe koyuldu ve Nell’in ona yetişmesini bekledi.

Öpüşmeleri öylesine derin ve tutkulu oldu ki Nealy dilinin nereye gittiğini düşünemedi çünkü Mat’in dili zaten oradaydı. Mat hemen esas olaya geçmekten hoşlanan erkekleri asla anlamamıştı. Kendisi öpüşmeye bayılırdı. Üstelik bu masum ve klas kadını öpmek daha tatlıydı.

Nell parmaklarını onun omuzlarına batırdı ve Mat bütün gün yapmak istediği şeyi yapıp ellerini onun bluzunun altına soktu.

Nell'in teni de dudakları gibi yumuşacıktı. Elini onun yan tarafına götürdü ve sutyen takmadığını fark etti. Böylece, o tatlı ve ufak göğsünü eliyle kavradı.

Nell titredi.

Mat başparmağıyla onun göğüs ucunu okşadı. Nell boğuk bir ses çıkardı. Mat kontrolünü yitirdi. Artık ağır ağır baştan çıkarma oyunlarına dayanamayacaktı. O geceye kadar bekleyemeyecekti. Ona o anda sahip olması gerekiyordu.

“Gaa?”

Mat boştaki eliyle Nell'in kalçasını kavradı. Onun kesik, çaresiz nefes sesleri onu çılgına çeviriyordu.

“Ba?”

Bütün gün Nell'in göğüslerini hayalini kurmuştu ve artık onları görmesi gerekiyordu. Bluzunu yukarı çekti.

“BAA!”

Nell gerildi. Sivri tırnakları Mat'in bacağına geçti. Mat elini hemen bluzun içinden çıkardı.

Nell birden geriye çekildi. Dudakları ıslak ve şişti. Yanakları kızarmıştı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

İkisi aynı anda, onlara bir kilise orgcusunun onaylamayan bakışlarıyla bakan bebek refakatçilerine baktılar. Mat başını geriye atıp kahkahayı bastı.

“Laa!”

Nell ellerinden birini onun okşamaya başladığı göğsüne götürdü. “Tanrım. Ne yaptığımızı biliyor.”

“Kahretsin!” diye bağırdı Mat. “Şimdi onu bu yüzden öldürmem gerekecek.”

Nell eğilip bebeği kucağına aldı. “Ah, tatlım, özür dilerim. Bunu alsa görmemeliydin.”

Hızla Mat'e baktı. “Bu tür bir şey ona travma yaşatabilir.”

“Hiç sanmam.” O sırada, Mat kendisini bebekten daha fazla travma yaşamış gibi hissediyordu.

Nell dikkatle İblis'e baktı. "Button, az önce olanları görmeliydin. Ama bunun kötü bir yanı olmadığını bilmen gerek. Şey, neredeyse yok yani... Bizler yetişkiniz, ergen değiliz. Yetişkin bir kadın çekici bir erkekle birlikteyken..."

"Öyle mi? Çekici olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ne zaman o koca ağzını kapalı tutmayı öğrenecekti? Button'ı göğsüne çekip dik dik Mat'e baktı. "Bunu bir bebeğe açıklamanın aptalca olduğunu düşündüğünden eminim ama kimse bebeklerin ne kadar çok şey anladıklarını bilmiyor."

"Nedense bunu daha birkaç sene anlamayacağını düşünüyorum." Mat kendisini giyinik bir halde duşa atmayı düşündü.

Nealy dikkatini yine bebeğe verdi. "Mat ve ben sorumluluk sahibi yetişkinleriz, Button ve biliyoruz ki..." Mat tam eğlenmeye başladığında Nealy durdu ve İblis'in nefesini kokladı.

"Şey gibi kokuyor..." Button'ın ağzının kenarından akan tuncu renkli yapış yapış şeyi sildi. "Peynirli cips yemiş. Aman Tanrım! Yerden alıp yemiş. İlkyardım çantasında zehirlenmeye karşı şurup falan var mı?"

Mat gözlerini devirdi. "O bebeğe şurup vermeyeceksin. İblis, o seni mideni yıkatmakla tehdit etmeden önce bana gel." Canı istemediği halde, onu kucağına aldı.

"Ama..."

"Ona baksana, Nell. Olabileceği kadar sağlıklı. Yere düşmüş bir şey yemesinin de ona hiçbir zararı olmaz. Kız kardeşim Ann Elizabeth bebekken çiğnenmiş sakız parçaları yedi. Bunu evde yaptığında sorun olmuyordu ama kaldırımlardakileri de yiyordu."

Nell'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Haydi, Lucy onları mahvetmeden gidip Wayne'leri kurtaralım. Ha, bir de..." Mat, Nell'in tamamıyla ona dönmesini bekledi, sonra ona en ağır ve tehlikeli gülümsemesiyle baktı. "Çocuklar uyur uyumaz, kaldığımız yerden devam edeceğiz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lucy, Wayne'lere bayılmıştı. Bertis ona çoktan güzel bir yüzü makyajla kaplamakla ilgili bir nutuk çekmişti ama bir yandan da iyi oldukları belli oluyordu. Bertis, Lucy'ye nutuk çekerken, ona kendisinin yaptığı kurabiyelerden veriyor ve omzuna hafifçe vuruyordu. Lucy özellikle de Bertis'in omzuna sürekli olarak dokunmasından hoşlanmıştı çünkü artık ona Button dışında kimse dokunmuyordu. Sandy bile sarhoş olup tuvalete gitmekte zorlandığı zamanlar dışında ona pek dokunmamıştı.

Lucy'ye göre ancak bir salak sandaletlerinin içine çorap giyerdi ama Charlie'den de hoşlanmıştı. Birlikte piknik masalarını birleştirdiklerinde, Charlie ona İzci Kız diye hitap etmişti. *Biraz daha bu tarafa doğru çek, İzci Kız.*

Button'ı onlara verebilmeyi diledi, ama bu insanlar fazla yaşlıydı ve kendisi hâlâ Jorik ve Nell'den kurtulamamıştı.

Masaya koyduğu çatal bıçaklardan başını kaldırıncaya ikisinin Button'la birlikte ona doğru geldiklerini gördü. Biraz tuhaf görünüyorlardı. Lucy daha büyük bir dikkatle onları inceledi. Nell'in boynunun yan tarafında kırmızı bir iz vardı ve dudakları şişmiş gözüküyordu. Jorik'in dudaklarının da öyle olduğunu fark edince çok sevindi.

Nealy onun yüzündeki bilmiş ifadeyi görünce iç geçirdi. Genç kız başını derde sokacak kadar zekiymi. Nealy az önce olanları düşünürken hoş bir ifadeye bürünmeye gayret etti. Daha da önemlisi, bu konuda ne yapacaktı?

Amerika'nın First Lady'si çantasından sarı bir not defteri çıkarır ve hemen bir plan yapardı ama Nell Kelly onun kadar düzenli değildi. Mat bıraktıkları yerden devam etmeyi düşünüyordu. Kendisi de bunu istiyordu ama çok erkendi. Öyle değil miydi?

Dünyasını tepetaklak eden, yanındaki uzun boylu ve gri gözlü adamı düşünmektense, peynirli cips yediği için yiyecek zehirlenmesi geçirmesi mümkün olan Button için endişelenmeye karar verdi.

"Kimler gelmiş! Nell, neden sen bebekle şuraya oturmuyorsun? Mat sen de buz kutusunu dışarı çıkarıver. Charlie bir şey kaldırmaya kalkıştığında, bel fıtığı azıyor."

"Mutlaka dizlerine dayayıp kaldır onu," dedi Charlie. "Bel fıtığı hafife alınacak bir şey değil."

Nealy gülümsedi. Kimse karşısına geçip ona bel fıtığından söz etmemişti o güne kadar.

"Çok tanıdık geliyorsun, Nell. Öyle değil mi, Charlie? Fort Wayne'e gelmiş miydin?"

"Cornelia Case'e benziyor ama kimse öyle düşünmüyor." Mat buz kutusunu almak için Wayne'lerin karavanına gitmeden önce Lucy ona sert bir bakış fırlattı. "Salak bir matkapla kalakaldım."

"Aman Tanrım, doğru! Ona baksana, Charlie. Aynı Bayan Case. İkiniz kız kardeş olabilirsiniz doğrusu."

Nealy konuşmanın bu yönde ilerlemesini kesinlikle istemiyordu. "Size akşam yemeği için bir şey getiremediğim için kusura bakmayın. Yiyeceğimiz kalmamış."

"Hiç sorun değil. Bizde yeteri kadar var."

Yemek ilerlerken Nealy planlamasına yardımcı olduğu onca devlet yemeğini, her davetlinin önünde yirmi yedi ayrı şey olan resmi davetleri düşündü. Bunların hiçbiri o gece aldığı keyifle

boy ölçüşemezdi. O ve Mat birbirlerine bakıyorlar, konuşmadan o kadar iyi iletişim kuruyorlardı ki sanki eskiden beri birbirlerini tanıyorlardı. Lucy, Charlie'nin şakalarına gülüyor, Button masanın etrafında dolanıyordu. En sonunda, kaçınılmaz bir şekilde Mat'ın kucağına ulaşmayı başardı.

Nealy, Wayne'lerden büyülenmişti. Bertis hayatı boyunca bir ev hanımı olmuştu ve sohbet çocuklarıyla, torunlarıyla, kilise-siyle ve komşularıyla ilgili öykülerle geçiyordu. Charlie'nin ufak bir sigorta acentesi vardı ve kısa bir süre önce işi en büyük oğluna devretmişti.

Wayne'ler de Mat de Washington'la ilgili düşüncelerini söylemekten çekinmiyorlardı. Meyveli keklerini yerken Nealy, Mat'ın ülkenin seçilmiş görevlileri yüzünden büyük bir hayal kırıklığına uğramış bir politika delisi olduğunu fark etti.

Kamp alanında hava karardığında Wayne'lerin sıkı vatansever olduklarını ama kör olmadıklarını anlamıştı. İsteyen herkese bir şeyler vermeye karşı çıkıyorlardı ama sahip olduklarını gerçekten de ihtiyaç duyanlarla seve seve paylaşabilecek kişilerdi. Federal hükümetin özel hayatlarına karışmamasını ama bir yandan da uyuşturucu kaçakçılığını ve şiddeti sona erdirmenin bir yolunu bulmasını istiyorlardı. Yeterli sağlık sigortaları var mı diye endişeleniyorlar, Sosyal Güvenlik hizmetlerinin işlerine yarayacağını umuyorlardı ama çocuklarının bunun için ekonomik bir bedel ödemesini istemiyorlardı. Mat onlara her konuda hak vermiyordu ama politikacıların beceriksiz, delicesine partizan, kendi amaçlarına hizmet eden ve kendi çıkarlarını korumak için ülkelerini satmaya hazır kişiler oldukları konusunda onlarla aynı fikirdeydi.

Bu görüş, Nealy'yi her zaman üzerdi ama artık buna alışmıştı. Bu tanıma uyan seçilmiş kişiler tanıyordu ama uymayan da sürüyle insan vardı. Wayne'ler gibi çiftler Amerika'nın temelini oluşturuyordu. İki yüz seneden de uzun bir süre önce kurulmuş

demokratik bir devletin ürettiği en iyi şey kötümserlerden geçilmez bir ülke miydi?

Yine de Washington, ektiğini biçmişti. Dennis’le bu konuda defalarca konuşmuşlardı. Dennis onun doğduğundan beri politika havasını içine çeken birisi olmasına rağmen naif olduğunu düşünüyordu ama Nealy ülkenin artık yeni bir politikacı türüne hazır olduğuna inanıyordu. Zaman zaman başkanlık görevini kendisinin yaptığını hayal ediyordu. İzleyeceği ilk kural dürüstlük olurdu ve bu özellik Washington’da dışlanmasına neden olduğu takdirde, doğrudan halka inmekten çekinmezdi.

Mat, Button’ın uzanma tehlikesi olan bir bıçağı öteye itti. “Çok sessizsin, Nell. Her konuda fikir sahibi olan birisine göre politika konusunda hiçbir düşüncen olmadığına şaşırdım doğrusu.”

Hah, bu konuda milyonlarca düşüncesi vardı ama bu tartışma başladığından beri dilini ısıırıyordu. Yine de bir yorumda bulunmadan edemedi. “Politik bir hayatın da saygıdeğer olabileceğine inanıyorum.”

Charlie ve Bertis başlarını salladılar, Mat de alaycı bir ifadeyle güldü. “Elli sene önce olsaydı belki ama artık bu söz konusu değil.”

Nealy’nin dudaklarının ucuna düzinelerce sözcük geldi. Binlerce! Vatanseverlik ve vatandaşlık görevleriyle ilgili; Lincoln, Jefferson ve FDR’den alıntılarla dolu kocaman bir konuşma geldi aklına. Politika saygıdeğer bir meslek olabilirdi ve bir kez daha bunu ispat etme dürtüsü içini kemirdi.

“Hâlâ olabilir,” dedi. “Sadece birkaç cesur politikacıya ihtiyacımız var.”

Herkes ona şüpheyle baktı ve Nealy’nin daha fazla bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırması gerekti.

Masanın toparlanmasına, çok geç saate kadar uyanık kaldığı için mızımızlanmaya başlayan Button dışında herkes yardım etti. Nealy tam bebeği yatırmak için müsaade isteyecekken Lucy,

Wayne'lerin karavanından çıktı. "Bir televizyonları var," dedi çok önemli bir şeymiş gibi.

"Yeni programları takip etmeyi seviyoruz," dedi Charlie. "Bu gece *Dateline* var."

"Bizim televizyonumuz yok."

"Bu yüzden ölmezsin, küçük hanım." Bertis ona sarıldı. "Bu gece güzel bir kitap oku. Eğitici bir şey olsun."

"Mat, *Playboy* dergilerinden birini ödünç alabilir miyim?"

"Çok bilmişsin, Lucy." Bertis sevgiyle genç kıza baktı. "Seni tanısa, bizim Megan'ımız da seni çok severdi."

Lucy sıkıntıyla uzun uzun iç çekti ama Bertis'in anaç kollarından kurtulmak için bir girişimde bulunmadı.

"Nell, Button'ın tulumunu *Dateline*'i izlerken tamir edebileyim diye bana yollamayı unutma."

Button tulumunu yırttığında Nealy, Bertis'in bunu tamir etmeyi teklif edeceğini hiç düşünmemiş ve utanmıştı. "Bunu yapmana gerek yok. Gerçekten."

"Bana bir iyilik yapmış olursun. Ellerimi meşgul etmezsem abur cubur yıyorum."

Nealy ona teşekkür etti ve o ve Lucy bebekle birlikte karavana döndüler. Nealy içeri girerken, hiçbir karşılık beklemeden birisinden iyilik görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündü.

Bebek piknik masasının etrafındaki çimlerde emeklemekten kirlenmişti. Nealy çaresizlik içinde bunu engellemeye çalışmıştı ama herkes onun aşırı korumacı davrandığını düşünmüştü. Charlie, Mat'ten bir tente menteşesiyle ilgili yardım istediği için, huysuz bebeği lavaboda çabucak yıkaması için ikna etme işi Nealy ve Lucy'ye kalmıştı. Button üstünde temiz bir pijama giydirilene dek yorgunluktan ağlıyordu ve Nealy'nin onu teselli etmesine izin vermiyordu.

Lucy ona biberonunu vermek için arka tarafa götürdü. Genç kız kapıyı arkasından kapatırken, Nealy içinde hafif bir melankoli

hissetti. Tam olarak kıskandığı söylenemezdi ama bebeğin ondan başka herkesi açıkça tercih ettiğini bilmek onu incitiyordu. Button büyük bir ihtimalle onda bir terslik olduğunu sezinliyordu.

Ölü Bebek Meleği... Bu korkunç imgeyi aklından atmaya çalıştı.

Kapı birden açılınca Nealy hızla arkasına döndü. Mat her zamankinden daha iriyarı ve yakışıklı görünerek içeri girdi. Nealy ağzının kuruduğunu hissetti. Arkasına bakınca Button'ın yırtık tulumunu gördü. "Bunu Bertis'e götürebilir misin? Unuttum." Tulumu ona uzattı.

"Tabii, sorun değil." Dünyanın en aksi insanı olabilen birisine göre, sesi fazla neşeli çıkıyordu. Mat tulumu almak için elini uzattığında eli eline sürtündü. "Birkaç dakikaya dönerim."

Mat ona kasıtlı olarak işkence ediyordu. Bunun ne anlamı vardı? Mat birkaç adım ötede iki çocuk varken sevişeceklerini düşünüyor olabilirdi ama Nealy öyle düşünmüyordu. Bıkkınlıkla banyoya girip soyundu.

Duşta sular üstüne akarken, o iri ellerin göğüslerini nasıl kavradığını hatırladı. Mat'ın tutku dolu, kararlı baştan çıkarma oyununun her saniyesine bayılmıştı. Arzulamak çok güzel bir histi.

Kendisine daha birbirlerini neredeyse hiç tanımadıklarını hatırlattı. Ortak yanları, paylaştıkları bir geçmişleri yoktu. Ama zaten tüm bunları Dennis'le de yaşamıştı ve sonra neler olmuştu... Gözleri yaşlarla doldu. Her şeye rağmen Dennis'i özlüyordu. Herkesten çok Dennis o sırada yaşadığı kafa karışıklığını anlayabilir ve ona güzel tavsiyelerde bulunabilirdi. Dennis'in ihanetini her aklından çıkarabildiğinde, onun aynı zamanda en iyi arkadaşı olduğunu da hatırlıyordu.

Duşta biraz oyalandı ve çıktığında Mat'ın geri dönmediğini görünce şaşırdı. Neden hayatın bu kadar karmaşık olması gerekiyordu? Tek bir şeyi kesin olarak biliyordu.

Nell Kelly olmak çok hoşuna gidiyordu. Bir başka kadının kimliği altında yaşamak, kendisine verdiği en güzel armağandı ve bunun sona ermesine hiç hazır değildi.

Bütün gününü, izini sürmeye çalışan yığınla devlet kurumunun görüntülerini aklından atmaya çalışarak geçirmişti. İçinden sessizce bir dua etti. *Lütfen. Birkaç gün daha. İstediğim tek şey bu. Sadece birkaç gün daha...*

Toni DeLucca, McConnellsburg, Pennsylvania'ya çok uzak olmayan otel odasında otururken, *Dateline*'i pek izlemiyordu. O ve Jason, kamyon mola alanında yine hiçbir şey elde edemedikleri bir sabah ve Jimmy Briggs'i sorguya çektikleri bir öğleden sonra geçirmişlerdi. O sırada, yatağa oturmuş canının çektiği tuzlu ve sirkeli patates cipsleri yerine elma yiyor, bir yandan da Chevy Corsica'yla ilgili ilk laboratuvar raporunu okuyordu. Arabanın her yerinde Cornelia Case'in parmak izleri bulunmuştu ama kan ya da şiddet izi bulunmamıştı. Raporu bir kenara bırakıp Terry Ackerman'dan yeni gelen bilgilere göz atmaya başladı.

Dennis Case'in başdanışmanı bir gece önce Aurora'yla konuştuğunu haber vermişti. Ackerman'a göre, Aurora konuşma sırasında kod sözcükler olan John North'u kullanmamıştı ve ortadan kayboluşunun kendi isteği dışında olduğuna inanmasına yol açacak bir şey de söylememişti. Jimmy Briggs'in, Bayan Case'e zarar vermediğini bilmek için rahatlatmıştı ama keşke Ackerman onun nerede olduğunu öğrenmek için biraz daha ısrarcı davran saydı diye düşünüyordu.

"Ben Ann Curry, NBC News'tan özel bir haberle karşınızdayım..."

Uzaktan kumandayı almak için yataktan fırlayıp televizyonun sesini açarken yarısı yenmiş elması yere yuvarlandı. Otuz saniye sonra da telefonunu kapıp Jason Williams'ın odasını aradı.

“NBC az önce Aurora’nın kayıp olduğunu duyurdu. CNN’de de şimdi duyurmak üzereler.”

“Tamam.”

Jason’ın odasındaki televizyonu açtığını duydu ve birlikte haberi dinlemeye başladılar.

“Cornelia Case nerede? Washington’daki güvenilir kaynaklar grip geçirdiği söylenen ülkenin First Lady’sinin ortadan kaybolduğunu söylüyorlar. Kendisini üç gün önce salı günüünden beri Beyaz Saray’da gören kimse olmamış. Middleburg, Virginia’da Başkan Case’le paylaştığı evinde ya da Nantucket’taki Litchfield aile malikânesinde de değil. Beyaz Saray tarafından bu konuda resmi bir açıklama yapılmamış olmasına rağmen, resmi olmayan kaynaklar Bayan Case’in kendi isteğiyle binadan ayrıldığını söylüyorlar. Belli ki Bayan Case planlarından ya da gideceği yerden kimseye söz etmemiş. Ama en endişe verici durum, yanında Gizli Servis korumalarının olmayışı.”

Ekranada James Litchfield’in telaşla bir limuzine binerkenki görüntüleri belirdi.

“Bayan Case’in babası, eski başkan yardımcısı James Litchfield bugün soruları yanıtlamayı reddetti...”

Haberlerde cinayet ihmalinden söz edilmeye başlandığında, Toni sesi kısıtı. Telefonun ahizesini boynuyla omzunun arasına sıkıştırıp kaşlarını çattı. “Eninde sonunda duyulacaktı.”

“Bu durum işimizi kolaylaştırıyor mu, zorlaştırıyor mu?”

Toni de aynı şeyi merak ediyordu. “Bu durumun gizlenmesi giderek zorlaşacak; o yüzden kadını ortaya çıkmaya zorlaması daha büyük bir olasılık. Ama bu yüzden tehlike de artıyor. Artık dünyadaki bütün manyaklar onun korumasız olduğunu biliyorlar.”

“Odama gelir misin?”

“Aaa, canım, beni umursadığını bilmiyordum.”

“Saçmalamayı kes. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Büyük mü?”

“Cinsel taciz iki yönlü işleyebilir, DeLucca,” dedi Jason ters ters. “Az önce, çizgiyi aştın.”

“Aman, affedersin.” Toni telefonu kapatıp gülümsedi. Jason pek espri anlayışına sahip olmayabilirdi ama profesyonelliğine şapka çıkarmak gerekirdi. Toni belini bir çengelli iğneyle tutturduğu bol bir eşofman altı giydi ve odasının anahtarını alıp koridora çıktı.

Jason kapıyı açtığı anda Toni parmaklarını onun göğsüne doğru şaklattı. “Anneciğin geldi. Karanlıkta korkmayasın diye, gece lambasını fişe takmamı mı istiyorsun?”

Jason tıpkı Toni onu sinir ettiğinde tepki olarak gözlerini deviren yirmi üç yaşındaki kızı Callie gibi devirdi. Bu kadar göz devirmeyi ancak gençler başarabilirdi.

“Şuna bir baksana.” Jason masasının üstündeki dizüstü bilgisayarını işaret etti.

Toni yanına okuma gözlüğünü almamıştı, o yüzden Jason’ın ufak bir Batı Virginia gazetesinin ertesi sabah yayınlanacak başkısının web sitesini açtığını ancak gözlerini kısarak görebildi.

“Tam olarak neye bakmam gerekiyor?”

“Şuraya.” Jason parmağını ekrana dayadı.

“Noel Baba, Ünlü Benzeri Yarışması’nı kazandı haberi mi? Neden bunu... Vay canına.” Bilgisayardan biraz geri çekildi ve daha ağır okumak için haber yazısının başına döndü. “Bunu nasıl buldun?”

“İnternette sörf yapıyordum. McConnellsburg’ün yüz elli kilometre çapında kalan gazeteleri tarıyordum. Haberde o kadının Hispanik olduğu söyleniyor, o yüzden önemli olmayabilir. Hem neden gizlenmek isteyen bir insan bir ünlü benzeri yarışmasına katılmak ister ki?”

“Yine de... Keşke bir fotoğraf olsaydı. Telefon rehberlerini al da şu ismi ara...” Gözlerini kısıp ekrana baktı. “Brandy Butt. Bu isim bana hiç de Hispanik gibi gelmedi. Dahası, Hispanik kadınlar Aurora’ya benzemezler.”

“Şu ana kadar bir şey bulamadım ama birkaç yeri daha kontrol etmem gerek.”

“Ben de biraz araştırma yapayım.” Toni telefona doğru giderken durdu. Normal prosedür, bunu Batı Virginia saha ofisine bildirmektir ama zaten Aurora’yı bulması için oluşturulmuş ekibin hiçbir şeyi normal değildi. Örneğin, kendisi ve Jason doğrudan Milli Güvenlik Şubesi’nden sorumlu yardımcı müdür Ken Braddock’a rapor veriyorlar ve kendi buldukları izin peşinden gidebiliyorlar ya da bunları başkalarına devrediyorlardı.

Telefonu alıp yine boynuyla omzunun arasına sıkıştırdı ve partnerine baktı. “Yarın ilk iş Batı Virginia’ya gitmeyi düşünüyor muyum desem? Ne dersin, saat yedi çok mu erken olur?”

“Ben altıda yola çıkmayı düşünüyordum ama biraz daha dinlenmek istersen sorun değil.”

Bu çocuğu gerçekten sevmeye başlamıştı.

Mat’in ensesi hâlâ karıncalanıyordu. Wayne’lerin karavanının ortasında elinde Button’ın tulumuyla durmak ve *Dateline*’m Cornelia Case’in ortadan kayboluşuyla ilgili raporunu dinlemek çok garipti. Olayın tamamı şu garip rastlantılardan biriydi ama Mabel’a geri dönerken ensesi hâlâ karıncalanıyordu. Tıpkı eskiden büyük bir haber peşinde olduğu zamanlardaki gibi...

İçinden Nell Kelly’yi ve Cornelia Case’i karşılaştırmadan edemedi. Yüzeysel benzerliklerine rağmen Bayan Case havalı ve sofistikeydi, neredeyse dünya dışı bir varlıktı. Öte yandan Nell komik, yaklaşması mümkün ve son derece gerçek bir kadındı. İlk bakıştan sonra, birbirlerine pek benzemiyorlardı. Nell’in saçları farklıydı ve ince yapılı olduğu halde, Bayan Case’in o üst sınıfa has görünümüne sahip değildi. Bayan Case’in alm daha yüksekti, Nell’den daha uzun boyluydu ve gözleri o kadar mavi değildi. En önemlisi de Bayan Case, Mathias Jorik’in onu öpmesine izin vermezdi.

Kendi kendine güldü. Nell bir peruk taksa, biraz süslense ve topuklu ayakkabılar giyse, Beyaz Saray'ın kapısından içeri girdiği gibi First Lady olduğuna herkesi ikna edebilirdi. Sonra, gerçek Bayan Case geri geldiğinde, kimse onun First Lady olduğuna inanmazdı. *Prens ve Dilenci* öyküsünün kadın versiyonu olurdu. Amma öykü olurdu ama!

Kapıyı açıp karavana girdi ve ona duyduklarını anlatacağı ki Nell'in koltukta oturduğunu gördüğü anda gülümsemesi silindi. Nell'in üstünde mavi penye geceliği vardı ve ayaklarını altına çekmişti. Ufak bir lamba dışında, bütün ışıklar sönmüştü. Işık yüzüne vuruyordu. Bir on beşinci yüzyıl Meryem Ana tasviri gibi narin ve ruhani gözüküyordu. Mat onun seramik bir kurbağa satın almak, motorlu bir evi kullanmak ya da huysuz bir bebeğe mölemek gibi saçma şeyler yaptığına inanmakta güçlük çekti.

Ensesi yine karıncalandı. Nell o sırada Cornelia Case'e çok benziyordu.

Nell başını kaldırıp gülümsedi. "Epey oyalandın. Bertis sana biraz daha meyveli kek mi ikram etti?"

"Kek mi? Hayır. Yok, biz sadece..." Nell'in pamuklu geceliğinin askısı omzundan düşünce Mat'in aklındaki hayal silindi. Yine Nell'e, bütün gece aklından çıkmayan o kadına bürünmüştü. "Sadece lafa daldık."

Mat oturma yerinin kenarına otururken onunla sevişme fikri tüm benliğini ele geçiren bir isteğe dönüştü. "Kızlar uyudular mı?"

"Derin bir uykuya daldılar." Nell birkaç saniye dikkatle ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, neden?"

"Bilmem. İçeri girdiğinde çok garip gözüküyordun."

Mat ona Cornelia Case'ten söz edecekken tam vaktinde toparlandı. Aklında onu baştan çıkarmak vardı, güncel olayları tartışmak değil. Hem bu haberi sonra da anlatsa olurdu. "Hazmetmeye çalıştığım meyveli kek yüzünden olmalı."

Nell ayağa kalktı ve ışık geceliğinin altındaki vücudunu hafifçe aydınlattı. “Bir şey içmek ister miydin? Bir kök birası daha?”

Mat sadece hayır anlamında başını sallayabildi. Bir anda ayağa kalkıp ona doğru bir adım attı.

Nell ona baktığında, Mat onun gözlerindeki temkinli ifadeyi gördü. İsteddiği en son şey, onun temkinli olmasıydı.

“Mat, bu konuyu konuşmamız gerek. O kapının ardında iki çocuk var.”

“Evet, biliyorum.” Başka bir şey düşünmüyordu. Çocukların derin uyuduğunu kendisine söylemesi ayrı şeydi ama o anda o kapının ne kadar ince olduğunu fark etmişti. Hemen başka bir çözüm bulmalıydı. “Burası sıcak. Gel biraz yürüyüş yapalım.”

“Üstümde geceliğim var.”

“Etraf karanlık. Kimse bir şey görmez. Hem geceliğin bütün gün giydiğin giysilerden daha fazlasını örtüyor.”

“Ama...”

“Tam arkamızda, biraz ilerideki ormana uzanan bir patika var. Oradan Mabel’i görebiliriz.”

Nell’in dudakları beklenmedik bir şekilde kıvrıldı ve Mat onun sıradan şeylerden ne kadar keyif aldığını hatırladı. “Ayakkabılarımı alayım.”

Birkaç dakika sonra, kuru otlarla kaplı patikada yürüyorlardı. Kamp alanından gelen ışık ancak yolu aydınlatacak kadar ağaçların arasından sızıyordu. Nealy içine derin bir nefes çekti ve kamp ateşinin odunlarının, zengin ve nemli bitki örtüsünün kokusunu hissederken, geceliğiyle dışarı çıktığını düşündü. “Hahaha, değil mi?”

“Evet, çok hoş bir yer. Elini ver de bir şeye takılma.”

Nealy tökezleyeceğini sanmıyordu, yine de onun elini tuttu. Mat’in eli iri, sağlam ve ona yabancıydı. Nealy on binlerce kere insanların elini sıkığı halde, uzun süre tuttuğu eller sadece çocuklara ait olmuştu. “Bugün güzel vakit geçirdim.”

“İtiraf etmek hiç hoşuma gitmiyor ama ben de.”

“Lucy’ye çok iyi davrandılar. Onlarla birlikteyken, bir kere bile küfür etmedi, değil mi?”

“Fark ettim. Bertis’in üstüne düşmesi, onu iyi davranmaya teşvik etti.”

“Bence hoşuna gitti.”

“Bence de.” Mat yavaşladı ve Nealy bir an acaba Mat yolda bir şey mi gördü diye merak etti. “Buraya gel. Işıktan uzaklaş.”

Mat’in boğuk sesi, Nealy’nin duyularının keskinleşmesine neden oldu. Mat onu patikadan çalılıkların arasına, sonra da bir ağacın dibine çekerken heyecan ve korku karışımı tuhaf bir şey hissetti. Mat onu bırakmadan sırtını ağacın gövdesine yasladı ve onu önüne çekti. Sonra da onu öptü.

Tutkulu ve şehvetli, onlarca senelik cinsel deneyimi anlatan bir öpüşmeydi. Nell de bu kez bir şeyleri doğru yapıyor muyum diye bir endişe hissetmiyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve ona teslim oldu.

Mat’in elleri vücudunda geziniyor, dokunduğu her yerde adeta kıvılcımlar oluştuyordu. “Sana doyamıyorum.”

Geceliğinin üstünden göğsünü tuttu ve başparmağını göğüs ucunda dolaştırdı. Başını eğdi, dudakları göğüs ucunu buldu ve ince pamuklu kumaşın üstünden emmeye başladı.

Nealy inledi. İnanılmaz bir histi... Son derece uyarıcı ve sihirliydi... Çok doğrudu. “Ben bunu istemi...”

“Hayır, istiyorsun.”

Nealy dışarıda olmak istemediğini söylemek istemişti... Yalnız kalabilecekleri bir yerde olmak istiyordu. Ama açıklamaya girişmedi.

Mat geceliğinin altına elini soktu. Külotunu buldu. Naylon kumaşın üstünden onu hafifçe kavradı. “İslenmişsin.”

Açık sözlülüğü Nealy’nin ürpermesine neden oldu. Âşıklar birbirleriyle böyle mi konuşurlardı? Mat onu okşamaya başladı. Nealy sırtını gerip ona tutundu ve bacakları kendiliğinden aralandı.

“Geceliğini çıkar,” diye fısıldadı Mat.

Onun bu sözleri, Nealy’nin bir anda gerçekliğe dönmesine neden oldu. Bir seferde deneyimleyebileceği yeni şeylerin de bir sınırı vardı. “Açık alandayız.”

“Daha iyi ya?” Mat geceliği tutup sıyırdı.

Nealy ona direnmeye başladı ama sonra durdu. Temkinli olmaktan, başkalarının kurallarını izlemekten yorulmuştu. Kollarını gevşetti.

Mat geceliğini çıkarıp yere bırakırken serin hava çıplak tenini okşadı. “Şimdi de külotunu çıkar,” diye fısıldadı. “Bana ver.”

Nealy tereddüt etti.

“Haydi.”

Mat’in sert ve şehvet dolu emri onu heyecanlandırdı. Aynı anda ilkel ve dişi bir içgüdü oyun oynamak istemesine neden oldu ve bunu istemeden yapıyormuş gibi, “Of, tamam,” dedi.

Ödül olarak gelen o boğuk gülme sesi, kanma ılık bal gibi karıştı. Nealy eğilirken yaptığı şeyin bayağılığı onu da heyecanlandırmıştı. Kamp alanında herkes uykuya çekilmiş gibiydi ama herkese açık bir yerdeydiler.

Mat külotu ondan aldı ve Nealy onun bunu cebine soktuğunu gördü. “Sakin kıpırdama,” diye fısıldadı Mat.

Nealy’nin kıpırdamaya hiç niyeti yoktu.

Mat onun çıplak omuzlarını tutup boynunun alt kısmını öptü. Sonra, göğüslerine dokunup onu nefessiz bırakana dek durmadı. Nealy ayağını büküp onun baldırına doladı. Artık tahammül edemeyecek hale gelene dek, hissettikleri içinde yükseldi. Onu durdurmak için bileklerinden tuttu.

“Sıra sende.” Nealy’nin sesi boğuktu ve güçlkle duyuluyordu. “Giysilerini çıkar.”

O alçak ve boğuk gülme seslerinden biri daha geldi. “Çıldır-dın mı? Dışarıdayız. Ancak çılgın bir teşhirci dışarıda soyunur.”

“Öldün sen,” dedi Nealy.

“Öldürsene...” Mat’in avuçları Nealy’nin sırtında kaydı ve onunla oynamayı kesti. “Sana dokunmak muhteşem bir his.”

Okşayışları çok daha iyiydi.

Mat onun kalçasına dokundu, bacaklarının arkasını okşadı ve onu daha da kendisine çekti. “Sana şu anda ne yapmak istediğime dair en ufak bir fikrin var mı?”

Vardı ama ondan duymak istiyordu. Nazik olmayan sözler duymak istiyordu. Kanını kaynatacak tatlı, seksi sözler duymak istiyordu. “Söyle bana,” deyiverdi. “Tam olarak ne yapmak istediğini söyle.”

Mat onun göğüs ucunu sıktı. Son derece tatlı ve duyuşal bir tehditti. “Ateşle oynamayı seviyorsun demek?”

“Evet.”

“O halde yanmaya hazır ol.”

Yandı... Hem de alev alev. O şehvetli istekleri... Seksin ve şehvetin dünyevi dili...

“... seni yere sermek... bacaklarını açmak... içine girmek...”

Mat bunları dudaklarına karşı söylüyordu. Ona diliyle sahip oldu. Ve elleriyle... Ah, o elleri, her yerinde geziniyorlardı. Mat onun vücudunun efendisiymiş gibi davranıyordu.

“... şurana dokunmak... şuraya bastırmak...”

Bacaklarının arasında, Mat’in parmakları bir şey ararmış gibi gidip geliyordu.

“... şuraya girmek...”

Hiçbir çekince, tereddüt yoktu.

“Buraya da...”

Onun kadınsı kokusu ve dokusuyla mest oluyordu.

“Biraz daha derine...”

Onun için yanıp tutuşuyordu.

Mat’in hareketleri hızlandı. Nealy bağırды ve sarsılmaya başladı.

Mat ona sarılıp sarsıntıları boyunca onu öptü.

Son sarsıntılar sona erdikten sonra Nealy avuçlarının altında Mat'in sert ve çıplak sırtının olduğunu farkına vardı; teni sıcak ve nemli, kasları kendisini kontrol etmeye çalıştığından gerilmiş durumdaydı. Nealy elini ikisinin arasından uzatıp ona dokundu.

Mat onun eline yaklaştı. Nefesi Nealy'nin kulağını okşadı. Birden, irkilip geri çekildi. "Lanet olasıca çocuklar!"

Nealy ciğerlerine nefes çekti.

"Seni kendime istiyorum!" Mat'in sesi kesik kesik çıkmıştı. "Ne kadar ses çıkarıyoruz ya da biri su içmek için kalkacak mı diye endişelenmek istemiyorum." Birkaç saniye önce söylediği müstehcen bir lafı, bu sefer küfür olarak savurdu. Sonra da doğruldu.

"Iowa!"

Nealy'nin beyni erimiş gibiydi. "Ne?"

"Çocuklar olmayacak. Bir yatak olacak..." Elleri üstünde gezindi. "Bir çam ağacı iğnesi yığını değil. Iowa'ya varır varmaz gerçekten yalnız kalabileceğiz. Bunu o zaman bitirebiliriz."

"Iowa..." Çok uzaklardaydı.

Mat eğildi ve tam o sırada, Nealy bir hışırtı duydu. Mat geceliğini onun üstüne bastırdı. "Külotunu geri vermeyeceğim."

Sesi patisine bir diken batmış bir hayvanınki gibi sıkkın çıkıyordu. Nealy titrek bir sesle güldü. "Iowa mı?"

"Evet. Iowa. Bunu takvimine işaretle, canım."

Böylece Iowa, Şehvet Diyarı haline geldi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mat geceyi uyanık olmakla ateşten kıvranmak arasında gidip gelen rüyalar görerek-geçirdi. Ertesi sabah ilk kahvesini içti, sonra Nell ve Lucy, Button'la birlikte Wayne'lere veda etmek için gittiğinde ikinci fincanını aldı. Fincanıyla birlikte yolcu koltuğuna çöktü ve kendisine azgın bir ergen değil, bir yetişkin olduğunu söyledi ama Nell'i daha bir saatten kısa bir süre önce o mavi gecelikte banyodan çıkarken gördüğünde, ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Dikkatini dağıtmak için radyoyu açtı.

"... Cornelia Case'in ortadan kayboluşu tüm ülkeyi telaşlandırdı..."

Dalmıştı. Cinsel gerilime o kadar dalmıştı ki Case olayını tamamıyla unutmuştu. First Lady'nin hâlâ ortaya çıkmayıp inanılmazdı. Dünyanın en tanınmış kadınının gizlenebileceği kaç yer vardı?

Ensesinde tuhaf bir karıncalanma hissetti.

Karavanın kapısı birden ardına kadar açıldı ve Lucy içeri dalıp öfkeyle ona baktı. "Neden Bertis ve Charlie'yle birlikte bir gün daha kalamayacağımızı bilmiyorum! Her şey illa ki senin istediğin gibi olmalı!"

"Çok haklısın," dedi Mat hırlarcasına. "Emniyet kemerini tak. Yola çıkıyoruz."

Nell, Button'la birlikte içeri girmek üzereydi. Onun sert ses tonunu duyunca kaşını kaldırdı ama Mat görmemiş gibi yaptı.

Nealy onun neden asabi olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Mat, Lucy'ye o şekilde çıkıştığı için kendisini suçlu hissediyordu, o yüzden Nealy'nin, en sevdiği Blackhawks kasketini takmış olmasına ses çıkarmadı. Giysilerinin kaç kere kız kardeşlerinin dolaplarından çıktığını hatırlamıyordu bile...

Su tankını doldurduktan ve yıkama istasyonunu kullandıktan sonra, Indiana'dan batıya doğru yola çıktılar. Nell, Lucy'yle her zamankinden çok ilgilendiği için, Mat onun önceki gece olanlar yüzünden utandığını düşündü. Çocuklar daha da büyük bir yük haline gelmeye başlamış gibiydi. Onlar olmasaydı, Nell utangaçlığını çoktan üstünden atmıştı.

Yine radyoyu açıp kimse duymasın diye kısık sesle haberleri dinledi. O haberi biraz daha düşünmek istiyordu.

Sabah ilerledikçe haber giderek büyüdü ve sunulan her raporla, aptal Washington uzmanlarının resmi açıklamaları daha da sorumsuz bir hale geldi.

"Bunu kimse aklına getirmek istemediği halde, Bayan Case'in hayatı tehlikede olabilir..."

"First Lady düşman ellere düşmüşse, bunun sonuçları hakkında tahminde bulunmamak imkânsız..."

"... hem iç hem de dış düşmanları düşünmek zorundayız. Mesela, militan bir grup..."

Popüler bir radyo psikoloğu, Cornelia Case'in başkanın ölümü yüzünden üzüntüye kapılıp bir çöküş yaşadığını söyleyince Mat radyoyu kapattı. Sersemler, dedi içinden. Gerçeklere ulaşmak için ayak işlerini yapmaktansa, bir öykü hakkında tahmin yürütmek kolaylarına geliyordu.

Ama o kimdi ki bu konuda birilerini suçluyordu? Daha kısa bir süre önce, bir kamera ekibiyle bir çifti kovalamıştı. Aynı gü-

nahları diğer gazetecilerin haberleri sansasyon haline getirmelerini eleştiremeyeceği kadar çok kez işlemişti.

Sabah saatleri geçti ve yanındaki yolcu koltuğu Lucy'nin arada sırada yanına gelip gereksiz molalar vermesini istemesi haricinde boş kalınca Nell'in ondan kasıtlı olarak kaçındığını fark etti. Belki de böylesi daha iyiydi. Yine de Indiana'nın batı sınırına yaklaşırlarken, onun neşeli gezi yorumlarını ne kadar özlediğini fark etti.

Şu bulutların şekli bana bir sirk gösterisini hatırlatıyor.

Sence şu geri dönüşüm merkezine kim maddi destek sağlıyordur?

Ne kadar güzel bir kasaba! Bir yaban mersini festivalleri varmış. Haydi, gidelim!

Yabani çiçekler! Mola vermemiz gerek!

En azından yarım saatte bir de... *Bakalım şu yol nereye gidiyor.*

Onun coşkulu halini özlediği halde, "Piknik yapmak isteyen var mı?" diye sorduğunda, kendisine yine de şaşırdı.

"Evet!" diye bağırdı Nell.

"Olabilir." Lucy buna sevindiğini gizlemeye çalıştı ama pek beceremedi ve Mat yarım saat sonra Vincennes, Indiana'da Kroger marketinin önüne park etti. Button'ı alıp Nell ve Lucy'nin peşinden içeri girdi.

"William Henry Harrison burada, Vincennes'te yaşardı," dedi Nell. "ABD'nin dokuzuncu başkanıydı ama başkanlık töreninden bir ay sonra iş başındayken öldü."

Mat kendisine bunun herkesin bilebileceği bir bilgi olduğunu söyledi. Kasabaya girerlerken, Harrison'ın Vincennes'te yaşadığını söyleyen bir tabela görmüştü.

Nell taze ürünlerin olduğu reyona giderken hâlâ William Henry Harrison ve selefi John Tyler'dan söz ediyordu. Mat onun mutlu mutlu yabanmersinlerine, sonra da daha önce hayatında hiç görmemiş gibi çilek kutularına baktığını gördü. Bu market alışverişi Mat'e göre fazla aile işiydi ve kendisini klostrofobik hissetmeye

başlamıştı. İblis iç çekip başını onun çenesinin altına sokunca bu his daha da arttı. “Baaa...”

“Onu sen al, Lucy. Benim birkaç... Erkek şeyi almam gerekiyor.”

“İĞRENÇÇÇÇ!”

“Boş ver,” dedi Mat iç çekerek. “Onu da yanımda götürürüm.”

Vincennes’den ayrıldılar ve neredeyse hemen sınırdan geçip Illinois’ye girdiler. Nell kasa kuyruğunda beklerken şarkı mırıldanmıştı. Sandviç hazırlarken de karavanın hareketleriyle uyum halinde sallanıyordu. O kadar mutlu görünüyordu ki Mat piknik fikrini akıl ettiği için sevindi.

Eli tekrar radyoya gitti ve Bayan Case’in eski okul arkadaşlarından biriyle röportaj yaptıklarını duydu.

“... *bir sınavımız olduğunda, Nealy’nin sınıftaki en iyi notları tuttuğunu bilir, ona güvenirdik...*”

Nealy mi? Mat bunun Bayan Case’in lakabı olduğunu unutmuştu. Basın bu lakabı nadiren kullanırdı.

Nealy. Nell. Yeteri kadar yakındı.

Hayır. O, bir gazeteciydi. Hayali şeylerle değil, gerçeklerle uğraşırdı. Her zaman hayalci olmamasıyla gurur duymuştu ve sadece geniş bir hayal gücü olan birisi ABD’nin First Lady’sinin bir Chevy Corsica’yla ülkenin diğer ucuna doğru yola çıktığına, sonra sırf bebek bezi değiştirsin diye onun olmayan iki çocukla yolculuk eden bir adamla birlikte yola devam edeceğine, ergen bir kızın küstah tavrını çekeceğine ve dil hareketleri içeren öpüşmeler pratik edeceğine inanabilirdi.

Ama ensesi hâlâ karıncalanıyordu.

Toni bir büyüteçle ufak Batı Virginia gazetesinin fotoğrafçısının verdiği deneme baskılarını inceliyordu. Cornelia Case’in benzerinin tek bir net fotoğrafı yoktu. Kâh omzu kâh başının tepesi kâh sırtı gözüküyordu. O kadar.

Bunları Jason’a uzattı. “Sana da tuhaf gelen bir şey var mı?”

Jason fotoğrafları incelerken, Toni gazete fotoğrafçısının ufak ofisinde volta atmaya başladı. WGRB'nin reklam müdürü ve yarışmayı idare eden kişi olan Laurie Reynolds'la yaptıkları konuşmada da pek bir şey öğrenememişlerdi.

Reynolds'a göre, kendisini Brandy Butt olarak tanıtan kadın sadece İspanyolca biliyordu ve yanındaki bir genç kızın ısrarlarıyla yarışmaya katılmış gibiydi. Sonra sahneden kaçmıştı ve Reynolds onun alışveriş merkezinden koyu renk saçlı yakışıklı bir adamla, pembe kasketli bir bebekle ve o genç kızla çıkarken görmüştü.

Jason büyüteci bir kenara bıraktı. "Kameradan özellikle kaçınmış gibi."

"Söylemek zor ama öyle gözüküyor."

"Bilemiyorum. Bir koca, bir bebek, bir ergen. Bu kadının, Aurora olması düşük ihtimal."

"Katılıyorum ama burası küçük bir kasaba. Neden kimse onun kim olduğunu bilmiyor?"

"Seyahat ederken oradan geçmiştir. Kız onun Hollywood'dan olduğunu söylemiş."

"Hollywood'da yaşayan kimse Batı Virginia'nın nerede olduğunu bilmez. Hem kadın neden kameradan kaçmış ve sonrasında hemen çekip gitmiş? Daha da garibi, neden genç kız ödülü alırken sahte bir adres vermiş?"

"Çünkü Brandy Butt ya da ailesinden birisi bulunmak istemiyor."

Toni yine deneme baskılarını aldı. "Üstelik sadece ikincilik ödülü almış. Bunu da unutmayalım."

"Evet. Unutması güç doğrusu." Jason cebinden bir kutu nane şekeri çıkarıp ağzına bir şeker attı. "O halde, elimizde hiçbir şey olmadığı konusunda hemfikir miyiz?"

"Bana göre öyle. Yine de bu sabah elimizde hiçten de azı vardı. En azından, biraz gelişme kaydediyoruz."

Nealy sevdiği bir yer bulana kadar iki potansiyel piknik alanını geri çevirdi. Seçtiği yer, Wabash Nehri'nin karşısında, Vincennes'in hemen batısındaki ufak çiftlik kasabalarından birinin kenarında kalan bir parktı. Parkın bir ördek havuzu, bebek salıncakları ve frizbi oynayabilecekleri açıklık bir alanı vardı; o yüzden orayı seçmişti.

"Frizbimiz yok," dedi Lucy, Nealy bundan söz ettiğinde.

"Artık var." Nealy ayaklarının dibindeki alışveriş torbasından bir frizbi çıkarırken Mat'in kaşlarını çatıldığını gördü ve oyun oynayacak vakitleri olmadığını söyleyeceğini düşündü. "Lucy ve ben frizbi oynamaya gidiyoruz," dedi kararlı bir tavırla. "Hoşuna gitmezse, Iowa'ya bizsiz gidebilirsin."

Iowa. Mat ona bakarken bu sözcük aralarında çok çekici bir seks oyuncağı gibi asılı kaldı.

Nealy ona prezervatifi var mı diye sormaya çekindiğinden, bir ara eczaneye girip aldığı prezervatif paketini hatırladı. Bu da bir yeni deneyim olmuştu.

"Yaşasın..." diye mırıldandı Lucy. "Lanet bir frizbiyi etrafa fırlatabileceğim."

"Şunları al." Nealy torbalardan birini eline tutuşturdu.

"Çok kabasın."

"Biliyorum. Böyle olmak hoşuma gidiyor."

Mat gülümsedi ve buzdolabından birkaç gazlı içecek çıkarırken dirseğini bir dolaba çarptı. Karavan ona göre çok ufaktı ama bundan şikâyet etmiyordu. Nealy onun kendisine fazla ufak gelen şeylere alışık olduğunu tahmin ediyordu.

Nealy güçlkle yutkundu, Button'ı verdi ve kendisini aklının meşgul olduğu tek konu olan seksi değil, yiyecek seçeneklerini düşünmeye zorladı. Hindili sandviç severler miydi? Bunları İsveçre peyniriyle yapmıştı ama Lucy muhtemelen Amerikan peyniri tercih ederdi. Tortellini salatası fazla egzotik kaçabilirdi ve önceden kesilmiş minik havuçlar fazla sade olaabilirdi. Marketteki

üstlerinde panda suratları olan çikolatalı kap kekler şirindi ama bunları alışveriş torbasından çıkardığında Mat de Lucy de şaşkın şaşkın ona bakmışlardı.

En azından, Button onun özel sürprizlerini sevebilirdi.

Şık Beyaz Saray sosyal faaliyetlerinin ışığında, bu tür basit bir yemek için bu kadar titizlenmesinin garip olduğunun farkındaydı. Ama bu çok daha kişiseldi.

“Bunları nereye koymamı istiyorsun?” diye sordu Mat, öğle güneşiyle aydınlanan ufak parka girdiklerinde.

Nealy oyun alanının yakınlarında gölgelik bir yerdeki bir piknik masasını işaret etti. Sonra, Lady Bird Johnson’ın üstünde yabani çiçek desenleri olan porselen takımları yerine plastik tabakları masaya koyduğunu düşünürken gülümsedi. Lucy otoparkın en uzak köşesinde üç ergen çocuğun kaykaylarında ileri geri kaydıkları yere bakıyordu.

“Ben yiyecekleri hazırlarken gidip onları izleyebilirsiniz.”

“Neden bir grup eziği izleyeyim?”

“Çünkü şansın yaver giderse içlerinden biri bacağı kırar, sen de ona gülersin.”

Lucy gülümsedi. “Çok eziksin, Nell.”

“Biliyorum.” Nealy ne yaptığını düşünmeden ona sarılınca Lucy’nin tüm bedeni kaskatı kesildi ve Nealy hemen geri çekildi. Lucy kolunu ovup oradan uzaklaştı. Çocuklara doğru gitmese de onlardan çok uzak bir yöne de gitmedi.

Mat bebeği çimlerin üstüne koyup bir kök birası aldı. “Siz ikiniz bu sabah neden söz ediyordunuz?”

Button emeklemeye başlayınca Nealy kaşlarını çattı ama toz toprak, böcekler ya da köpeklerle ilgili en ufak bir şey söylerse, Mat’in onu duymazdan geleceğini biliyordu. “Esas olarak, Lucy’nin göbek deliğine piercing taktırıp taktırmamasını.”

“Bunun için cesedimi çiğnemesi gerek.”

Mat tıpkı bir baba gibi konuşmuştu. Nealy yiyecekleri tabaklara koymaya başladı. “Ona bunu kesinlikle yaptırmasını söyledim.”

“Neden böyle bir şey dedin?”

“Çünkü göbek deliği burnundan ya da kaşından daha iyi. Hem benim onay verdiğim her şeyi otomatik olarak reddediyor. Sonra da ben kulaklarımı deldireyim mi diye konuştuk.”

“Senin kulakların zaten delik.” Mat onun sol kulak memesindeki ufak deliğe dokundu ve eli orada gereğinden fazla kaldı.

Nealy hafifçe öksürdü. “Lucy’ye göre, tek bir delik sayılmazmış. İki kulak mememde de ikişer delik olması gerekiyormuş.”

“Kulaklarına ikişer küpe mi takmaya başlayacaksın?”

“Düşünüyorum.”

Mat’ın suratında çok tuhaf bir ifade belirdi. Neredeyse rahatlama denebilecek bir şeydi. “Belki de düşündüğüm kadar soylu değilsindir.”

Nealy havuçları çıkardı ve Mat sıraya oturdu ama Button yine onun kucığına gelmek istedi. Mat birkaç metre ötedeki bir kum oyun alanına bir bakış fırlattı. “Gel, İblis.”

“Kum alanı mı? Olmaz, Mat. Orası için çok küçük. Kumları yer.”

“Bunu bir, iki kere denedikten sonra da vazgeçer.” Mat be-beği kucığına alıp bir kere havaya fırlattı, sonra da onu iki küçük çocuğun oynadığı kum havuzuna götürdü.

“Üstü kirlenecek,” diye seslendi Nealy. “Güneş yanığı olabilir.”

“Orası gölgede. Sonra yıkanır. Kum havuzunu denemek ister misin, İblis?”

“Baaa!”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Mat onu havuza koyup oradaki diğer çocuklara baktı. “Tanrı size merhamet eylesin.”

Gözünü bebekten ayırmadan kök birasını almak için masaya döndü. “Panda suratlı kap kekler mi? Bunların yanında takabileceğimiz ucu sivri şapkalar da var mı? Hey, İblis, kes şunu!” Bebek plastik bir kovayı çocuklardan birine fırlatmak üzereydi.

“Ben yiyecekleri dağıtırken sen onunla dur.”

Mat sanki Nealy ondan gözlerine iğneler batırmasını istemiş gibi baktı.

“Ayrıca, ona diğer çocukların önünde İblis deme. Onunla alay ederler.”

Kaykaylı çocuklar gitmişti. Lucy salma salına masaya geldi. Sıraya oturdu ve masayı kazımaya koyuldu. Nealy onun aklını bir şeyin meşgul ettiğini görebiliyordu ama ona bunun ne olduğunu sorarsa Lucy onu tersleyeceği için beklemeye başladı.

Genç kız, Mat’in çatık kaşlarının Button dışında bütün çocukların gözünü korkuttuğu kum havuzuna baktı. “Sanırım, Jorik ilk zamanlarda düşündüğüm kadar gerzek değil.”

“Şey... İnatçı ve buyurgan. Ayrıca, kaba... Button’la ilgili nasıl şikâyet edebildiğini bilmiyorum.” Gülümsedi. “Ama ne demek istediğini anladım.”

Lucy tırnağıyla masayı kazımaya devam etti. “Çok yakışıklı. Yani, senin gibi yaşça büyük kadınlar onun yakışıklı olduğunu düşünüyorlardır.”

“İdare eder ve ben yaşça büyük bir kadın değilim.”

“Bence senden hoşlanıyor.”

Nealy acele etmeden yanıt verdi. “İyi anlaşıyoruz.”

“Hayır, yani senden gerçekten hoşlanıyor. Anlarsın ya?”

Nealy anlamıştı ama aralarındaki çekimin cinsel olduğunu açıklamayacaktı.

“Sadece arkadaşız, o kadar.” Iowa’ya gidene kadar. Sonra, sevgili olacaklardı. Tabii, Beyaz Saray onu daha önce bulmazsa.

Lucy’nin ifadesi sertleşti. “Ondan çok daha kötülerine kalabilirsin. Bu adam üstü açık bir spor Mercedes kullanıyor.”

“Öyle mi?”

“Evet, çok havalı. Lacivert renkli. İyi para kazandığından eminim.”

“Çelik fabrikası işçilerinin çok para kazandığını sanmıyorum.”
Mat o arabayı nasıl almış olabilir, diye merak etti.

“Neyse. Tek bildiğim, istiyorsan onu elde edebileceğin.”

“Elde etmek mi?”

“Anlarsın ya? Randevuya çıkmak gibi.” Lucy sesini alçalttı.
“Seninle evlenmesini falan sağlayabilirsin.”

Nealy şaşkınlıkla ona baktı.

“Evet... Yani, biraz süslenirsen... Biraz daha fazla makyaj yaparsan, sıkıcı olmayan giysiler alırsan. Büyük ihtimalle iyi bir koca olur. En azından, önceden evli olduğun o salak gibi sana dayak atmaz.”

Nealy, Lucy’nin açık sözlülüğü karşısında, içinde bir şeylerin eridiğini hissetti ve onun gözlerinin içine bakabilmek için oturdu. “Bir evlilik seni dövmeyecek bir koca bulmaktan daha fazlasıdır. İyi evlilikler arkadaşlığa ve ortak yanlara dayalıdır. Sadece bir sevgili değil, bir arkadaş da olan birisiyle evlenmek istersin. Mesela...” Acı hissi baş döndürücü bir hızla içine doldu. Aynen dediği gibi yapmış ve evliliği bir fiyaskoya dönüşmüştü.

Lucy mutsuz mutsuz ona baktı. “Sizin ortak yanlarınız var. İkiniz de konuşmaktan ve saygılı davranmak gibi saçma şeylerden hoşlanıyorsunuz. İkiniz de Button’ı seviyorsunuz.” Masanın kazdığı kısımlarını didikledi. “Biliyorsun...” İçine derin bir nefes çekti. “Onu evlat edinmeye falan karar verebilirsin.”

Nealy en sonunda konuşmanın neye dair olduğunu anladı ve yüreği sızladı. Lucy’nin ona dokunulmasından hoşlanıp hoşlanmaması umurunda değildi. Masanın üstünden elini uzatıp onun elini tuttu. “Ah, Luce... Mat ve ben birlikte olmayacağız. Senin düşündüğün gibi birlikte olamayız. Çok üzgünüm. Ne Button ne de senin için bir yuva kurabiliriz.”

Lucy sanki Nealy ona tokat atmış gibi masadan fırladı. “Sanki ben de sizinle yaşamak istiyorum da... Çok zavallısın!”

“Lucy!” Mat, Button’ı kolunun altına sıkıştırmış bir halde hı-sımla yanlarına geldi. Öfkeliydi. Eliyle Mabel’i işaret etti. “Git içeri.”

“Hayır, Mat... Sorun yok.” Nealy ayağa kalkıp onu yatıştır-maya çalıştı.

Button mızızlanmaya başladı.

“Sorun var.” Öfkeyle Lucy’ye baktı. “Nell’le bu şekilde ko-nuşmayacaksın. Bir baş belası gibi davranmak istiyorsan bunu yalnızken yap. Haydi, gir içeri.”

“Sen de siktir git!” Lucy çimlere basarak hızla Mabel’a doğru ilerledi.

Mat yumruklarını sıktı. “İçimden ona vurmak geliyor.”

“Lucy insanı delirtebiliyor ama bence...”

“Hayır, anlamıyorsun. Gerçekten vurmaktan söz ediyorum.”

Button gözlerini iri iri açarak ve altdudağımla titreterek ona baktı. Mat onu omzuna yatırdı ve sırtına hafifçe vurdu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Çocukluğumda kız kardeşlerime de öyle yapardım.”

“Öyle mi?” Nealy onu dinlemek ile Lucy’nin yanına gitmek arasında kalmıştı. Mat keşke birden parlamasaydı da ona karşı biraz daha sabırlı davransaydı, diye düşünüyordu.

“Onlar da beni Lucy gibi sinirlendirirlerdi ve buna daha fazla tahammül edemediğimde, sabrım taşar, hafifçe de olsa vururdum. Birkaç kere kollarında çürükler oluşturdum. Bu konuda hiç iyi değilim. O yüzden çocukların etrafında olmaktan bu kadar nefret ediyorum.” Button’ı diğer omzuna yatırdı.

“Onlara vurdun mu?” Nealy, Button’ın tükürüklü parmakla-rından birini Mat’ın kulağına sokuşunu izledi. “Kaç yaşındaydın?”

“On, on bir. Bunu yapmamam gerektiğini bilecek yaşta ol-duğum kesin.”

O kadar büyük değilmiş, diye düşündü Nealy. Ama ağabeylerle kız kardeşler arasındaki ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Büyüdükçe onlara vurmaya devam ettin mi?”

Mat'in kaşları kalktı. "Tabii ki hayır. Onlara vurmak yerine hokey oynamaya başladım ve öfkemi buzdan çıkardım. Yazları biraz boks yaptım. Şimdi düşününce, sanırım kız kardeşlerimin hayatını spor kurtardı."

"Onları dövmeye devam etmedin yani?"

"Etmedim ama içimden etmek geldi. Tıpkı şimdiki gibi. Lucy baş belasının teki."

"Zor bir dönem geçiriyor. Ayrıca, ona vurmak istemen, bunu yapmanla aynı şey değil. Birilerini hırpalayacaksın diye o kadar endişelenmene gerek yok."

Mat buna karşı çıkacakmış gibiydi ama Nealy onu dinleyemeyecek kadar Lucy için endişeleniyordu. "Gidip onunla konuşsam iyi olacak."

"Hayır, seni parmağında oynatır. Ben konuşurum."

"Bir dakika! Önce onun bana ne dediğini..."

"Boş ver. Bu tür bir davranışın hiçbir mazereti olamaz." Mat, Button'ı ona verdi ve karavana doğru gitti.

Nealy onun gidişini izlerken, bebek kollarında debelenmeye ve ağlamaya başladı. Nealy hüznüyle masadaki yenmemiş yiyeceklere baktı. Harika pikniği buraya kadardı.

Lucy bir yumruğunu göğsünün altına almış ve yüz üstü yatağa uzanmıştı. Jorik'ten nefret ediyordu. İkisinden de nefret ediyordu.

Keşke kendisine bir araba çarpsa ya da bir komaya girse, diye düşündü. O zaman, ona öyle davrandıkları için üzülürlerdi.

Yumruklarını daha da sıktı ve gözyaşları akmasın diye gözlerini sıkıca kapattı. O kadar büyük bir baş belası gibi davranıyordu ki kendine inanamıyordu. Ondan nefret etmelerine şaşmamak gerekirdi. Nell sadece nazik davranmaya çalışıyordu. Neden her şeyi berbat etmesi gerekiyordu?

Karavanın kapısı gümbürtüyle açıldı ve Mat içeri daldı. İşte, şimdi azarı işitecekti. Mat'in onun yatakta ağladığını görmesini istemediği için, hemen doğruldu ve yatağın kenarına oturdu.

Mat ona vurur mu diye merak etti. Sandy ona tek bir kere bile, hatta sarhoş olduğunda bile vurmamıştı ama Trent bir keresinde vurmuştu.

Mat sert adımlarla yatak odasına girdi. Lucy biraz daha dik oturup onunla yüzleşmeye hazırlandı. Mat bağramadan Lucy ona, "Özür dilerim!" diye bağırdı. "Bunu duymak istiyorsun, değil mi?"

Mat ona sadece baktı ve suratındaki ifade Lucy'nin yeniden ağlamak istemesine neden oldu. Çok öfkeliydi ama bir yandan da tiksinişmiş, Lucy onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmış gibi duruyordu.

Bu haliyle tam bir baba gibiydi.

Ama Lucy tekrar ağlamamak için dudağını ısırdı ve senelerce hayalini kurduğu babayı düşündü. Eskiden ismini defterlerine yazar ve geceleri uyurken fısıldardı. Mathias Jorik. Babası.

Mat'in onun gerçek babası olmadığını bilerek büyümüştü. Sandy ona bu konuda asla yalan söylememişti. Öz babası, Sandy'nin bir gece bir barda tanıştığı ve bir daha hiç görmediği bir Carnegie Mellon öğrencisiydi. Sandy onun ismini bile hatırlayamıyordu. Her zaman kalbinde, Lucy'nin babasının Mat olduğunu düşünmüştü.

Büyüme çağında, Mat'le ilgili başka öyküler de duymuştu. Nasıl tanıştıklarını... Onun ne kadar şirin ve zeki olduğunu... Sandy'ye ne kadar iyi davrandığını ama daha yirmi bir yaşında olduğu ve üniversiteden yeni mezun olduğu için nasıl parasız olduğunu...

Lucy her zaman onun çocuğu olmadığını umursamadığını hayal etmişti.

Mat'in annesine, *Sorun değil, Sandy. Hamile kalmış olman bebeğin suçu değil. Ben onu öz çocuğummuş gibi seviyorum zaten, dediğini hayal etmişti.*

Sanki böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi...

“Nell’le bu şekilde konuşamazsın.”

“Bunu o başlattı.” Bu, o kadar büyük bir yalandı ki Lucy bile söylediğine inanamadı.

“Ne yaptı?” Mat bunu ona inanıyormuş gibi sormamıştı. Lucy’nin saçmaladığını biliyormuş ve ona sadece kendisine biraz daha büyük bir çukur açmasına izin veriyormuş gibi söylemişti.

Lucy o gün her şeyi nasıl mahvettiğini düşündü. Onları bir araya getirmesi gerekiyordu ama yaptığı tek şey sorun çıkarmak olmuştu. Keşke Nell, Mat’le niye asla evlenmeyeceklerini ve But-ton’ı evlat edinemeyeceklerini söylememiş olsaydı... Ayrıca, Lucy’yi neden evlat edinemeyeceklerini de söylemişti ve Lucy böyle bir şeyi aklımdan geçirmedigi halde, bunu duyunca adeta çıldırmıştı.

Ama Lucy, Nell’in bu işin sadece bir parçası olduğunu hatırladı. Jorik de diğer parçasıydı ve belki de kendisiyle Nell arasındaki ilişkiyi farklı görüyordu. Lucy bunu ancak gururunu bir kenara bırakarak öğrenebilirdi. Ama bu zordu. O anda bir ağız dolusu kırık cam yutmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

“Nell’in bir hatası yok. Sorun bendim. Salaklık ediyordum.” Bunlar bir kez ağzından çıkınca kendisini o kadar da kötü hissetmedi ve bunları söylediği için adeta mutlu oldu.

“Nasıl da köpek gibi farkındasın.”

“Nell benim yanımda küfredmemen gerektiğini söylemişti.”

“O zaman ona söylemeyiz, tamam mı? Tıpkı seni annee-nene teslim edene dek arka tarafta kilitli tutmayı düşündüğümü söylemeyeceğimiz gibi.”

Lucy kot şortunun iplikleri sarkan deliğine baktı. “Ne yapacağın umurumda değil.”

“Nell’in pikniğini mahvettin. Bunun farkındasın, değil mi? Dünyanın en önemli şeyiymiş gibi nasıl o sandviçleri hazırladığını gördün mü? Üstünde suratlar olan kap kekler aldı! Bu tür şeyler onun için çok önemli ve sen bunu mahvettin.”

Mat'in dediği her Şey doğruydu ve Lucy kendisini çok kötü hissediyordu. Ama o sırada, kendi hislerini değil, Button'ı düşünmesi gerekiyordu. "zr diledim. Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Nell'den mi?"

Jorik bir saattir kimden söz ettiklerini sanmıştı? Ama Lucy alaycı bir laf etmemek için kendisini tuttu. "O da senden çok hoşlanıyor. Çok seksi olduğunu söyledi."

"yle mi?"

"Hı-hı. Çok zeki ve gerçekten hassas biri olduğunu da söyledi." Zaten her Şeyi mahvetmiŐken, birkaç yalanın ne zararı olabilirdi?

"Hassas olduğumu mu söyledi?"

"Bu konu kadınlar için çok önemlidir. Button'ı çok sevdiğin için öyle düşünüyor olabilir?" Lucy bunu bir soru gibi söylemek istememişti ama öyle olmuştu.

Biraz fazla ileri gitmiş olmalıydı çünkü Mat Şüpheyle ona bakıyordu. "Button'ın bu konuyla ne ilgisi var?"

"Hiç," dedi Lucy hemen. "Sadece rnek olarak söyledim. Sana Şunu söylemek istiyordum... Herhangi bir Şey için Nell'le bir süre yalnız kalmak istiyorsan, ben ve Button ortadan kaybolabiliriz. Bana söylemen yeter." Sandy ve Trent varken, ortadan kaybolma konusunda çok başarılıydı.

"Teşekkürler." Bu sefer, Mat alaycı bir sesle konuşmaya başlamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu huzursuz eden bir ifadeyle baktı. "Bir zr dilemen gerekiyor. Onun boğazının düğüm düğüm olmasını sağlayan samimi bir özür olsa iyi olur, anlaŐıldı mı?"

Lucy boynu kırılıyormuŐ gibi hissettiği halde, tamam der gibi başını salladı.

"Tadı rezalet bile olsa, önüne ne yemek koyuyorsa onu yiyeceksin."

Yine başını salladı.

“Bir şey daha var... Yemekten sonra, doğrudan gözlerinin içine bakacaksın ve o salak frizbiyle oynamak için yalvaracaksın.”

“Tabii.” Lucy kendisini çok daha iyi hissetmeye başladı çünkü Mat, Nell’den çok hoşlanmıyor olsaydı, tüm bunları umursamazdı. Belki de Button’ın gerçekten de bir yuvası olabilecekti.

Feci başladığı halde, Nealy’nin pikniği güzel sona erdi. Lucy alçak sesle özür diledi ve Nealy hemen kabul etti. Sonra, tortellini salatası da dahil olmak üzere, hazırladığı her şeyi onun ve Mat’in yediğini gördü. Gerçi Lucy’nin salatasını en sona sakladığını ve çiğnerken yanaklarını şişirdiğini de fark etmişti. Button yemeklerinin hepsini sevmiştir ama özellikle de mutlu mutlu saçlarına bulaştırdığı muzundan memnun kalmıştır.

Yemeklerini yeni bitirmişlerdi ki Mat birden, “Şu frizbi nerede?” dedi. “Bakalım, bu oyunda ne kadar başarılısın, Nell.”

“Ben Button’ın üstünü başını temizleyene kadar siz oynayın. Hemen gelirim.”

Lucy ve Mat piknik masalarının biraz ilerisinde çimlik bir alana doğru gittiler. Nealy, Button’ın üstünü değiştirirken onları izledi ama tam peşlerinden gidecekken vazgeçti ve Button’ı bebek salıncağına götürmeye karar verdi. Mat’le Lucy o zamanı baş başa geçirebilirlerdi.

Mat’in ne kadar atletik olduğuna şaşırmadı. Frizbiyi arkasından fırlatıyor, zarif hareketlerle yakalıyor ve genel olarak oyunun keyfini çıkarıyordu. Gergin ilk birkaç dakikadan sonra, neşeli bir genç kız ortaya çıktı. Lucy doğuştan atletti, hızlı ve çevikti. Mat kâh onunla dalga geçiyor kâh övgüler yağdırıyordu.

Asla yakalayamazsın. Sana göre fazla iyiyim. Hey, senin gibi bir ukala için hiç de fena değil bu... Vay canına, nasıl da döndün. Tamam, evlat, bakalım şimdi ne yapacaksın...

Nealy onları izlerken kalbinde bir sızı hissetti. Lucy’nin kahverengi gözleri parlıyor, çocuksu kahkahaları hafifçe esen rüzgâra

karışıyordu. Genç ve mutlu gözüküyordu; şartların o hale getirdiği değil de olmuş olması gereken kız gibi. Mat'ın fazla uzağa giden frizbiyi almak için oyun bahçesine yürümesi gerekince, Lucy onu bakışlarıyla izledi. O kadar hasret dolu bir ifadeyle bakıyordu ki bu ancak dünyanın en yalnız kalplerinden birinden gelebilirdi.

Kendi babasıyla arasındaki zor ilişkiyi düşündü. Babası son derece manipülatif olduğu için, Nealy kendisini onun kurbanı olarak görüyordu. Artık kurban olma sürecinde, kendisinin ne tür rol oynadığını düşünmeye başlamıştı. ABD'nin First Lady'si olması ve hâlâ babacığını mutlu etme endişesi taşıması acınacak bir durumdu.

Belki de annesini kaybettiğinde o kadar genç olmasaydı, her şey daha kolay olurdu. Üvey annesiyle arasında saygı dolu bir ilişki olduğu halde, asla bir samimiyet olmamıştı ve bu yüzden babası hayatında daha önemli hale gelmişti. Babasının yönlendirmelerine sık sık itiraz etmişti ama dört gün önce Beyaz Saray'dan kaçana dek ona asla tamamiyle karşı gelmemişti. Karşı gelirse, babasının onu sevmeyeceğinden mi korkmuştu? Kendisine o günden sonra, James Litchfield'in onu kendi şartlarına göre kabul etmek zorunda kalacağına, yoksa hayatının merkezinden kenarlara kayacağına dair söz verdi.

"Gel, Nell," diye seslendi Mat. "İblis'i çimlere koy da bakalım biz gençlerle başa çıkabilecek misin?"

Omuzlarından bir yük kalkmış gibi hisseden Nealy yanlarına gitti. Onlar kadar becerikli değildi ama ikisi onu idare ettiler ve hep birlikte harika vakit geçirdiler. En sonunda, Mat kolunu Lucy'nin omuzlarına attı ve elinin tersiyle başını okşadı. "Yola çıkma vakti geldi, dostum. Gayet güzel oynadın."

Lucy'nin gözleri muhteşem bir armağan almış gibi parıldadı.

Çok geçmeden, Button araba koltuğunda uyuyakaldı ve Lucy kitabıyla birlikte arkadaki yatağa kıvrıldı. Nealy piknik yiyeceklerini ağır ağır kaldırmaya koyuldu. Çocukların bir engel olarak ortadan

kalkmasıyla, Mat'ın yanında kendisini garip hissediyordu. Önceki gece onun söylediği o ateşli sözleri, okşayışlarının samimiyetini düşünmek bile gözlerinin içine bakmasını zorlaştırıyordu. Bu durum hoşuna gitmiyordu. Otuz bir yaş, seks konusunda özgüveninin düşük olması için epey ileri bir yaşıtı.

İnsanları kendisinden uzak tutmaya ne kadar alıştığını fark etti ama bu, sansasyonel gazetecilik yapan kişilerin ve her ayrıntıyı anlatan günlüklerin çağında yaşayan First Lady'ler için bir korunma mekanizmasıydı. Son birkaç senedir, çocukluk arkadaşları bile bu durumdan kötü yönde etkilenmişti.

Belki de Nell Kelly olmanın en hoşuna giden yanı, Nell'in kimsenin tarihteki konumunu umursamak zorunda olmayışındı. Sadece kendisi olabiliyordu. Nell'in önceki geceki o tatlı kaçamaktan sonra Mat'le konuşmaktan çekinmeyeceğini fark etti.

Ön tarafa geçip yolcu koltuğuna oturdu. "Bir süre benim kullanmamı ister misin?"

"Hayatta olmaz. Lincoln'ün Springfield'daki hukuk ofisini ya da Peoria'daki nehir teknesini görmediği takdirde, Button'ın kreşe bile gidemeyeceğini düşünürsün sen."

"Peoria'da bir nehri teknesi mi var?" Lincoln'ün hukuk ofisini daha önceden görmüştü.

"Battı."

"Yalan söylüyorsun. Haydi, gidelim, Mat. Peoria'ya gidelim. Orta Amerika'nın kusursuz bir sembolü. Kutsal bir yolculuk olacak."

"Iowa da Peoria kadar Orta Amerika'nın sembolüdür ve yapacağımız tek kutsal yolculuk da oraya olacak." Mat ona baktı ve o buğulu gri gözleri keyifle göğüslerinden ayak parmaklarına kadar dolaştı. "Hem Peoria'da sevişemeyiz."

Nell Kelly bacaklarını biraz daha uzattı. "Doğru diyorsun."

"Tabii ki doğru diyorum."

Mat kesinlikle onun bacaklarına bayılıyordu. Nealy kendi kendine gülümsedi. "Lucy seninle frizbi oynamaya bayıldı."

“Evet. Çok atletik bir kız.”

“Ona ne olacağını merak ediyorum. Bugün ona anneannesini sordum ama pek bir şey anlatmadı.”

“Onunla bir kere tanıştım ve şu anda onun tipik gri saçlı bir anneanne olduğunu sanmıyorum. Sandy o çok gençken dünyaya gelmiş. Muhtemelen, şimdi ellilerinin başlarındadır.”

“Bu, kızlar için iyi bir şey. Daha genç birisine ihtiyaçları var. Umarım anneanesi, Lucy’nin hevesini kırmadan onunla başa çıkabilir.”

“O çocuğun hevesini kimse kırmayacak. Çok cesur bir kız.”

Nealy tereddüt etti. “Onunla daha önceden konuştuğunda, biraz garip davranıyor muydu?”

“Nasıl yani?”

“Şey... Sana ikimizle ilgili bir şey söyledi mi?”

“Evet. Ateşli ve hassas olduğumu düşündüğünü söyledi.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Çok da zeki olduğumu düşünüyormuşsun. Ama senin insanları iyi tahlil ettiğini biliyorum zaten. Ayrıca, seninle flört etmek istersem, bir süre ortadan kaybolabileceğini de söyledi.” Duraksadı. “Bunu istiyorum.”

Nealy gülümsemeye başladı ama pek beceremedi. “Lucy çöpçatanlık yapıyor. Bence ikimiz birlikte olursak, onu ve Button’ı evlat edineceğimizi düşünüyor. Bana bu yüzden kızdı. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim.”

Mat birden dikkat kesildi. “Ben de bundan kaçınmak istiyordum. Yemin ederim ki Sandy hayatta olsaydı, onu bu yüzden ben öldürürdüm.”

“Iowa’ya gitmek konusunda hiç de aceleci değil. Tüm bunlar beni endişelendirmeye başladı. Anneanesiyle işler yolunda gitmezse ne yapmayı düşünüyorsun?”

Nealy onun gözlerini kışmasından hoşlanmadı. “Kızlar Joanne Pressman’ın sorumluluğunda. Anneannelerinin her şeyin yolunda gitmesini sağlaması gerek.”

Nealy koltuğunda denizaygırı oyuncığını tumbul bacaklarından birinin altına sıkıştırmış uyuyan Button’a, sonra da başını bir kitaba gömmüş, yatağa yayılmış Lucy’ye baktı. Bu küçük kızlar bir aileyi hak ediyorlardı ve elinden gelen tek şey buna sahip olmaları için dua etmekte.

Mat hava kararana dek Iowa sınırına daha çok yaklaşacaklarını ummuştu ama piknik onları geciktirmişti. Derken, Nell bir kır panayırı tabelası görmüş ve Mat de kendisini kucağında gözleri fal taşı gibi açılmış bir bebekle bir atlıkarıncanın üstünde bulmuştu. Illinois’nin merkezinde ıssız bir otoyolda ilerlerken en yakındaki kamp alanı altmış kilometre ötedeyken ve Button’m çığlıkları giderek artarken yıpranmış bir satılık tabelasının orada otoyoldan çıktı.

Dar ve toprak yol, terk edilmiş bir çiftlik evine doğru uzanıyordu. Karavanı evle iskelet gibi kalmış eski bir ahırın arasındaki ufak açıklık alana park etti.

“Bahse girerim ki testereli manyak gibi birisi burada yaşıyordur.”

Lucy’nin cesur sesinin ardında bir korku sezinledi ama bunu yüzüne vurarak gururunu yerle bir etmeyecekti. “Korktun mu, dostum?”

“Hayır, ben korkak değilim! Ama Nell biraz gergin gibi.”

Nell havalara uçmuş gibiydi. Ama zaten her yeni macera onu mutlu ediyordu. “Sizce burada kalırsak, birileri bir şey der mi?” dedi.

Mat kapıyı açtı ve yabani otlarla kaplı araba yoluna ve eski püskü eve baktı. “Uzun süredir kimse burada yaşamamış gibi. Bence endişelenmemize hiç gerek yok.”

Mat’e Button’la ilgilenme görevi verilirken Nell onun acil durumlar için aldığı spagettiye ve hazır sosu pişirmek için su kaynatmaya koyuldu. Lucy araçtaki dağınıklıklarını toplayıp kendisinden

istenmeden masayı kurdu. Tek bir öğünden bile karıncalar olmadan keyif alamayan Nell yemeği açık havada yiyeceklerini söyledi ve kocaman bir elma bahçesine serdikleri eski bir örtünün üstünde yemeklerini yediler.

Sonra Nell keşfe çıkmak istedi. Bakımsız arazide tek başına dolaşmasını mümkün kılamayacak kadar çok tehlike olduğundan Mat, Button'ı omuzlarına oturttu ve Lucy'yle birlikte onun peşine takıldılar. Mat saçlarının arasına zaman zaman akan bir tükürük balonu eşliğinde, kızlardan oluşan grubun çiftlikte dolaşmasına izin verdi. Eski evin duvarının dibinde, pembe bir şey gördü. Bunun ne olduğunu görmek için eğildiğinde eski ve yabani otların arasında kalmış bir gül çalılığı keşfetti. Açılmaya yeni başlamış tomurcuklarında birini alıp ona verdi.

“Kusursuz bir hanımefendi için kusursuz bir gül.”

Bunu esprili bir şekilde söylemek istemişti ama ağzından öyle çıkmamıştı. İçtenlikle söylemişti. Nell ona dünyanın en büyük elmasını vermiş gibi baktı.

Hava etrafı göremeyecekleri kadar kararana dek dolaştılar. Lucy tam o sırada çöpçatanlık görevini hatırladı.

“Button'ı bana ver, Jorik. Bir salak bile onun yatma saati geldiğini anlardı. Banyo da yapması gerek.”

Ama Button, Mat'ten ayrılmak istemedi ve Nell, Mat'in verdiği gülü kulağının arkasına sıkıştırıp gecenin keyfini çıkarmak için dışarıda kalırken Mat kendisini banyo görevi başında buldu. Button'ı Lucy ve Nell gibi lavaboda yıkayacak kadar sabırlı olmadığı için, onu duş bölmesinin altına koyup suyu açtı. Hızlı ve etkili bir yöntemdi bu.

Lucy kız kardeşini yatırdıktan ve kitabını alıp koltuğa çöktükten sonra, okuduğuna odaklanabilmesi için Mat'e ortadan kaybolmasını söyledi. Mat ona çöpçatanlık planının işe yaramayacağını söylemeyi düşündü ama Nell'le yalnız kalma fırsatını kaçırmamanın aptallık olacağını düşünüp bundan vazgeçti.

Dışarıda, eski elma bahçesine vuran ay ışığı eğri büğrü ağaç gövdelerinden bahçe heykelleri oluşturuyordu. Nealy uzun otların arasında durup başını geriye attı ve yeni yeni görünmeye başlamış yıldızlara baktı. Kendisini onlardan milyonlarca kilometre uzakta hissediyordu.

Mat onu rahatsız etmemek için ses çıkarmadan yürüdü. Işık Nealy'nin saçlarına gümüşümsü bir ışıltı veriyor ve tenini hafifçe aydınlatıyordu. Çok güzel ve egzotikti. Hem eski elma bahçesine aitmiş, hem de ona yabancıymış gibi gözüküyordu.

Mat bir kez daha ensesinde onu huzursuz eden o karıncalanmayı hissetti. Midesinde de tuhaf bir çalkantı vardı. O sadece Nell'di. İyi yürekli ve yaşama sevincine sahip, üst sınıfa ait bir kaçıktı.

O gece, konuşarak bölünemeyecek kadar huzur vericiydi. Özellikle de istediği tek şey sevişmekken. Bu yüzden, dudaklarının kendiliğinden hareket edişine şaşırdı. Söylediklerine daha da çok şaşırdı.

“Bayan Case?”

“Evet?” Nealy düşünmeden ona döndü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A deta sonsuza dek süren bir an, Nealy yüzünde aptal bir gülümsemeyle orada durdu ve Mat'ın ne istediğini duymak için bekledi. Sonra, ne dediğini fark edince yer yarılmış gibi hissetti.

Aklından binlerce düşünce, birbirine geçmiş imge geçti... Umutları... Hayalleri... Yalanları...

Çok geç kaldı ama, "Sen... Bu Cornelia Case olayına fazla kafayı taktın galiba," dedi.

Mat yanıt vermedi ve hiç kıpırdamadı.

Nealy hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. "So-sorun ne?"

Mat'ın sadece dudakları hareket etti. "Bu... çılgınca."

Nealy ellerini ceplerine sokmak istedi ama kolları Teneke Adam'ınki kadar kaskatı ve gıcırtılı bir hale gelmişti ve kıpırdamıyorlardı. "Button'ı yatırdın mı?"

"Yapma." Mat bunu alçak sesle, dikkatle söylemişti.

Nealy her şeyi düzelterek bir şey söylemek için düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Arkasını döndü ve sırlarını bu şekilde gizleyebilirmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Doğru." Mat'ın sesinde zerre kadar tereddüt yoktu.

"Hayır. Neden söz ettiğini bilmiyorum."

“Dün gecedən beri haberlerde.”

“Nedir o?”

“Bayan Case’in... Yani, senin Beyaz Saray’da ortadan kaybolduğun.”

Nealy o sabah gazete almamıştı... Markette başlıklara bakmamıştı bile. Bilmek istemiyordu. O anda, aklına Mat’in yolda nasıl radyodaki haberleri dinlediği geldi.

First Lady’nin pelerini Nell Kelly’yi bir sihirbaz pelerini gibi sarmaya başlamıştı. Ama Nell’in yok olmasını istemiyordu. Nell içinde doğan yeni bir kişiydi; babasının onu kendi hırslarının bir aracı olarak kullanmasına izin vermemiş olsaydı, o kişi olabilirdi. Nell, Cornelia Case’in güçlü yönlerine sahipti ama güvensizliklerine sahip değildi.

“Ülkedeki herkesin seni aradığını duymuşsundur herhalde.”

Mat’in sesinin mesafeli çıktığını fark etti. First Lady’yle konuşan kişiler gibi o da o korkunç resmi ses tonunu kullanıyordu. Mat o ana kadar Nell’le hiç öyle konuşmamıştı. Nealy o anda onu kaybettiğini anladı. Oysa önceden bir şansları vardı.

Yaşadığı gizli fantezi çözülerek ortaya çıkmaya başlamıştı. Mat ve Nell’in eski bir karavanda iki çocukla birlikte ülkenin dört bir yanma yolculuk etmesiyle... Büyük Göller’de balık tutmasıyla, Disney World’e gitmesiyle, Rocky Dağları’nın ardında güneşin batışını izlemesiyle ve Arizona yolculuğunda sevişmesiyle ilgili fantezisi... Asla bitmeyecek bir yolculuğun hayalini kurmuştu.

“Rüzgâr artmaya başladı,” dedi yaşlı bir kadın gibi çatlak bir sesle.

“Bence birisini aramalısın.”

“Lucy uzun süre duştan çıkmayacak. Umarım tankta yeteri kadar su vardır.”

“Bu durumu en iyi nasıl halledeceğimizi konuşmamız gerek.”

“Akşam yemeğinde kâğıt tabak kullanmamız iyi oldu. Yıkacak daha az şey birikti.”

“Nell... Bayan Case, bunu konuşmamız gerek.”

Nealy hızla ona döndü. “Hayır! Hiç konuşmamıza gerek yok. Ben gidip Button’a bakacağım.”

Mat birden önüne fırladı ve ona dokunmadan yolunu kesti. Yüzü ay ışığında bir heykel gibi gözüktüyordu. “Özür dilerim ama bu konuda ısrar etmek zorundayım.”

Nealy daha önceki gece öptüğü dudaklara baktı. Mat’in ağzı keyifsiz ve göz korkutucu gözüktüyordu. Iowa’ya vardıklarında sevişmeyi planlamışlardı ama artık bunu yapamayacaklardı. Mat gibi özgüveni yüksek erkekler bile ikonlarla sevişmezdi.

Müthiş bir kayıp hissi içinde boğulur gibi oldu. “Israr mı? Hangi konuda?”

“Neler olduğunu bilmem gerek. Ne istediğini.” Çok resmi konuşuyordu.

“Basit. Bunu unutmanı istiyorum.”

Yanından geçti ve Mat onu durdurmaya çalışmadı. Nell’e fiziksel müdahale etmekten kaçınmazdı ama bunu First Lady’ye yapamazdı.

Mat araca giren Nell’in arkasından bakakaldı. O güne kadar elde etmiş olduğu hiçbir deneyim onu bu gibi bir duruma hazırlamazdı. Nell, Bayan Case olduğunu itiraf etmemişti ve bir an her şeyi yanlış anladığına kendini ikna etmeye çalıştı. Ama gerçeklerden kaçış yoktu. Kulağının arkasına sıkıştırdığı o pembe güle rağmen, Nell Kelly olarak bildiği kadın, Cornelia Case’ti, ABD Başkanı’nın eski eşi idi ve ülkenin First Lady’siydi.

Mat kör gibi eski çiftlik evine doğru yürüyüp parçalanmış ön basamağa çökerken midesine beklenmedik bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Olanları düşünmeye çalıştı. Üç gün boyunca birlikte yolculuk etmişlerdi. Gülmüşler, tartışmışlar, Sandy’nin çocuklarına bakmışlardı. Arkadaş olmuşlardı. Neredeyse sevgili de olmuşlardı.

Kanını kaynatan o öpüşmeleri ve okşamaları düşündü. Teni hem utançtan hem de tutkudan alev alev yandı. Yaptığı şeyler... Bulunduğu öneriler. Hem de First Lady'ye.

Birden ona çok öfkelenildi. Nell başından beri yalan söylemişti. Onunla Marie Antoinette'in bir köylüyle dalga geçip kenara fırlattığı gibi oynamıştı. Kendisi de bunları yutmuştu. Nell içinden kahkahalarla gülüyor olmalıydı.

Bir küfür savurdu ve ayağa kalktı ama yine yumruk yemiş gibi hissetti. Tekrar basamağa çöktü. İçine titrek bir nefes çekti.

Karşısına hayatının haberi çıkmıştı.

First Lady kaçıyordu ve Amerika'da onun nerede olduğunu bilen tek gazeteci kendisiydi.

Bu düşünceler arasında, profesyonel gururunu yeniden kazandığını fark etti.

Hemen ayağa fırladı, volta atarak düşünmeye çalıştı ama öfkesi buna engel oluyordu. Nell güvenini yıkmıştı... Aralarındaki güveni yerle bir etmişti ve Mat bunu affedemezdi.

Haber, dedi içinden. Öyküyü düşün. Bir gazeteci olduğunu ona söylemeyecekti kesinlikle. Nell başından beri yalan söylemişti ve Mat ona hiçbir şey borçlu değildi.

Kendisini karışık düşüncelerini toparlamaya zorladı. Nell neden kaçmıştı ve bunu nasıl yapmıştı? Onun Beyaz Saray'dan kayboluşu ile kendisinin onu kamyon mola yerinden alışı arasında ne kadar zaman geçtiğini hesap etmeye çalıştı. Ama hiçbir parça yerine oturmuyordu. Kendisini, Iowa'ya vardıklarında sevişmeyi planladıklarını düşünürken buldu. Bu da bir diğer aldatmacaydı. Nell bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Onun eşcinsel bir eşle ilgili anlattığı aptalca öyküyü hatırladı. Buna inanmış olması komikti. Ama Nell yalanlarını öylesine ikna edici bir şekilde söylemiş ve o çekingen, tereddütlü manipülasyonları öylesine güzel kullanmıştı ki Mat'i tamamıyla yanlış bir

sonuca yönlendirmişti. Kısacası, Mat usta bir yalancı tarafından kullanılmıştı.

Bir plan yapmaya başladı. Er ya da geç, Nell'in ona gerçeklerin en azından bir kısmını anlatması gerekecekti. Bunu neden yaptığını, nasıl kaçtığını... Komplo teorikileri zaten bir sürü tahminde bulunuyorlardı ve çok eğleniyorlardı ama...

Vücudundaki bütün kaslar gerildi ve o gece üçüncü kere yumruk yemiş gibi hissetti. Nell'in eşcinsel kocası... Ya Nell yalan söylememişse? Ya gerçekleri anlatmışsa?

Bir an başının döndüğünü hissetti. Amerikan'ın tertemiz genç başkanı Dennis Case, Clinton'ın zamparalığına kusursuz bir ilaç olmuştu. Ya Case'in başka kadınlarla ilgilenmeyişinin nedeni güçlü ahlaki değerlerinden fazlasıysa?

Aklından binbir türlü uyarı sinyali geçti. Tahminlere değil, gerçeklere ihtiyacı vardı. Bu, tek bir hatayla bile mahvolabilecek kadar büyük bir haberd. *Gerçekler. Kesinlik. Adalet.* Yazacakları, tarih kitaplarına geçecekti ve bunu hiçbir şeyin mahvetmesine izin veremezdi.

Karavana girene dek, aradan en az bir saat geçti. Vakit Nell'in yatmayacağı kadar erken olduğu halde, arkadaki kapı kapalıydı. Nell konuşmak istemediğini bundan daha iyi belli edemezdi.

Mat ayakkabılarını çıkardı, buzdolabından bir kök birası aldı ve plan yapmaya koyuldu. Ama düşüncelerini toparlayıp düzene sokarken bile kemiklerine kadar işleyen bir öfke içindeydi. Şu dünyada aptal yerine konmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

Nealy şafak sökerken uyandı. Birkaç saniye boyunca, ayak parmaklarına kadar büyük bir tatmin hissiyle öylece yattı ama sonra birden olanları hatırladı. Mat onun kim olduğunu biliyordu.

Lucy'nin yanına kıvrılıp yatmak ve sonsuza dek öyle kalmak istiyordu ama kendisini kalkmaya zorladı. Button hâlâ yerde uyuyordu. Onun etrafından dolanıp düş almak ve giyinmek için banyoya

gitti. Mat öğrendiklerini kendisine saklamıştı. Bunu yapmasaydı, Gizli Servis çoktan o sabah kapılarını çalmış olurdu. Kaçtıkları için son dört güne dair kızgınlık değil de minnet hissetmeye çalıştı ama bunu pek beceremedi.

Dışarı çıktığında Lucy uyuyordu ve Mat kucağında Button'la mısır gevreği hazırlıyordu. Bebeğin üstünde hâlâ tulumu vardı ama Mat ona pembe kasketini giydirmişti. O sabah, kasketin ön tarafı yana dönüktü. Mat sert bir adamdı ama yumuşak bir yanı da vardı. Ama Nealy'ye karşı öyle değildi. Bu durum önceki gece sona ermişti.

Boğazı düğümlendi. Hepsi onun için çok değerli hale gelmişlerdi. Onları nasıl geride bırakacaktı?

"Gaaa!" Bebek tekmeler atıp Mat'in kollarından mutlu mutlu Nealy'ye baktı.

Nealy de gülümsedi. "Sana da gaaa." Bebek mısır gevreği kutusuna uzandı. "Ben hazırlarım."

"Ben hallediyorum."

Mat'in resmi tavrı devam ediyordu. Hatta daha da belirgindi. Ama ses tonundan öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Mat inatçı ve gururlu bir adamdı ve Nealy onu aptal yerine koymuştu.

Mat'in dağınık saçlarına ve şortunun üstüne giydiği kırıksık tişörtlere baktı. Tıraş olmamıştı, ayakları da çıplaktı. Dağınık ve çok yakışıklı gözüküyordu. O iri bedeniyle o kadar rahat hareket ediyordu ki bebek için mısır gevreği hazırlamak bile onda sakal bırakmak kadar erkeksi gözüküyordu.

"Kahve içmek istersen hazırladım." Kahveyi genellikle o yapardı ama ilk kez bunu söyleme gereği hissetmişti. Nealy bir konuşma dönüşmüştü.

"Teşekkürler."

"Kahvaltılık pek bir şey yok."

"Biliyorum. Birlikte alışverişe çıktık, unuttun mu?"

"Bir şeye ihtiyacın varsa..."

“Böyle iyiyim.”

“Biraz mısır gevreği, biraz da süt var ama galiba...”

“Kes! Kes şunu!”

Mat gerildi. “Pardon?”

“Ben hâlâ dünkü kişiyim. Bana daha nazik davranmana gerek yok.”

“Seni kırmak istememiştim,” dedi Mat gergin bir ses tonuyla.

Nealy arkasını dönüp dışarı çıktı.

Mat öfkesine yenik düştüğü için kendisine kızdı. Artık önemli olan tek şey yapacağı haberci ve işini yapabilmesi için hislerini bir kenara atması gerekiyordu. Tezgâhtaki bir kutudan bir dış kaşıma kurabiyesi çıkardı, Button’ın eline tutuşturdu ve onunla birlikte dışarı çıktı.

Dışarısı kasvetli, nemli ve bulutluydu. Nell’in kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta dikildiği elma bahçesine giderken sabah çiğleriyle kaplı otlar çıplak ayaklarına süründü. Bir an gücünü yitirdiğini hissetti. Nell o kadar savunmasız gözüküyordu ki. Ama o an hemen geçip gitti.

“Bayan Case.”

“Ben Nell'im!” Nell hızla ona dönerken açık kahverengi saçları etrafa savruldu. “Sadece Nell.”

“Kabalık etmek istemem ama değilsin. Bu da bir sorun.”

Nell öfkeyle ellerini beline dayadı. “Kabalık etmek istemem lafını nerene sokabileceğini söyleyebilirim.”

“Neler döndüğünü bilmek zorundayım.”

“Hayır, değilsin!” Kollarından birini indirdi. “Özür dilerim. Emir verir gibi konuşmak istememiştim.”

“Bana gerçekleri borçlusun,” dedi Mat buz gibi bir sesle.

Haklıydı ama Nealy birilerine açılma alışkanlığını kaybetmişti. First Lady’ler sırlarını açıklayamazlardı. Yine de onu bir şey söylemesi gerekiyordu.

“Uzaklaşmam gerekiyordu... Ben sadece bir süre sıradan birisi gibi yaşamak istedim.”

“Bu, biraz aşırı bir davranış olmadı mı?”

“Sana öyle gördüğünden eminim ama...”

“Hey, neredesiniz millet?” Lucy dışarı çıkarken ikisi de arkalarına döndüler. Lucy’nin gecelik olarak giydiği tişört dizlerine kadar iniyordu ve uyurken saçları ıslak kalmış olmalıydı çünkü ibik gibi dimdikti. Bu manzara Nealy’yi neşelendirmeye yetti. En azından, onu sadece Nell olarak düşünen birisi vardı.

“Dışarıdayız,” dedi gerek olmadığı halde.

“Tartışıyor muydunuz?”

“Öyle denemez.”

Mat de onun gelişine Nealy kadar sevinmişti. “O tişörtü nereden buldun?”

Lucy kaşlarını çattı. “Bir yerden buldum işte.”

“Evet. Benim giysilerimin arasında.”

Nealy, Mat’le konuşmayı sürdürmek istemediği için araca doğru yürüdü. Kısıtlı bir zamanı kalmıştı ve bunun her saniyesini kullanmak istiyordu.

Lucy o içeri girebilsin diye kenara çekildi. “Kahvaltıda bok gibi olmayan bir şeyimiz var mı?”

Nealy ona sarılmamak için kendisini zor tuttu. “Bir dahaki sefere, sadece yenilebilir bir şey var mı diye sor, olur mu?”

Lucy ters bir ifadeyle ona baktı. “Mısır gevreğinden fenalık geldi.”

“Ekmek kızartabilirsin.”

“O da bok gibi.”

“Lucy... Nell’le öyle konuşma,” dedi Mat kapıdan.

Nealy hızla ona döndü. “Bu, benimle Lucy arasında.”

“Evet, Jorik, kendi işine bak.”

“Yeter artık, Lucy,” dedi Nealy. “Saygısızca davranmaya bir mola vermen gerek.”

“Mola mı?” Lucy hayretle ona baktı.

Nealy bu mola tekniğini ziyaret ettiği kreşlerden öğrenmişti. Aracın arka tarafını işaret etti.

“On beş dakikan var. Kapıyı da kapat. Böylece, yetişkinlerle nasıl doğru dürüst konuşacağını rahatsız edilmeden düşünebilirsin.”

“Dalga geçiyor olmalısın.”

“Kaba bir dil kullandığın için bu süreye on beş dakika daha eklendi. Daha da uzasın ister misin?”

Lucy Mat’e, Nealy’nin son çılgınlığından onu kurtarmasını bekliyormuş gibi baktı ama Mat de başıyla arka tarafı işaret etti. “Bunu sen istedin.”

“Yok artık! Daha kahvaltı bile etmedim!” Hışımın arkasını dönüp kapıyı arkasından elinden geldiği kadar sert bir biçimde çarptı.

Mat, Button’ı yere koydu. “Özür dilerim. Bununla uğraşmanın gerekirdi.”

“Neden? Çarşamba gününden beri uğraşıyorum.”

“Evet, ama...”

“Bana bir misafirmişim gibi davranma,” dedi Nealy ters ters. “Button’ın mısır gevreğini hazırlayacağım. Söyleyecek zekice bir şeyin varsa söyle. Yoksa da sesini kes.”

Nealy lavaboya doğru giderken, belki de Nell Kelly daha ölmemiştir diye düşündü.

Mat öfkeden deliye dönmek üzereydi. Yanlış yapılan kişi kendisiydi ama Nell tüm bunlar onun suçuymuş gibi davranıyordu.

Duygularının gazetecilik mesleğinin önüne geçmesi de durumu karıştırıyordu. Kariyerinin en büyük öyküsü karşısındaydı ve yapmak istediği tek şey, söz konusu kişiyi omuzlarından tutup o minik aristokrat dişleri birbirine çarpmana dek sarsmaktır.

Birkaç saat sonra, Güney Illinois’nin dışındaki bir benzinlikten aldıkları şeylerin ücretini öderken kontrolü kaybetti ve

Nell'in, daha doğrusu Bayan Case'in ortadan kaybolduğunu fark etti. İlk kez o kadının Gizli Servis ajanlarından oluşan bir ekip tarafından korunması gerektiğini ama yanında sadece kendisi olduğunu idrak etmişti.

Torbaları aldığı gibi dışarı fırladı. Nell karavana girmemişti. Karavan kapının hemen önünde duruyordu. Nell binmiş olsa, onu görürdü. Etraftaki tozlu arabalara, benzin pompasına ve tehlikeli gözükten bir Alman kurt köpeğine baktı. Nell nereye kaybolmuştu?

Radyoda dinlediği o çatlak komplo teoriklerinin söyledikleri aklına geldi. Hızla binanın yan tarafına gitti ve yabani otlarla kaplı bir alan ve bir yığın eski araba lastiği gördü ama kaçak First Lady orada değildi. Hemen diğer tarafa gitti ve onu bir hava basma hortumunun yanındaki duvardaki paralı telefonun başında gördü.

"Lanet olsun!"

Mat torbaları yere fırlatıp ona doğru yürürken Nealy birden başını kaldırdı. Telefona hızlı hızlı bir şeyler söyleyip ahizeyi yerine koydu.

"Bunu sakın bana bir daha yapma!" Mat bağırığının farkındaydı ama elinde değildi.

"Umarım o torbalarda yumurta yoktur. Şimdi ne yaptım?"

"Bu şekilde ortadan kaybolma! Senin... Lanet olsun, Nell. Karavanda değilsek yanımdan ayrılmayacaksın, tamam mı?"

"Bu bizim için biraz rahatsızlık verici olmaz mı?"

First Lady olsun olmasın, bazı kurallara uyacaklardı. Mat hırlar gibi konuşmaya başladı. "Bunun çok komik olduğunu düşünüyor olabilirsin... Kaçak prenses rolü oynamak ve ayaktakımıyla dalga geçmek seni eğlendiriyor olabilir. Ama bu bir oyun değil. Radikal gruplar seni ele geçirirse neler olabileceğinin farkında mısın?"

"Senden daha çok farkındayım," diye bağırды Nell. "Hem nerede olduğumu bilen tek kişi sensin. Senin de davranışların zaman zaman radikal olabiliyor ama..."

"Espri yapmaya kalkışma sakın!"

Nell ona gülümseyip fısıldadı. “Böyle daha iyi.”

Mat sabrının taşıdığını hissetti. “Bunun komik mi olduğunu sanıyorsun?”

“Komik değil. Sadece eski küstah haline dönmen güzel.” Nealy’nin gülümsemesi silindi. “Ayrıca, ayaktakımıyla dalga geçtiğim yok.”

“Sen buna ne derdin?”

“Özgürlük!” Nell’in gözleri parıldadı. “Ülkenin First Lady’si olmayan her Amerikan vatandaşının temel hakkı. Şimdi, beni iyi dinle, Mat Jorik...” Nell parmağını onun göğsüne bastırınca Mat şok geçirdi. “Geçtiğimiz sene kocamı toprağa verdim ve istemediğim bir görevi sürdürmeye zorlandım. Doğduğumdan beri spot ışıklarının altında yaşıyorum, herkesin iyiliğini kendimden daha fazla düşünüyorum. Şu anda bencil davranıyorsam, bu konuda yapabileceğim bir şey yok! Bunu hak ettim ve her dakikasının keyfini çıkaracağım.”

“Öyle mi?”

“Bundan emin olabilirsiniz!”

Aslında, bağırان kişinin Mat olması gerekirdi ve bu üstünlüğü nasıl kaybettiğini anlayamıyordu. “Kimi arıyordun?” dedi aksi bir sesle.

“Barbara Bush’u.”

“Tabii, iyi denemeydi...” Mat susarken onun gerçekten de Barbara Bush’u aramış olabileceğini fark etti.

Nell’in yüzündeki ifade alaycı bir sırıtmaya çok yakındı. “Ben telefonu kapatmadan önce bana ne dedi biliyor musun?”

Mat hayır anlamında başını salladı.

“Bana, ‘Aferin kızım,’ dedi.”

“Gerçekten mi?”

“Hillary Clinton da onu dün benzinlikten aradığımda buna benzer bir şey söyledi.”

“Hillary’yi mi aradın?”

“Sen bunu neden yaptığımı anlamayabilirsin ama onlar gayet iyi anlıyorlar.”

“Onları... Belirli bir şey için mi aradın?”

“Düşündüğünün aksime, hiç de sorumsuz değilim. Beyaz Saray hâlâ hayatta olduğumu bilsin diye, hemen hemen her gün birisini aradım. Milli güvenlik konusunu benden daha iyi bildiğini sanıyorsan bildiklerini hemen anlatsan iyi olur.”

Mat’ın bu konuda sormak istediği bir sürü soru vardı. Mesela, onun Beyaz Saray’dan kaçmayı nasıl başardığı gibi... ama onu yola getirene dek bunların beklemesi gerekiyordu. “Sorumsuz olduğumu söylemiyorum. Sadece bensiz bir yere gitmeni istemediğimi söyledim. Kural böyle. İster kabul et, ister etme.”

“Kabul etmeyebilirim. Unutma ki dilediğim zaman yola tek başıma devam edebileceğim kadar param var.”

Mat çenesini sıktı. “Tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin!”

Nell yine gülümseyince Mat neredeyse çıldıracaktı. İçine birkaç derin nefes çekip bu şortlu ve bluzlu kadını havalı ve sofistike First Lady’yle bağdaştırmaya çalıştı.

Üstünlüğü yeniden eline almaya gayret etti. “Sana parayı kim yolladı?”

İlk önce, onun yanıt vermeyeceğini sandı ama Nell omuzlarını silkti. “Terry Ackerman.”

Ackerman, başkanın başdanışmanı ve en eski arkadaşlarından biriydi. O sırada bu ilişkiyi kurcalayacak vakti olmadığından bunun üstünde durmadı. “Parayı kime yolladığını Beyaz Saray’a söylemediğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü söylememesini istedim.”

“Ona güveniyor musun?”

“Herkes güvendiğim kadar.” Mat onun bunları umursamaz bir tavırla söylemek istediğini tahmin etti ama sesi hüznü çıkmıştı.

Nell küstahlık ettiğinde ve makul davranmadığında ona karşı çıkabilirdi ama hüzne karşı gelmek zordu. Öfkesi taşıp yüzeye çıktı. “Sana nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyorum.”

“Bana Nell demeye devam etsen iyi olur. Ya da Bayan Case demeye devam eder ve şu mısır tarlasında dolanan radikalleri uyandırırısın.”

“Bu, dalga geçilecek bir konu değil.”

“Sen kendin için endişelen, tamam mı? Ben kendim için endişelenirim.”

Nell torbaları almak için eğildiğinde acı bir fren sesi, gümbür gümbür bir radyo yayını ve patlama sesine benzer bir şey duyuldu.

Mat ne yaptığın düşünmedi bile. Nell’in üstüne atıldı.

İkisi de havada uçup kaldırımdan kenara fırladılar ve otların arasına yığıldılar. Mat, Nell’in ciğerlerindeki havanın boşaldığını ve “Ahh,” diye alçak bir ses çıkardığını duydu.

“Kıpırdama!” Bir silah istiyordu! Bir silaha ihtiyacı vardı!

Uzun bir sessizliğin ardından, onun boğuk bir sesle nefes almaya çalıştığını duydu. “Mat?” Mat’in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bunu Nell de hissediyor olmalıydı.

Sonra, omurgasından aşağı ilerleyen o tanıdık karıncalanma hissi başladı. Duyduğu patlama sesi... Düşününce, bunun pek de silah sesine benzemediğini fark etti.

Bu sadece hurda bir arabanın egzozundan çıkan bir sestti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Düz Illinois topraklarından Iowa sınırına doğru yavaş yavaş ilerlerken şiddetli bir yağmur karavanın üstüne inmeye başladı. Nealy kapalı öğleden sonra göğünün altında gri ve yalnız gözüken mısır ve soya fasulyesi tarlalarına bakıp kendi kendine gülümsedi. Mat'ın onu bir arabanın geri tepen motorunun feci sesinden kurtarmaya çalışması kahramancaydı ve baldırının hafifçe sıyrılması dışında, gayet iyi durumdaydı.

Yanlarından geçen bir araba, ön cama biraz su fışkırttı. Mat onun ortadan kayboluşuyla ilgili güncel haberleri dinlemek için bir diğer radyo istasyonunu açtı. Mat nadiren ağzını açtığı halde onunla konuştuğunda o korkunç resmiyetten vazgeçmişti. Ayrıca onu ele vermek gibi bir girişimde de bulunmamıştı. O sabah Nealy macerasının sona erdiğini sanmıştı ama artık bundan çok emin değildi.

"Neden bir süre benim kullanmama izin vermiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yapacak daha iyi bir işim yok."

"Surat asmak dışında."

"Surat asmakmış!"

"O arabanın içinde beni rehin almak için gelmiş bir grup militanın değil de birkaç haylaz ergenin olmasının seni hayal

kırıklığına uğrattığını biliyorum ama eminim ki bunu aşarsın.” Sırıttı. “Teşekkürler, Mat. Bunu gerçekten de takdir ettim.”

“Evet, tabii.”

Tam o sırada, Lucy aracın arkasında yeniden belirdi. Benzinlikten ayrıldıklarından beri yerinde duramıyordu ve Button’ı oyalamakla ve kendisini aracın arkasına tıkmak arasında gidip geliyordu. “Çok garip,” dedi. “Cornelia Case’ten söz edip dururken, şimdi radyoda onun nasıl ortadan kaybolduğundan söz ediyorlar.” Üstünde Nealy’nin ona aldığı yazlık elbiselerden biri vardı ve her zaman yaptığı makyajın sadece yarısı kadarını yapmıştı. Çok tatlı gözüküyordu ama Nealy bunu ona söylediğinde, omuzlarını silkip iltifatı geçiştirdi.

Denizaygırını yerden alıp Mat onunla ilgilenmiyor diye mız-mızlanan Button’a geri verdi. “O ünlü benzeri yarışmasından birisi gerçekten de o olduğunu düşünseydi ve ordudan birileri peşimize düşseydi, süper olurdu, değil mi?”

Mat ürperdiğini hissetti.

“Evet, süper olurdu,” dedi Nealy.

“Bu ses de ne?” Mat başını hafifçe yana eğdi. “Arkadan geliyor.”

“Ben bir şey duymadım,” dedi Lucy.

Havada uçan denizaygırı Mat’in omzuna çarptı. Nealy arkasına bakınca, Button’ın artık mız-mızlanmadığını fark etti. Halinden gayet memnun gibiydi.

Nealy şüpheyle ona baktı. “Bunu yanlışlıkla yapmış olmalı.”

“Sen öyle san.” Mat kızgınlıkla bebeğe baktı.

“Gaaa!” dedi Button sert bir şekilde. Yüz ifadesi Mat’inkini o kadar çok andırıyordu ki onun gerçek babası olmadığına inanmak zordu.

“Daha ne kadar yolumuz var?” diye sordu Lucy.

“Mississippi biraz ileride. Burlington’dan geçip nehir kenarından kuzeydeki Willow Grove’a doğru ilerleyeceğiz. Bir saat kadar kalmış olmalı.”

“Ben kullanayım. Araba kullanmasını biliyorum.”

“Unut bunu.”

Lucy başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. Nealy endişeyle ona baktı. “Sorun ne, Luce? Bütün öğleden sonra gergindin.”

“Hayır, değildim!”

Nealy konuyu biraz daha deşmeye karar verdi. “Anneannenden pek söz etmedin. Nasıl birisidir?”

Lucy portakal suyunu bırakıp aracın oturma yerine geçti. “Tipik bir anneanne gibidir. Bilirsin ya.”

“Hayır, bilmiyorum. Bir sürü farklı anneanne vardır. İkiniz iyi anlaşır mısınız?”

Lucy’nin yüzünde o tanıdık kavgacı ifade belirdi. “Çok iyi anlaşırız! Dünyanın en iyi anneannesidir. Tonla parası var ve çok da iyi bir üniversite profesörü. Beni ve Button’ı da çok seviyor.”

Onları o kadar çok seviyorsa, neden kızının öldüğünü öğren-
diğinde hemen uçağa atlayıp yanlarına gitmemişti? Hem Lucy onunla o kadar iyi anlaşıyorsa neden Mat’le onu bir araya getirmek için bu kadar çok uğraşıyordu? “Kulağa doğru olamayacak kadar iyi geliyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mat ve ben yakında onunla tanışacağız. O yüzden, bu konuda dürüst davranırsan iyi olur.”

“Bu konu seni hiç ilgilendirmez!”

“Lucy!” Mat yine onu uyarır gibi konuşmuştu.

“Ben gidiyorum.” Lucy karavanın arka kısmına gidip kapıyı ardından çarptı.

“Bu anneanne konusunda içimde kötü bir his var,” dedi Nealy.

“Kadın bir üniversite profesörü. Ne kadar kötü birisi olabilir ki?”

“Ya onun dediği gibi çıkmazsa ne yapacaksın?”

“Çıkacak. Endişelenme.”

Nealy onun kimi ikna etmeye çalıştığını bilemedi.

Tam o sırada, arka taraftan yüksek bir ses geldi.

“Bu, motor sesi değil!” Mat alçak sesle küfretti, frene bastı ve kenara çekti. “Lucy! Hemen çık oradan!”

Arkadaki kapı yavaşça açıldı. Lucy başını eğmiş ve omuzlarını sarkıtmıştı. Ağır ağır öne çıktı.

“Şimdi ne yaptım?”

Mat buz gibi bir ifadeyle ona baktı. “Sen söyle.”

Karavanda hüzünlü bir ses yankılandı.

Mat yerinden fırladığı gibi arkaya gitti. “Seni lanet...”

“Kalamar’ı buldu galiba,” diye mırıldandı Lucy.

“Kalamar mı?” dedi Nealy ağır ağır.

“Benzinlikteki adamlar ona öyle diyorlardı. Ona başka bir isim vermek isterdim ama aklını karıştırmak istemedim.”

Bu sefer, arka taraftan okkalı bir küfür duyuldu ve Mat peşinde kirli, sıska ve yarı beagle yarı başka her şey olabilecek bir köpekle öne geldi. Köpeğin benekli kahverengi tüyleri, uzun sarkık kulakları ve hüzünlü bir ifadesi vardı.

“Onu çalmadım!” Lucy, Mat’in yanından geçip köpeğin yanına çömeldi. “Benzinlikteki adam onu vuracağını söyledi! Birisi dün onu yol kenarına bırakmış ve kimse onu istemiyor.”

“Neden acaba?” Mat öfkeyle acınacak durumda olan hayvana baktı. “Onu vurmak, insanlığa bir armağan olurdu doğrusu.”

“Böyle boktan bir şey diyeceğini biliyordum zaten!” Lucy köpeği göğsüne bastırdı. “O, bana ait! Bana ve Button’a.”

“Sen öyle san.”

Mat ve Lucy dik dik birbirlerine bakarlarken köpek aralarından sıyrıldı ve cılız vücuduyla araba koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu. Nealy tam bebeği ondan uzaklaştıracakken köpek Button’a üzgün üzgün baktı ve çenesinden alnına kadar yaladı.

“Aman Tanrım! Yüzünü yalıyor!” Nealy köpeği uzaklaştırmak için öne atıldı.

“Dur!” diye bağırdı Lucy. “Hislerini incitiyorsun.”

Button ellerini çırpıp köpeğin kulağını yakalamaya çalıştı.

Mat inledi.

“Onu hemen Button’dan uzaklaştır!” Nealy, Button’la köpeğin arasına girmeye çalıştı ama Mat’in kollarını beline doladığını ve onu geri çektiğini hissetti.

“O işe yarar siyanür kapsülü ihtiyacın olduğunda neden ortalıkta olmaz?”

“Yapma! Bırak beni! Ya kuduzsa?” Nealy ondan kurtulmak için debelenirken bile onun kollarında olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

“Sakinleş biraz, tamam mı? Kuduz falan değil.”

Mat onu karavanın ön tarafına çekti ve o kadar ani bir biçimde bıraktı ki Nealy neredeyse düşecekti. Mat’in birden Nell Kelly’yi değil de Cornelia Case’i çektiğini fark ettiğini biliyordu. Hızla Lucy’ye döndü. “İndir o köpeği koltuktan.”

“Bende kalacak!”

“Arkaya götür!” Mat direksiyonun arkasına sığıştı ve tekrar otoyola çıktı. “Önce tek başımaydım. Her şey istediğim gibiydi! Sonra iki çocuk başıma kaldı. Ondan sonra bir de...”

Bir Greyhound karşı şeritten geçerken ön cama su sıçrattı. Mat tiksiniş gibi bir ses çıkarıp radyoyu açtı.

“... ülkenin dört bir yanından gelen haberlere göre, insanlar *First Lady Cornelia Case’i gördüklerini iddia ediyorlar...*”

Nealy eğilip radyoyu kapattı.

Odadaki her şeyin üstü ıvır zıvır doluydu. Cam şeker kâseleri, başlarında kurdeleler olan hayvan biblolarının yanında duruyordu; biblolarsa üstlerinde İncil’den ayetler bulunan seramik plakaların yanındaydı.

Neden ihtiyaç duyduğunda iyi bir deprem olmaz, diye düşündü Toni.

“Kahve istemediğinize emin misiniz?” Toni’yle Jason’m sorgulamak için iki eyaleti aştıkları kadın çekinerek Jason’a baktı.

Üstünde kısa kollu ceket, mavi el örgüsü bir pantolon takımı vardı ve ceketine değersiz taşlardan yapılmış bir şemsiye broşu takmış, beyaz topuklu ayakkabılar giymişti.

Jason her zamanki gibi işe koyulmak için sabırsızlıkla hayır anlamında başını salladı ve ikinci kattaki ufak dairenin pence-resinin altındaki mavi kadife koltuğu işaret etti. “Biraz oturup birkaç soru sormamızın bir sakıncası var mı?”

“Ha... Evet... Yani, hayır yok.” Kadın ellerini ovuşturdu. Onlar geldiğinde, kendisi kiliseden daha yeni dönmüştü ve FBI ve Gizli Servis ajanlarını evinde bulması onu bariz bir şekilde sarsmıştı. Kırklı yaşlarının başlarındaydı. Kocaman ay gibi bir yüzü, fazla kabartılmış kahverengi saçları ve porselen gibi pürüzsüz bir teni vardı.

Toni ona gülümsedi. “Zahmet olmazsa bir bardak su çok iyi olurdu, Bayan Shields. Uzun araba yolculuklarında midem tutuyor ve su iyi geliyor.”

“Elbette.” Kadın hemen mutfığa gitti.

Jason, Toni’ye sinir olmuş gibi bir bakış fırlattı. “Ne zamandan beri seni araba tutuyor?”

“İstedğim zaman gelip gidiyor. Bak, dostum, o buz gibi bakış-ların kadını öyle huzursuz ediyor ki yakında lastik hortumlardan ve bambu kıymıklarından bile korkmaya başlayacak.”

“Bir şey yapmıyorum ki.”

“Fazla endişeli görgü şahitleri ya önemli ayrıntıları unuturlar ya da soru soran kişiyi memnun etmek için bir şeyler uydururlar.”

Jason porselen bir palyaço biblosuna bakıp kaşlarını çattı. “Bu işi hemen bitirmek istiyorum.”

Bunu isteyen tek kişi o değildi. Ülkenin dört bir yanındaki özel ekipler, Cornelia Case’in bir havaalanında bir limuzinden indiğini ya da Malibu’daki plajda güneşlendiğini söyleyen vatandaşlardan gelen telefonların izini sürüyordu. Ama Vincennes, Indiana’daki

kasiyer Barbara Shields'tan gelen telefon, Toni'yle Jason'ın dik-katini çekmişti.

Shields çalıştığı Kroger's mağazasında, Cornelia Case'e tıpatıp benzeyen bir kadın gördüğünü söylemişti. Bu kadın koyu renkli saçları olan bir adamla, bir genç kızla ve pembe kasketli bir bebekle seyahat ediyordu. Bu üstünkörü tanım, kadının açık kahverengi kısa saçlarına kadar, ünlü benzeri yarışmasına katılan kadının tanımına uyuyordu.

Toni ve Jason bunu kendi aralarında konuşmuşlardı. İkisi de üç kişiyle seyahat eden bir kadının Cornelia Case olamayacağı konusunda hemfikirdi. Yine de telefonu açan kadınla konuşmak istemişlerdi ve patronları Ken Braddock buna onay vermişti.

Shields mutfaktan buğulu mavi bir su bardağıyla çıktı. Toni boş yere oraya gittiklerinden yüzde doksan emindi ama yine de gülümsedi. "Oturmamızın bir sakıncası var mı?"

"Sakınca mı? Hayır, hayır. Oturun, lütfen." Kadın avuçlarını mavi pantolonuna sildi ve koltuğun karşısındaki bir sandalyenin ucuna oturdu. "Sadece biraz gerginim. Daha önceden buraya hiç gerçek devlet ajanları gelmemiştir."

"Gayet anlaşılır bir durum." Toni, Jason'ın yanına oturdu. Jason not defterini açtı ama Toni kendisinininkini çantasından çıkarmadı. "Neden bize gördüklerinizi anlatmıyorsunuz?"

Kadın yine avuçlarını birbirine sürüttü. "Şey, iki gün önce, cuma günüydü. Ameliyatımdan sonraki ilk iş günümdü." Bileğini işaret etti. "Kasadan ürün geçirdiğim için karpal tünel sorunun oldu. Buna tekrarlayan stres rahatsızlığı diyorlar. Herkes bilgisayar kullanmaktan dolayı bu rahatsızlığı olan görevlilere yardım etmekten söz ediyor ama kimse kasiyerleri umursamıyor. Bizler yeteri kadar önemli değiliz sanırım." Kadının ifadesinden kasiyerlik işinin olumsuz yanlarına alıştığı belliydi.

"Her neyse, benim kasamın kuyruğuna çok yakışıklı bir adam ve iki çocukla birlikte bir kadın girdi. Onu gördüğümde o kadar

şaşırdım ki bir kavanoz bebek mamasını iki kere tarayıcıdan geçirdim.”

“Neden şaşırdınız?” dedi Toni.

“Çünkü tıpatıp First Lady’ye benziyordu.”

“Bir sürü kadın ona benziyor.”

“Ama öyle böyle değildi. Kampanyadan beri Bayan Case’in hayranıyım. Onunla ilgili bir anı ve makale defteri tutmaya başlamıştım. Yüzünü kendi yüzüm kadar iyi bilirim.”

Toni ona cesaret vermek için başını salladı ve kadının bir Cornelia Case hayranı olması, vereceği ifadeyi daha az mı yoksa daha çok mu değerli kılar, karar vermeye çalıştı.

“Saçlarını kesmişti. Kısa ve açık kahverengiydi ama yüzü aynıydı. Onun yakın çekim fotoğraflarını hiç gördünüz mü bilmiyorum ama... Bir saniye, size göstereyim.”

Kadın hemen kitaplığına gitti ve birkaç kalın anı defteri çıkardı. Biraz sayfaları karıştırdıktan sonra, onlara First Lady’nin önceki sene *Time* dergisinin kapağı için çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

“Bakın. Şurada. Kaşının hemen yanında. Ufak bir çili var. Bunu fark etmemin nedeni, bu fotoğrafa defalarca bakmış olmam. Kuyruktaki kadının da aynı yerde bir çili vardı.”

Toni onun gösterdiği yere baktı ama gördüğü şey çilden çok bir negatifteki lekeyi andırıyordu.

“Sesi de aynıydı,” dedi Barbara Shields.

“Bayan Case’in sesine aşına mısınız?”

Kadın evet anlamında başını salladı. “Televizyona her çıkacağımı duyduğumda, izlemeye çalışırım. Bu kadının sesi de aynıydı.”

“Size ne dedi?”

“Benimle konuşmuyordu. Adama sandviçini neli ister diye soruyordu.”

“İngilizce mi konuşuyordu?”

Kadın bu soruya şaşırdı. “Evet, tabii ki.”

“Yabancı bir aksam var mıydı?” diye sordu Jason.

“Hayır. Tıpkı Bayan Case gibi konuşuyordu.”

Jason ve Toni bakiştılar. Sonra, Jason biraz öne eğildi. “Bize o konuşmayı en başından hatırlayabildiğiniz kadar anlatın.”

“Adama sandviçini neli istediğini sordu, adam da hardallı dedi. Sonra, genç kız astroloji kitapları arasında gördüğü karton kapaklı ufak bir kitabı almak istediğini söyledi. Daha İyi Bir Seks Hayatı için On Sır. Kadın hayır dedi, kız da karşı çıktı. Adam bundan hoşlanmadı ve kıza Nell’i dinlemesini, yoksa başının derde gireceğini söyledi. Sonra, bebek...”

“Nell mi?” Toni su bardağını daha sıkı tuttu. “Kadına böyle mi hitap etti?”

Barbara Shields evet anlamında başını salladı. “Hemen Nell isminin Nealy’ye ne kadar benzediğini düşündüm. Biliyorsunuz, Bayan Case’in arkadaşları ona öyle derler.”

Benzer bir isim. Bir negatif lekesi olabilecek bir çil. Bunlar doğru iz peşinde olduklarını söylemeye yetmezdi ama ilgilerini çekmişti.

Sorularına devam ettiler ve Shields onlara adamı ve genç kıızı da tarif etti ama en faydalı bilgiyi tam giderlerken hatırladı.

“Ay, neredeyse unutuyordum. Sarı renkli bir karavanda yolculuk ediyorlardı. Pencereden gidişlerini izledim. Karavanlar konusunda pek bir şey bilmem ama onlarınki çok da yeni değil gibiydi.”

“Sarı renkli bir karavan mı?”

“Çok kirliydi. Uzun süredir yoldaymış gibiydi.”

“Plakayı görmediniz herhalde, değil mi?”

“Aslında, gördüm.” Barbara Shields çantasını almaya gitti.

Willow Grove, Iowa Nehri’nin kollarından birine bakan bir kayalıkta-
ydı. Burası, sivri kuleli kiliselerden ve antika dükkânlarından oluş-
an, sokaklarında beyaz çerçeveli kırmızı tuğla evlerin ve olgun ak-
ça ağaçların sıralandığı bir kasabaydı. Merkezin yakınlarında,
ufak bir özel kolej ve bakırla kaplı bir kubbesi olan belediye bi-

nasının karşısında da eski bir han vardı. Yağmur dinmişti. Bakır kubbe akşamüzerinin bulut örtüsünün arasından sızmayı başaran cılız ışınların altında parılıyordu.

Nealy kendisine çocukların büyümesi için daha kusursuz bir yer olamayacağını söyledi. Mat de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. “Burası kızlar için harika olacak.”

Mat kasabanın dışındaki bir markette durup köpek maması almış ve kızların anneannesinin evinin nerede olduğunu öğrenmişti. Anneannelerinin evi merkeze yakındı. Nealy evlerin arasından, yer yer aşağıdaki nehri görebiliyordu.

“On bir numara,” dedi Mat. “İşte, şurada.”

Beyaz kenarlı, iki katlı kırmızı tuğla bir evin önünde durdu. Sokaktaki bütün evlerin ön verandaları ve ayrı garajları var gibiydi. Bu ev kare biçimliydi ve orta batıdaki ailelerin nesiller boyu büyüdüğü türden sapasağlam bir yerdı.

Sokaktaki diğer evlerden biraz daha bakımsızdı çünkü çalılıkların arasında açmış yaz çiçekleri ya da ön verandada saksılar yoktu. Çimlerin biçilmesi gerekiyordu ve evin beyaz çerçevesi komşularınki kadar yeni gözükmiyordu. Ama harap bir yer de değildi. Sadece orada yaşayanların başka işleri varmış da evle ilgilenememişler gibi duruyordu.

“O pespaye hayvan, anneanne kızları karşısında görmenin şokunu atlatana dek kilitli kalacak,” dedi Mat.

Nealy onun gergin olduğunu fark etti. Kendisi de öyleydi. En azından, Mat ona ters şeyler söylemekten vazgeçmişti.

Kasabaya girdiklerinde Button sakinleşmişti. Adeta hayatında büyük bir değişiklik olacağını hissetmiş gibiydi. Lucy’ye kendisini Kalamar’la birlikte arka tarafa kapatmıştı. Nealy bebeği araba koltuğundan çıkarmaya koyuldu ve o anda tulumundaki yiyecek lekelerini ve yakasındaki ufak deliği gördü. Saçlarının da biraz kabartılmaya ihtiyacı vardı. “Belki de anneannesiyile karşılaşmadan

önce Button'ı biraz toparlasam iyi olur," dedi. "Kim bilir, belki de anneannesi onu ilk kez görecektir."

"İyi fikir. Üstündeki tulumu çıkar. Bak bakalım giyecek başka bir şeyi var mı." Sonra, kiminle konuştuğunu fark etti. "Bir sakıncası yoksa tabii."

"Bunu ben teklif ettim," dedi Nealy aksi bir sesle.

Lucy ayaklarının dibine kıvrılmış, üstü başı toz içindeki köpeklerle birlikte yatakta uzanıyordu. Kitabını okuyormuş gibi yapıyordu ama Nealy bunu yutmadı ve onun ayak bileğini sıktı. "Her şey yolunda gidecek, Lucy. Burası harika bir yer."

Lucy kitabı yüzüne daha da yaklaştırdı ve yanıt vermedi.

Nealy bebeğe Baby Gap'ten satın aldığı ufak, şeftali rengi tulumu seçti. Tulumun boyun kısmına işlenmiş bir sıra minik, mavi çiçek ve el örgüsü, kabarık kollu bir de üstlüğü vardı. Bunları alıp geri dönerken, Mat'ın, Button'ı altında bir tek bebek bezi kalacak şekilde soyduğunu gördü. Mat ona cesaret vermek için bir konuşma yapıyordu.

"Çok uslu olmanı istiyorum, İblis. Çok asil davran. Yüksek ses de yok, tamam mı? Bağırarak yok. Kusmak yok. Değişiklik olsun diye sadece sıradan bir bebek ol." Yeni bebek bezinin bantlarını kapatırken ona bakıp kaşlarını çattı ve Button ona agucuklar yaptı. "Tamam, tamam... O tatlı bakışları anneanneye sakla bakalım."

Nealy ona tulumu verdi ve Mat bebeği bir dakikadan kısa sürede giydirdi. "Bunda çok iyisin. Benim ona bir şey giydirmem çok uzun sürüyor."

"Fazla tereddütlü davranıyorsun. Bebekler söz konusu olduğunda, hemen kontrolü ele alman gerek, yoksa seni çiğneyip geçerler. Tıpkı kadınlar gibi."

"Öyle mi?" Bu sözler eski Mat'e ait gibiydi. Nealy ona meydan okur gibi sıırttı ama onun gözlerindeki muzip ifadenin silindiğini gördü.

"Ayakkabılarını bulabilir misin?"

Nealy tek kelime dahi etmeden arkasına döndü. Ondan iyi davranışlar görmek için yalvarmayacaktı. Gerçi tam olarak bunu istemiyordu zaten. Onun... Kendisine yalan söylemesine gerek yoktu. Onun vücudunu istiyordu. Ama bir yandan da arkadaşlığını, saygısız davranışlarını ve hatta maçoğunu bile istiyordu.

Aklına eski bir Sheryl Crow şarkısı geldi. Mat onun erkeği olabilecek kadar güçlü müydü? Onun öyle olabileceğini ciddi ciddi düşünmüş müydü?

Kendine acıma haline girmesine ramak kalmıştı. Toparlanmaya çalıştı. “Lucy dışarı çıkmak istemiyor gibi.”

“Muhtemelen, anneannesinin Sandy’den çok daha sıkı kuralları olduğunu bildiği içindir.”

“Olabilir.” Nealy saç fırçasını bebeğin kabarık saçlarında gezdirdi. Şaşkınlıkla Button’ın genellikle Mat’e ayırdığı kocaman bir gülümsemeyle karşılaştı. “Olamaz,” diye mırıldandı. “Tam senden vazgeçeceğimde benimle flört etmeye başlayamazsın.”

Button neşeyle bağırdı ve onu kucığına alması için kollarını kaldırdı. Nealy boğazının düğümlendiğini hissedip arkasını döndü.

Mat bebeği koltuğundan çıkardı. “Bu saatten sonra zor artık, İblis. Bazı insanlar satın alınamaz.” Eğilip arabanın alttaki çekmecelerinden birini açtı ve Wal-Mart yastığını çıkardı. “Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bunu takman gerek.” Yüz ifadesinden bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. “Benim dışımda, en iyi koruman bu.”

Haklıydı. Bir süre kasabada olacaktı ve tüm dünya onu arıyordu. Eski hamile bluzlarından birini bulup banyoya girdi. Dışarı çıktığında, Mat, Lucy’yle konuşuyordu.

“Nell’in eski kocasının tuttuğu dedektifler gelebilir. Nell’in onları atlatması gerektiği için, yine hamile kılığına girecek. Birisi bir şey soracak olursa onun karım olduğunu söyleyeceğim. Sen de bana arka çık, olur mu?”

“Tamam.” Lucy’nin sesi hüznüydü.

Aradan birkaç saniye geçti. “Seni burada bırakıp çekip gitmeyeceğim. Sen buraya alışana dek, buralarda olacağım. Harika olacak. Göreceksin.”

Lucy yüzlerce kilo ağırlığındaymış gibi kapıya doğru gitti. Kalamar da hantal hantal onun peşinden gitti.

“Bence köpeği şimdilik burada bırakalım.” Mat gömleğinin yakasını Button’ın ağzından çıkardı.

Kapıya doğru ilerleyen grup sessizdi. Mat zile basarken Nealy, Lucy’ye baktı. Lucy verandanın tırabzanlarına yaslanmıştı ve çok mutsuz gözüktüyordu.

Nealy onu yanına çağırdı ve kolunu beline attı. Genç kıza her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama bunu yapamadı çünkü her şey yolunda değildi.

Lucy ona baktı ve Nealy onun gözlerinde büyük bir endişe ifadesi gördü. “Ben de gitmeyeceğim,” diye fısıldadı. “Senin iyi olduğunu bilene dek gitmeyeceğim.” İçinden verdiği sözü tutabilmeyi umdu.

“Kapıyı açan yok,” dedi Mat. “Arka tarafa dolanacağım.” Button’ı, Nealy’ye verdi.

Lucy ön kapıya bakakaldı.

“Bana artık anneannenden söz etmek ister misin?” dedi Nealy.

Lucy hayır anlamında başını salladı.

Mat geri gelirken bir şeyler homurdanıyordu. “Pencereler açık ve içeriden müzik sesi geliyor. Muhtemelen zili duyamıyor.” Ön kapıyı yumrukladı. “Daha da iyi haberlerim var, Lucy. Anneannen Smashing Pumpkins seviyor.”

“Süper,” diye mırıldandı Lucy.

Kapı birden ardına kadar açıldı. Yaşı yirmilerin ortalarıyla sonları arasında olan genç bir adam diğer tarafta duruyordu. Her şeyi onun tembelin teki olduğunu söylüyordu: kısa kesilmiş saç-

ları, keçi sakalı, küpeleri vardı. Üstüne bir tişört, bol bir pantolon geçirmiş ve sandalet giymişti. “Evet?”

Nealy göz ucuyla Lucy’nin yutkunduğunu ve öne çıktığını gördü.

“Selam, dede.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mat boğulacak gibi oldu... Ağzı kupkuru kesilmişken bu hiç de kolay değildi. Hızla Lucy'ye döndü. "Dede mi?"

Lucy ellerini önünde kenetlemişti, dudağını ısıırıyordu ve ağlayacak gibiydi. Mat göğsünü kaşıyan ve şaşkın şaşkın onlara bakan adama döndü.

"Kimi aradığınızı bilmiyorum ama..." Duraksadı ve Lucy'ye daha dikkatli baktı. "Hey, yoksa sen... Laurie misin?"

"Lucy."

"Ha, evet." Genç adam özür dilermiş gibi gülümseyerek ona baktı. "Artık resimlerindeki gibi değilsin. Nasılsın?"

"Pek iyi değilim. Annemi kaybettim."

"Offf, çok kötü." Adam, Mat'e baktı ve bunun öylesine bir ziyaretten fazlası olduğunu hemen anladı.

"İçeri gelmek ister miydiniz?"

"Kesinlikle," dedi Mat dudaklarını birbirine bastırarak. "İçeri gelmeyi isteriz." Lucy'yi kolundan tutup onu önden içeri itti. Gözucuyla Nell'in de kendisi kadar hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Sadece İblis durumdan etkilenmemiş gibiydi. İlgisini çekmek için, Nell'in yanağını okşayıp duruyordu.

Genç adamın peşinden koyu yeşil ve kahverengi kumaşla kaplanmış, birbirine uymayan rahat mobilyaların, birkaç tozlu resim

ve heykelin ve el işi tarzı masaların bulunduğu oturma odasına girdiler. Şöminenin iki yanında, okundukları belli olan kitaplarla dolu kitaplıklar vardı. Mat etrafta primitif stilde birkaç tahta biblo, birkaç çanak çömlek ve çizim gördü. Smashing Pumpkins çalan müzik seti, üstünde bir sürü CD olan bir kütüphane masasının üzerinde duruyordu. Etrafta yığınla dergi, bir gitar, köşede bir öbek ağırlık ve sehpa da açık duran bir sırt çantası vardı.

Miskin görünlü adam müziğin sesini kısıtı. “Bira falan ister misiniz?”

“Evet, lütfen,” dedi Lucy. Meydan okurmuş gibi bakışlarını Mat’e dikti.

Mat ona bunun cezasını çekeceksin gibisinden bir bakış fırlatıp lafa nerden gireceğini düşündü. “Hayır, teşekkürler. Buraya Bayan Pressman’ı görmeye geldik.”

“Joanne’i mi?”

“Evet.”

“O, öldü, dostum.”

“Öldü mü?”

Nell, Lucy’yi şoktan koruyabilirmiş gibi ona uzandı. Ama Lucy hiç de şok olmuş gibi gözüküyordu. Tam aksine, başının büyük bir derde gireceğini biliyor gibiydi.

Mat genç adama baktı ve güçlkle konuşabildi. “Lucy bize anneannesinin vefat ettiğini söylemedi.”

“Joanne neredeyse bir sene önce öldü. Çok zor, dostum.”

“Bir sene mi?” Mat o kadar öfkeleni ki kendisini güçlkle kontrol edebildi. “Bana Bayan Pressman’ın birkaç aylığına ülke dışında olduğu söylendi.”

“Evet, dostum. Bayağı dışında.” Adam sesini yükseltti. “Bir gün benim tekerleri aldı ve County Line Yolu’nda perte çıkardı.”

Nell dalgın dalgın Button’ın bacağını okşuyordu. “Bisiklet mi sürüyordu?”

“Bence motosikletten söz ediyor,” dedi Mat gergin bir sesle.

Lucy eşyaların onu koruyabileceği gibi bir yanılğı içinde, kol-tuğun arkasına sıvışmaya çalıştı.

“Yeni Kawasaki 1500’üm. Çok üzülmüştüm.”

“Motorun için mi, Bayan Pressman için mi?”

Genç adam gözlerini ona dikti. “Yapma, bu alçakça bir laf. Onu seviyordum.”

Mat hayatta neden hiçbir şeyin basit olmadığını düşündü. Lucy’nin ona gösterdiği notun gerçek olup olmadığını asla sorgulamamıştı çünkü yazıldığı kâğıtta üniversitenin damgası vardı. Ayrıca, elyazısı bir ergenin elyazısına benzemiyordu. Aptallık etmişti. Onun ne kadar zeki olduğunu biliyordu. Neden biraz araştırma yapmamıştı?

Lucy adama *dede* dediğinden beri kaçındığı soruyu sordu. “Siz kimsiniz?”

“Nico Glass. Joanne ve ben, o öldüğünde birkaç aylık evliydik.”

Nell de bunları onun gibi idrak etmekte zorlanıyor gibiydi. “İkiniz evli miydiniz?”

Nico ona meydan okur gibi baktı. “Evet. Birbirimizi seviyorduk.”

Nell günün en yetersiz kalan lafını söyledi. “Aranızda epey yaş farkı var gibi.”

“Birçok kişiye göre öyle ama bizim için öyle değildi. Joanne sadece elli üç yaşındaydı. Laurents’taki antropoloji profesörümdü. İlişkimiz başladığında onu kovmaya çalıştılar ama ben yirmi bir yaşından büyük olduğum için bunu yapamadılar.”

“Laurents mı?” dedi Nell. “Kasabadaki üniversite mi?”

“Evet. Lisans bölümümü birkaç kere değiştirdiğim için mezun olmam epey vakit aldı.”

Mat en sonunda Lucy’yle yüzleşti. Aralarında bir koltuk olmasının da iyi olduğuna karar verdi çünkü ona gerçekten de ciddi bir zarar vermek istiyordu. “Mektubu kim yazdı?”

Lucy başparmağının tırnağını ağzına götürdü, halinden son derece mutsuz olduğu belli olan bir tavırla ondan bir adım geri attı. Mat ona karşı zerre kadar bir anlayış hissetmiyordu.

“Çocuklarına bakıcılık yaptığım bir kadın,” diye mırıldandı Lucy. “Senin için yapmadım! Sandy’nin avukatı için yaptım! Adamın şüphelenmeye başladığını biliyordum. O yüzden, bir sonraki gelişinde ona gösterecektim ama onun yerine sen geldin.”

Mat çenesini sıktı. “Anneannenin öldüğünü biliyordun. Her konuda yalan söyledin.”

Lucy inatla ona baktı. “Öldüğünü biliyor olabilirdim ama Kawasaki’den haberim yoktu.”

Nell, Mat’in sabrının taşığını fark etmiş olacaktı ki kolunu tutup hafifçe sıktı.

“Dostum, seni tanıyor olmam mı gerekiyordu?”

Mat kendisini kontrol etmek için çabaladı. “Ben Mat Jorik. Eskiden Joanne’in kızı Sandy’yle evliydim. Bu da... karım Nell.”

Adam, Nell’e başını salladı. Button masmavi gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve genç adam ona gülümsedi. “Şirin bir bebek. Joanne, Sandy’nin içki durumu yüzünden, hamile kaldığını duyunca telaşlanmıştı. İkisi pek anlaşamazlardı.”

“Sandy hamileyken içki içmedi.” Lucy diğer başparmağının tırnağını kemirmeye başladı.

Button yere inmek isteyince Nell onu bıraktı. Bebek hemen ayak parmaklarını sarhoş bir balerin gibi açarak sehpanın etrafında paytak paytak dolanmaya başladı. Sakinleşmesi gerektiğinden, Mat bir ipucu verebilirler diye şöminenin üstündeki tozlu rafta duran çerçeveli fotoğraflara bakmaya gitti.

Ön taraftaki fotoğrafların hepsi Joanne ile Nico’ya aitti. Birbirlerine tutkuyla bakmaları haricinde, bir anneyle oğlu olabilirlerdi. Joanne ince uzun, düzgün yapılı, ortadan ayrılmış uzun kırçılı ve geriye doğru tokalarla tutturulmuş saçları olan çekici bir kadındı. Tül etekleri, bol bluzları ve gümüş takılarıyla, yaşlanmaya başla-

mış bir çiçek çocuğun silinmez bir izi gibiydi. Bir sürü fotoğrafta Nico'nun çıplak göğsüne onu sahiplenir gibi yaslanışından, cinsel açıdan onu çok çekici bulduğu belli oluyordu. Nico'nun kendisinden otuz yaş büyük bir kadını neden çekici bulduğunu, muhtemelen bir psikiyatristin koltuğunda anlaşılabilir bir durumdu.

Arka sıradaki fotoğraflarda Sandy ile Lucy'nin farklı yaşlarda çekilmiş fotoğrafları duruyordu. Mat'ın bakışları Lucy'nin fotoğraflarına takıldı. Eski fotoğraflarda Lucy sert görünmeyi daha bilemeyecek kadar küçüktü ve parlak gözleri ile kocaman gülümsemesi hayata âşık olan küçük bir kıza işaret ediyordu. Button'ın şekilsiz başı ve buruşuk suratıyla hastanede çekilmiş fotoğrafı, o sırada burnuna parmaklarından birini sokmaya çakışan bebek güzellik kraliçesiyle uzaktan yakından benzerlik taşımıyordu.

Mat tam arkasını dönecekken en arka sıradaki bir fotoğrafı gördü. Sandy'yle birlikte bir arkadaşlarının partisinde çekilmiş bir fotoğraflarıydı. İkisnin elinde de o günlerde sık sık yaptıkları gibi içki kadehleri vardı. Sandy ıslıl ıslıl ve koyu renkli saçlarıyla ve dolgun dudaklarıyla çok güzel gözüküyordu. Onun yanındaki, daha büyük gözükmek için çaba harcayan o uzun boylu ve sıska gencin kendisi olmasına şaşırdı. Fotoğraf içini kararttı ve arkasını döndüğünde Nico'nun Nell'e dikkatle baktığını fark etti.

“Sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?”

Nell yanıt vermeye fırsat bulamadan Lucy, “First Lady Cornelia Case’e benziyor,” deyiverdi.

Nell gerildi ama Nico gülümsemekle yetindi. “Evet, gerçekten de ona benziyorsunuz.” Mat’e döndü. “Eee, tatile falan mı çıkmıştınız?”

“Pek sayılmaz. Lucy, kaybol ortadan.”

Normal şartlar altında Lucy ters bir yanıt verirdi ama bu sefer bunu yapmaya cesaret edemedi. Button'ı kucakladı ve ön kapıdan dışarı çıktı. Mat pencereden onun verandada, içerideki

konusmayı dinleyebileceği kadar kapının yakınlarında bir yere oturduğunu gördü.

Kızların sahip olduğu bir akrabaya en yakın kişi olan genç adama döndü ve konuya girdi.

“Durum şöyle, Nico...”

Nealy en sonunda Lucy’ye bakmak için dışarı çıktı. Genç kız Kalamar’ı araçtan indirmişti ve köpek verandada ayaklarının dibinde leş kokulu bir paçavra gibi yatıyordu. Button tek eliyle tırabzanlara tutunmuş, yerde zıplayan bir kızılgerdanı izliyor, diğer elini emiyordu. Nealy tırabzanların eski boyasının kurşun zehirlenmesine neden olacağına dair düşünceleri aklından atmaya çalıştı. Button’la geçirdiği zamanın ona iyi geldiğini fark etti. Artık kendisini Bebek Ölümü Meleği gibi hissetmiyordu.

Lucy’nin karşısındaki basamağa oturdu ve gölgelerin kapladığı sokağa baktı. Bir ucunda, akçaağaçların altında ufak bir oyun bahçesi olan bir ilkokul vardı; diğer ucundaysa iki küçük erkek çocuk bisikletleriyle su birikintilerinin üstünden atlıyorlardı. Sokağın karşısında, takım elbiseli bir adam bahçesini inceliyordu. Nealy bir dondurma arabasının ziline çınladığını ve bir annenin çocuğunu eve çağırdığını duydu. Bu sıradan manzaralar ona çoğu insanın yabancı diyarlarda hissedeceği kadar egzotik geliyordu.

Lucy, Kalamar’ın kulaklarından biriyle oynadı. “Sence Mat bana ne yapacak?”

“Bilmem. Çok kızdığı kesin. Ona yalan söylememeliydin.”

“Başka ne yapabilirdim? Bizi koruyucu ailelerin evlerine yollayacaklardı!”

Oraya yine de gideceklerdi. Nealy, Mat’in kızları Nico Glass’e bırakacağını bir an bile aklından geçirmemişti ama Mat içeride Nico’nun kızların tek akrabası olduğunu vurguluyordu.

Tabii, Nico bu sözlerle aldırış etmiyordu. Colorado’da bir kaya tırmanma gezisine gitmeyi planladığını söylediğinde, Mat ona

bunu unutmasını söyledi ama Nico öte berisini sırt çantasına tıkmaya devam etti.

Nealy şeftali rengi tulumu verandada emeklemekten çoktan kirlenmiş Button'a ve çok üzgün gözüken Lucy'ye baktı. Bu kızlara ne olacaktı? Mat düzgün bir adamdı ve doğru olanı yapmaya çalışıyordu ama hayatına çocuk büyütmenin dahil olmayacağını açıkça söylemişti. Geriye bir tek kızların koruyucu aileler tarafından evlat edinilmesi kalıyordu. Aileler Button'ı evlat edinmek için havalara uçarlardı ama kimse Lucy'yi evlat edinmezdi. Lucy, korumak için büyük bir çaba sarf ettiği küçük kız kardeşinden ayrılmak zorunda kalacaktı.

Lucy başparmağından işaretparmağına geçmişti. "Dışarı çıktığında beni öldürecek."

Nealy duygulandığı için düğümlenen boğazındaki yumruyu öksürerek gidermeye çalıştı. "Ona ilk başından anneanneni söylemeliydin. O sahte mektubu da yazmamalıydın."

"Evet, doğru. Sonra, Button'm hiçbir şansı kalmazdı. Onu aynı gün benden alırlardı."

Nealy birden bu genç kızın cesaret hakkında birçok insanın bir ömürde öğrendiğinden çok daha fazlasını bildiğini fark etti. Elinden geldiğince yumuşak bir sesle konuştu. "Mat'in anneannenin sağ olduğuna inanmasını sağlayarak ne elde etmeyi umuyordun?"

"Kötü bir şey olduğunda, Sandy, 'Henüz her şey bitmedi,' derdi. Ben de yolculuk yeteri kadar uzun sürerse yolda iyi bir şeyler olabileceğini düşündüm."

"Mat'in sizi yanında tutabileceğini düşündün."

Lucy yanıt vermedi. Buna gerek yoktu.

"Çok üzgünüm, Luce. Çok iyi koruyucu aileler olduğunu biliyorsun. Mat de sizi ziyarete gelir." Mat böyle bir şey dememişti ama Nealy onun kızları kontrol edeceğini biliyordu. "Ben de."

"Beni kontrol etmenize gerek yok çünkü kendime bakabiliyim," dedi Lucy inatla. "Bir koruyucu ailenin evine gitmeyeceğim."

Cesur tavrı silindi. “İkiniz de Button’ı çok seviyorsunuz. Bunu biliyorum. O, harika bir bebek. Şirin ve zeki, sorun da çıkarmıyor sayılır. Biraz çıkarıyor ama yakında, belki bir aya kadar bunlar geçecek.” Lucy üstü kapalı konuşmayı kesti. “Mat’le evlenip onu neden evlat edinemediğinizi anlamıyorum.”

Nealy üzgün üzgün ona baktı. “Lucy, biz Mat’le...”

“Saçmalama!” Nico’nun öfkeli sesi konuşmalarını böldü. “O çocukların benimle hiçbir ilgisi yok!” Kapı ardına kadar açıldı ve Nico sırt çantası ve bir gitarla dışarı fırlarken Mat de peşinden geldi. “Bak, ben gidiyorum. İsterseniz bir süre burada kalın, benim için sorun değil. Ama o kadar.”

Mat’e evin anahtarlarını fırlattı ve Lucy ile Nealy’ye bakmadan basamaklardan indi. Birkaç saniye sonra da motosikletiyle dar sokaktan yıldırım gibi geçti.

Mat keyifsiz bir ifadeyle parmağını Lucy’ye doğrulttu. “Sen. Karavana bin. İkimiz biraz konuşacağız.”

Lucy aptal değildi. Button’ı canlı bir kalkan gibi kucağına aldı.

“Yalnız!” diye bağırdı Mat.

Lucy kardeşini yere bırakıp gözlerini kıstı, çenesini kaldırdı ve karavana gitti.

Nealy onun gidişini izlerken hayranlıkla başını salladı. “Onun senin kızın olmadığından emin misin?”

Mat onu duymazdan geldi ve dudaklarını sıkarak genç kızın peşinden gitti. Nealy endişeyle Button’ı kucağına alıp peşinden gidecek oldu ama vazgeçti. Mat şiddet kullanacak gibiydi ama Nealy onun bunu yapmayacağını biliyordu. Mat sesini yükseltmişti ama Nealy bunun tehlikeli boyutlara geleceğini sanmıyordu.

Mat gerçekten de Nealy’nin karavan duvarlarının çatlayacağını düşündüğü kadar bağırmaya başlamıştı. Buna daha fazla tahammül edemeyince, Button’la birlikte evi gezmek için içeri girdi. Orada en azından bir gece geçireceklerdi ve evi görmek istiyordu.

Arka taraftaki geniş ve aydınlık mutfak, harika bir veranda açılıyordu. Kahverengi, rahat görünümlü hasır eşyalar eski bir Uzak Doğu kiliminin etrafına yerleştirilmişti ve birbirinden farklı masalarda akademik dergiler, *Rolling Stone* dergisinin eski sayıları ve abur cuburlardan artakalanlar duruyordu.

Bir zamanlar içlerinde ev bitkileri yetiştirildiği belli toprak saksılar, birkaç çömlek lambayla birlikte oraya buraya koyulmuştu. Pencereleden etrafı çalılıklarla ve ufak bir asmayla çevrili küçük bir arka bahçe olduğunu gördü. Yabani otların бүрүdüğü alanda, tomurcuklarla kaplı birkaç eski gül çalılığı vardı.

Yukarı katta, bir banyo ve en küçüğü bir kilere dönüştürülmüş olan üç yatak odası vardı. Portatif bir CD çalar, yere fırlatılmış birkaç giysi ve açık duran bir Zen kitabı, ana odayı Nico'nun kullandığına işaret ediyordu. Misafir yatak odasında, çift kişilik yatağın üstüne mavili morlu bir Hint örtüsü serilmişti ve pencereye sade perdeler asılmıştı. Banyo eski tarzdı, şıktı ama iyice temizlenmesi gerekiyordu. Zemin gri ve beyaz karolarla döşenmişti ve içeride bir duş başlığı ve pençe ayaklı bir küvet ile içinde eski dergiler olan bir sepet vardı. Petekli, açık bir pencere arka bahçeye bakıyordu; uzaktan Iowa Nehri'nin incecik bir bölümü gözüküyordu. Nealy kapının çarpılarak kapandığını duydu ve aşağı kata indiğinde Mat'in, Joanne Pressman'ın eskiden bir yemek odası olarak kullanılmış gibi görünen boş çalışma odasının Fransız kapılarının arkasında durduğunu gördü. Camdan onun telefonu eline aldığını görebiliyordu. Hayal kırıklığına uğradı. Mat çocuklardan kurtulma işlemlerine başlamıştı bile.

"Bana vurmadı."

Arkasından Lucy'nin alçak sesini duyunca o yöne döndü ve onun mutfakta olduğunu gördü. Kızın yanakları kızarmıştı ve gözlerine bir hüznün çökmüştü. Pes etmiş gibiydi ama bunu belli etmemeye kararlıydı.

"Vuracağını düşünmemiştim zaten."

“Ama çok kızgındı.” Lucy’nin sesi çatladı. “Çünkü onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattım.”

Nealy ona sarılmak istedi ama Lucy gururu elden bırakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Bakalım akşam yemeği olarak pizza sipariş edebileceğimiz bir yer bulabilecek miyiz? Button’ın temiz giysisi kalmadı. Bana çamaşır makinesini nasıl çalıştıracagımı gösterir misin?”

“Çalıştırmayı bilmiyor musun?”

“Evimde hizmetçilerim vardı.”

Lucy onun bu büyük eksikliğine başını salladı ve sabırla ona çamaşır yıkamanın temel kurallarını öğretti.

Pizza geldiğinde, Mat ortadan kaybolmuştu. Nealy onu başını Mabel’in motor kapağının altına sokmuş bir halde buldu. Mat homurdanarak yemeğini sonra yiyeceğini söyledi. Nealy onun biraz yalnız kalmak istediğini düşündü ve bunu memnuniyetle kabul etti.

Akşam yemeğinden sonra Nealy küveti temizledi, bebeği soydu ve onu suya koydu. Button sevinçle bağırıp Nealy’nin mutfaktan getirdiği plastik ölçü kaplarıyla etrafa su sıçratmaya başladı.

“Nasıl eğleneceğini çok iyi biliyorsun,” dedi Nealy gülerek.

“Baa!”

Nealy arkasına bakınca Mat’in kapıda durduğunu gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve omuzlarından birini kapının çerçevesine yaslamıştı. “Bundan sonrasını ben devralırım,” dedi yorgun yorgun. “Onu senin başına bırakmak istememiştim.”

“Başıma kalmış gibi hissetmiyorum.” Nealy elinde olmadan sert bir ses tonuyla konuşmuştu ama ona kızgındı. Onun istediği gibi bir erkek olmadığı, kızları yanında tutacak bir aile erkeği olmadığı için kızgındı.

Ona haksızlık ettiğini biliyordu. Bunların olmasını Mat seçmemişti ve bu kadar çaba sarf etmesi karakteri hakkında çok şey söylüyordu. Ama Nealy ona yine de kızgındı.

Button iki kolunu da suya çarptı ve Mat'i etkilemek için kocaman bir dalga oluşturdu.

"Lucy'nin portatif televizyonla aşağı kata indiğini gördüm," dedi Mat. "Umarım yine rehinciler konusunda endişelenmeme gerek kalmaz."

"Televizyonu nereye götürüyordu?" Nealy, Button'ın kulaklarından birini yıkamak için elinden geleni yaptı ama onunla resmen güreş yapıyor gibiydi.

"Karavana gitti. Sen misafir odasında kalacaklarını söylemene rağmen, Button'la orada kalmayacaklarını söyledi."

Nealy iç çekti. "Çift kişilik bir yatak var. Button oradan yere düşemez. Onlar için iyi olacağını düşünmüştüm. Belli ki Lucy öyle düşünmüyor."

"Lucy baş belasının teki."

Pizza, Lucy'nin savaşçı ruhunu canlandırmış olacaktı çünkü Nealy onun çöpçatanlığa yeniden başladığından emindi. Nealy'yle Mat'in evde yalnız kalabilmeleri için elinden geleni yapıyordu.

Kalamar, Mat'in peşinden banyoya girip küvetin yakınlarında bir yere oturdu. Button bir çığlık atıp ona merhaba demek için su sıçrattı. Köpek ona üzgün üzgün baktı ve sıçrayan sular üstüne gelmesin diye lavabonun altına sığınacak gücü buldu.

"Hayatımda gördüğün en sefil köpek bu."

"Olumlu yönden bakacak olursan Lucy'nin onu dışarı çıkarıp yıkamasını sağladım. En azından artık kokmuyor. Üstelik iştahı da yerinde."

"Ben karavanı garaj yoluna çekerken üç farklı komşu gelip merhaba dedi. O yastığı tekrar bağlaman çok iyi oldu."

"Ortabatıda insanlar böyle dost canlısıdır."

"Fazla dost canlısı." Mat, Lucy'nin küveti silmek için kullandığı bezi alıp Button'ın yere sıçrattığı suları sildi. "Seni bilmem ama karavanla yolculuk etmekten usandım, o yüzden bir araba kiraladım. Yarın sabah gidip alabiliriz."

Nealy ona kızlar konusunda ne yapacağını sormak istedi ama Button banyodan sıkılmıştı ve önce onu yatırması gerekiyordu. “Banyosunu ben bitiririm.”

Mat, Button’m biberonunu hazırlarken Nealy onu kuruladı ve temiz bir pamuklu pijama giydirdi. Sonra, Button’ı ve biberonu karavana taşıyıp Lucy’ye teslim etti.

Geri döndüğünde Mat’in elinde bir fincan kahve ve ayaklarının dibine kıvrılmış Kalamar’la birlikte arkadaki basamakta oturduğunu gördü. Yanma oturup sessiz arka bahçeye baktı. Şakayıkların üstünde ateşböcekleri uçuşuyordu ve havada tatlı bir hanımeli kokusu vardı. Bir komşunun evinin arka penceresinden bir televizyonun parıltısını gördü. Ülkenin orta yerindeki o kumsursuz geceyi her zaman hatırlayabilmek için manzarayı belleğine kazımak istedi.

Mat kahvesini yudumladı. “Sandy’nin avukatını aradım. Kızların nerede olduğunu ve neler olduğunu anlattım. Tahmin edebileceğin gibi, Pennsylvania Çocuk Hizmetleri benden pek mutlu değil.”

“Kızları geri götüreceksin.” Nealy bunu soru olarak sormak istemişti ama ağzından öyle çıkmamıştı.

“Tabii ki. Kan testleri sonuçlanır sonuçlanmaz.”

“Babalık testlerini burada mı yaptıracağını?”

“Davenport’ta bir laboratuvar var. Pennsylvania’da beni bekleyen formalitelerle uğraşmak istemiyorum.”

“Testleri yaptırıp onlardan kurtulacaksın,” dedi Nealy ters ters.

“Haksızlık ediyorsun.”

Nealy iç çekti. “Biliyorum... Özür dilerim.”

“İstedğim şey bu değil! Yirmi bir yaşından önce aile babalığı yaptım ve bundan nefret ettim.” Mat sessiz bahçeye baktı. “Hayatım boyunca bundan kaçınmak için uğraştım.”

Kendisi için büyük bir anlam ifade eden her şeyin onun için itici olduğunu bilmek Nealy’yi incitti. “Çocukluğun o kadar mı kötüydü?”

Mat fincanını basamağa koydu. “Kötü değildi ama hiçbir mahremiyetin olmadan, o kadar çok kadından sorumlu olarak yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsin.”

“Ya annen?”

“Annem haftada elli, altmış saat bir muhasebeci olarak çalışıyordu. Sekiz çocuğu vardı ve fazla mesaiyi geri çeviremiyordu. Kızlar anneannemizi parmaklarında oynatıyorlardı ve çoğu zaman başlarında ben vardım. Liseden mezun olduktan sonra bile oradan ayrılmadım. Anneannem yaşlanıyordu ve annemin bana hâlâ ihtiyacı vardı. O yüzden, üniversiteye giderken onlarla yaşadım.”

“Ama kız kardeşlerinden bazıları o zamana kadar biraz sorumluluk alacak yaşa gelmişti herhalde?”

“Yaş olarak evet ama bu onların güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu.”

Nealy ağabeyleri bu kadar güçlü bir sorumluluk hissine sahipken, neden sorumluluk alacaklardı ki diye düşündü.

Köpek, Mat’ın ayaklarına biraz daha sokuldu. Mat kollarını iki yana açtığı bacaklarının üstüne dayadı ve ellerini aralarından sarkıttı. Köpek onun parmaklarını yaladı ama Mat bunu fark etmemiş gibiydi. “Halime baksana. Bir haftadan kısa sürede iki çocuk, herkese karım olduğunu söylediğim hamile bir kadın ve lanet olasıca bir köpek baş başa kaldım. Bunlar yeteri kadar kötü değilmiş gibi şimdi de Iowa’daki bir evde kalıyorum.”

Nealy gülümsedi. “İhtiyacın olan tek şey bir steysin araba, bir de kaynana.”

Mat inleyip eğildi. “Daha önce telefundayken... Bir Ford Explorer kiraladım. Ne yaptığımı düşünmedim bile.”

“Explorer mı?”

“Bir arazi aracı, günümüzün steysini.”

Nealy güldü.

Mat’in doğal espri anlayışı yeniden ortaya çıkmıştı. Mat hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi.

“Ya işin ne olacak?” dedi Nealy. “Artık geri dönmen gerekmiyor mu?”

“Bekleyebilir.”

Nealy yerine oturmayan parçalar olduğunu hissetti. “Lucy bana bir Mercedes’in olduğunu söyledi. Bir çelik işçisi için iyi bir araba.”

Mat yanıt vermeden önce biraz düşündü. “Bir fabrika işçisi olduğumu söylememiştim. Bir çelik fabrikasında çalışıyorum dedim.”

“Aradaki fark nedir?”

“İdari bir pozisyondayım.”

“Anladım.” Nealy ellerini bacaklarının arasına aldı. “Ne zaman geri dönmen gerekiyor?”

“Sonuçların çıkması iki hafta sürüyor.”

Nealy’nin içinde bir umut yeşerdi ama Mat devam ederken sönüverdi. “Muhtemelen yarın akşam ya da sonraki gün uçakla geri dönerim. Her şey sana bağlı sanırım.”

“Nasıl yani?”

“Seni yalnız bırakamam.”

“Bir korumaya ihtiyacım yok. Zaten bu yüzden bulunduğum yerden kaçtım.”

Mat eğildi ve dalgın dalgın köpeğin kulaklarının arkasını kaşdı. “Başkan öğleden sonra bir basın toplantısı düzenledi. Esas konu sendin.”

Nealy haberleri dinlemekten özellikle kaçınmıştı ve bunu duymak istemiyordu.

Köpek burnunu Mat’ın ayaklarının üstüne koydu. “Vandervort güvenliğinin konusunda endişeye gerek olmadığını, bu öğleden sonra Bayan Bush’la telefonda konuştuğunu söyledi.”

“Hımm.”

“Belli ki seni arayan ajanlardan oluşan şu ekip araştırmasını daraltmış ve seni yakında bulmayı umuyorlarmış.”

Nealy dirseklerini dizlerine dayayıp iç çekti. “Büyük ihtimalle bulacaklar.”

“Bilmem. İzlerini gayet iyi örtbas ettin.”

“Onlar en iyisidir. Er ya da geç, beni bulacaklar.”

“Başkan ortadan kayboluşunu muhalefet partisinin alçak hainlerine bağladı.” Mat’in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Kocanın politik rakiplerinin kendi çıkarlarını Amerikan halkının çıkarlarından üstün tutuşunu izlemekten bunaldığını söyledi.”

Nealy hafifçe güldü. “Tam onun diyeceği bir şey.”

“Yarın hangi First Lady’yi arayacaksın?”

Nealy geriye yaslandı. “Artık onları aramayacağım. Şimdiye dek, hepsinin telefonunu dinlemeye başlamışlardır. Yargıtay’ı ya da Bakanlar Kurulu’nu aramam gerek sanırım.”

Mat başını salladı. “Buna inanmak benim için hâlâ çok güç.”

“O zaman, bunu düşünme.”

“Düşünmemek de güç.” Mat’in sesi yine sert çıkmaya başlamıştı. “Bana söylemen gerekirdi.”

“Neden?”

“Bana nasıl böyle bir şey sorabilirsin?”

“Benim yerimde olsaydın, sen ne yapardın?”

“Sanırım işler bu noktaya gelmeden hayatımın kontrolünü elime alırdım.”

Bu sözler Nealy’yi kızdırdı. “Hiçbir şey bilmeyen birisinin söylediği lafa bak.”

“Bunu sen istedin.”

Nealy ayağa fırladı. “Biliyor musun, sen salağın tekisin, Mat.”

Mat de ayağa fırladı. “Beni kandırdın!”

“O kamyon mola yerinde sana rastladığım ve Cornelia Case olduğumu söylemediğim için özür dilerim!”

“Ben ondan söz etmiyorum! Sonradan gerçekleri söyleyecek bol bol vaktin oldu.”

“Söyleseydim ya bana hırlayacaktın ya da karşımda el pençe olacaktın.”

Mat’ın gözleri öfkeden parıldadı. “Hayatımda kimsenin karşısında el pençe durmadım!”

“Bu sabah, bana kahve yaptığını söyledin. Kim olduğumu öğrenir öğrenmez, bana bir yabancıymışım gibi davranmaya başladın!”

“Sana sadece kahve yaptığımı söyledim! Ne demeye çalışıyorsun?” Mat’ın gözleri, fırtına bulutu rengine bürünmeye başlamıştı ama Nealy’nin umurunda değildi.

“Mesele bu kadar değil. Bunu sen de çok iyi biliyorsun!”

“Hayır, bilmiyorum! Hayatımda kimsenin karşısında el pençe durmadım dedim!”

“O halde, bana neden iki gece önce başladığımız şeyi bitirmediğimizi ve burada oturduğumuzu söyle. Burası Iowa, Mat! Iowa!”

Bunu ona hatırlatmak zorunda kalması, kim olduğunun önemli olması Nealy’yi çok incitmişti. “Unut. Boş ver gitsin.” Veranda kapısını açtığı gibi içeri girdi.

Mat veranda kapısının çarparak kapanışını izledi ve az önce neler olduğunu anlamaya çalıştı. Kendisi nasıl olmuştu da kötü adam haline gelmişti? ABD’nin First Lady’sini yatağa atıp bütün gün hayalini kurduğu şeyleri mi yapması gerekiyordu? Onun Nell olmadığı için lanet okudu! Hem el pençe durmak da nereden çıkmıştı?

Öfkeyle kapıyı açtı. “Hemen buraya gel!”

Tabii ki Nell gelmedi. Ne zaman onun istediği bir şeyi yapmıştı ki...

Mat yan kapının kapandığını duydu ve Nell’in kaçtığını anladı. Ona yanından ayrılmamasını emrettiği halde karavana gitmişti. Nell peşinde olabilecek o çatlak insanları bir an bile düşünmüş müydü acaba? Tabii ki düşünmemişti.

Geri geri giden araba yüzünden o gün kendisini rezil etmiş olması, onu hızla yan kapıdan geçip arka bahçeye çıkmaktan alı-

koymadı. Bahçeye çıkarken sakinleşmeye çalıştı ve bunu neredeyse başarmıştı ki karavan kapısının kilitli olmadığını fark etti.

Kaskatı kesildi. Nell aptalın tekiydi! First Lady olsun olmasın, bunu ona söylemeye niyetliydi.

Hışımınla içeri girdi ve onu son dört gecesini geçirdiği o rezil ufak koltuğa bir çarşaf sererken buldu. “Aklını mı kaçırdın?” diye bağırды.

Nell tıpkı Saba Melikesi gibi hızla ona döndü. “Ne istiyorsun?”

“Lanet olasıca kapıyı dahi kilitlememişsin!”

“Sessiz ol! Kızları uyandıracaksın.”

Mat arkadaki kapalı kapıya baktı, sesini alçalttı ve ona eğildi. “ABD’nin vergi ödeyen bir vatandaşı olarak, yaptığın şeyi kınıyorum.”

“O zaman senatörüne yaz.”

“Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Ya bir terörist olsaydım? Sence şu anda nerede olurdun? Manyağın teki seni rehin alsaydı sence bu ülke ne durumda olurdu?”

“Senin gibi manyak olsaydı, başım gerçekten de büyük bir dertte olurdu!”

Mat elini kapıya doğru savurdu. “Derhal o eve git de seni izleyebileyim!”

Nealy’nin asil burun delikleri açılıp kapandı ve sırtı gerildi. “Affedersin?” Mat bir çizgiyi aşmış gibi bu sözcüğü vurgulayarak söylemişti. Yüz ifadesi Mat’e, onun ataları Doğu Avrupa’da bir yerde bir sabana bağlıyken, kendi atalarının bir şehir kulübünün verandasında martini yudumladığını hatırlattı. Mat çok ileri gittiğini biliyordu ama onu o kadar çok istiyordu ki kendisine hâkim olamıyordu.

“Hiç kendinden başkasını düşünür müsün?”

Nell’in kaşları o asil alnına kadar yükseldi. “Çık dışarı!”

Mat kendisini rezil ediyordu ve orada biraz daha kalırsa, daha da çok rezil olacaktı. Ama kavgadan kaçmakta hiçbir zaman ba-

şarılı olmamıştı. O yüzden, makul bir yetişkin gibi davranmak yerine, onu battaniyesiyle birlikte kucakladı.

“Yere bırak beni! Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Vatandaşlık görevimi!” Mat kapıyı tekmeleyerek açtı. Hem Nell’in debelenmesiyle hem de kapıyla mücadele etmesi gerekiyordu. Amacı onu eve taşımadan önce kapıyı kilitleyebilmektir.

“O ufak aklını kaçırmışsın!”

“Olabilir.”

“Derhal dur! Bir maymun gibi davranıyorsun!”

“Eh, alışırsın.”

Mabel’da yatan Lucy uyanıktı. Tartışma sesleri midesinin yine ağrmasına neden olmuştu. Onların bu şekilde kavga edebileceğini hiç düşünmemişti. Dahası, Jorik’in dediği hiçbir şey mantıklı olmadığı için, ne konuda tartıştıklarını da anlayamamıştı. En azından, Sandy’yle Trent’in eskiden para konusunda tartıştıklarını biliyordu.

Ama Jorik ve Nell onlardan çok daha zekiydi. İnsanların birbirlerine bağırarak yerine, sorunlarını konuşarak çözdüğünü bilecek kadar akıllı insanlardı. Ya ayrılmaya karar verirlerse ne olacaktı? Yataktan kalktı ve elinden geldiğince ses çıkarmadan eve girdi.

“Yere bırak beni!”

“İstediğim zaman bırakırım.”

Köşeden bakınca, Mat’ın Nell’i yukarı kata taşıdığını gördü. Nell sürekli olarak onu yere bırakmasını emrediyordu ve sesi ona buzdan oklar fırlatıyor gibiydi ama Mat ona hiç aldırış etmiyordu.

Lucy’nin karın ağrısı giderek arttı. Jorik her an öfkeyle çekip gidecek ve sarhoş olacak, sonra Nell ağlamaya başlayıp o da sarhoş olacaktı. Uzunca bir süre birbirleriyle konuşmayacaklardı.

Lucy buna tahammül edemiyordu. Sessizce yukarı kata çıkınca Mat’ın sert adımlarla misafir odasına girdiğini gördü.

Nell'i yere bırakmış gibi hafif bir ses çıktı. Lucy en üst basamağa vardı.

"Çık dışarı!"

"Çıkacağımdan emin olabilirsiniz!"

Lucy sırtını duvara yasladı ve başını, içerisini görebileceği kadar çevirdi. Odadaki tek ışık koridordan geliyordu ama yeterliydi. Mat gideceğini söylediği halde yerinden kıpırdamıyordu.

"Sakin bir yere gitmeyi aklından geçirme!" diye bağırdı. "Orada kalacağından emin olmak için bu kapının önünde uyuyacağım!"

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!"

"Birisinin söylemesi gerek!"

"Evet! Bir arabanın bir daha ne zaman geri geri gideceğini bilemeyiz!"

Tartışmaya o kadar dalmışlardı ki onu fark etmemişlerdi. Nell sadece kızgın gibiydi ama Jorik gerçekten öfkeli gözüküyordu... Çok büyük bir terslik varmış gibi davranıyordu ve Lucy keşke Nell ona sorunun ne olduğunu soracak kadar sakinleşse diye düşünüyordu. Mat her an Trent'in eskiden yaptığı gibi çekip gidebilirdi.

Lucy tam arkasını dönüp gidecekken kilitteki eski anahtarı fark etti.

O anda ne yapması gerektiğini anladı. Başı daha da büyük bir derde girecekti ama Mat zaten ona çok öfkeliydi. Daha da öfkelenirse ne fark ederdi?

Lucy anahtarı kilitten alırken Nell onu gördü. "Lucy? Sen ne..."

Lucy kapıyı çarparak kapattı, eski anahtarı kilide soktu ve sert bir şekilde çevirdi.

Nell, "Lucy!" diye çığlık atarken, Jorik de bağırdı.

Lucy ağzını kapıya dayayıp içeri seslendi. "Siz ikiniz cezalısınız!"

ON ALTINCI BÖLÜM

Mat hemen kapıya gidip kolu çevirdi ama kapı açılmadı. Kapıyı yumrukladı. “Lucy! Hemen kapıyı aç!”

Ama bu isteğine sessizlikten başka bir yanıt gelmedi.

“Lucy, seni uyarıyorum...”

Kapı kapanınca, tek ışık kaynağı dışarıdaki sokak lambası olmuştu. Nealy hemen koşup pencereyi açtı ve karavana baktığında, genç kızın içeri koştuğunu gördü. Yanağını cama dayadı. “Boşa nefes harcıyorsun.”

Mat yanına geldi ve onun baktığı yere baktı. “Bu sefer çok ileri gitti.”

Nealy tartışmalarını sonlandırmaya henüz hazır değildi. Kendisine kötü muamele edilmişti, hırpalanmıştı ve aklından Mat’e yıkmak istediği daha bir sürü suç geçiyordu. Bir yandan da onun eski beyaz bir tişört ve spor şortla nasıl o kadar yakışıklı görünebildiğine hayret ediyordu.

Sırtını dikleştirip perdeyi bıraktı ve şifonyerin üstündeki ufak lambanın ışığını açıp dik dik ona baktı. “Bunların hepsi senin suçun.”

Mat pencereden geri çekildi ve iç çekti. “Biliyorum.”

Bunu duyan Nealy’nin öfkesi bir anda dindi. İtiraf etmek istemiyordu ama onunla kavga etmek hoşuna gitmişti. Hiç kimse

daha önce ona o şekilde bağırmamıştı. Kendisi de sözlerini sansürlemeden ya da duygularını gizlemeden bağıarak ona yanıt vermişti.

Mat ona karşı zor kullandığı halde Nealy ondan hiç korkmamıştı. Mat onu üzen kadınları hırpalayabileceğine inanıyor olabiliirdi ama Nealy öyle olmadığını biliyordu.

İncinmiş gibi burnunu çekti. “Beni çok korkuttun.”

“Çok üzgünüm. Gerçekten.” Mat o kadar üzgün gözükiyordu ki Nealy ona acıyacak gibi oldu ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Önce intikamını almak istiyordu.

Pencereden geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunu havaya kaldırdı. “Çizgiyi aşttın.”

“Biliyorum. Ben...”

“Bana karşı zor kullandın! Ödümü kopardın!”

“Ben öyle yapmak... Özür dilerim.”

“Başkanın ailesinden birisine zarar vermenin büyük bir suç olduğunu biliyor muydun? Hapse girebilirsin.”

Ne yazık ki sesindeki o muzip ses tonunu gizleyemiyordu. Mat ona yan yan baktı. “Ne kadar hapis yatarım?”

“Ah, çok uzun süre.”

“O kadar uzun ha?”

“Maalesef.” Nealy ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Ama işe iyi yanından bak. Hapishanede sana ayak bağı olacak *kadınlar* yok.”

Mat pencereden yatağa doğru gitti. “Evet, bu durum işleri değiştiriyor.”

“Sadece Bruno gibi isimleri olan dövmeli adamlar var. Eminim ki birçoğu seni çok çekici bulacaktır.”

Mat kaşlarından birini kaldırdı.

Nealy kilitli kapıya baktı. “İyi ki tartışmaya başlamadan önce tuvalete gitmişim. Tekrar gidene kadar epey süre geçecek gibi.”

Mat bir şey demedi ama Nealy onu sinir etmeyi daha tamamlamamıştı. “Öyle mi?”

“Ne?”

“Tuvalete gitmeni diyorum.”

“Neden?”

Mat onunla dalga geçiyordu. “Boş ver.”

“Kesinlikle boş vereceğim.”

“Sence buradan çıkmamıza ne zaman izin verecek?”

“İsteddiği zaman.”

Nealy onun hafifçe gülümsediğini fark etti. “Sakin yaptığını başına kakma.”

“Onu bir güzel döveceğim.”

Bu sefer Nealy kaşını kaldırdı. “Tabii.”

Mat yine gülümsedi. “Cesaretini takdir etmek gerek. Buradan çıktığımda, başına büyük dertler açılacağını biliyor ama bu onu durdurmadı.”

Nealy’nin gülümsemesi silindi. “Çaresiz durumda. Neler hissettiğini düşünmek hiç hoşuma gitmiyor.”

“Hayat zor.”

Mat sergilediği kadar soğuk kalpli değildi. Nealy onun odada önce ağır ağır, sonra hızlanarak volta atışını izledi. “Kapıyı kıracağım.”

“Gerçek bir erkek gibi konuştun.”

“Bu da ne demek?”

“Erkekler bir şeylere zarar verir. Bir yerleri bombalar.”

“Bir yerleri bombalayanlar senin arkadaşların. Benimkiler küfreder, koltukları tekmeler, sonra da televizyonun önünde uyu-yakalrlar.” Mat yine kapı kolunu yokladı.

“Sakin ol. Kapıyı sabah açar.”

“Geceyi burada seninle odaya tıklmış halde geçirmeyeceğim.”

“Sana saldıracağımdan korkuyorsan endişelenme,” dedi Nealy aksi bir tavırla. “Benden daha güçlüsün, eminim ki kendini savunabilirsin.”

“Yapma, Nell. Dört gündür birbirimize dokunmadan edemiyoruz.”

Nealy ona pis bir bakış fırlattı. “Ben o konuda kesinlikle sorun yaşamıyorum.”

“Bu, çok büyük bir yalan. Beni o kadar çok istiyorsun ki buna tahammül edemiyorsun!”

“Seninle dalga geçiyordum, o kadar.”

“Dalga geçmek mi?”

“Eğleniyordum. Cidden, Mat, ciddi olduğumu düşünmedin, değil mi? Ah, bu erkeklerin hassas egolarını korumak için kendilerine söyledikleri yalanlar.”

“Şu anda tek hassas yanımda öz kontrolüm. Geceyi birlikte geçirsek neler olacağını çok iyi biliyorsun!”

Nealy onu yine kızdırdığı için kendisini tebrik etti. “Tabii ki biliyorum. Sen suratını asacaksın ve bana hakaret edeceksin. Sonra, kime hakaret ettiğini hatırlayıp geri çekileceksin.”

“Neden söz ettiğini anlayamadım.”

Nealy bakışlarını ona dikti. “Ben ABD Başkanı’nın dul karısı Cornelia Case’im. Ve sen bununla başa çıkamıyorsun!”

“Bu da ne demek oluyor?”

Mat yine bağırırmaya başlamıştı. Bu hali Nealy’yi memnun etti çünkü bağırıdıkları, tutkulu davrandıkları ve saf, etkileyici hislere boğuldukları yere geri dönmek istiyordu. “Benim zavallı, küçük ve terk edilmiş Nell Kelly olduğumu düşündüğün zamanlarda her şey yolundaydı, değil mi?”

“Mantıklı olacağın zaman benimle konuş.”

“Zavallı Nell’den daha üstün olduğumu hissedebiliyordun. Ama artık kim olduğumu bildiğin için, bununla başa çıkabilecek bir erkek gibi davranmıyorsun!”

Nealy bu sözleriyle onu gerçekten fena kıskırtmıştı. Kimse Mathias Jorik’in erkekliğine meydan okuyup bundan sıyrılamazdı.

Mat'in gri gözleri parıldadı, Nealy'nin üstüne yürüdü ve Nealy bir anda kendisini yatakta buldu.

Mat çakmaktaşı grisi gözlerinde bir zafer parıltısıyla yanma serilirken yatağın çerçevesi sarsıldı. Nealy nihayet onu istediği yere getirmeyi başarmıştı ama bu başarısı onu tatmin etmedi çünkü esas istediği, ondan ilgi görmektir ama bunun yerine psikolojik savaş silahları kullanmıştı.

Mat ona karmakarışık duygularla baktı. "Bu konuda centilmen gibi davranmaya çalıştım."

"Daha çok ödle gibi davrandın."

Mat elini onun bluzunun altına sokup yastığı çıkardı ve yere fırlattı. "Saygılı davranmaya çalıştım..."

"Karşımda el pençe durmaktan, dizlerinde halı yanığı oluşmuştur."

Mat gözlerini kıstı. "Sana en bariz şeyi anlatmaya çalıştım..."

"Seni tehdit ettiğim gerçeğini mi?"

Mat duraksadı, sonra kasıtlı olarak onun göğüslerinden birini avuçlayıp başparmağını ucunda gezdirdi. "Tehlike içinde yaşamayı seviyorsun."

Nealy başını diğer yöne çevirdi. "Üstümden kalkıp gitmeni istiyorum."

"Hayatta olmaz."

"Fikrimi değiştirdim."

"Beş dakika kadar geç kaldın."

Nealy ona baktı. "Zor kullanmayı mı düşünüyorsun?"

"Aynen öyle."

"İyi." Nealy sıkılmış gibi davranmaya çalıştı. "Yap da bitir işini o zaman."

Mat hafifçe güldü ve başparmağıyla Nealy'nin göğsünün ucunda nazikçe bir daire çizdi. "Şu anda seni bir Gizli Servis ordusu dahi kurtaramaz."

Nealy'nin kayıtsız kalması giderek zorlaşıyordu. "Seni salak."

Mat'ın ses tonu yumuşadı ve Nealy'nin göğsünün üstündeki eli daha da hafif gidip gelmeye başladı. "Artık pes et, Nell. Pes et de ikimizin de istediği gibi sevişelim."

"İsmim Nealy." Mat'ın, ismini söylediğini duymak istiyordu. Onun kiminle seviştiğini bildiğinden emin olması gerekiyordu.

Mat içine derin bir nefes çekti. "Nealy."

"Kolay olmuyor, değil mi?" Nealy pek de dilediği gibi kayıtsız bir ses tonuyla konuşamamıştı.

"Sesini kesmezsen ağzına bir şey tıkacağım," dedi Mat yumuşak bir sesle.

"Bence artık üstümden kalkmalısın."

"Seni uyarmadığımı söyleme." Mat'ın dudakları onunkileri okşadı ve tamamıyla örtüp onun dile getirebileceği itirazları engelledi. Vücudu onunkini kapladı ve öpücükleri onun inatçılığının son kırıntılarını da yok etti. Mat bunda çok başarılıydı.

Birden geri çekildi ve boğuk sesle bir küfür savurup yatağa geri yattı. "Buna inanamıyorum."

Nealy ansızın gözlerini açtı. Mat yine onun kim olduğunu hatırlamıştı. Belki de daha ciddi bir sorun vardı. "Bu öpüşmenin ters hiçbir yanı yoktu!"

Mat güçlkle gülümsedi. "Öpüşme inanılmazdı. Esas sorun, bundan sonra olacaklar." Başparmağıyla Nealy'nin elmacık kemiğini okşadı. "Tatlım, bir kutu prezervatifim var. Ne yazık ki hepsi şu duvarın diğer tarafında."

Nealy bilmiş bilmiş ona baktı. "Eh, şanslıyız o zaman, ben daha hazırlıklıyım. Sırt çantama baksana." Button'ın pijamalarını giydirmeyi bitirdiğinde, çantasını orada bıraktığına sevindi.

"Dünya bu kadar iyi olamaz." Mat yataktan fırladı ve birkaç saniye sonra prezervatif kutusuyla geri geldi.

Sonra da bıraktığı yerden devam etti.

Dudakları ağızla birleşti ve Nealy onu öpmeye asla doyamayacağını düşündü. Mat onu çevirip üstüne aldı. Nealy onun iri ve

sert çenesini kavrayıp başını hafifçe eğerek kontrolü ele geçirmiş olmanın keyfini çıkardı.

Öpüşmeleri Nealy'nin kontrolü altında biraz değişmişti. Belki biraz beceriksizceydi ve pratikten yoksundu ama coşkuluydu... Hem de çok. Nealy geri çekilip onun alev alev, çelik gibi gözlerine, tutkuyla yumuşamış sert ağzına baktı. Pozisyonunu değiştirip ayağını onun baldırına doladı, göğüslerini göğsünün ortasına hizaladı ve iri vücudunun üstüne yattı.

Mat inledi. "Umarım iyi vakit geçiriyorsundur çünkü beni öldürüyorsun."

"Güzel." Nealy ona gülümsedi. "Sen de beni öldürüyorsun."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Mat'in ellerinden biri Nealy'nin bacağına iç kısmına gitti. "Harikasın. Günlerdir bundan başka bir şey düşünemedim."

Nealy gülümseyip onun kulak memesiyle oynadı. "Ben de seni çıplak görmekten başka bir şey düşünemedim. Çırlıçıplak."

"Beni çıplak mı görmek istiyorsun?"

"Hem de çok." Nealy dizlerinin üstüne oturdu. "Ayağa kalk ki manzaranın keyfini süreyim."

"Buna hazır olduğundan emin misin?" Mat ağır ağır doğruldu.

"Başa çıkabilirim sanıyorum." Nealy onun tişörtünü çıkardı ve şortunun lastikli belini tuttu. Mat yarı kapalı gözlerle onu izlerken Nealy şortu yavaş yavaş aşağı çekti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İç çamaşırın nerede?"

"Kurutucuda." Mat'in sözcükleri vurguladığı konuşması Nealy'yi mest eden, sert bir hal aldı. "Senin için sorun mu?"

"Bilmem. Bir bakayım." Nealy bir süre onun karnını okşadı, onu uyardı ama aslında bu duruma alışabilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. En sonunda şortu, son derece belirgin olan kabarıklıktan aşağı çekti.

Gördüğü manzara onu afallatmıştı ama kendini tekrar sırtüstü yatakta bulduğunda bakmaya doyamamıştı bile.

“Hey! Daha bakmayı bitirmemiştim.”

“Sonra bakarsın. Bütün gece buradayız.”

“O zaman, neden acele ediyorsun?”

“Ancak bir kadın böyle bir soru sorabilir. Çok zeki ve seksi bir kadın...” Burnuyla boynunu okşadı, ağzının kenarına sürttü ve tekrar derin derin öptü. Sonra elleri onun giysilerine gitti ve Nealy daha ne olduğunu anlamadan kendisini onun gibi çıplak buldu.

Mat onun fazla zayıf vücuduna bakacak kadar geri çekilince Nealy keşke lambayı açmasaydı diye düşündü. Ama Mat’in bakışlarında herhangi bir eleştiri değil, istek gördü.

Mat’in dudaklarında tatlı ve seksi bir gülümseme belirdi ve elini onun göğsünün üstüne koydu. Nealy onun erkekliğini tutunca Mat boğuk bir sesle inledi. Nealy dizlerinin üstüne oturup ellerinin dilediklerini yapmasına izin verdi. Çok geçmeden, kolları ve bacakları birbirine dolanmış ve dudakları çılgınca birbirine kenetlenmişti.

Mat güçlükle geriye çekilip karşısında dizlerinin üstüne çöktü ve onun dizlerini kavradı. Göz göze geldiler. Mat’in bakışlarından bu işi ağır alacağı anlaşıyordu. İlk önce, Nealy’nin onun tehlikeli merakına boyun eğip eğmeyeceğini görmek istiyordu.

Nealy bacaklarını gevşetti ama aralamadı. Sıradan seks maceralarının yaşandığı bir çağda, çekincesi demode olabilirdi ama bunun onun için bir armağan olmasını istiyordu. Alıcı tarafından açılması gereken bir armağan.

Mat bunu anlamış olmalıydı ki dizlerini tutan ellerini sıkı. Hafif bir baskı uygulayarak bacaklarını araladı.

Nealy kendisini çok genç ve bakire bir gelin gibi hissetti. Artık o kadar genç olmasa da bir şey fark etmiyordu ve neredeyse hâlâ bakire olmasına rağmen, niyeti bu olmamıştı.

Mat’in elleri bacaklarının arasına, sonra yukarı kayd ve nihayet onu aralayıp giderek daha savunmasız bıraktı. Boğazının

dibinde bir nabız atıyordu. Uyarılmış durumdaydı ve son derece kararlıydı.

Perdenin altından ılık bir esinti içeri doldu ve Nealy'nin Mat'e sergilediği o sıcak ve nemli yeri okşadı. Mat tepesinden her şeye bakıyor ve bakışlarındaki ifade daha ateşli ve sahiplenici bir hale geliyordu.

Mat pozisyon değiştirip başparmağıyla açık kahverengi kıvrırcık tüyleri okşarken, Nealy de zevkle inledi.

Mat ona parmağıyla dokununca Nealy nefesini tuttu. Mat çok güçlü olduğu halde, dokunuşları son derece nazikti. Onu keşfederken sanki bölgesini belirliyormuş gibi bir his yayıyordu. Mat başını eğdi ve kadınlığını ağzıyla işaretledi.

Koyu renkli, kısa saçları Nealy'nin bacaklarının içine süründü. Nealy onun dudaklarını, dişleriyle hafifçe ısırıldığını hissetti. Gözlerini kapatmayıp tavana çevirdi ve o müthiş zevke direnmeye çalıştı çünkü bunun kısa sürede sona ermesine dayanamayacaktı. Ama onca senedir kendisine uyguladığı kontrol, onu buna direnebileceği kadar güçlü kılmamıştı.

"Yapma," diye inledi. "Bekle... Ben... Sen içime girene dek olmaz."

Mat koyu renkli gözleri tutkuyla yanarak, teni terle kaplanmış bir halde ona baktı. Sonra, iri vücudu Nealy'nin daha ufak vücudunu kapladı. Nealy kendisini korunaklı, güvende ama bir yandan da müthiş bir tehdit altında hissetti. Bu adama, vücuduna girmesi için izin verdiği anda, bir daha hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Mat içine yavaş yavaş, kararlılıkla girdi ve Nealy tutku dolu olmasına rağmen vücudu onu kolay kabul edemedi. Mat onu öptü... Rahatlatıldı... Derine girdi... Daha da derinlere indi.

Nealy bu baskıya dayanabilmek için Mat'in omuzlarını tuttu ve yanağını o kadar sıkı sıkı onun çenesine dayadı ki Mat'in kirli sakalı tenini sıyırdı. Mat en sonunda tamamıyla içine girince Nealy'den bir hıçkırık sesi yükseldi.

Mat onun gözlerinin kenarlarını, dudaklarını öptü ve göğüslerini okşadı. Ancak ondan sonra ağır ve sert bir şekilde içinde hareket etmeye başladı.

Nealy nefes nefese sırtını gerdi.

Mat hızlandı. Sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar Nealy'nin ellerinin altında titredi ve içinde nabız gibi atan o ağır ve derin his giderek arttı. Onlar için yatak, vücutları ve vahşi doğadan başka bir şey kalmamıştı.

Gir ve çık. Sırtını ger ve kabul et.

Eski çağlardan kalma ritim, onları her şeyi unuttukları bir yere götürdü.

Nealy'nin vücudundan dalga dalga tatmin hissi yayıldı ve bu durum Mat'i o kadar iyi hissettirdi ki gülümsemeden edemedi. Nealy'nin omzunu ovdu. Nealy'nin her yeri yumuşacıktı. Yumuşacık, tatlı ve karşı konulmazdı.

Saçları çenesini okşuyordu. Nealy çıplak bacaklarından birini onun bacağına üstüne attı. Bacağını biraz daha ileri götürse, onun yeniden ereksiyon olduğunu fark edecekti ama Mat onun bunu hemen öğrenmesini istemiyordu. Nealy'nin zamana ihtiyacı vardı. Kendisinin de öyle. Bedeninin değil, zihninin bu duruma alışması için zaman gerekiyordu.

Nealy konuştuğunda, nefesi onun göğüs kıllarını kıpırdattı. "Muhteşemdi."

Onun da öyle düşündüğünü bilemezdi.

O kadar güzel olmaması gerekirdi. Nealy'nin kim olduğunu düşündüğünde, bunun göz korkutucu bir deneyim olması, ayrıca seksin de onun için her zaman olduğu gibi, güzel bir kadınla güzel vakit geçirmek gibi olması gerekirdi. Ama bu kadın öyle biri değildi. Küstahtı, ters yanıtlar veriyordu, kasıtlı olarak onu kıskırtıyordu ve Mat'in aklına dahi gelmeyecek şekillerde onu heyecanlandırıyordu.

Ayrıca, aklından çıkaramadığı bir konu vardı... Zihninden atmaya çalıştığı ama hemen geri gelen o düşünceyle boğuşuyordu... İmkânsızdı ama içindeki ses ona Nealy'nin bu konuda deneyimsiz olduğunu söylüyordu. Bu onun için çok yeni bir şeydi.

Mat bunu düşünmemeye çalıştı ama o düşünce yine geri geldi. Nealy Paris'i ilk kez gören, hız trenine ilk kez binen ya da dalmayı yeni öğrenen birisi gibiydi. Kimseyle birlikte olmamıştı. ABD'nin eski başkanı olan ölen kocasıyla bile.

Bu bilgiyi asla kullanamazdı. Bunu kabullenmişti. Ama teyit etmek istiyordu. Bir haber yapmak için değil, kendisi için.

Nealy onun göğsüne parmağıyla bir şeyler çizmeye başladı. "Çok sıksa olduğumu biliyorum. Bunu yüzüme söylemediğin için teşekkürler."

Gülümsedi. Kadınlar ve vücutları. Kız kardeşlerinden birinin, başparmaklarının çok tombul olduğunu söylemesinden bir diğerinin kalçalarını üç gün boyunca streç filme sarıp uyumasına kadar, kitaplardaki bilimum şikâyeti duymuştu.

"Kadınlar senin gibi bir vücutları olsun diye aç kalıyorlar."

"Fazla sıksa."

Haklıydı ama incelik onun kimliğinin bir parçasıydı. Hayata karşı hissettiği coşku yediği şeyler daha bir yere yerleşmeden bunları yakıyor gibiydi. Mat elini onun karnına koydu. "Fark etmediysen söyleyeyim, karnın ilk tanıştığımız zamanki kadar düz değil."

Nealy onun elini itip karnını yokladı. "Hayır, öyle. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Mat onun saçlarına gülümsedi. "Tabii, şu anda yattığın için sana düz geliyor ama kalktığında bir karnın olmaya başladığını göreceksin."

"Hayır!"

Mat güldü.

Nealy onun üstüne çıkarak gülmesini engellemeye çalıştı ve sırrını hemen fark etti. Gözleri sevinçle irileşti. “Vay canına.”

Mat onu bir anda altına aldı.

Lucy kollarında Button, arkasında Kalamar’la birlikte sessizce eve girdi. Kız kardeşi keşke bir kez olsun altı buçuktan sonra uyansaydı diye düşündü. Kızgın kızgın bebeğe baktı. “Ufacık bir ses bile çıkarırsan, çok kızacağım. Sessiz olman gerek.”

“Tak!” Button parmaklarını ablasının ağzına soktu.

Lucy ona kaşlarını çattı ve yukarı kata taşındı. Button olmasaydı, o sabah eşyalarını toplayıp otoyola çıkar, Mat onu yakalayamadan Kaliforniya’ya ya da başka bir yere giderdi. Ama Button güvende olana dek hiçbir yere gidemezdi. Ama o sabah bir süreliğine biraz ortadan kaybolamayacağı anlamına gelmiyordu. Mat zaten hiçbir sorun olmasa bile, sabahları aksi olurdu. Kim bilir o gün nasıl olacaktı.

Bebek yüzünü Lucy’nin boynuna dayadı. Lucy her yanının tükürük olacağını biliyordu ama önemli değildi. Button’dan sorumlu olmak zor bir işti ama dünyada onun seven bir kişinin olduğunu bilmek güzeldi.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, Button kollarında ağırlaşmış ve onun canını çıkarmaya başlamıştı. Onu koridorda yere koydu ve elinden geldiğinde ses çıkarmadan anahtarı kilide soktu. Anahtarı çevirirken çıkan çınlama sesini duyunca yüzünü buruşturdu ama kapının diğer yanından hiç ses gelmedi.

Bebek, Kalamar’ın arkasından emeklemeye başladı. Lucy hemen yanma koşup onu kucığına aldı.

“Lay!”

Lucy eliyle bebeğin ağzını kapattı. Eline tükürük bulaştı. Hemen onunla birlikte kapıya gidip kulağına sessiz olmasını fısıldadı. Sonra, elini çekti ve yavaşça kapının kolunu çevirdi.

Lucy kapıyı açarken kapı hafifçe gıcırdadı. Mat ve Nell arasında her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemesine rağmen, iğrenç bir şey görebilir diye yatağa bakmadı. Button'ı içeri koydu ve kapıyı kapattı.

Kilit döner dönmez, Kalamar'la birlikte aşağı koşup dışarı fırladı. Yakınlarda bir Dunkin' Donuts vardı. Mağazalar açılana dek orada takılabilir, sonra da şehir merkezinde dolaşabilirlerdi. Sadece geri döndüğünde, ikisinin de sakinleşmiş olacağını umuyordu.

“Gaaa!”

Mat gözlerini açtı ve ışığa karşı kıstı. Gece boyunca kaç kere seviştiklerini bilmiyordu ve sabaha kesinlikle hazır değildi.

Nealy ona doğru kıvrılmış uyuyordu. Mat göğsünü tutmak için elini uzattı. Nealy'nin göğsü avucunda yumuşak ve ılık bir ağırlık oluşturdu. Gözkapakları kapandı. Nealy'nin arkasındaki yerine yerleşti.

Derken, ıslak ve keskin bir şey kulağına girdi.

Başını çevirdi ve bebeğin ıslıl ıslıl yüzüyle karşı karşıya geldi.

“Baaaaaa...”

Mat inledi. “Olamaz...”

Nealy elleriyle şilteye vurdu ve ona uzandı. Mat kapalı kapıya baktı ama Lucy hemencecik ortadan kaybolmuştu.

“BA... BA... BA... BA!” Bağırان bebek yatağa vuruyordu.

Nealy yanında kıpırdandı. İblis daha da yüksek sesle çığlık attı ve yüzündeki o tanıdık ifade, onun uğraşılması gereken bir kadın olduğunu belli etti. Mat uzanıp onu aldı ve göğsüne oturttu.

Bebek mutlu mutlu ona bakıp çenesine biraz tükürük akıttı.

“Baaaa...”

Nealy onlara dönüp yavaşça gözlerini açtı.

İblis mutlulukla bağırdı ve dizlerini Mat'ın karnına dayadı. Birkaç saniye sonra da Nealy'nin üstüne oturdu.

Nealy ofladı ve alm sıkıntıyla kırıştı. “Ah, Mat!”

Bebek, Nealy'nin üstüne tırmandı, suratına yattı ve piring yatak başlığına uzandı.

"Ne kadar çevik ve minik bir şey, değil mi?"

Nealy yüzü serbest kalacak kadar bebeğin poposunu yana çekti. "Çok kötü!"

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından, bezini doldurmamış."

"Onu demiyorum. Çıplağız!"

Mat elini Nealy'nin kalçasında gezdirdi. "Vay canına. Haklısın."

"Sakın bu konuda espri yapayım deme."

"Onun hayat boyu travma yaşamasına neden olacağını söyleme."

"Çıplağız. Bu oda da şey kokuyor... Anla işte."

Mat boş boş ona baktı. "Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Yaramazlık gibi!"

"Yaramazlık mı? Hayatımız boyunca ikimizin de yaptığı en iyi sekse böyle mi diyorsun?"

"Sahi mi?" Mat, o yumuşak ve savunmasız ifadeyi görünce, keşke çenesini hiç açmasaydı diye düşündü ama beyni hep vücudundan birkaç dakika sonra uyanırdı.

İblis, Nealy'nin saçlarını kavradı ve mutlu mutlu ona baktı. Nealy'nin ifadesi yine endişeli bir hal aldı ama bebek gülümsemeye devam etti. Sonra tatlı bir sesle, sanki Nealy onun her sözünü anlayabilirmiş gibi bebek dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Nealy'nin yüzü Mat'ın karnına kramplar sokacak bir şekilde aydınlandı. Tüm bunlar... Bebeğin yatakta olması, Nealy'nin yanında kıvrılır halde yatması, önceki gecenin anıları... Bunlar ona ağır geldi.

Örtünün altından çıktı ve yerden şortunu aldı.

Nealy ona bakmak ile bebeği çırılçıplak, tam ereskiyonlu bir erkeğin görüntüsünden korumanın arasında kaldı.

İblis daha da mutlu sesler çıkarıyor, normalde Mat'e ayırdığı hayran bakışlarını Nealy'ye bahşediyordu. Belli ki erkeği avladığını

ve bir sonraki fethi geçme zamanının geldiğini düşünüyordu. Pek de yanılıyor sayılmazdı.

Button başın eğip ıslak ağzını Nealy'nin çenesine dayadı. Nealy bir an orada öylece yattı ama sonra bebeğin başını hafifçe kavradı. Bir yandan da birbirine bastırdığı dudakları, Mat'e onun ağlamak üzere olduğunu ama bunu yapmayacağını anlatıyordu.

Mat kot pantolonunun fermuarını kapatmayı unuttu. "Sorun ne?"

"Kesinlikle kusursuz."

Mat, başparmağını ağzına sokmuş, boylu boyunca Nealy'nin üstüne yatmış bebeğe baktı. Kimsenin İblis'e kusursuz diyemeyeceğine dair ukalaca bir şeyler söylemek üzereyken, sözcükler boğazına dizildi çünkü ikisi yatakta yatarken çok güzel gözükiyorlardı.

Sonra, gözlerinin önünden saç tokaları, Barbie bebekler, tamponlar ve otuz altı ton ruj geçmeye başladı. İsteddiği bu değildi! Odadan çıkması gerektiğini, duvarların üstüne üstüne geldiğini hissetti... Ama ağlamamak için büyük bir çaba sarf eden Nealy'yi orada yalnız bırakamazdı.

Bebeği kucağına alıp yatağın kenarına oturdu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Nealy bir süre bir şey demedi ama sonra hızla anlatmaya başladı. "Onu inciteceğimden korkuyorum. Ben... Gençken..." Konuşmamaya çalıştı ama beceremedi. "On altı yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Etiyopya'da açlıktan ölmek üzere olan bir bebekle birlikte..."

"Hatırlıyorum."

"Bebek öldü, Mat. Fotoğraf çekildikten hemen sonra. Hâlâ kucağımdayken."

"Ah, tatlım..."

"O kadarla da kalmadı. Ondan sonra o kadar sık başıma geldi ki. Korkunç acılar çeken, açlıktan ölmek üzere olan, akla hayale

gelmeyecek hastalıklarla boğuşan bebekler. AIDS bebekleri. Koinan bebekleri. Hayal bile edemezsin...”

Nealy bunları hızlı hızlı anlatırken, Mat onun Amerika’nın kusursuz görünümlü, kusursuz duruşlu First Lady’si olarak hasta bebeği kollarında tutmakla ödediği bedeli anladı. Nealy’nin, lanetli olduğuna inanması hiç de şaşılacak bir şey değildi.

“Bu işi bırakamadım. O kadar çok ihtiyaç vardı ki... Ama ben... Sonraları kendimi...” Sesi çatladı. “Ölü Bebek Meleği olarak düşünmeye başladım.”

Mat, İblis’i yere koydu ve Nealy’yi göğsüne çekti. “Tamam, tatlım... Her şey yolunda...” Onun çıplak, yumuşak sırtını okşayıp kulağına şapşalca şeyler fısıldadı ve hüznünü dindirebilmek için elinden geleni yaptı.

İblis bir kenara bırakılmaktan hoşlanmadı ve kısa bir süre sonra cıyıklamaya başladı. Nealy utanıp Mat’ten geri çekildi. “Aptalca davranıyorum. Bunları...”

“Sakın söyleme,” dedi Mat alçak sesle. “Birkaç nevrozu gayet hak etmişsin.”

Nealy gözyaşları arasında gülümsedi. “Nevroz bu, değil mi?”

Mat evet der gibi başını salladı. İblis’in çılgınlıkları arttı. Nealy kaşlarını çatdı ve Mat onun endişelenmeye başladığını fark etti. “Gerçekten sinirli.”

Mat yavaşça Nealy’nin çenesini tuttu ve başını kızgın bebeğe çevirdi. “Ona bak, Nealy. Sadece bak. Avazı çıktığı kadar bağıriyor ama gözlerinde bir damla bile yaş yok. Sadece sınırlarını deniyor.”

“Evet ama...”

“Bütün bebekler acı çekmez. Bunu aslında anladığını biliyorum. Sadece kalbinde de hissetmeye çalış.”

Mat, İblis’i aldı ve Nealy’nin kollarına verirken ne kadar büyük laflar etse de travma içinde geçmiş onca seneyi geri alacak bir şey yapamayacağını anladı. Button’m bu işi tek başına yapması gerekiyordu.

O ve Nealy ikisinin de boğazından geçmeyen kahvaltılarını bitirdiklerinde, Lucy hâlâ geri gelmemişti. Köpeği yanına almıştı ama her şeyini karavanda bıraktığı için geri gelmeyi planladığını anlamışlardı. Mat onun dönüşünde ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

O ve Nealy yatak odasından çıktıklarından beri pek konuşmamışlardı. Nealy sapsağlamış ve İblis konusunda gözyaşı akıttığı için haysiyeti yerle bir olmamış gibi davranabilmek için kendisini bir şeylerle meşgul ediyordu. Mat onu tekrar yukarı kata çıkarmak ve her şeye yeniden başlamak istiyordu ama bebek ona engel oluyordu.

Bir köpek havlaması duyduklarında ikisi de başını kaldırdı. Nealy, İblis'i kaptı ve Mat'in peşinden dışarı çıktı.

Lucy, Kalamar'a yeni bir tasma takmış, ön verandaya doğru geliyordu. Mat'i görünce donakaldı.

Mat öfkeyle ona baktı. "Başın büyük dertte."

O ufak kafa kalktı, dar omuzlar geriye atıldı ve altdudağı titremeye başladı. "Çok önemli sanki. Umurumda değil."

Mat garajı işaret etti. "İçeri girip birkaç bahçe aleti bul. Arkadaki çiçeklerin oradaki bütün yabancı otların ayıklanmasını istiyorum. Güzel olsun."

Lucy ona baktı. "O salak küçük çiçekli alanı temizlememi mi istiyorsun?"

"Beni duymakta zorlanıyor musun?"

"Hayır. Hayır!" Lucy paçayı o kadar kolay kurtardığı için büyük bir sevinçle garaja koştu.

Nealy gülerek ona baktı. "Sert adamsın doğrusu. Bunu yapması herhalde... bir saat kadar sürer."

Mat de ona gülümsedi. "Onun sayesinde hayatımın en iyi gecelerinden birini geçirdim. Ona kızmam çok zor."

Nealy evet der gibi başını salladı. Sonra da çok tuhaf bir şey dedi. “Teşekkürler.”

Mat orada dikilmiş, onun onayını almanın keyfini-yaşıyor ve salak gibi sırtıyordu ki evin önüne gümüş rengi bir Airstream’i çeken bir çekici yanaştı.

Mat araca bakakaldı. Yakın zamanda bir sürü Airstream görmüştü ama bu nedense tanıdık gelmişti.

Kamyonetin kapısı açıldı ve iki kötü giyimli yaşlı indi.

Hayır. Bu mümkün olamazdı

“Merhaba! Mat! Nell!”

Bertis ve Charlie Wayne hızla kaldırımından eve doğru yürürken Nealy bir sevinç çılgılığı attı.

Mat verandanın tırabzanlarına yaslandı. Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken...

Önce mesele çocuklardı... Sonra buna bir eş ve bir köpek, sonra da Iowa’da bir ev... ve bir Ford Explorer eklenmişti.

Şimdi de bir anneanne ve bir de dede gelmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Charlie, Mat'in elini sıkarken, Bertis de Nealy'ye sarıldı ve Button'ın ayak parmaklarını sıktı. Nealy orada olduklarına bir türlü inanamıyordu. "Nerede olduğumuzu nereden öğrendiniz?"

"Lucy size söylemedi mi? Siz gitmeden önce, bize adresinizi vermişti. Ah, ne bilmiş bir çocuk."

Bertis'i görmek bile, Nealy'nin kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Önceki gece, dünyası tepetaklak olmuştu. Mat'le sevişmekten keyif alacağını tahmin etmişti ama o muhteşem hissin kalıcı olacağını düşünmemişti.

Kendisine bunun geçici bir durum olduğunu hatırlatması zordu. Şansı yaver giderse, birlikte bir, iki gece daha geçirirlerdi ama sonra bu iş bitecekti. Yakın bir gelecekte, bu kadar fazla acı hissetmediğinde, kendisini bir davet kuyruğunda beklerken ya da çok uzun bir konuşmayı dinler gibi yapıp, aslında anılarını aklından geçirirken bulacağını görebiliyordu. Ama bu düşünce canını sıkıyordu. Bertis ve Charlie kusursuz bir anda gelmişlerdi.

"Lucy sizi gördüğüne çok sevinecek." Button'ı diğer kalçasına aldı. "Şu anda arka bahçede iş yapıyor."

"Gençleri meşgul etmek iyidir." Bertis okuma gözlüğünü taktı, Button'a baktı ve bebeğin çenesindeki ufak bir lekeyi sildi. "Zaten batıya doğru gidiyoruz, burada durup sizi ziyaret edelim dedik."

Charlie tutulan sırtını rahatlatmak için gerindi. “Yosemite’a gidiyoruz. Hep orayı görmek istemişimdir. Ama bir acelemiz yok. Bertis, Lucy için endişelendi.”

Bertis okuma gözlüğünü yine zincirinden sarkıttı. “Anneanne-sinin ölümüyle yüzleşmenin onun için zor olabileceğini düşündük.”

Mat gözlerini kıstı. “Bunu biliyor muydunuz?”

“Aa, evet, bize söylemişti.” Bertis bunu onaylamıyormuş gibi dilini şaklattı. “Elli üç yaşındaki bir kadının öğrencilerinden biriyle evlenmesi... Tabii, ne düşündüğümü Lucy’ye söylemedim.”

Mat’in çenesi seğirmeye başlamıştı. “Nico’yu da mı biliyor-dunuz?”

“Bak, Charlie. Sana onun isminin Nick olmadığını söylemiştim ama bana hep karşı çıkıyorsun.”

Charlie başını kaşıdı. “Nico ne biçim bir isim?”

“Mesele o değil. Mesele, benim haklı, senin haksız olman.”

“Bu da iyi bir şey çünkü aksi olsaydı, muhtemelen senin beni uyarıp durduğun o kalp krizini geçiririm.”

Bertis sevgiyle kocasının eline hafifçe vurdu ve Mat’e döndü. “Sen ve Nell son birkaç gündür epey meşguldünüz galiba.”

Mat gülümsedi. “Olur böyle şeyler.”

Nealy neden herkesin ona baktığını anlamadı. “Ne oldu?”

Mat ona durumu hem komik bulmuş hem de uyarır gibi baktı. “Sanırım, Bertis’le Charlie bu sürede hamile kaldığını fark ettiler.”

Nealy elini hızla beline götürdü. Onları orada gördüğüne o kadar şaşırılmıştı ki yastığı tamamıyla unutmuştu. İki gün önce, Wayne’leri son gördüklerinde karnı dümdüzdü. Sıkkın bir tavırla onlara baktı. “Aaa, ben...”

“Neden içeri gelmiyorsunuz?” dedi Mat. Geldikleri için hiç de üzgün gözükmeden verandanın basamaklarını çıktı. “Taze kahve yapayım.”

“Harika fikir.” Bertis apar topar peşinden gitti. “Charlie, bu sabah pişirdiğim şu yabanmersinli çörekleri de getir.” Bir sır vere-

cekmiş gibi Nealy'ye baktı. "Bunları evdeyken sıfırdan yapıyorum ama yoldayken kek karışımı gibisi yoktur. Bozmayacak kadar akıllı davrandıkları ürünlerden biri de bu."

Nealy kek karışımlarını ilk kez duyuyordu. Onlara hamile görünmek için neden beline bir yastık bağladığını nasıl anlatacağını düşündü.

Sırtında Mat'in ılık ve onu rahatlatan elini hissetti. "Yabancısın! çörekler kulağa harika geliyor."

Mat kahve yaparken Bertis, Nealy'nin sahte hamileliğiyle ilgili hiçbir şey demedi. Tam aksine, torunlarından söz etti ve Charlie'nin getirdiği çörekleri Nealy'nin dolapta bulunduğu bir servis tabağına yerleştirdi. Her şeyi verandaya taşıdılar. Bertis gül çalılıklarının orada çalışan Lucy'ye seslendi.

Lucy onları görünce yüzü aydınlandı ve hemen içeri koştu. "Gelmişsiniz! Aman Tanrım, inanamıyorum!" Onlara sıkı sıkı sarıldı, sonra da geri çekilip soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Yani, doğrudan Yosemite'a gitseniz de sorun olmazdı. Ne kadar kalacaksınız?" Gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. "Kalacaksınız, değil mi?"

"Birkaç gün. Şehrin hemen dışında çok güzel bir kamp alanı var. Nell ve Mat buralarda olmamıza bir şey demezlerse tabii."

Lucy, Mat'e döndü ve yalvarır gibi ona bakarken, o soğukkanlı tavrından eser kalmadı. "Kalabilirler, değil mi?"

Mat coşkulu konuşmak için çabalarken Nealy gülmemeye çalıştı. "Tabii ki kalabilirler. Burada olmaları harika olacak."

Lucy'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Sonra bir çörek aldı.

"Dur bakalım, küçük hanım. Gidip ellerini yıka."

Lucy, Bertis'e sırtıttı ve eve daldı. Doğu kiliminde hiçbir şeye tutunmadan yürümeye çalışan Button popo üstü düşüp kaşlarını çattı.

Charlie güldü. Bertis, Lucy'nin arkasından gülümsedi. "Çok tatlı bir kız, değil mi? Ona bir bakış attığınızda bile özel birisi olduğunu anlıyorsunuz."

Nealy'nin içine gurur hissi yayıldı. "Evet, biz de onun özel olduğunu düşünüyoruz." Biz demişti. Sanki Lucy, onun ve Mat'ın kızıymış gibi.

Charlie kahve fincanını alıp koltuğa gitti. "Galiba ben ve Bertis onun için endişeleniyoruz. Kızların ikisi için de endişeliyiz."

"Onlar gayet iyiler." Mat gayet savunmacı bir tavra bürünmüştü.

"Şimdilik." Bertis parlak pembe şortuna düşen bir çörek kırıntısını silkeledi. "Ya şu Lucy'nin, engelleyebileceğinden çok emin olduğu babalık testinden sonra ne olacak? Ölenlerin arkasından kötü konuşmaktan hoşlanmam ama eski karın çok sorumsuz bir kadınmış."

"O konuda haklısın." Mat fincanıyla arka basamağa açılan kapıya gitti, kapı çerçevesine yaslanıp kendisiyle onların arasına çaktırmadan biraz mesafe koydu.

"Mat bizim meraklı olduğumuzu düşünüyor," dedi Bertis, Nealy'ye, sanki Mat orada değilmiş gibi. "Doğal olarak meraklıyız ama insanların hayatına burnumuzu sokmayız. İnsanlar bize kendiliklerinden bir şeyler anlatırlar."

"Esas Bertis'e anlatırlar," dedi Charlie. "İnsanlar ona güvenebileceklerini bilirler."

"Kendini sakın hafife alma, Charlie. Dünkü mola alanındaki kamyon şoförünü unutma."

Nealy gülmüştü. Bertis ve Charlie kızlar için en iyisini istiyorlardı ve onlardan bir şeyler saklamanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Belki de hep birlikte bir çözüm bulabilirlerdi.

Eğilip Button'ın papatyaları andıran saçlarını okşadı. "Mat bugün kızları kan testi için Davenport'a götürecektir. Sonra da Pennsylvania'ya geri dönecekler." Korumacı ailelerden söz etmedi ama Bertis'in sözleri buna gerek kalmadığını anlatıyordu.

“Bu kızlar kesin birbirlerinden ayrılacaklar. Birisi Button’ı evlat edinir ama Lucy çok büyük.” Bertis adeta tespih çekiyormuş gibi gözlüğünün zinciriyle oynadı.

“Onları ben alamam,” dedi Mat. Nealy ondan yayılan suçluluk hissini hissedebiliyordu.

Bertis, Nealy’ye döndü. “Ya sen, Nell? Onlara kendi çocuklarınmış gibi bakıyorsun zaten. Belki onları sen alırsın.”

Bu düşünce, önceki günden beri Nealy’nin aklını kurcalıyordu ama her seferinde bunu reddediyordu. Onları kendi dünyasına götürmesi, hayatlarını mahvedecek bir haber çılgınlığı başlatırdı.

İnsanın hiçbir mahremiyeti olmadan, basının hayatın her bölümünü yayınlamasıyla büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Babası erken yaşlarda ona itaatkârlık ilkesini zorla öğretmişti; bu yüzden de basınla başa çıkmayı başarmıştı ama Lucy onun gibi değildi. Sürekli halkın gözü önünde olmak, onun hata yapmasına fırsat vermezdi. Keskin zekâsı ve inatçı ruhu onun güçlü yönleri olduğu halde, bunlar başının kaçınılmaz bir şekilde derde girmesine yol açacaktı. Lucy’nin tüm dünya onu izlemeden büyümeye faslını tamamlaması gerekiyordu.

Nealy başını salladı. “Onu yanıma almayı çok isterdim ama bunu yapamam. Hayatım... Şu anda karmakarışık.”

Mat, Nealy’nin onlara yalan söyleyemeyeceğini fark etmiş olmalıydı ki oturdu ve onun hayali eski kocasından ve korkunç akrabalarından söz etmeye başladı. Bunları anlatırken Lucy koşarak verandaya geldi ve bir çörek kaptı.

Bertis ve Charlie, Mat lafını bitirene dek onu dikkatle dinlediler. Charlie anlayışlı bir ifadeyle Nealy’ye baktı. “Bize güvenebileceğini biliyorsun.”

Nealy onları kandırdıkları için kendisini o kadar suçlu hissetti ki başını ancak tamam der gibi sallamayı başarabildi.

Mat homurdanmasına rağmen, evde bir erkek daha olmasından memnun gibiydi. O ve Charlie, Mat'ın bir gün önce kiraladığı Explorer'ı almak için giderlerken, Şikago takımlarıyla ilgili bir sohbete dalmışlardı. Geri geldiklerinde Mat, Nealy'yi kenara çekti ve kan testleri için evrak işlerini tamamladığını ve mümkün olan en kısa zamanda Davenport'a gitmek üzere yola çıkmak istediğini söyledi. Nealy'nin de onunla geleceğine kesin gözüyle bakıyordu ama Nealy bu işe karışmayı reddetti. Mat o yokken başını dahi evden dışarı çıkaracak olursa, onu Tanrı'nın gazabının üstünde olacağını söyleyerek tehdit etti; kendi gazabından söz ediyordu. Nealy onun bu konuda ne kadar endişelendiğini bildiğinden, dışarı çıkmayacağına dair ona söz verdi.

Lucy'ye ayrı bir telden çalışıyordu. Mat arka bahçede onunla epey uğraştı. Nealy ikisinin de dediklerini duyamadı ama Mat bir şey düşünmüş olacaktı ki Lucy en sonunda ayaklarını sürüye sürüye Explorer'a gitti. Button'm ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. En sevdiği erkekle bir yere gitmeye dünden razıydı.

Mat onu araba koltuğuna yerleştirdikten sonra Explorer'a doğru gitti ve Bertis'e döndü. "Bana onu içeride tutacağına dair söz ver. Eski kocası manyağın teki."

"Ona göz kulak olacağız, Mat. Sen işine bak."

Mat, Nealy'ye baktı. "Bertis ve Charlie bu gece sen kızlar için endişelenmeden akşam yemeğine çıkabilelim diye onlara bakacaklar. Ne dersin?"

Nealy gülümsedi. "Tamam."

"Güzel. O halde, bir randevumuz var."

Geceyi ve gardırobunun ne kadar kısıtlı olduğunu düşünmeye başlayan Nealy, kafayı bu sayede kızlara takmadı. Mat'le ilk randevusuna şort giyerek gitmek istemiyordu ama evden çıkmayacağına da söz verdiği için, Willow Grove'un sarı sayfalarına göz attı ve birkaç telefon açtı. Çok geçmeden, bir liste yapmıştı.

Bertis her şeyi gidip almayı kabul etti. Bu arada Charlie, Airstream’le ilgilendi. Akşamüzeri olduğunda Bertis, Nealy’nin telefonda seçtiği her şeyi alıp geri gelmişti.

Yüksek topuklu ayakkabıların kayışları ayaklarını sıkıyordu ama çok seksi gözüktüyorlardı ve Nealy bunları sipariş ettiği için hiç pişman değildi. Kısa, turuncu hamile elbisesinin de derin bir dekoltesi vardı. Böylece, göğüslerinden yukarısı güzel gözüktüyordu. Ama en sevdiği şey boğazının girintisine yerleşen ufak boncuklu bir kalp parçası olan o şık siyah ve altın renkli tasma kolyeydi.

Her şeyi sonra kullanmak üzere bir kenara koydu ve Bertis’le mutfığa geçti. Lucy içeri dalıp yara bandım göstermek için kolunu uzattığında, daha önceden yaptığı buzlu çayı içiyorlardı.

“Çok iğrençti, Orada olmalıydınız. İğne kocamandı ve bizden bir sürü kan aldılar. Canım çok acıdı. Mat de bayıldı.”

“Bayılmadım!” Mat mutfığa girerken fena halde mızızızlanan bebeği yatıştırmaya çalışıyordu ama gözleri Nealy’deydi. Kendisini onun hâlâ güvende olduğuna inandırmaya çalışıyor gibiydi.

“Ramak kaldı,” dedi Lucy. “Kireç gibi kesildin ve gözlerini kapattın.”

“Düşünüyordum.”

“Bayılmayı düşünüyordun.”

Button’ın keçeleşmiş saçları ve yanağındaki iz onun yeni uyandığına işaret ediyordu. Ufak kolunun iç kısmında Mat ve Lucy gibi bir yara bandı vardı. Ama bu, minnacık bir bebekte gaddarca gözüktüyordu. Nealy ona bu kadar acı veren bir şeyi zorla yaptırdığı için Mat’e mantıksız yere öfkeleni.

Mat’in kollarındaki bebek debelendi. Sızlanmaları hıçkırıklara dönüştü ve Lucy yanına gitti. “Gel, Button.” Kollarını ona uzattı ama bebek onu itip daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Mat onu omzuna yatırdı. “Yemin ederim ki altmış kilometredir bağıyor. Daha on dakika önce uyuyakaldı.”

“Senin kolun da onunki kadar küçük olsa sen de ağlardın,” diye çıkıştı Nealy.

Suçluluk hissi, Mat’in ona kaşlarını çatıp bakmasını engelliyordu. Onu mutfakta dolaştırdı ama bebek sakinleşmedi. O yüzden, onu oturma odasına götürdü. Çok geçmeden, Nealy hafif bir inek mölemesi duydu ama bebeğin çığlıkları dinmeden devam etti.

“Onu buraya getir de bir de ben deneyeyim,” diye seslendi Bertis. Ama Mat mutfığa geri girdiğinde, Button daha da çok bağırdı ve yaşlı gözleri Nealy’de kalana dek başını çevirdi.

Altdudağını sarkıttı; o kadar üzgün gözüküyordu ki Nealy buna dayanamayacak hale geldi. Kalkıp mutsuz bebeğe doğru gitti ama Button’m neden en sevdiği kişilere bile gitmek istemezken, kendisi gibi ikinci tercihi gidebileceğini bir türlü anlamadı.

Button kollarını uzatarak onu hayretler içinde bıraktı. Nealy onu kollarına aldı ve bebek en sonunda yuvasına dönmüş gibi ona sarıldı. Nealy sarsılmış bir halde onu omzuna yatırdı. Onun sırtını okşarken, minik omurgasının elinin altında titrediğini hissetti. İçinden ağlamak geldi. Onu yalnız kalabilecekleri verandaya çıkardı ve ikisi o kocaman sallanan sandalyeye oturdular.

Veranda öğleden sonra sıcağı yüzünden ılıktı ama sallanan sandalye evin kenarında büyümüş akça ağacın gölgesinde kalıyordu ve tavandaki pervane sineklikli kapıdan gelen esintiyi etrafa dağıtıyordu. Button sanki dünyadaki tek yakını Nealy’ymış gibi onun göğsüne kıvrıldı. Nealy onu okşarken, yara bandını öperken ve tatlı şeyler söylerken, yavaş yavaş hıçkırıkları kesildi. Nealy Lucy’yle Bertis’in mutfaktan gelen seslerini biraz duyuyordu ama Mat’in sesi çıkmıyordu.

Button en sonunda güven dolu bir ifadeyle Nealy’nin gözlerinin içine baktı. Nealy de ona bakarken, kalbinin içine kazınmış o karanlık ve buz gibi alanları yok edecek kadar genişlediğini hissetti. Bu minik bebek ona kesinlikle çok güveniyordu.

Nealy kulaklarına bir ses dolduğunu, kocaman kapkara kanatların son bir kere geri çekilerek çarptığını duydu ve kucağına kıvrılmış yatan o güzel minik kıza baktığında, en sonunda kendisini özgür hissetti.

Button onun aklından geçenleri okumuş gibi tatlı bir gülücük sesi çıkardı. Nealy gülüp gözlerini kırıştıtararak gözyaşlarının akmasını engelledi.

Button en sonunda olanları kabullenmeye hazırды. Nealy'nin kucağına biraz daha yerleşti, ayak parmaklarını tuttu ve konuşmaya başladı. Birden çok hecesi olan sözcüklerle ve bebek dilinde karmaşık paragraflarla, canının neden acıdığını, nasıl üzücü bir deneyim yaşadığını anlatmaya çalıştı.

Nealy onun küçük ve dokunaklı yüzüne bakıp evet der gibi başını salladı. "Evet... Biliyorum... Çok kötü."

Button'un konuşması daha da kararlı bir hal aldı.

"Onu asmak gerek, değil mi?"

Button daha da heyecanlandı.

"Asmak hafif mi kalır?" Nealy onun yanağını okşadı. "Peki, o zaman. İşkenceye ne dersin?"

Button'dan kana susamış bir çığlık geldi.

"Bütün damarlarına mı? Tamam, bu olabilir."

"Eğleniyor musun?" Mat iki elini de ceplerine sokmuş bir halde verandaya çıktı.

Button ona ihanete uğramış gibi baktı ve yüzünü Nealy'nin göğüslerine gömdü. Nealy o kadar büyük bir mutluluk hissediyordu ki içinden şarkı söylemek geliyordu. "Büyük bir özür borçlusun. İkimize de."

Mat'in her yanından suçluluk akıyordu. "Yapma, Nealy. Düzelir. Dahası, bunun yapılması gerekiyordu."

"Button öyle düşünmüyor, değil mi canım?"

Bebek parmaklarını ağzına sokup kızgın kızgın Mat'e baktı.

Mat durumu idare etmeye çalıştı ama Nealy'nin ona acıması onu üzmüştü. "Seni yakında affeder."

"Evet, affeder herhalde." Mat bundan çok emin değil gibiydi.

"Lucy'yi gitmeye nasıl ikna ettin?"

"Rüşvet verdim. İşbirliği yaparsa, birkaç gün daha kalacağımıza söz verdim." Mat huzursuz gibiydi. "Kaçınılmaz olanı ertelediğimden, pek iyi bir karar değildi sanırım ama bunu yine de yaptım."

Nealy'nin duyguları orada geçirecekleri birkaç günleri daha olmasının yarattığı mutluluktan, kızların geleceğiyle ilgili giderek artan bir korkuya dönüştü.

Keşke...

Willow Grove Hanı yakın tarihte bir sürü koyu renkli ahşap panel ve perdelerle yeniden dekore edilmişti. Mat etrafta teröristler ve başı boş manyaklar var mı diye içeri göz attıktan sonra, Nealy'nin en çok döşeme taşı bahçe avlusunda güvende olacağına karar verdi.

Nealy masaya doğru yürürken dağınık saç kesimi yüzünün etrafını tel tel kapladı, elbisesi dizlerinin üstünden savruldu ve ufak taşlı kalp boynunun çukur yerini gıcıkladı. Topuklu ayakkabıları taş zeminde sesler çıkardı ve Armani'nin en yeni parfümü nabız noktalarından etrafa yayıldı. Aşağı kata indiğinde Mat'ın yüzünde gördüğü hafif şaşkınlık ifadesi de ödülü olmuştu.

İyi görünmek için çaba sarf etmiş tek kişi kendisi değildi. Mat de açık gri pantolonu ve açık mavi gömleğiyle inanılmaz yakışıklı gözüküyordu. Nealy'nin sandalyesini çekerken, bileğindeki altın saat bronz kollarına karşı parıldadı. Sonra, incelemek için şarap mönüsünü eline aldı. Şık dökme demir sandalye iri bedenine çok ufak geliyordu ama oldukça rahat bir şekilde yerine oturdu.

Mat pahalı bir şarap seçerken garson bunu onaylamıyormuş gibi Nealy'ye baktı. "Doktor emretti," dedi Mat. "Onun alkol içmesini gerektiren hormonal bir durumu var."

Nealy gülümsedi ve mönüye bakmak için başını eğdi. En son ne zaman bir restoranda kimse bakmadan oturduğunu hatırlamıyordu. Arkalarında koyu mor yaban asmalarının ve mercan rengi güllerin bulunduğu bir çit vardı en yakındaki masa bile onlara tatlı bir mahremiyet verecek kadar uzaktaydı.

Garson şarapla geri gelip siparişlerini alana dek, havadan sudan söz ettiler. Adam gittikten sonra Mat kadehini kaldırdı ve onunkıyla tokuşturdu. Gülümsemesi Nealy'yi cinsel bir vaatle sarıp sarmaladı. "Harika yemeklere, sıcak bir yaz gecesine ve dünyalar güzeli, seksi mi seksi First Lady'me."

Nealy şarapla birlikte Mat'i de içmemek için kendisini zor tuttu. O gece aralarında neler olacağı bilgisi, adeta masadaki üçüncü bir kişi gibi otururken bunu yapmak zordu. Birden, bütün gün heyecanla beklediği yemeğin bitmesini istedi. "Siz çelik fabrikası işçileri çok hoş konuşuyorsunuz."

Mat ona çok ufak gelen sandalyede geriye yaslandı. Konuyu daha serin sulara sürüklemelerse, onun gibi yemek gelmeden önce patlayacaklarını hissetmişti. "Senin çevrende olan kişilere kıyasla, benimki sadece ikinci lig ayarında güzel bir konuşma olabilir."

"İşte, bu tam da artık alıştığım ve bayıldığım bir iğneleme tarzı."

"Washington'daki dostlarının gerçekleri anlatmaktan türlü yöntemlerle kaçınabilmesi hayret verici bir durum."

Nealy onun gözlerindeki meydan okuma ifadesine içgüdüsel bir şekilde yanıt verdi. "Canımı sıkıyorsun."

"Tam politikacı olmak için dünyaya gelmiş ve yetiştirilmiş birisi gibi konuşun."

Kamp alanındaki o gece, Bertis ve Charlie'yle konu politikadan açıldığında, Nealy konuşmaya katılamamıştı ama o gece bunu yapabiliirdi. "Alaycılık kolay," dedi. "Kolay ve ucuz."

"Aynı zamanda, demokrasinin en yakın arkadaşı."

“Bir de en büyük düşmanı. Babam beni alaycılığın başarısızlık için bir bahaneden başka bir şey olmadığına inandıracak şekilde yetiştirdi.”

“Bu ne demek?”

“Yani, zor bir sorunu çözmek için kendine düşeni yapmak-tansa başkalarını eleştirmek daha kolaydır.” Nealy öne eğildi ve özellikle tutkulu olduğu bir konuda onunla inatlaşmaktan keyif aldığını hissetti. “Alaycılık dürüst insanlara bir çıkış noktası sunar. Böylece gerçek çözümlere ellerini bulaştırıp kirletmeden, ahlaki bir üstünlük sergileyebilirler.”

“Alaycı olmamak zor.”

“Tembelliğin bunu söyletiyor. Sadece tembelliğin.”

“İlginç bir teori.” Mat gülümsedi. “Bu kadar sıkı bir hayır-severin onca senedir Washington’da hayatta kalmış olmasını da anlamak zor.”

“Washington’a bayılıyorum. Daha doğrusu, büyük bir kısmına.”

“Sevmediğin yönleri nedir?”

Nealy’nin eski ketumluk alışkanlığı üstüne çöker gibi oldu ama temkinli davranmaktan sıkılmıştı. “Oradan kaçmamın nedeni, çöküş noktasına gelmiş olmam. First Lady olmak, ülkenin en kötü işi. Bir görev tanımı yok. Ne yapman gerektiğine dair, herkesin farklı bir fikri var. Hiçbir şekilde kazanamıyorsun.”

“Ama sen kazanmış gibisin. Barbara Bush, senin kadar onay almış olan tek First Lady.”

“Bunları dürüst bir şekilde kazandı. Ben olmadığım birisiymişim gibi davranarak bu aşamaya geldim. Ama First Lady olmaktan usanmam politikadan nefret ettiğim anlamına gelmez.” Nealy konuşmaya başladığı için, artık susmak istemiyordu.

“Buna inanmakta zorlanacağını biliyorum ama her zaman politik bir hayatın içerdiği şerefi sevmişimdir.”

“Şeref ve politika, sık sık aynı cümlede duyduğun sözcükler değil.”

Nealy onun bu şüpheli tavrına hemen karşılık verdi. “İnsanların güvenini kazanmak bir şereftir. Hizmet etmek de öyle. Arada sırada, şeyi bile düşünüyorum...” Hayretler içinde sustu.

“Anlatsana.”

“Diyecek başka bir şey yok.”

“Yapma. Seni çıplak gördüm.” Mat ona yamuk bir gülümseme sundu.

“Bu, zihnimi de göreceksin demek değildir.”

Mat söz konusu Nealy olduğunda her zaman fazla anlayışlıydı. Birden tuhaf bir şekilde dikkat kesildi. “Lanet olsun. Hillary Clinton tek değilmiş. Başkanlığa oynamayı düşünüyorsun, değil mi?”

Nealy neredeyse şarap kadehini devirecekti. Onu bu kadar kısa süredir tanıyan birisi, kendisinin bile doğru dürüst anlamadığı bir şeyi nasıl anlamıştı? “Hayır, kesinlikle bunu düşünmüyorum. Ben sadece... Bunu düşündüm ama... Bunu istemiyorum.”

“Anlatsana.”

Mat’in dikkatli hali, Nealy’ye, keşke bir şey söylemeseydim, diye düşündürdü.

“Ödle.”

Her zaman dikkatli davranmaktan sıkılmıştı ve bunu gerçekten de konuşmak istiyordu! Belki de aklından arada sırada geçen o düşüncelere biraz odaklanmanın vakti gelmişti. “Şey... Bu konuda ciddi değilim ama biraz düşündüm.”

“Bence birazdan daha fazla düşündün.”

“Sadece bu son birkaç aydır düşünüyorum.” Nealy onu delip geçen gri gözlerle baktı. “Hayatım boyunca her şeyi içeriden gözlemledim. Gücün tam kalbinde yaşadım ama kendim gerçek bir güce sahip olamadım. Evet, kesinlikle etkiliydim ama bir şeyleri düzeltmek için gerçek bir otoriteye sahip olamadım. Yine de gözlemci olmanın bazı avantajları var.”

“Ne gibi?”

“Ülkemizin en iyilerini ve en kötülerini izledim. Başarılarına ve başarısızlıklarına şahit oldum ve onlardan öğrendim.”

“Ne öğrendin?”

“Bu ülkenin bir kriz yaşadığını. Zor kararları vermeye istekli ya da bunu yapabilecek kadar politikacımızın olmadığını.”

“Ama sen bunu yapabilirsin, öyle mi?”

Nealy biraz düşünüp evet anlamında başını salladı. “Evet. Evet, yapabileceğimi düşünüyorum.”

Mat düşünceli düşünceli ona baktı. “İşe nereden başladın?”

Nealy ona anlattı. Fikirlerinin hepsini anlatmadı çünkü bu saatler sürerdi ama bazılarından söz etti. Konuştukça daha da heyecanlandı ve dediklerine daha çok inandı.

Mat’in başı dönmüş gibiydi. “Hayatımda tanıdığım en garip politikacısın. Biraz sol, biraz sağ ve yolun ortasındasın. Düzgün yürüyebilmen şaşılacak şey.”

“Ben etiketlere asla inanmadım. Ülkenin çıkarlarına bakmanın doğru olduğuna inanıyorum. Partizan politikacılar kanun adamlarımızı baştan çıkardılar.”

“Washington’da, gerçek cesaret kişisel güçten gelir.”

Nealy gülümsedi. “Biliyorum.”

Mat başını salladı. “Sen çok yufka yürekliisin. Kalbinle hareket ediyorsun. Büyük adamlar seni çiğner ver tükürüp atarlar.”

Nealy güldü. “Söylediğin onca şeye rağmen çok safsın. Büyük adamlar, benim nasıl büyüdüğüme şahit oldular. Dizlerinde oturdum ve onların çocuklarıyla oynadım. Başımı okşayıp düğünümde dans ettiler. Ben onlardan biriyim.”

“Bunun sana tek faydası, onların sana emir verebilmesi olmuş.”

“Güç sahibi olduğumu unutuyorsun.”

“Nasıl yani?”

Nealy şarap kadehini alıp bu sorunun yanıtı düşünürken ağır ağır şarabını yudumladı ve kadehi tekrar masaya koydu. “Ben milli bir ikonum.”

Mat uzunca bir süre ona bakakaldı. Sonra, Nealy'nin sözcüklere dökmeye hazır olmadığı fikri yavaş yavaş idrak etti. Sandalyesinde geriye yaslanırken şaşkın gibiydi. "Bunu gerçekten de yapabilirsin, değil mi?"

Nealy çenesini elinin üstüne yasladı ve hülyalı bir ifadeyle uzaklara baktı. "Bunu aklıma koyarsam, Washington'da gelmiş geçmiş en büyük gücü arkama toparlayabilirim."

"Sonra, bir iyilik perisi gibi bunu sadece iyi işler için kullanırsın."

Mat'ın alaycı hali geri gelmişti ama Nealy istifini bile bozmadı. "Aynen öyle."

"Oyun böyle oynanmıyor ama."

"Ülkede oyun oynaması-gerekmeyen tek kişi ben olabilirim. Ben çoktan kazandım."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben egoma göre hareket etmem ve bir politikacının egosunu alırsan, geriye bir tek halka hizmet eden birisi kalır. Anında elde ettiğim, derin bir itibarım var."

"Bu geçtiğimiz hafta, buna büyük bir zarar verdi."

"Her şeyi kendi lehime çevirirsem, öyle olmaz."

"Kendi lehine çevirirsen," diye mırıldandı Mat. "Bu konuya ne zaman değineceğini merak ediyordum."

"Dürüst olduğun sürece, bunun bir sakıncası yok. İnsanlar iş memnuniyetsizliğinin ne demek olduğunu anlarlar. Beni boğan bir işten kurtulmam gerekiyordu. Bunu herkes anlayabilir."

"İnsanı tatmin etmeyen bir işten kaçmak, çok daha fazla şey içerir. Nerede olduğun ve neler yaptığın gibi. Basın öykünün tamamını öğrenene dek seni rahat bırakmaz."

"İnan bana, gazetecileri atlatmayı tahmin edebileceğinden çok daha iyi biliyorum."

Mat bakışlarını masa örtüsüne dikti.

“İnan bana, Mat. Kızları çok seviyorum. Onlara hiçbir zarar gelmesine izin vermem.”

Mat evet der gibi başını salladı ama ona bakmadı.

Garson salatalarını getirdiğinde, Nealy konuyu değiştirmenin daha iyi olacağına karar verdi. “Sürekli kendimden söz ettim ama sen işinden hiç bahsetmedin.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Çörek ister misin?” Garsonun önceden getirdiği yeşil hasır sepeti aldı.

“Hayır, teşekkürler. İşini seviyor musun?”

“Sanırım şu sıralar bir kariyer krizi yaşıyorum.” Mat ağırlığını diğer tarafına verdi. Ufak sandalyede artık pek de rahat değil gibiydi.

“Belki ben yardımcı olabilirim.”

“Sanmam.”

“Dürüstlüğün sadece tek yönlü olduğunda işe yaradığını mı düşünüyorsun? Ben sana bütün sırlarımı anlatıyorum ama sen susuyorsun.”

“Sırlarımdan bazılarıyla çok da gurur duymuyorum.”

Nealy onu hiç o kadar ciddi görmemişti.

Mat çatalını bıraktı ve salatasını öne itti. “Bir konuyu konuşmamız gerek. Sana söylemem gereken bir şey var.”

Nealy’nin içinde kötü bir his uyandı. Onun ne diyeceğini çok iyi biliyordu ve bunu duymak istemiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mat'ın ona doğruyu söylemesi gerekiyordu. Bunu önceki gece anlamıştı.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi Nealy. “Bazı konularda saf olabilirim ama dün gecenin ne olduğunu anladım.”

Mat zihnindeki çarkları değiştirirken kaşlarını çatı. Planladığı büyük haber, Nealy'nin başkanlığa oynayacağı bilgisiyle daha da önemli hale gelmişti ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Nealy'nin onun mesleğini bilmesi gerekiyordu.

Buna ne tepki vereceğini düşünmek bile dilinin ağırlaşmasına neden oluyordu. “Dün gece mi? Ben onu kast etmemiştim. Benim sana... Bir dakika, dün geceyle ilgili anladığın şey nedir?”

Garson antreleri getirmek için o anı seçti. Yemekler servis edildikten sonra, Mat geriye yaslandı. “Devam et. Dün geceyle ilgili söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

“Neden önce sen anlatmıyorsun?”

“Tereddütlüsün, değil mi?”

“Hem de çok. Ya sen?”

Mat'ın tereddütlü olması için iyi bir nedeni vardı ama onun da öyle hissettiğini bilmek onu rahatsız etti. “Ben sadece geri dönüğümüzde doğrudan yatak odasına gidebilmek için Lucy'yle bebeğin uyumuş olacaklarını umuyorum.”

“Hemen işe mi koyulalım yani?”

“Evet.” Mat ona söylemesi gerekenleri bir kenara bıraktı. Bunu yakında yapacaktı. Yemeklerini bitirmeden önce. “Aynı şeyi istemi-yormuşsun gibi davranma. Unutma ki dün gece ben de oradaydım. Hem bütün akşam bana tatlıymışım gibi bakıp durdun.”

“Hayır, öyle bakmadım! Tamam, belki bakmışımdır ama sırf sen gözlerinle o şeyi yapıyorsun diye.”

“Neymiş o?”

“Ne olduğunu çok iyi biliyorsun.” Nealy kendinden emin bir şekilde burnunu çekti. “Ben konuşurken, beni tepeden tırnağa süzdün.”

“Seni süzen gözler. Harika bir görsel.”

“Anlamamış gibi davranma. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, aslında biliyorum.” Mat gülümsedi ve onu adeta gözleriyle içti. ABD’nin First Lady’si sırf onun için özenle giyinmişti.

Nealy üstündeki turuncu hamile elbisesini markalı bir kıyafetmiş gibi taşıyordu ve o taşlı kolye, hayatında gördüğü en seksi takıydı. Kolyenin ucundan sarkan minik kalbin değdiği boynunun çukur kısmı, onu önceki gece öptüğü birçok yerden biriydi. Nealy tek başına ayrı bir sınıf oluşturacak nitelikleri olan bir kadındı ama Mat yazı yazan birisi olmasına rağmen, hissettiği her şeyi nasıl yüksek sesle söyleyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden de bahlama konuya daldı.

“Sana çok güzel göründüğünü ve seninle sevişmek için can attığımı söylemiş miydim?”

“Sözle söylemedin.”

“Ya seni süzen gözlerimle?”

“Söyledin tabii.”

Mat’ın onunla dalga geçme isteği dindi ve onun eline dokundu. “Dün gece biraz kendimi kaybettim. İyisin, değil mi?”

“Çok iyiyim. Ama sorduğun için teşekkürler.”

Mat parmak uçlarıyla Nealy'nin avcunu okşadı ve kendisini ona hemen, o anda doğruyu söylemeye zorladı...

İnan bana, gazetecileri atlatmayı tahmin edebileceğinden çok daha iyi biliyorum.

Mat ona ne iş yaptığını söylediğinde, bir Amerikan bayrağındaki gökyüzü kadar mavi olan o güzel gözlerinin nasıl hüznle kaplanacağını gözlerinin önüne getirdi.

Elini uzattı ve yüzükparmağının ucuna dokundu. "Bu gece... İşler senin için çok hızlı gitmeye başlarsa, bir şey demeni istiyorum."

"Durabilmen için mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Yalvardığını duymak istiyorum."

Nealy güldü ve elini onun elinin altına götürüp avcunu okşadı. Mat kan dolaşımına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Kendisine o sırrı haftalardır sakladığını hatırlattı. Onun kim olduğunu, daha kırk sekiz saatten kısa bir süre önce öğrenmişti.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum." Nealy'nin boğuk ses tonunda, hiçbir gazetecinin yakalayamadığı bir şey vardı. "Şehvetli ve çılgınca ama yine de eğlenceli."

"Nasıl istersen, öyle olabilir."

"Seks benim için her zaman çok ciddi bir konu oldu." Nealy elini geri çekti. "O yüzden... zor bir konu."

Mat ona gerçekleri söylemeden, Case'le olan ilişkisini dinlemek istemiyordu. "Belki de bana çok fazla bir sır söylememelisin."

Bunu duymak, Nealy'nin hoşuna gitmedi. "Buradaki kurallar nedir, Mat? Sıradan ilişkiler konusunda senin kadar deneyimli değilim." Nealy profesyonel bir politikacı kimliğiyle bu sözleri vurgulayarak söylediği için Mat incindi. "Belki de bana ne söylemek istiyorsan, hemen söylemen daha iyi olur."

"Bunun kurallarla hiçbir ilgisi yok. Bu..." Nealy'yi aldatmak içini kemiriyordu. Konuyu hafifletmeye çalıştı. "Ya bana bir konuda açılmak istiyorsan? Tüm dünyanın bilmesini istemediğin bir şey olabilir. Başkanlığa oynamak gibi." Kocanın eşcinsel olduğu

gibi, diye düşündü ama söylemedi. “Sırlarını saklayabileceğimden nasıl emin olabilirsin?”

“Çünkü sırlarımı saklarsın. Tanıdığım en sorumluluk sahibi insansın.” Nealy gülümseyerek onu şaşırttı. “Hayata bir boğa gibi saldırıyor, insanlara boynuzlarını saplıyor ve iriliğinle göz korkutuyorsun. Yeri eşeliyorsun, rüzgâra karşı öfkeyle soluk alıp veriyor ve hoşuna gitmeyen herkese kükrüyorsun. Ama her zaman doğru olanı yapıyorsun. Bu yüzden, sana güveniyorum.”

Nealy içinde bir delik açıyordu. Ona söylemesi gerekiyordu.

Nealy asil burnunu kaldırdı. “Dün geceye gereğinden fazla önem mi atfedebileceğimden korkuyorsun? O kadar da saf değilim. Bunun sadece seks olduğunun farkındayım.”

Nealy ona nihayet suçluluk hissini yöneltebileceği bir hedef vermişti. Mat öfkeli ve alçak bir sesle konuştu. “Bu ülkenin ahlaki örneği olması gereken bir kadın nasıl böyle konuşabilir?”

“Gerçekleri söylüyorum.”

Mat onun bu ilişkinin nasıl işleyeceğini anlamış olmasına minnettar olmalıydı ama onu tersledi. “Eh, bu sadece senin ne bildiğini gösterir. Sana soğumadan önce o balığı yemeni tavsiye ederim.”

Yemeğine dokunmamış kişi asıl oydu ama Nealy bir şey demedi. Mat kendisini bıçağını alıp bifeğinden bir parça kesmeye zorladı. Aynı kararlılıkla, konuşmayı daha az kişisel bir yöne çekti. Nealy de ona uydu ama Mat onun sadece uygun zamanı kolladığından şüphelendi.

Yemeklerini bitirip tatlıyı es geçtiler ama kahve istediler. Mat ilk yudumunu alırken Nealy’nin ayakkabısının ucunu baldırında hissetti.

“Bütün gece onu mu içeceksin?” Nealy hem muzip hem de kışkırtıcı bir ifadeyle gülümsedi.

Mat geriye yaslandı ve sırf onu zor durumda bırakmak için göğüslerine baktı. “Ne acelen var?”

“Hünerlerini göster diye acele diyorum, koca adam.”

Mat onu neredeyse gözleriyle yiyip bitirecekti ama bir şekilde arabaya kadar gitmeyi başardılar. Sonra, elleri Explorer’ın ön koltuğunda onun her yerinde gezinmeye başladı.

Otoparka giren bir kamyon onu kendisine getirdi. “Buradan gitmemiz gerek...”

“Saat daha dokuz,” dedi Nealy nefes nefese. “Lucy hâlâ ayaktadır. Bertis ve Charlie de ona eşlik etmek için orada kalmış olabilirler.”

Mat vitesi çekti. “O halde yeni bir deneyim daha yaşayacaksın.”

Hızla kasabadan çıktı. Nehrin hemen hemen yanında ilerleyen dar bir yol bulup ufak bir tekne rampasında sonlanan çakıldaçılı bir yola girdi. Explorer’la rampadan geçti ve çalılıkların arasına girdikten sonra ışıkları söndürdü, ön pencereleri indirdi ve kontağı kapattı. “Bunun için ikimizin de biraz büyük olduğunu biliyorum ama...”

“Kendi adına konuş.” Birden, yerinde duramayan First Lady’yi kucığında, daha doğrusu, kucacağının direksiyonun engel olmadığı kısmında buldu.

Yaptığı şey centilmence değildi ama Mat’in eli ilk önce Nealy’nin külotuna gitti ve dirseğini kapıya çarparak kabarık turruncu eteğin altına uzandı. Külotunu onun güzel bacaklarından aşağı çekip arabanın penceresinden dışarı atarken de kalçasını kol dayanağına çarptı.

Nealy’nin ufak tatlı dilinin ağzından çıktığını hissetti. “Az önce, külotumu dışarı mı attın?”

“Hayır.”

Nealy güldü ve onun fermuarına uzandı. “Ben de seninkini istiyorum.”

“Ah, benimkini kesinlikle alacaksın.” Mat, Nealy’nin belindeki yastığı koparır gibi çıkardı ve yana eğilip onu kucağına aldı. Dizi torpido gözüne, başı da arabanın tavanına çarptı ama umurunda bile değildi.

Nealy onun üstüne oturabilmek için bacaklarını iki yana attı. Mat burnunu onun boğazındaki ufak taşlı kalbe sürttü ve altdudağını dudaklarının arasına aldı. “Bunu daha önce yaptın sanıyorum.”

“Kim bilir kaç kere. Bunu ben icat ettim.”

Nealy onun fermuarını açmaya niyetliydi.

Mat önceki gece yanına bir prezervatif almadan onun on adım dahi yanına yaklaşmayacağına karar vermişti. Aradığı şeyi bulduktan sonra, Nealy’nin elbisesinin fermuarının ucunu kavradı ve omuzlarından aşağı çekebilmek için aşağı indirdi. Saniyeler içinde, ufak ve sertleşmiş göğüs ucunu tutuyordu.

“Canım acıyor,” diye mırıldandı Nealy. “Yine yap.”

Mat gülümseyip dediğini yaptı.

Kükremeyle mırıltı karışımı bir ses, Nealy’nin içinin titremesine neden oldu. Mat bunu dilinde hissetti ve çılgına döndü.

Elini yine eteğinin altına soktu ve iyice araladığı bacaklarının arasına götürdü. Nealy ıslak ve kaygandı. Onu okşamaya başladı.

“Bunu... yapma...”

Mat parmağını içine sokup fısıldadı. “Böyle daha iyi mi?”

Nealy inledi ve Mat’in başını tutup öpüşmelerini kontrol altına alırken göğüs uçlarını onun gömleğine sürüttü.

Mat ona eliyle sahip olmuştu ama o kadar çılgın bir haldeydi ki bu yeterli değildi.

O tatlı ve ılık yeri bırakıp kalçalarını kavradı. Onu aşağı itti.

Nealy bacaklarını onun beline sardı. Açtı. Tüyleri yumuşacıktı. İleri geri hareket etmeye başladı.

Mat inledi. Gömleği göğsüne yapılmıştı ve kasları gerilmişti. Nealy’nin göğsünü buldu. Emmeye başladı.

Nealy adeta dişi bir tilkiydi. Onu baştan çıkarıyor, işkence ediyordu.

Mat kendisini yukarı itti... Onu daha da aşağı çekti...

Nealy nefesini tutup Mat’in içine girmesine izin verdi.

Nealy o kadar acemi ve hevesliydi ki Mat yavaşlamaya çalıştı ama Nealy onun kendi istediği gibi hareket etmesini istiyordu. Mat onu sarıp sarmalamak, korumak ve bir yandan da içini doldurmak istiyordu. Nealy zalim, muhteşem ve inanılmaz derecede değerliydi.

Arabanın içi tek dünyaları, nehir kenarındaki ağaçların arasından esen gece rüzgârı tek müzikleri haline geldi ve dünyada onlardan başka kimse kalmadı.

Ertesi sabah, Nealy dizlerini geceliğinin altına çekip ön basamakta oturdu ve yeni Iowa sabahında çiğlerle parıldayan arka bahçeye baktı. Yanındaki kahve fincanından dumanlar tüterken içinde uyanmış farkındalığın keyfini yaşadı.

Mat'e âşık olmuştu. .

İstemeden onun kalın sesine, yamuk gülümsemesine, gür kahkahasına ve kıvrak beynine âşık olmuştu. Önceki gece de onun cömert ve sınırsız sevişmesine... Ama en çok da hayatından çıkarmak istediği o iki küçük kıza sırtını dönmesini engelleyen kalbine âşık olmuştu. Böylece, bir haftadan kısa bir süre içinde akılsızca ona kalbini vermişti. Oysa Mat onun kalbini istememişti.

Böylesine zarar verici bir şeye nasıl izin vermişti? Nasıl olduğunu dahi anlamamıştı. Duygularının şehvetle ilgisi olduğuna inanmaya kendisini öylesine kaptırmıştı ki kendisi hakkında bildiklerini düşünmemişti bile... Kendisini, âşık olmadığı bir erkeğe veremeyecek bir kadındı.

Bu kadar düşük şansı olan bir birlikteliği anlamak zordu. Nealy, onun kendi dünyasına ait olamayacağını bilecek kadar zekiydi. Neden Mat saygıdeğer bir Washington hukuk firmasına ortak olan, bir Sarmaşık Ligi üniversitesi mezunu değildi? Neden kendisi bir öğretmen, sosyal hizmetli ya da kitapçıda çalışan bir satıcı değildi?

Kendisine *neden* diye başlayan bu sorularla işkence ederken kusursuz bir çift olmalarını sağlayan bir sürü nedeni düşündü.

Mat'in sıcaklığına karşı soğuk, yüksek sesine karşı sessiz, dürtüsel hareketlerine karşı düşünceliydi. Ama bunların hiçbirisi durumu değiştirmiyordu.

Duşa girerek çaresizliğini boğmaya çalıştı ve sonra Button ablasını uyandırmadan onu almak için karavana girdi. Lucy şikâyet etmiyordu ama nadiren normal bir ergen kadar uyuyabiliyordu. Nealy mutfığa geri dönerek radyoyu açtı.

"Bugün First Lady Cornelia Case'in ortadan kayboluşunun sekizinci günü..."

Radyoyu hemen kapattı.

Mat kalktığına Nealy, Button'a mısır gevreğini yediriyordu. Nealy'yi diş macunlu ağızıyla öptü ve koşuya çıktığında, evde kalmasını istedi. Nealy önceki günün *Wall Street Journal*'ının federal faiz oranları konusunu düşünüp Button'a göz kulak olurken, Lucy saat ondan biraz sonra verandaya geldi.

"Bertis ve Charlie burada mı? Button'la birlikte kamp alanlarında yüzmeye gidebileceğimizi söylemişlerdi. Havuzun kocaman bir kaydırağı ve üç atlama tahtası varmış."

"Az önce telefonda Bertis'le konuştum. Seni öğlen gibi alacaklar. Button burada kalabilir."

Kalamar koltuğun altına kaçınca bebek buna kızıp bağırdı.

"Mat nerede?"

"Koşmaya gitti. Geri döndüğünde ikinizin karşıdaki oyun bahçesine gidip biraz basket oynayacağınızı söyledi."

"Sahi mi?" Lucy'nin yüzü aydınlandı.

"Ama ona senin potaya basket atmak gibi aptalca bir şeyi asla yapmayacağını söyledim."

"Olamaz!"

Nealy gülüp koltuktan kalktı. "Çok şapşalsın." Lucy'yi kucaklayıp sımsıkı sarıldı.

"Çok garipsin." Lucy kendini ona bıraktı.

“Biliyorum. Birbirimizi bu yüzden seviyoruz.”

“Seni sevdiğimi kim söyledi?”

“Bunu söylemene gerek yok.” Nealy ne yaptığını düşünmeden genç kızın başını öptü. Lucy birkaç saniyelğine kollarında gevşedi, sonra da basit bir öpücük ona fazla gelmiş gibi geri çekildi. Ya da sanki hızla geriye çekilen kendisi olmazsa, Nealy’nin bundan vazgeçeceğinden korkuyor gibiydi.

Nealy ona gülümsedi. “Aklıma bir fikir geldi ama dalga geçme, tamam mı?”

“Seninle neden dalga geçeyim ki?” Lucy yerde bağdaş kurup kız kardeşine sarılmak için onu kucağına aldı.

“Çünkü ikimizin, senin çok aptalca olduğunu düşüneceğin bir şey yapmamızı istiyorum.”

Lucy sırttı. “Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Kendimizi baştan yaratmamızı istiyorum.”

“Saçmalama!”

“Hayır, ciddi. Bunu yapmak istiyorum.”

“Çünkü fazla makyaj yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet, fazla makyaj yapıyorsun. Gel, Lucy, eğlenceli olacak. Malzemelerini al, ben de benimkileri getireyim.”

Lucy ona yaşının verdiği bir şüpheyle baktı. “Eh, mutlu olacaksan.”

“Havalara uçacağım.”

Kozmetik malzemelerini aldıktan sonra, Lucy önce ona makyaj yapmak için ısrar etti. Button uzun süredir peşini bırakmadığı Kalamar’ın ardında emeklerken genç kız, Nealy’nin yüzüne makyaj yaptı ve yaptığı işe bir çöpçatanın beğenisiyle baktı. “Çok seksi oldun. Mat seni görene dek bekle.”

Nealy koltuğun koluna yerleştirdikleri aynaya baktı. İhtiyacı olan tek şey bir pezevenk ve bir sokak köşesiydi. Yüzü çatlayacak diye gülmeye korktu. “Sıra bende.”

“Salak gibi görüneceğim.”

“Ama şirin bir salak olacaksın.”

Nealy işe koyuldu ve çok hafif bir göz makyajı yaptıktan sonra kendi açık renkli dudak kalemıyla Lucy’nin dudaklarını çerçeveleyip bir kat dudak kremi sürdü. “Sandra Bullock ruj yerine bunları kullanıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

Sandra Bullock bunu ona kendisi söylemişti. “Bir dergide okumuştum.”

Lucy kendisine daha az eleştirel bir gözle baktı.

Nealy şortunun cebine sakladığı pembe renkli üç kelebek tokayı çıkardı. Bunları bir sürpriz olarak satın almıştı. Tokaları Lucy’nin perçemlerinin arasına sokuştu.

Lucy aynadaki görüntüsüne baktı. “Aman Tanrım, Nealy. Bunlar çok havalı.”

“Kendine bir bak, Luce. Muhteşem oldun. O ağır makyajı sadece *kendimi bir sürtük gibi hissediyorum* günlerinde yapacağına dair söz ver bana.”

Lucy gözlerini devirdi.

“Bir maskenin ardına gizlenmek zorunda değilsin,” dedi Nealy yumuşak bir sesle. “Sen kim olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Lucy koltuğun kolunu kurcalamaya başladı. Nealy dediklerini düşünmesi için ona birkaç dakika vermeye karar verdi ve başını çöp bidonuna sokmaya çalışan Button’ı kucağına aldı. “Gel, canım. Sıra sende.”

Bebeği sandalyeye oturttu, burnunun ucuna hafifçe pembe ruj sürdü ve Lucy’nin kaş kalemıyla kedi bıyıkları çizdi. Lucy kıkırdadı.

Button aynadaki aksiyile mutlu bir monolog sürdürürken sarayın sultanı, haremine geri döndü. Koşusunu tamamlamıştı ve terli tişörtünün yan tarafına bir basket topu dayamıştı. Üçü birden dönüp ona baktılar.

Sultan kadınları iyi tanıyordu ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Bu küçük fare de kim?” Button’ın başını okşadı ve bebek ona ellerini cırparak karşılık verdi.

Sonra Lucy’ye baktı.

Nealy genç kızın yüzünde bir dizi ifade belirmediğini fark etti: belirsizlik, özlem ve asık suratlılığının onu koruyan maskesi.

“Çok güzel olmuşsun,” dedi Mat.

Lucy içine titrek bir nefes çekti. “Öylesine diyorsun.”

“Dediğimde ciddiyim.”

Lucy’nin yüzü ışıldadı. Mat onun omzunu sıktı ve ağır ağır Nealy’ye döndü ama onun görünüşü karşısında dilini yutmuş gibiydi. Ağır fondötene, kalın siyah bir rimel katmanıyla kaplı kirpiklerine ve kıpkırmızı dudaklarına baktı.

“Nell harika olmamış mı?” dedi Lucy heyecanla. “Yani, o aptal yastığı beline bağlamasa, bir model gibi olurdu.”

“Evet, ticari bir cazibesi var gerçekten.”

Nealy’nin kaldırdığı kaşına sırtarak bakıp tekrar Lucy’ye döndü. “Haydi gel, evlat. Ayakkabılarını giy de biraz basket atalım. Nell, burada kal, tamam mı?”

“Tamam.” Nealy ona bir asker selamı çaktı.

Lucy kaşlarını çattı. “Sana bu kadar çok emir vermesine izin vermemelisin.”

“Bu onun hoşuna gidiyor.” Mat onu hafifçe kapıya doğru itti.

Nealy arkalarından gülümsedi. O günlerde Lucy’yi izlemek, bir tomurcuğun açılışını izlemek gibiydi.

Dağınıklıklarını toparlarken kendi kendine bir şarkı mırıldandı, Button’a bir atıştırmalık verdi ve altını değiştirdi. Sonra da onu basket oyununu izleyebilmeleri için sokağın karşısındaki oyun bahçesine götürmeye karar verdi.

Tam ön kapıdan dışarı çıkacaklarken koyu mavi bir Taurus evin önünde durdu. Sedanın kapıları açıldı ve takım elbiseli bir adamla kadın arabadan indi. Her yanlarında “devlet görevlisi” yazılıydı. Nealy başındaki kanın çekildiğini hissetti.

Henüz olmaz, dedi içinden. Bir evi ve köpeği vardı. İki küçük kızı ve âşık olduğu bir erkek vardı! Biraz daha kalmak istiyordu...

İçer koşup kapıyı kilitlemek istedi ama Button'ı daha da göğsüne çekip kendisini ön verandanın kenarına gitmeye zorladı.

İki görevli yaklaşırken ona dikkatle baktılar. “Ben FBI’dan Ajan DeLucca,” dedi kadın. “Bu da Gizli Servis’ten Ajan Williams.” İkisi de karnına baktılar ve Nealy içinden yastığı bağlaması için ısrar eden Mat’e minnet hissetti.

Nealy ağır makyajlı yüzünde boş bir ifadeyle onlara baktı. “Evet?”

“Siz Bayan Case’siniz.” Williams soru sormamıştı ama Nealy onun bakışlarında hafif bir tereddüt gördü.

“Bayan Case mi? First Lady mi?” Lucy’nin birisinin salak olduğunu düşündüğünde yaptığı gibi baktı. “Evet, haklısınız. O, benim.”

“Kimliğinizi görebilir miyiz hanımefendi?” dedi kadın.

“Bir ehliyet gibi mi?” Kalbi o kadar gümbür gümbür atıyordu ki bunu duyacaklarından korktu.

“O da olur.”

“Ehliyetim yok. Birkaç gün önce çamaşırhane deyken cüzdanım çalındı.” Yutkundu. “Bu yüzden mi gelmiştiniz? Cüzdanım mı bulundu?”

Tereddüt ettiklerini gördü. Onu bulduklarını sanmışlardı ama kesin olarak emin değillerdi. İçinde bir umut yeşerdi. Onu gerçekten de bulmuş olsalar, orada sadece iki değil, kocaman bir ajan ordusu olurdu.

“Sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz, hanımefendi. İçeri gelebilir miyiz?”

Nealy onları içeri aldığı takdirde, onu saatlerce sorguya çekebilirlerdi. “Burada konuşmayı tercih ederim.”

Mat bir süvari birliği gibi hızla yanlarına geldi. Tişörtü göğsüne yapışmıştı ve spor çoraplarından biri neredeyse bileğine kadar inmişti. “Neler oluyor?”

“Sa-sanırım, cüzdanım bulunmuş,” dedi Nealy.

Mat istifini bir saniye bile bozmadı. Hemen ajanlara döndü. “Cüzdanı sizde mi?”

Ajanlar yanıt vermediler. Kadın onun ehliyetini görmek istedi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Lucy, Mat ehliyetini uzatırken koşarak yanlarına geldi. Devlet görevlilerini şıp diye tanırdı. Nealy onun için geldiklerini düşündüğünü anladı. “Sorun yok, Luce. Benimle konuşmak istiyorlar.”

“Neden?”

“Yanınızda başka bir kimlik var mı, hanımefendi?” diye sordu Ajan Williams.

“Her şey çantamdaydı.”

“Kendisi karımdır,” dedi Mat. “Nell Jorik. İhtiyacınız olan tek bilgi bu.”

Kadın ajan dikkatle ona baktı. “Bay Jorik, bekâr olduğunuzu biliyoruz.”

“Bir ay öncesine kadar öyleydim. Meksika’da evlendik. Hem hakkımda neden bilgi sahibisiniz?”

“Bu çocuklar kimin, efendim?”

“Eski karımın. Altı hafta kadar önce öldü.”

Lucy, Nealy’ye sokuldu.

Williams devam etti. “Hanımefendi, özel konuşabilmemiz için içeri girebilir miyiz?”

Nealy başını salladı. “Hayır, içerisi çok dağınık.”

Nealy ısrar edeceklerini anlamıştı. İçinden yasanın dördüncü maddesine şükretti. Şansını denemeye karar verdi. “Luce, bunlar ajanlar DeLucca ve Williams. Cornelia Case’i arıyorlar.”

“Seni o mu sanmışlar?”

“Galiba.”

Lucy birden gevşedi. “Nell, Bayan Case değil! Şu yarışmaya katıldığı için öyle sandınız, değil mi? Bu benim fikrimdi çünkü kız kardeşim *Teletubbies* izleyebilsin diye bir televizyon kazanmak istiyordum ama ona ödül olarak bir matkap verdiler.” Nealy’ye döndü. “Başını derde sokmak istememiştim.”

“Başımı derde sokmadın.” Nealy suçluluk hissetti. Lucy onu gayet masumca koruyordu.

Ajanlar bakiştılar. Bir terslik olduğunun farkındaydılar ama Lucy’nin bariz dürüstlüğü etkili olmuştu. Buna rağmen, Nealy’nin kim olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Kadın ajan ona güven vermek için kadın kadına türünden bir ifadeyle ona baktı. “Eve girip bu işi açıklığa kavuşturabilirsek bize çok yardımcı olacaksınız.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedi Sert Adam. “Eve girmek istiyorsanız, arama emriyle gelmeniz gerek.”

Williams, Nealy’ye baktı. “Bence gizleyecek bir şeyi olmayan birisi, daha işbirlikçi davranırdı.”

“Bence hamile bir kadını sıkıştırmaktan daha iyi işleriniz olmalı,” dedi Mat.

Nealy, Mat kendisini tutuklattırmadan önce araya girdi. “Gitseniz iyi olacak. Size yardımcı olamayacağız.”

Ajan DeLucca ona uzun uzun bakıp Lucy’ye döndü. “Onu... Bayan Jorik’i ne kadar süredir tanıyorsun?”

“Bir hafta kadar oldu Ama kendisi çok iyi bir kadındır. Asla yanlış bir şey yapmaz.”

“Yani, daha yeni tanıştınız?”

Lucy ağır ağır evet der gibi başını salladı.

“Onlarla konuşmak zorunda değilsin, Luce,” dedi Mat. “İçeri gir.”

Lucy şaşırmıştı ama Mat’in dediğini yaptı. Button, Nealy’nin kollarında debelenip Mat’e uzandı.

Mat bebeği aldı.

“Kız mı, erkek mi?” diye sordu Ajan DeLucca, Nealy’nin karnına bakıp.

“Erkek,” dedi Mat hemen. “Kesinlikle, erkek.”

Nealy elini beline götürüp sıkıntı içindeymiş gibi davrandı. “Büyük bir bebek ve zorlanıyorum. Bu kadar çok yürümemem gerek.”

Mat kolunu onun omzuna attı. “Canım, neden içeri girip biraz uzanmıyorsun?”

“Evet, iyi olacak galiba. Yardımcı olamadığım için kusura bakmayın.” Ajanlara samimi olduğunu umduğu bir gülümsemeyle bakıp arkasına döndü.

“A-nii!” diye bağırdı Button ufak ciğerlerini zorlayarak.

Nealy ona döndü.

Button kollarını elinden geldiğince iki yana açtı ve ona uzandı.

Nealy onu Mat’ten alıp dudaklarını papatya sarısı saçlarına dayadı.

Evden uzaklaşırlarken iki ajan da konuşmadı. Anayola vardıklarında Toni sola saptı ve bir KFC otoparkına girdi. Kenarda bir yer buldu ve kontağı kapatıp ön pencereden sokağın karşısındaki Burger King’e baktı.

Jason nihayet sessizliği böldü. “Oydu.”

“Kaşının yanında çil gördün mü?”

“Ağır makyajlıydı.”

“Kadın hamile! Barbara Shields bize bunu söylememişti!”

Toni cep telefonunu aldı ve birkaç dakika sonra, Barbara Shields’la konuşuyordu. Konuşmaları kısa ve öz oldu. Telefonu kapatıp Jason’a baktı.

“İlk önce bunun imkânsız olduğunu söyledi. Sonra, bebek alışveriş torbalarıyla birlikte araba koltuğunda olduğu için karnına çok dikkat etmediğini itiraf etti. Jorik de ödeme yaparken önüne geçtiği için kadının karnını görmemiş.”

“Lanet olsun.”

“Haklısın. Oydu,” dedi Toni.

“Kesinlikle nerede olduğunun bilinmesini istemiyor.”

“O çocuklara nasıl baktığını gördün mü? Kendi çocuklarıymış gibi davranıyordu.”

“Belki de kadın Aurora değildir.” Jason burnunun ucunu ovuşturdu.

“Buna inanıyor musun?”

“Neye inanacağımı bilemiyorum.”

İki işadaminin restorandan çıkıp yeni bir Camaro’ya doğru yürüdüğünü gördüler.

“Karavanın kapısından parmak izleri alabiliriz ama bunu yapabilmek için havanın kararmasını beklememiz gerek,” dedi Toni.

Jason ileriye baktı ve ikisinin de aklından geçen soruyu sordu. “Patronu şimdi mi arayalım, sonra mı?”

“Ken’e onunla konuştuğumuzu ama Aurora olup olmadığından emin olmadığımızı mı söylemek istiyorsun?”

“Pek değil.”

“Ben de.” Toni güneş gözlüğünü aldı. “Kendimize birkaç saat verip neler yapacağımıza bir bakalım.”

“Aynı şeyi düşünüyorum.”

Mat verandaya çıktı ve karamsar bir ifadeyle Nealy’ye baktı. “Oyun sona ermek üzere sanırım.”

Nealy dudaklarını bebeğin yumuşak yanağına bastırdı ve kucağındaki minik bebekten başka her şeyi unutmaya çalıştı.

“Button bana anne dediğinde, eminim ki ne dediğini bilmiyordu.”

“Bunu söylemek zor.” Mat’in bakışlarından da onunla aynı şeyi düşündüğü belliydi. “Nealy, seni buldular.”

“Henüz değil. Emin değiller. Emin olsaydılar, burası Gizli Servis ajanlarıyla kaynıyor olurdu.”

“Daha vakit erken.”

Nealy ona bilmiş bir tavırla gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Bir numaralı halk düşmanı gibi yanıma geldin.”

“Polislerle hep ters konuşmak istemişimdir. Elime çok iyi bir fırsat geçtiğini düşündüm. Senin yanında olduğum sürece, diplomatik dokunulmazlığım vardır herhalde.”

“Yerinde olsam fazla zorlamazdım.” Nealy arka bahçeye baktı. “Lucy’yi bulmam gerek.”

Mat uzunca bir süre dikkatle ona baktı. “Ona söyleyecek misin?”

“Orada onu kullandım. Bunu telafi etmem gerek.”

“Benim de gelmemi ister misin?”

“Hayır. Bunu tek başıma yapmalıyım.”

Nealy, Lucy’yi bulana dek evi ve karavanı aradı ve onun garajın arkasındaki gülhatmilerin arasında otururken buldu. Dizlerin göğsüne çekmişti ve omuzlarını sarkıtmıştı.

Nealy yanına oturdu. “Seni arıyordum.”

Lucy ilk önce yanıt vermedi. Nealy’ye baktığında, yüzünde temkinli bir ifade vardı. “Buraya kocan yüzünden mi gelmişler?”

“Öyle sayılır.” Nealy içine derin bir nefes çekti. “Ama sana bahsettiğim kişi yüzünden değil.”

“Nasıl yani?”

Nealy birkaç eşekarısının parlak sarı bir gülhatminin etrafında uçuşunu izledi. “Kocam Başkan Case’ti, Luce.”

“Olamaz.”

“Özür dilerim.”

Lucy ayağa fırladı. “Yalan söylüyorsun. Bunu uyduruyorsun. Sen Nell’sin! Sen...” Sesi çatladı. “Bana Nell olduğunu söyle.”

“Yapamam. Ben Cornelia Case’im.”

Lucy’nin gözleri yaşlarla doldu. “Bize yalan söyledin. Hepimize yalan söyledin.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm.”

“Mat’e söyledin mi?”

“Kendisi birkaç gün önce anladı.”

“Ama bana kimse söylemedi.”

“Söyleyemedik.”

Lucy zeki bir kızdı ve bunun kendisi için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Ürperdi. “Artık onunla evlenemezsin, değil mi?”

Nealy midesine kramplar girdiğini hissetti. “İkimizin evlenmesi asla söz konusu olmadı.”

“Hayır, oldu!” Dudakları titredi ve dünyası yıkılmış gibi baktı. “Ondan hoşlanıyorsun! Ondan çok hoşlanmıştın! Beni ve Button’ı da önemsedin.”

“Hâlâ önemsiyorum. Bu durum, ikiniz için hissettiklerimi değiştirmez.”

“Ama Mat’le evlenmeyeceksin demek. Başkanla evlendikten sonra onunla olmaz. Senin gibi birisi, Button’ı evlat edinmez.”

“Lucy, bırak da açıklayayım...”

Ama Lucy onun açıklamalarını duymak istemiyordu. Çoktan eve doğru koşmaya başlamıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mat, Nealy'yi kısa bir süre sonra çiçeklerin orada buldu. Lucy'nin az önce oturduğu yere geçerken iri bedeniyle bitkileri ezdi. Hızlı bir duş almıştı ve ıslak saçlarında gezdirdiği parmakları bir iz bırakmıştı. Dizlerini kendisine çekip kolunu dayadı ve ona baktı. “Bundan daha iyi günler yaşadığın olmuştur herhalde.”

Nealy gözlerini ovuşturdu. “Lucy ne yapıyor?”

“Koşarak eve girdikten sonra, Charlie onu yüzmeye götürmeye geldi. Lucy önce gitmek istemediğini söyledi ama Charlie ona Bertis’in tatlı yapacağını ve gelmezse üzüleceğini söyleyince Button’ı aldı ve gittiler.”

“Button’ı almasına ses çıkarmadın mı?”

“Lucy onu Gizli Servis’in seni koruduğundan daha iyi koruyor.” Mat bacaklarından birini öne uzattı ve arkalarındaki evin arka bahçesine baktı. “Hem bebeğin bizden biraz uzak kalması gerekiyor.”

“Nasıl yani?”

“O...” Mat huzursuz gibiydi. “Bize çok bağlanmaya başladı.”

Nealy onun ne demek istediğini bildiği halde, içini buz gibi bir his kapladı. “Bebeklerin bağlanması gerekir zaten. Bebek olmak öyle bir şey.”

“Nealy...”

Nealy ayağa kalktı. “İnsanların da öyle.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey. Boş ver.”

Nealy ondan uzaklaşıp apar topar eve girdi. İçeri girer girmez de giysilerini toparlamak, olanları düşünmemek için yukarı kata çıktı ama Mat’ın peşinden geldiğini duydu.

Yatak önceki geceki sevişmelerinden dolayı dağınıktı. Yatak toplamak gibi işler her zaman onun için başkaları tarafından yapılmıştı ve Nealy bunu kendisinin yapması gerektiğini sürekli unutup duruyordu.

Mat içeri girdi. “O çocukları yanıma alamam. İstedğin bu, değil mi? Onları almamı istiyorsun.”

Nealy çarşafı tutup yukarı çekti. “Ona kim olduğumu söyledimde, Lucy’nin yüzünü görmeliydin. İkimizle ilgili bir fantezi kurmuş. Ona ikimiz de bunun gerçekçi olmadığını söyledik ama inanmak istemedi. Hayallerinin peşini bırakmazsa, bunları gerçekleştirebileceğini sandı.”

“Bu, bizim sorunumuz değil.”

Nealy iyice öfkелendi ve ona hızla döndü. “Geri dönmeye çalıştığın o erkeksi ve yalnız hayatın nesi o kadar güzel? Söylesene, Mat. Onlarsız bir hayatın nesi harika olabilir?” Bir de bensiz, demek istedi. Bensiz bir hayatın nesi o kadar güzel?

“Haksızlık ediyorsun,” dedi Mat istifini bozmadan.

“Umurumda değil! Lucy’nin yüzünü gördüm ve şu anda adil davranmakla ilgilenmiyorum.”

“Hayat tarzımı sana haklı göstermek zorunda değilim.”

Nealy ona arkasını dönüp yatağı toplamaya devam etti. “Doğru, değilsin.”

“Beni dinle, Nell. Bu durumu ben yaratmadım. Kendimi onun içinde buldum.”

“Evet, bunu daha önce de söylemiştin sanırım.” Nealy’nin sesi hissettiği acı yüzünden sert çıkmıştı. Sadece bir haftadır birlikte

olabilirlerdi ama o süre boyunca bir aile olmuşlardı. Bu bağ Mat için bir yük olsa da onun için her şey demekti.

“Bu mesele çocuklarla mı, bizimle mi ilgili?”

Mat’in üstü örtülü konuşmaya pek tahammülü yoktu. Nealy onun balıklama konuya dalacağını tahmin etmeliydi.

“Biz diye bir şey yok,” dedi, onun buna karşı çıkması için içinden dua ederek. “İkimiz de bunu biliyoruz. Şu anda olandan başka bir şey söz konusu değil.”

“Olmasını ister miydin?”

Hayır. Bunu yapmasına izin vermeyecekti. “Nasıl olabilir? Ben kadını, unuttun mu? Kötülük imparatorluğunun bir parçasıyım. Milli bir kurumun bir parçası olduğumu söylemiyorum bile.”

“Beni çok kızdırmaya başladın.”

“Biliyor musun? Hiç umurumda değil.”

Her şey kontrolden çıkmıştı... Duyguları, hayatı, onu sevme-yen bu adama karşı hissettiği aşk. Sırf Mat’in ona karşı hisleri o kadar derin değil diye aralarında bir evliliğin neden mümkün olmadığına dair bütün nedenleri bile tartışamıyorlardı.

Nealy onun öfkeyle çekip gitmesini bekledi ama Mat gitmedi. Tam aksine, ona yaklaştı, uzun kollarını uzatıp Nealy’yi kendisine çekti. “Huysuzluk ediyorsun,” dedi boğuk bir sesle.

Ah, o iyi yürekliliği. Mat’in iri ellerini saçlarında hissettiği anda boğazından bir hıçkırık yükseldi. Ses çıkarmadan yanağını Mat’in göğsüne dayadı. “Biliyorum.”

Mat’in dudakları saçlarını okşadı. “Seninle kavga edersem, kendini daha mı iyi hissedeceksin?”

“Galiba.”

“Tamam. Soyun o zaman.”

Keşke o kadar kolay olsaydı. İç çekti. “Bunu seksle çözemeyiz.”

“Yine de soyun. Bana hizmet edilmesini istiyorum.”

“Hizmet edilmesini mi? First Lady’yle bu şekilde konuşabileceğini mi sanıyorsun?”

“Sen benim First Lady’msin ve daha yeni başlıyorum.” Bluzunun içine elini soktu. Yastığı çıkarırken bağcıklardan biri yırtıldı. “Lanet olsun, bundan nefret ediyorum.”

“Tabii ki nefret ediyorsun. Çocuklarla ilgili her şeyden nefret ediyorsun.”

“Adil konuşmuyorsun.”

“Dava aç o zaman.”

“Daha iyi bir fikrim var.” Mat ona aklından geçenleri açık açık söylerken Nealy’nin gözleri irileşti.

Hissettiği acı kadar güçlü bir tutku içini kapladı. “Benimle başa çıkabileceğinden emin misin?”

“Elimden geleni yaparım.”

Giysileri havada uçtu ve birkaç saniye içinde kendilerini yatakta buldular. Mat onun üstüne çıktı ve onu dudaklarıyla mest etti. Nealy kendisini onun ellerine, iri bedenine ve sert, derin hareketlerine açtı.

Sevişmeleri vahşi ve doyumsuzdu. İkisi de özgür davrandı... Nealy’nin söyleyemediği ve Mat’in hissetmediği aşk sözcükleri haricinde, hiçbir şeyi içlerinde tutmadılar.

Seviştikten sonra Mat onu ufak ve narin bir şeymiş gibi okşadı. Alnını, gözlerinin kenarlarını ve burnunun ucunu öptü. Yüzünü ezberlemek istiyormuş gibi öptü.

Nealy başparmağını onun köprücük kemiğinin altındaki boşluğa, dudaklarını da göğsüne dayadı.

Mat onun omzunu okşadı, yüzünü saçlarının arasına gömdü. En sonunda, Nealy onun yine gerilmeye başladığını hissetti ve onu teşvik etmek için parmaklarını düz karnının üzerinde gezdirdi.

Mat fısıldar gibi konuştu. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Çok ciddiydi ve zaman Nealy’nin düşmanı haline gelmişti. Parmaklarını daha aşağı kaydırды. “Daha sonra söylersin.”

Nealy ona dokununca Mat'ın nefesi kesildi. Avucunu onun gezinen elinin üstüne koydu. "Şimdi söylemem gerek. Zaten yeteri kadar bekledim."

"Kızlar birazdan dönerler. Haydi, son bir kez daha."

Mat ona bakabilmek için yan yattı. Öylesine kaygılı görünüyordu ki Nealy'nin içini kötü bir his kapladı.

"Bunu sana dün gece, hatta önceden söylemeliydim... Ama her denediğimde korktum. Duyacakların hoşuna gitmeyecek."

Nealy'nin sevişmelerinin ardından hissettiği yorgunluk bir anda geçti. Mat'ın konuşmasını bekledi. Mat tereddüt edince de midesinin bulandığını hissetti. "Evlisin."

"Hayır!" Mat'ın bakışları hayretle parıladı. "Sen benim ne biçim bir adam olduğumu sanıyorsun?"

Nealy rahatlayıp gevşedi ve tekrar yastığa çöktü. Mat'ın söyleyebileceği hiçbir şey o kadar kötü olamazdı.

"Nealy, ben bir çelik fabrikasında çalışmıyorum."

Nealy başını çevirip ona baktı. Mat son derece üzgün gözüküyordu. Çok ciddiye. Onu rahatlatmak, onu rahatsız eden her neyse, bunun önemli olmadığını söylemek istedi.

"Ben bir gazeteciyim."

Nealy dünyasının tepetaklak olduğunu hissetti.

"Dün gece, sana bunu restoranda söylemeye çalıştım ama bencillik ettim. Birlikte bir gece daha geçirmemizi istedim."

Nealy içinde uzun ve sessiz bir çığlığın yükseldiğini hissetti.

Mat konuşmaya ve açıklama yapmaya koyuldu. "... Los Angeles'ta çalışıyordum... sansasyonel bir televizyon kanalı... işimden nefret ediyordum."

Nealy paramparça olmak üzereydi.

"... itibarımı yeniden elde etmek için büyük bir haber peşindeydim ama..."

"Büyük bir haber mi?" Mat'ın sözleri nihayet kafasına dank etmişti.

“Kendimi sattım, Nealy. Sonra da insanın kendisine saygı duymadığı sürece, paranın hiçbir anlamı olmadığını zor yoldan öğrendim.”

Nealy’nin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. “Ben bu muyum? Senin büyük haberin mi?”

“Hayır! Lütfen, bana öyle bakma.”

Bu durum fazla acımasızdı. En özel anları demek hiç de özel değildi. Düşmanla yatmıştı.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi Mat.

“Hakkımda bir haber yazmayacak mısınız?”

Mat’in tereddüdü sadece birkaç saniye sürdü ama bu kadarı bile yeterliydi. Nealy yataktan fırladı ve giysilerine gitti. “Lucy’ye veda eder etmez gideceğim.”

“Dur. Bırak da açıklayayım.”

Nealy durdu. Bekledi... Onun yataktan kalkışını, bir şeyler söylemek için çabalayışını izledi ama Mat’in söyledikleri yeteri kadar iyi değildi. “Seni incitmek istememiştim.”

Nealy onun önünde kusmadan önce banyoya gitmek istedi. Ona Dennis’le ilgili anlattıklarını hatırladı ve kendisinden nefret etti. Bunu teyit etmediği halde, Mat’in onunla sevişmesine izin vermişti ve Mat her şeyi biliyordu.

“Nealy,” dedi alçak sesle. “Sana ihanet etmeyeceğime dair yemin ederim.”

Nealy boğazının kuruduğunu, adeta paslandığını hissetti. “Çok geç. Çoktan ihanet ettin.” Önüne bile bakmadan banyoya gidip kendisini içeri kilitledi.

Sonradan, Mat’in aklına bu durumu ona anlatabileceği bir sürü başka yol geldi. Paldır küldür konuşmak yerine, bunu daha yumuşak bir şekilde anlatmış olması gerekirdi. Daha nazik davranmalı, onun porselen teninin solmaması, vatansever mavi gözlerinin o kadar üzgün görünmemesi için elinden geleni yapmış olmalıydı.

Birlikte inşa ettikleri hassas dünya yıkılmıştı ve bu kendi suçuydu. Banyo kapısından çekilip ağır ağır alt kata indi. Durumu düzeltmek için söyleyebileceği, sunabileceği herhangi bir bahane yoktu.

Koyu mavi Taurus sokağın karşısında duruyordu. Ajanlar onun kim olduğundan kesin olarak emin olmayabilirlerdi ama işlerini şansa bırakmıyorlardı.

Onun güvende olacağını bildiğinden, Explorer'ın anahtarlarını aldı ve gizlice dışarı çıktı. Bir süre yalnız kalmak istiyordu. Belki de ne yapacağını düşünebilecek kadar kafasını toparlayabilirdi.

Charlie arabasıyla evden uzaklaşırken Button parmaklarını yorgun argın açıp kapatarak veda etti. Sonra Lucy'ye sokuldu ve sızlandı. Lucy onun yorgun olduğunda Nell'e sokulmaktan ne kadar hoşlanmaya başladığını düşündü.

Nell değil. Bayan Case. Cornelia Case.

Lucy, Charlie'yle Bertis'e onun kim olduğunu söylememiştir. Yakında Nell'in Washington'a gidip First Lady olacağını da.

Hepsi kendi suçuydu. Nell'i o ünlü benzeri yarışmasına sokmasa dördü her şeye olduğu gibi devam eder, Button da huysuz olduğunda Nell'e sokulmayı sürdürürdü.

Ama Lucy kendisine yalan söylediğini biliyordu. Nell yine de Mat'le evlenmezdi. O, Bayan Case'ti. Bir daha evlenecek olursa, meşhur birisiyle evlenirdi. Evlat edinmek isterse de nazik ve zeki çocukları seçerdi. Kendisi ve Button gibi yoksul ve öfkeli çocukları değil.

Mat'e gelince... O zaten onları başından beri istemiyordu.

Karnındaki ağrıyı gidermek için bebeği biraz daha kendisine çekti ve korkmadığını düşünmeye çalıştı ama korkuyordu. Bertis ve Charlie'yle vakit geçirdiği süre boyunca ne yapacağını düşünmüştü. Doğru olanı yapmazsa, minik kız kardeşi yabancıların yanına gönderilecekti. Ne kadar korkuyor olursa olsun, buna izin

veremezdi. Şortunun cebinden, evden ayrılmadan önce gizlice aldığı Mabel'in anahtarını çıkardı. Hiçbir yabancı, kız kardeşini ondan alamazdı.

Nealy pencereden uzakta kıvrılarak ilerleyen Iowa Nehri'ne baktı. Ama gördüğü şey kendi nehri değildi. Kendi nehri binlerce kilometre uzakta, Arlington Milli Mezarlığı'ndan Chesapeake Körfezi'ne akıyordu.

Önceki giysilerini giydi ve Lucy'nin yaptığı makyajın büyük bir kısmını sildi. Mat on dakika önce Explorer'a atlayıp gitmişti. Böylece, onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Wal-Mart yastığının üstünden geçti ve hiçbirini bir daha giymeyeceğini bildiği halde, giysilerini toparlamaya başladı. Dışarıdan gelen bir ses dikkatini dağıttı. Mabel'in motorunun sesiydi.

Tam banyo penceresine vardığında, karavanın garaj yolunda ilerlediğini, kaldırımından hızla inip sokağa çıktığını ve karşı taraftaki arabaya vurmaktan kıl payı kurtulduğunu gördü. Lucy'nin direksiyon başında olduğunu görünce eliyle ağzını kapattı. Karavan ağır ağır ilerlemeye başladı.

Panik içinde merdivenlere koştu ve ön verandaya çıktığında Lucy'nin son anda bir dur tabelasında durup sokağı geçtiğini ve gözden kaybolduğunu gördü.

Bırak da ben kullanayım. Bu şeyi nasıl kullanacağımı biliyorum.

Korkudan başının döndüğünü hissetti. Değil ehliyeti olmayan on dört yaşındaki bir kız, deneyimli birisi için bile karavan kullanmak zordu. Dahası, Lucy'nin yalnız olduğunu sanmıyordu. Button'ı asla geride bırakmazdı.

Nealy korkuluklara tutundu ve kendini düşünmeye zorladı. Explorer orada değildi ve bir arabası da yoktu. Belki bir komşu...

Tam o sırada, sokağın karşısına park etmiş koyu mavi Taurus'u gördü. DeLucca isimli kadın ajan yolcu koltuğundaydı ve karavanın arkasından bakıp telefonunu almıştı.

Nealy tereddüt etmedi. "Telefonu kaldırın!" diye bağırdı kadına doğru koşarken.

DeLucca dikkat kesildi. Williams direksiyonun ardından fırlayıp kendisini onunla bir merminin arasına atmaya hazırlandı.

"Daha on dört yaşında," dedi Nealy. "Bebek de yanında."

Ajanların ikisi de soru sormadı. DeLucca arabaya binerken Williams arka kapıyı açtı ve Nealy'nin arkasından çarparak kapattı.

Nealy koltuğun arkasını tuttu. "Çok uzaklaşmış olamazlar. Onlara yetişmeniz gerek..."

Williams gaza bastı. DeLucca dönüp Nealy'nin dümdüz karına baktı ama soru sormadı. Sorması gerekmiyordu... Gerçekleri çoktan anlamıştı.

Daha geniş ve işlek bir yola çıkmışlardı ama karavan görünürde yoktu. Nealy, Lucy'nin otoyola doğru gittiğini tahmin etti.

"Kavşaktan sağa dönün."

"Polisi çağırmak istemediğinize emin misiniz, Bayan Case?" dedi Williams.

"Eminim. Lucy panikleyebilir."

Nealy ajanların bakışmasını görmezden geldi. Adam ona Bayan Case diye hitap etmişti ve kendisi bunu düzeltmemiştir. Muhteşem macerası, Mat ona ne iş yaptığını söylediği anda sona ermişti.

Karavanı kasabadan çıkmak üzereyken gördüler. Lucy hız limitinin altında gidiyordu ama hantal aracı idare etmekte zorlanıyor, ortadaki şeride doğru kayıyordu. Nealy kanının buz kesdiğini hissetti.

"Benim kızım da on dört yaşındayken bir kere arabamı izinsiz almıştı," dedi DeLucca. "Saçlarını o zaman ağarmaya başladı."

Nealy tırnaklarını avcuna geçirdi. "Şu an kendimi seksen yaşında hissediyorum."

“Çocuklar insanda bu etkiyi bırakırlar. Bu arada, ben Toni. Bu da Jason.”

Nealy ajanın bu sözlerine dalgın dalgın başını sallayarak karşılık verdi. “Ona yanaşmaya çalışın ki beni görsün. Ama ne yaparsanız yapın, siren çalarak onu korkutmayın.”

Yol oldukça düzdü ve neyse ki fazla trafik yoktu. Jason rahatlıkla diğer şeride geçti. Karavana yaklaşırken Nealy, Lucy’yi gördü. Lucy doğrudan ileriye bakıyordu ve direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı.

“Aman Tanrım, sakın korna çalmayın!”

“Onun yavaşlaması için önüne geçeceğim,” dedi Jason. “Rahatlayın, Bayan Case. Her şey yoluna girecek.”

Nealy bunu kesin olarak bilemeyeceğini avaz avaz haykırarak ona anlatmak istedi.

Jason karavanın önüne geçip yavaşladı. Nealy dönüp arka pencereden baktı ama Lucy’nin gözleri sadece yolda olduğundan, onu görmedi.

Mabel giderek onlara daha çok yaklaştı. *Frenler! Frene bas!*

Lucy kaldırırma doğru kayarken Nealy nefesini tuttu. Lucy direksiyonu güçlükle kontrol etmeye çalışıyordu ama Mabel’i doğru şeritte tutmayı başardı. Çok korkmuş gibiydi.

Jason kornaya bastı. Lucy nihayet Nealy’nin arka pencereden el kol işaretleri yaptığını gördü.

Sert bir şekilde frene bastı.

Karavan arkalarına yanaşırken Nealy nefesini tuttu. Lucy direksiyonu kırdı ve yine onlara yaklaştı. Lastikler kaldırırma çarptı ve etrafa çakıltaşları fırlattı. En sonunda, araç sarsılarak aniden durdu.

Nealy nefes alması gerektiğini o anda hatırladı.

Saniyeler içinde arabadan fırlayıp peşinde Toni ve Jason’la karavana koştu. Kapı koluna asıldı ama kapı kilitliydi.

Nealy kapıyı yumrukladı. “Derhal kapıyı aç!”

“Git buradan!”

“Dediğimi yap. Kapıyı aç!”

Pencereden Lucy’nin ağlarken bile çok öfkeli ve kararlı olduğunu görebiliyordu.

“Lucy, çok ciddiym! Dediğimi yapmazsan başın büyük bir derde girecek.”

“Başım zaten dertte.”

Nealy, Button’ın iyi olup olmadığını görmeye çalıştı. “Ölebirlirdiniz! Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bir iş bulacağım! Mabel’da yaşayacağız. Buna engel olamazsın!”

Button ağlamaya başladı.

Toni, Nealy’nin yanından geçip kapıyı sertçe çekti. “Lucy, kapıyı aç. FBI.”

Lucy tırnaklarını kemirip yola baktı.

Toni sesini yükseltti. “Kapıyı açmazsan Ajan Williams’tan tekerleklerle ateş etmesini isteyeceğim. Sonra da seni vuracak.”

Jason ona bakakaldı. Kadın sesini alçaltıp Nealy’ye döndü. “Ergenler o kadar çok devlet komplo teorisi filmi izliyorlar ki her zaman en kötüsünün olacağına inanıyorlar.”

Ama bu genç kız o ergenlerden değildi. “Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Nealy bu kadarına ancak tahammül edebildi. “Kapıyı aç, Luce, yoksa seni ben vuracağım! Ciddiyim!”

Uzun bir sessizlik oldu. Lucy en sonunda bu işten sıyrılmayacağını anladı. Tırnaklarını kemirdi ve pencereden Nealy’ye baktı. “Mat’e söylemeyeceğine yemin et.”

“Hiçbir şeye yemin edemem.”

Button’m çılgınlıkları arttı.

Lucy çok ama çok ağır hareketlerle direksiyonun arkasından çıktı ve kapıyı açtı.

Nealy içeri daldı, elini kaldırdı ve kızın başının yan tarafına hafifçe vurdu.

“Hey!”

Sonra onu sıkıca göğsüne yasladı. “Ödümü patlattın.”

“A-Nİİ!” diye bağırdı Button.

Nealy, Lucy’ye sıkıca sarılırken öfkeli bebeğe baktı ve hayatında bir dönüm noktasına daha vardığını anladı.

Koyu mavi Taurus orada değildi. Motorlu aracın, garajın önünde durduğu yer de boştu. Nealy gitmişti.

Mat evi kolaçan etti ama buldukları, yani Nealy’nin yarısını toparladığı giysileri ona bilmediği bir şeyi anlatmadı.

Hissettiği korku giderek artıyordu. Çok büyük bir terslik olmuş olmalıydı. Kızların o saate geri dönmesi gerekirdi ve Nealy’nin...

Bir arabanın kapısının kapandığını duydu ve ön verandaya koşunca onun Taurus’tan çıktığını gördü. Bağırarak istemiyordu ama bunu yine de yaptı.

“İyi misin? Neredeydin?” Onun yanında duran Gizli Servis ajanına döndü. “Neler oldu? Onu taciz mi ediyorsunuz?” Jason’ın yanıt vermesini beklemeden yine Nealy’ye döndü. “Karavan nerede? Kızlar nerede?”

Nealy o yokmuş gibi başını çevirdi. Tam o sırada, karavan direksiyondaki kadın ajanla birlikte paldır küldür sokağa girdi.

“Kızlar Mabel’da,” dedi Nealy. Sesi o kadar buz gibiydi ki adeta bir yabancıyla konuşuyordu. Sonra Williams’a baktı. “Bana ne kadar süre verebilirsiniz?”

“Çok fazla değil, Bayan Case. Bunu rapor etmemiz gerek.”

Mat midesine bir kramp girdiğini hissetti.

“Ben söyleyene kadar haber vermeyin,” dedi Nealy. “En az bir saate ihtiyacım var.”

Williams bunu duyduğuna sevinmemiş gibi ona baktı. “Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum.”

“Cornelia Case’i ikinci kere kaybeden ajan olarak hatırlanmak istemiyorsan mümkün kılarım.”

Jason içinde bulunduğu şartları hatırlar gibi oldu ve ağır ağır tamam der gibi başını salladı. “Bir saat.”

DeLucca Mabel’dan indi. Lucy de Button’ı güçlükle taşıyarak peşinden indi. Lucy ona yaklaşmak için acele etmeyince Mat olanlardan kimin sorumlu olduğunu hemen anladı.

Button’ı ondan alırken dik dik baktı. “Hemen eve gir.” Bebek dünyanın en rahat yastığına uzanıyormuş gibi göğsünde kıvrıldı. Gözkapakları kapandı.

Lucy, Nealy’ye yalvarır gibi baktı. “Beni öldürecek.”

“Hep birlikte içeri gireceğiz,” dedi Nealy. Mat’e bakmadan, bir direk gibi içeri yürüdü.

Mat ajanlardan birinin evin önüne, diğerinin de arka tarafına geçtiğini gördü. Nealy’nin her zaman böyle yaşadığını, sürekli onu izleyen, koruyan ve takip eden kişiler olduğunu fark etti. Bunu zihninde hep canlandırmıştı ama gerçek hayatta görmek farklıydı.

Verandaya gittiler. Lucy dibine kadar kemirdiği tırnağını hâlâ kemirmeye çalışıyor, Mat’in anladığı şeyi ona nasıl anlatacağını düşünüyordu. Mat’in kız kardeşi Ann Elizabeth on beş yaşındayken aile arabasını çalmıştı ama yanına bir bebeği de alıp götürmemişti.

Lucy kahverengi sallanan sandalyeye çöktü ve sert görünmeye çalıştı ama beceremedi. Gergin ve resmi görünen Nealy tatsız bir personel toplantısına başkanlık etmeye hazırlanıyormuş gibi onun karşısına oturdu.

Mat koltuğa geçip uyuyakalan Button’ı yanına yatırdı, sonra da düşmesin diye bacaklarını yana kaydırды.

Nealy ona çürümüş bir et parçasının içinden çıkan bir kurtçukmuş gibi bakıyordu.

“Bunun kayıtlara geçmeyeceğinden emin olabilir miyim?”

Mat bunu hak etmişti. O yüzden Nealy'nin bu ters sorusunun onu o kadar kızdırmaması gerekirdi. "Beni zorlama."

"Basit bir evet yanıtı yeterli olur."

Nealy onun kızları asla kullanmayacağını biliyordu ama Mat cezasını kabullenerek gerin bir sesle, "Tamam, kayıt dışı," dedi.

Lucy şaşkınlıkla onları izliyordu ama Mat o sırada ona açıklama yapmayacaktı.

"Lucy, Button'la birlikte kaçtı," dedi Nealy ağır ağır. "Mabel'i aldı."

Mat o kadarını anlamıştı. Bir yandan da Nealy'nin kimliğini sonsuza dek ifşa edeceğini bildiği halde, iki federal ajanın yardımını istemekten kaçınmadığını fark etti.

Kendisini sandalyeye iyice çökerek görünmez hale getirmeye çalışan Lucy'ye döndü. "Neden yaptın bunu?"

Lucy ona meydan okumaya hazır bir tavırla çenesini kaldırdı. "Button'ı yabancılara veremem!"

"Bunu yapmak yerine hayatını riske attın."

"Araba kullanmayı biliyorum," dedi Lucy bıkkınlıkla.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Nealy. "Zikzaklar çizerek kullanıyordun."

Mat göğsünün sıkıştığını hissetti. "Bu, yaptığın en aptalca şeydi."

Lucy ona karşı çıkacak cesareti bulamayınca Nealy'ye döndü. "Hepsi senin suçun! Sen Bayan Case olmasaydın, Mat'le evlenebilirdiniz!"

"Kes artık!" dedi Mat sert bir sesle. "Suçu ona atamazsın. Sırf kendi hayatını değil, kız kardeşininkini de tehlikeye attın."

"Umurunda mı? Onu başkalarına veriyorsun zaten!"

Mat'ın kalbi sıkışmaya başladı. Bebek yana döndü ve başparmağını ağzına aldı. Mat onun bunu sık sık yapmadığını biliyordu. O sırada, biraz rahatlamaya ihtiyaç duymuş olmalıydı. Tanrım, harika bir bebektir. Bir numaraydı. Zeki, koca yürekli ve cesurdu...

Dünyada ilerlemesini sağlayacak tüm özelliklere sahipti... Tabii, şansı yaver giderse.

“Bilmen gereken bir şey daha var,” dedi Nealy. Dudaklarını sıktı. “Karavana girdiğimde ona tokat attım. Sert değildi. Ama attım.”

“Önemi yok,” diye homurdandı Lucy. “Bunu neden ona söylemen gerektiğini ise anlamadım.”

Mat kimsenin o haylaza vurduğu düşüncesinden hoşlanmamıştı, Nealy’nin bile ama bunu neden yaptığını anlamıştı.

“Hayır, bu önemli,” dedi Nealy ısrarla. “Kimse kendisine vurulmasını hak etmez.” Mat’e döndü. “Lucy’yle yalnız konuşmam gerekiyor.”

Onun bu aksi tavrı, Mat’i kızdırdı. “Ona ne diyeceksen, önümde söyle.”

“Öyle yaparsam, bütün dünyanın önünde söylemiş olurum, değil mi?”

“Bunu hak etmiyorum.”

“Çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Sır saklamaya başlayan kişi sensin.”

“Kavga etmeyin,” dedi Lucy cılız bir sesle.

Lucy daha önce de tartıştıklarını duymuştu ama aralarında büyük bir değişiklik olduğunu hissetmiş gibiydi. Mat ona da gerçeği söylemesi gerektiğini fark etti.

“Senden sır saklamış olan tek kişi o değil, Luce.”

Lucy ona bakakaldı, sonra alnını kırıştırdı. “Kahretsin. Evlisin.”

“Hayır, evli değilim! İkinizin ne derdi var böyle? Hem, hani diline dikkat edecektin.”

Button, Mat’in sert sesini duyunca uykusunda mutsuz, sızlanır gibi bir ses çıkardı. Mat onun sırtını okşadı. Button tek gözünü güçlkle araladı, Mat’in yanında olduğunu gördü ve tekrar kapattı. Mat göğsünün daha da sıkıştığını hissetti.

“Nealy’ye bir elik fabrikasında çalıştığımı söyledim ama bu doğru değil. Ben bir gazeteciyim.”

“Gazeteci mi? Gazetelere mi yazıyorsun?”

“Başka şeyler de yaptım ama evet, genel olarak gazetelere yazıyorum.”

Lucy kendinden beklendiği gibi hemen konuya girdi. “Nell hakkında yazacak mısınız?”

“Yazmam gerek. Bana bu yüzden çok kızgın.”

Lucy, Nealy’ye baktı. “Mat’in gazeteci olması kötü bir şey mi?”

Nealy, Mat’e bakmadı. “Evet, kötü.”

“Neden?”

Nealy ellerine baktı. “Bu, benim için özel bir zamandı. Ayrıca, ona başkalarının bilmesini istemediğim şeyler söyledim.”

Lucy’nin yüzü aydınlandı. “O halde sorun yok. Fikrini değiştirir. Değil mi, Mat?”

Nealy ayağa fırlayıp onlara sırtını döndü ve kollarını gğ-snde kavuşturdu.

Lucy kaşlarını çattı. “Söyle ona, Mat. Onun hakkında yazmayacağını söyle.”

Nealy mavi gözlerinde buz gibi bir ifadeyle onlara döndü. “Evet, Mat, söylesene.”

Lucy bir ona, bir Mat’e baktı. “Onun hakkında yazmayacak-sın, değil mi?”

“Tabii ki yazacak, Lucy. Bunu bir kenara atamayacağı kadar büyük bir haber bu.”

Tam o anda Mat tüm bunların sona ereceğini fark etti. Nell’i kaybetmek üzereydi. Belirsiz bir gelecekte değil, o öğleden sonra.

“Mat?” Lucy ona yalvarır gibi bakıyordu.

“Ona ihanet etmem, Luce. Bunu ona söyledim ama bana inanmıyor.”

Nealy içine derin bir nefes çekti ve Mat orada değilmiş gibi Lucy'ye dönüp buz gibi, sert bir gülümsemeyle baktı. "Sen bunu merak etme. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Lucy yine korku dolu bir ifadeye büründü. "O zaman, benimle neden yalnız konuşmak istedin? Konu ne?"

Nealy'nin göğsü şişti ve kollarını iki yanına sarkıttı. "Seni ve Button'ı evlat edinmek istiyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Nealy, Lucy'yle bunu özel olarak konuşmayı planlamıştı ama Mat ona izin vermediği için, o orada değilmiş gibi söylemek zorunda kalmıştı. Lucy kulaklarına inanıyormuş gibiydi. Nealy gülümseyip tekrar etti.

“İkinizi evlat edinmek istiyorum.”

“Ö-öyle mi?” Lucy'nin sesi çatlamıştı.

“Sence bunu aramızda konuşmamız daha iyi olmaz mıydı?”

Mat ağır ağır koltuktan kalktı.

Lucy gözlerini Nealy'den ayırmamıştı. “İkimizi de mi diyorsun? Button'ı ve... beni mi?”

“Tabii ki ikinizi diyorum.”

Mat uyuyan bebeği kucağına aldı. “Nealy, seninle konuşmak istiyorum.”

Nealy onu duymazdan geldi. “Mesele şu: Bunu çok iyi düşünmen gerek çünkü benimle gelersen bir sürü kötü şey olacak ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağım.”

Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Nasıl yani? Nasıl kötü şeyler olabilir?”

Nealy kalktı ve Lucy'nin sandalyesinin dibindeki divana gitti. “Ben halk tarafından tanınan birisiyim ve artık First Lady olmasam bile bunu değiştiremem.” Oturdu ve Lucy'nin elini alıp uzun

ve soğuk parmaklarını okşadı. “Aramızda bir bağ olacağı için, bir sürü insan yanlış bir şeyler yapmanı bekleyecek.”

Lucy yutkundu. “Umurumda değil.”

“Umurunda olacak. İnsanın mahremiyetini yitirmesi korkunç bir şeydir ve aynen öyle olacak. Peşinden her yere Gizli Servis ajanları gelecek... Arkadaşlarınlayken, bir randevuya ilk çıktığında, nereye gidersen git. Asla tek başına bir yere gidemeyeceksin.”

“Sen gittin.”

“Bu geçici bir durumdu. En başından beri, gerçek hayatıma geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum.” Lucy’nin parmaklarını ovuşturdu. “Hayatındaki büyük şeyler değil, ufak tefek şeyler de yok edilecek. Alışverişe çıkmayı ne kadar sevdiğini düşün mesela. Bunu ortalığı karıştırmadan yapamayacaksın ve çok geçmeden buna değmeyeceğini düşüneceksin. Bu tür şeyleri çok özleyeceksin.”

“Ben asla alışveriş merkezlerine gitmek zorunda olduğumu söylemedim.”

Nealy onun neye bulaştığını çok iyi anlamasını istiyordu. “Bir hata yapana dek bekle, Luce. Çünkü o zaman, sırf ikimiz olmayacağız. Bunu tüm dünya öğrenecek.”

Mat pencerelere doğru bir adım daha attı. Kollarında uyu-yan Button’la birlikte, ifadesi giderek keyifsiz bir hal alıyordu. Nealy’nin düşmanı değil, partneri olmalıydı ve Nealy’nin öfkesi giderek artıyordu.

Dikkatini yeniden Lucy’ye verdi. “Halka açık bir yerde küfür edersen, fazla yüksek sesle konuşursan, saçlarını o korkunç mor renge boyamaya karar verirsen, bunlar gazetelere çıkacak ve herkes seni eleştirmeye başlayacak. Bir gün, televizyonu açıp bir psikoloğun tüm Amerika için kişiliğini analiz ettiğini göreceksin.”

“Çok kötüymüş.”

Lucy nihayet anlamıştı. “Gerçekten de kötü. İnan bana, bunların hepsi olacak.”

“Sen büyürken, insanlar hakkında gazetelerde çok kötü şeyler söylemişler miydi?”

“Pek değil.”

“O zaman, benim hakkımda kötü şeyler diyeceklerini nereden biliyorsun?”

Nealy anlayışlı bir tavırla ona gülümsedi. “Yanlış anlama ama ben sana kıyasla bir melektim. Babam başka türlü olmamı kabul etmezdi. Bu da bir diğer büyük sorun. Babam.”

“Kötü birisi mi?”

“Kötü değil ama çok zor birisi olabilir. Ama hayatımın önemli bir kısmı ve senin onunla da vakit geçirmen gerekecek. Ona yapmamasını söylesem bile, sana örnek olman gerektiği konusunda nutuklar çekecek. Yanlış bir şey yaptığında, bakışları seni kötü hissettirecek. Seni her zaman benimle kıyaslayacak ve eksikliklerini yüzüne vuracak. Ondan çok hoşlanmayacaksın ama ona tahammül etmek zorunda kalacaksın.”

Lucy derin bir nefes alırken göğsü titredi. “Bunları ciddi söylüyorsun, değil mi? Bizi gerçekten de... sonsuza dek evlat edinecek misin?”

“Ah, tatlım. Bunu dünyalardan çok istediğini biliyorum ama kolay olmayacak. Bak... Bu kararı sadece kendin için değil, iki kişi için de veriyorsun.”

“Button için de.”

Nealy evet anlamında başını salladı. “En azından, normal bir insan gibi yaşamamanın nasıl olduğunu hatırlayacaksın ama onun için bildiği tek hayat gözler önünde yaşadığı o hayat olacak. İnan ki bir gün seni bunun için suçlayacak.”

Lucy uzun uzun ona baktı. “Gerçekten ciddi misin?”

“Ciddiyim. Ne yazık ki karar vermek için çok zamanın yok ama muhtemelen, bu hayatının en önemli kararı olacak.”

“Ben kararımı çoktan verdim.” Lucy ayağa fırladı. “Seninle geliyoruz!”

Nealy buna şaşırmadı ama Mat'e baktığında neredeyse onun buna karşı çıkacağını umuyordu ama ifadesi buz gibiydi.

"Eşyalarını toparla," dedi Nealy alçak sesle. "Kısa süre sonra gitmemiz gerek."

Lucy kapiya fırladı ama son anda durdu. "Bilmen gereken bir şey var. Button'm ismi hakkında. Aslında, onun ismi..." Suratını ekşitti. "Beatrice."

Nealy gülümsemeyi başardı. "Söylediğin için teşekkürler."

Lucy bir an orada dikildi, sonra da o mahvettiği tırnakları ağzına gitti. "Button'ı neden evlat edinmek istediğini biliyorum... Çok şirin. Ama..." Parmaklarını ağzından çekip başparmağını kemirdi. "Beni neden evlat edinmek istiyorsun?"

Nealy divandan kalktı. "Çünkü seni seviyorum, Luce."

"Amma palavra." Lucy bunu demesine rağmen, küstah değil şaşkın gözüktüyordu. "Bu yaptıklarından sonra beni nasıl sevebilirsin?"

"Çünkü sen, sensin. Her zaman olmak istediğim çocuksun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cesursun ve kendini savunuyorsun. Hayattan ne istediğini biliyorsun ve bunu elde etmek için kendini feda etmeye hazırsın."

Lucy ilk kez dilini yutmuş gibiydi. Ama bu durum uzun sürmedi ve heyecana kapıldı. "Ben de seni seviyorum, Nell. Sana söz veriyorum ki kimsenin senin canını sıkmasına izin vermeyeceğim!"

"Ben de bundan korkuyordum."

Genç kız ona kocaman bir gülümseme fırlatıp verandadan koşarak çıktı.

Lucy o kadar heyecanlanmıştı ki ne Mat'e bakmış ne de danışmıştı. Mat, Nealy'ye yaklaştı.

"Keşke önce benimle konuşsaydın."

"Neden? Dualarının yanıtı benim, Mat. Bir saate kalmadan, istediğin her şeye sahip olacaksın. Hayatında hiçbir kadın olmayacak ve en büyük haberini yapacaksın."

“Ama bunun...” Mat ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Onlar için en iyisi olacağını sanmıyorum.”

“En iyisi olmadığını biliyorum. Daha iyi bir fikrin var mıydı?”

Mat yerine oturur gibi oldu ama vazgeçti. Ona biraz daha yaklaşıp durdu. Nealy onu tanıdığından beri ilk kez Mat uzun bacakları ve güçlü kolları ona ait değilmiş gibi garip görünüyordu.

“Bence... bu...” Button’ı diğer tarafına geçirdi. “Evet, haklısın. Daha iyi bir fikrim yok. Sana bu konuyla ilgilenen avukatın numarasını vereceğim. Eminim ki Washington’daki tanıdıkların bunu Pennsylvania Çocuk Hizmetleri’yle çözerler.”

“O işi halledeceğim.”

“Hu hu!”

Nealy’ye bir taraflarında Toni, diğer taraflarında Jason’ın zapt ettiği Bertis’le Charlie’nin geldiğini görmek kadar macerasının sona erdiğini hiçbir şey anlatamazdı.

“Bu insanlar bizi içeri almıyorlar!” diye bağırان Bertis çılgınlar gibi ellerini salladı.

Nealy omuzlarının sarktığını hissetti. O çocukları işte bu hayata atıyordu.

“Üzgünüm, Nealy.”

İrkilip başını kaldırdığında, Mat’in ona şefkate benzer bir ifadeyle baktığını gördü. Ondan anlayış beklemiyordu. Ondan bunu yaptığı için o anda o kadar nefret etti ki omuzlarını güçlkle silkti.

“Hayat devam ediyor.”

“Evet, haklısın.”

En sonunda, Wayne’leri kurtarıp içeri getiren Mat oldu. Nealy’nin kim olduğunu çoktan öğrenmişlerdi ama Nealy onlara neden Washington’dan kaçtığını açıklamaya çalışıp bunu becermeyince Mat devreye girdi. Ayrıca, kızlarla ilgili durumu da açıkladı. Nealy gerçeği öğrenince onların farklı kişilere dönüşmesini bekledi ama Bertis sadece başını salladı ve elindeki tabağı uzattı.

“Al biraz kek ye, seni zavallı şey. Kendini daha iyi hissedersin.”

Nealy, Button'ın son giysilerini de toparlarken Lucy karavanın bir bölümünden diğerine uçuyor, nefes almadan konuşuyor ve işini yapmasına engel oluyordu. "... Her gece bulaşıkları yıkarım, Button'la ilgilenirim ve odamı toplarım. Bütün evi toplarım... Hatta Beyaz Saray'ı bile... Sonra..."

Kapı açıldı ve Mat güçlüğüle içeri girdi. "Luce, Bertis ve Charlie verandada Button'a bakıyorlar. Neden onlara veda etmiyorsun?"

"Bizi ziyaret etmeleri için onları davet edeceğim!" Lucy koşarak çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Mat'in ihaneti, Nealy'nin üstüne bir karış toz gibi yapışmıştı. Dikkatini Button'ın tulumlarını katlamaya verdi.

"Akabalar gelmeye başladı bile," dedi Mat. "Az önce bir devriye arabası geldi."

Nealy giysileri valize koyup bunun bir önemi yokmuş gibi davrandı. Mat ona biraz daha yaklaştı ve aradaki mesafeyi kapattı. Nealy, Dennis'i ve tam olarak açıklamadığı gerçekleri düşündü ama Mat yine de tahmin etmişti. Nealy oradan gitmeden önce bu konuda onunla yüzleşmek istiyordu.

"Sırlarımı açıklamaman için ne yapmam gerekiyor?"

Mat dikkatle ona baktı. "Bana güvenmen gerek sanırım."

"Neden? Basına asla güvenmemek gerek... Öğrendiğim ilk kurallardan biri buydu."

"Ben sadece basından değilim," dedi Mat sıkıntıyla. "Ben senin arkadaşayım."

Arkadaş. Sevgili değil. Bunun onu bu kadar incitmemesi gerekirdi.

Nealy kendisine koruması gereken bir miras ve kırık bir kalpten daha fazla tehlikeye girmiş önemli konular olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Belki de Mat'in niyetini yanlış anlamış, onu gereğinden sert yargılamıştı. "Bunların hiçbirisini yazmayacak mısınız?"

“Yazmam gerek,” dedi Mat alçak sesle.

Nealy’nin yıkılmış hissetmemesi gerekirdi ama öyle hissediyordu.

“Beni dinle, Nealy. Basın çılgına dönecek. Elindeki en iyi koruma benim.”

“Ne kadar şanslıyım,” dedi Nealy sinirle.

“Sana bu öyküyü neden yazmam gerektiğine dair bir sürü neden sıralayabilirim ama hiçbirini dinlemeyeceksin, değil mi? Beni yargıladın ve suçlu buldun.”

Nealy yumruklarını sıkı. “Sakın çok ahlaklıymışsın gibi davranma! Seneler boyunca çok pis gazetecilik taktikleri gördüm ama sen bir numaraya yerleştin. Her zaman büyük haberlerinin kahramanlarıyla yatıp kalkar mısın?”

“Sus,” dedi Mat gergin bir sesle.

Nealy valizin fermuarını çekmeye çalıştı. “Çok dışarı. Sana söyleyecek başka bir şeyim kalmadı.”

“Nealy, aklını kullan. Birisinin nerede olduğuna dair bu işi bir açıklığa kavuşturması gerek, yoksa asla huzur bulamazsın.”

“Bana iyilik yapıyorsun yani?”

“Birbirimizden düşman gibi ayrılmamızı istemiyorum.”

“Arkadaş olarak mı ayrılalım istiyorsun?” Fermuarı sertçe çekti. “Bunu çok isterdin, değil mi? Arkadaşın olarak, sana kimenin bilemeyeceği öyküler anlatmak zorunda kalırdım.”

“Hakkımda böyle mi düşünüyorsun?”

Nealy onu nihayet kızdırdığına memnundu çünkü her şey daha kolay olacaktı. “Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek istemezsin.”

Valizi alıp yanından geçmeye çalıştı ama Mat valizi itip onu göğsüne çekti. “Lanet olsun, Nealy!”

Mat’in dudakları onunkileri kavradı. Öpüşmeleri acı vericiydi, o sabah paylaştıkları şeyin fena bir taklidiydi. Mat de bunu fark

etmiş olacaktı ki durdu, alnını onun alnına dayadı. “Bunu yapma, Nealy. Bu şekilde sona ermesine izin verme.”

Nealy geri çekildi. Mat’ın de kendisi kadar acı çekmesini istiyordu. “Sen sadece dikkatimi dağıttın, Mat. Artık bitti.”

Karavanın kapısı açıldı. İçeriye dalan Lucy heyecanından bir sorun olduğunu fark edemeyecek bir haldeydi. “Tanrım, Nell! Dışarıda iki polis arabası var ve televizyoncular geldi! Toni yakınlardaki bir alana bir helikopterin de ineceğini söyledi! Sence Button korkar mı? Onu senin tutman gerek, Mat. Senin kucağında olursa...”

Lucy olacakları o anda anladı.

Ağzı açık kalmış bir halde, o soruyu sorarken bile yanıtı biliyor-muş gibi Mat’e bakıp başını salladı. “Bizimle geliyorsun, değil mi?”

“Hayır, gelmiyorum.”

Lucy’nin bakışları donuklaştı. “Gelmen gerek! Söyle ona, Nell. Gelmesi gerek!”

“Lucy, Mat’ın bizimle gelemeyeceğini biliyorsun. Onun bir işi var. Farklı bir hayatı var.”

“Ama... Bizimle yaşayamayacaksan, hep ziyarete gelirsin, değil mi? Önümüzdeki hafta falan.”

Mat içine titrek bir nefes çekti. “Üzgünüm, Luce. Ne yazık ki gelemem.”

“Nasıl yani? Gelmen gerek! Benim için değil ama Button... Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Her şeyi anlayamıyor ve...” Sesi titredi. “Babası olduğunu sanıyor.”

Mat’ın sesi boğuk çıktı. “Beni unuttur.”

Lucy hızla Nealy’ye döndü. “Ona bunu yapamayacağımı söyle, Nell. Ona kızgın olduğunu biliyorum ama bu şekilde çekip gide-meyeceğini söyle.”

Nealy, Mat’e karşı hissettiği öfkenin Lucy’nin onunla ilgili anılarını mahvetmesini istemiyordu. “Yapması gereken şeyler var, Lucy. İşleri var ve gerçek hayatına geri dönmesi gerekiyor.”

“Ama...” Lucy, Mat’e baktı. “Ama birbirinizi seviyorsunuz. Son zamanlarda çok tartıştığının farkındayım ama herkes tartışır. Bunun bir anlamı yok. Birbirinizi yine görmek isteyeceksiniz.”

Nealy sesinin titrememesi için büyük bir çaba sarf etti. “Birbirimizi sevmiyoruz. Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama çok farklı insanlarız. Bizi sadece sıradışı şartlar bir araya getirdi.”

“Sana mektup yazarım,” dedi Mat. “Sık sık yazarım.”

“Senin salak mektuplarını istemiyorum!” diye bağırdı Lucy. Suratını buruşturdu. “Yollamaya kalkışma dahi! Bizi ziyaret etmek istemiyorsan, seninle bir daha asla konuşmayacağım!”

Gözlerinde yaşlarla karavandan dışarı fırladı.

Nealy, Mat’in acı çekmesini istemişti ama böyle bir şeyin olmasını değil... “Fikrini değiştireceğinden eminim.”

Mat’in ifadesi buz gibiydi. “Böylesi daha iyi.”

Nealy son hazırlıklarını yaparken Mat çevrede toplanan kalabalık yüzünden Jason Williams’la hararetli bir tartışmaya girişmişti. Nealy yarım saat önce Mat hışımıyla karavandan çıktığından beri onunla konuşmamıştı. Aralarında konuşacak bir şey kalmamıştı.

Oturma odasının penceresinden, meraklı komşuların sokağın neden kapatıldığını görmek için ön bahçelerine çıktıklarını gördü.

Sadece bir televizyon kanalının kamera ekibi oraya yaklaşacak kadar şanslıydı ama çok geçmeden ufak kasabanın dünyanın dört bir yanındaki medya kuruluşlarının temsilcileriyle dolup taşacağını biliyordu.

Eski püskü valizleri ve içinde Lucy’nin Walkman’inin, Button’ın oyuncaklarının ve geride bırakamayacakları kadar değerli şeylerin olduğu alışveriş torbaları da devriye arabalarından birine yüklenmişti. Ne yazık ki bunlardan biri de Kalamar’dı.

Nealy, Button’ı kucaklamış olan Lucy’ye doğru giderken Bertis ve Charlie de yakınlarda dolanıyorlardı. Vicdanı son bir deneme

daha yapmasına neden oldu. "Pencereden bak, Luce. Kendini böyle bir şeye bulaştırıyorsun."

"Baktım bile ve umurumda değil." Cesur sözlerine rağmen, Lucy'nin sarsıldığı belliydi. Button'ı biraz daha kucağına çekti.

"Fikrini değiştirmek için hâlâ vaktin var. İkinizin de iyi bir ailenin yanma yerleştirilmesi için elimden gelen her şeyi yaparım."

Lucy yalvarır gibi ona baktı. "Lütfen, Nell. Bizi onlara verme."

Nealy pes etti. "Vermem, evlat. Artık ikiniz de benimsiniz. İyi günde, kötü günde."

"Lucy, sakın bize yazmayı unutma," dedi Bertis. "Bundan böyle biraz daha fazla sebze yemelisin. Sana yeşil fasulyeli yemeğimi yapmalıydım."

Nealy onlara sarılırken, âşık olduğu adamı düşünmemeye çalıştı. "Her şey için teşekkür ederim. Sizi arayacağım. Hazır mısın, Luce?"

Lucy güçlükle yutkundu ve evet der gibi başını salladı.

"Bunu iki şekilde yapabiliriz. Ya şu anda kimseyle konuşmamak için hızlıca arabaya koşarsız ya da başımızı dimdik tutup kameralara gülümser ve dünyaya gizleyecek bir şeyimiz olmadığını gösteririz."

"Ba!"

Mat dışarı çıktı. Nealy'yi rahat bırakmayacaktı.

Göz göze geldiler... O sabah, vücudu onunkinin içinde hareket ederken baktığı o gri gözlere bir bakış attı. Artık ağlayamayacak hale gelene dek ağlamak ve onu sevmeyen Mat'i sevdiği için bağırarak istiyordu. Ama bunu yapmak yerine, suratına boş ve nazik bir ifade kondurdu.

Mat irkildi ve Lucy'yle Button'm yanına gitti. Başparmağını bebeğin yanağında gezdirdi. "Onlara günlerini göster, İblis."

Lucy'ye baktı ama genç kızın ifadesinden kalbinin kırıldığını belliydi. Mat ona dokunmaya çalışmadı. Nealy yutkunup başını diğer yöne çevirdi.

"Kendine dikkat et, evlat. Uslu olmaya çalış."

Lucy dudağını ısırp başını çevirdi.

Mat, son olarak Nealy'ye doğru gitti ama herkes onları izliyordu ve söyleyecek bir şey kalmamıştı. Gözleri doldu ve çatlak bir sesle konuştu. "Umarım iyi bir hayatın olur, Nealy."

Nealy başını kısaca sallamakla yetindi ve Lucy'den bebeği aldı. Sonra, o çok iyi bildiği dünyaya adım attı.

Cornelia Case eski hayatına yeniden merhaba demişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“**H**ollings on iki senedir senatoda, Cornelia! Sana bu saçma-
lığa daha fazla devam etmeni yasaklıyorum!”

Nealy sıkıntıyla gözlerini ovuşturdu ve başını masasının üzerinden kaldırıp James Litchfield’a baktı. Ofisi, eskiden Dennis’e ait olan ama artık ona kalan George dönemi tarzı evin arkasındaki aydınlık odaydı. Bu mülk Virginia av bölgesinin tam ortasında, Middleburg’deki yirmi dönüm, ormanlık bir arazinin içindeydi. Nealy orayı her zaman Washington’ı tercih eden Dennis’ten daha fazla sevmiş, daimi yuvası haline getirmişti.

Ofisi en sevdiği odalardan biriydi. Pervazları tebeşir beyazıydı, krem rengi duvarları ve içinde bir sürü antika ile tatlı bir şöminesi olan bir odaydı. Sonbahar renklerine bürünmeye başlamış sık ağaçlıklı bir alana bakan uzun ve dikdörtgen pencerelere açık renkli çiçek desenli perdeler asılmıştı.

Kalemini masaya koydu. “Hollings aptalın teki ve Virginia halkı ondan daha iyisini hak ediyor. Küçüğüm, ağzına ne soktun sen?”

Button İngiliz kilimin üstünde oynuyordu. Kilimin narin yosun ve gül deseninin üstü oyuncakları, karton bir tuvalet kâğıdı rulosu, boş bir mısır gevreği kutusu ve mutfak ölçü kaplarıyla doluydu. Nealy’ye bakarken, gözlerinde masum bir ifade vardı ama

yanakları gizlediği şey yüzünden şişmişti. Muhtemelen, önceki günden beri oraya buraya taşıdığı çöreğin bir parçasıydı.

“Onu elinden alsana, baba.”

Litchfield sert bir ifadeyle bebeğe baktı. “Onu bana ver, Beatrice.”

“Naaa!”

Neyse ki Button bağırınca çörek de ağzından fırladı. Litchfield polo sopasının yarım daire çizerek inmesi gibi zarif bir hareketle pantolonun cebinden kar beyazı bir mendil çıkardı ve yapış yapış çöreği alıp bebekten uzaklaştırarak Nealy’nin kitaplığının alt rafındaki çöp kutusuna attı.

“Hollings en iyi senatörümüz olmayabilir ama her zaman partiye sadık kaldı ve şu anda çok üzgün.”

Nealy önceki ay senatoya adaylığını koymaya karar verdiğinden beri, bunu tartışıyorlardı. Sandalyesinde geriye yaslanıp külotlu çoraplı ayaklarından birini masasının altında uyuyan Kalamar’ın üstüne koydu. “O zaman, onu ödüllendirmenin başka bir yolunu bulursun çünkü seçimlerde onun koltuğuna oynayacağım.”

“Benim desteğim olmadan yapamazsın!”

Nealy elinden geldiğince tatlı bir sesle, “Baba,” dedi. “Desteğine ihtiyacım yok.”

Ofisin kapısı birden açıldı ve Lucy içeri daldı. Ergen süvari birliği onu kurtarmaya gelmişti. “Geldim.”

“Görüyorum.” Nealy son derece korumacı müstakbel kızına gülümsedi.

Lucy bu haliyle, kusursuz akademik müfredatı ve demokratik ortamı görüp tercih ettikleri özel okuldaki on dört yaşındaki kızlara benziyordu: Üstünde beli lastikli bir pantolon, koyu kahverengi incecik bir kazak, çirkin kalın tabanlı ayakkabılar ve bir sürü küpe vardı. Ama Lucy’nin taze ve genç güzelliği teninin altından parılıyordu.

Parlak kahverengi saçlarını şirin kısa bir modelde kestirmiş, iki ufak oval biçimli tokayla da perçemlerini geriye tutturmuştu.

Yaşıtlarının kâbusu olan cilt sorunlarını atlatmıştı ve hoş, pürüzsüz cildi bir zamanlar ardına gizlendiği o makyajdan yoksundu. Artık tırnaklarını dibine kadar kemirmiyordu ve özgüveni artmıştı. Nealy'nin yüreği gururla doldu.

Lucy dikkatle James Litchfield'ı görmezden gelip Nealy'nin yanına gitti. "Eee? Yeni CD'mi dinlemek ister misin?"

Nealy o yeni CD'yi dinlemişti zaten ve bu soruya kanmayacaktı. "Sonra, tatlım. Babamla politik geleceğimi tartışıyoruz." Sonra, ortalığı karıştırmak için devam etti. "Hollings'in koltuğuna oynuyorum diye bana hâlâ karşı çıkıyor."

"Yapma, Cornelia. Lucille bunları anlayamayacak kadar küçük. Hem ilgilenildiğini de sanmıyorum."

"Gayet de ilgileniyorum," diye çıkıştı Lucille. "Kampanyada çalışacağım hatta."

Litchfield bunu burnunu çekerek geçiştirdi. "Kampanyalara ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

"Okulumda on sekiz yaşındaki son sınıf öğrencilerinden bazılarını tanıyorum. Yani, onlar oy verebiliyorlar. Yaşıtlarımın da oy veren ebeveynleri var. Ben ve annem ergenlerin, senatörlerinin ne yaptığını anlamaları için bir broşür hazırlıyoruz."

Nealy, Lucy'nin ona Nell yerine anne demesine hâlâ alışamamıştı. Lucy ona öyle hitap etmeye sadece birkaç hafta önce başlamıştı ve Lucy ne bundan söz etmiş ne de izin istemişti. Bir anda anne demeye başlamıştı. Öte yandan, üç ay önce Iowa'daki evden ayrıldıklarından beri, Button ona zaten anne diye hitap ediyor, bunu genellikle avazı çıktığı kadar bağırarak söylüyordu.

Ama hepimiz birlikte değiliz, diye düşündü Nealy. Eğreti ve tam bir aile sayılmayan gruplarından bir kişi geride kalmıştı.

Fakat Nealy yalnız kalmadığı sürece Mat'i düşünmemeyi öğrenmişti. Dikkatini yeniden Lucy'yle babası arasında devam eden akıl savaşına verdi.

"...Domuzkafa'ya şeyi sordum..."

“Lucy,” dedi Nealy onu uyarır gibi.

“Bayan Fegan’a annem gelip okul toplantısında konuşabilir mi diye sordum. Kampanya hakkında değil tabii. Bı, çok bariz olurdu ve bir aptal bile anlardı. First Lady’lerin katkıları hakkında konuşma yapabilir mi diye sordum. Annemin Abigail Adams’ın nasıl bir kadın hakları savunucusu olduğu, Nellie Taft’in Washington’a nasıl kiraz ağaçları ektirdiği ve Edith Wilson’ın Woodrow’un hastalığında ülkeyi nasıl yönettiği gibi harika öyküleri var.”

“Bu, tam olarak bir katkı değildi,” dedi Nealy. “Edith Wilson ülkeyi neredeyse anayasal bir krize sürükleyecekti.”

“Ben yine de süper olduğunu düşünüyorum.”

“Biliyorum.”

Lucy en sevdiği yer olan Nealy’nin masasının karşısındaki rahat koltuğa geçti ve deneyimli bir kampanya müdürü gibi kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. “Seçimlerde Hollings’in... kıcına tekmeyi basacağız.”

James Litchfield gözlerini kısıtı ama açık açık onu azarlamayacak kadar uyanıktı. İlk başlarda, Nealy bunun kendi görevi olduğunu açıkça söylemişti ve babası onun bunda ciddi olduğunu kısa sürede anlamıştı. Nealy’nin hayatından çıkmanın en hızlı yolu kızlardan birine karşı bariz bir şekilde düşmanca bir tavır sergilemekti.

Zavallı babası. Nealy ona ciddi ciddi acımaya başlamıştı. Kızlar babası için zorlu bir konu olmuştu ama bunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Bir yandan da ortadan kayboluşunun dinmek bilmeyen yankılarıyla başa çıkması gerekmişti.

Nealy son üç aydır genellikle uyuşturucu bağımlısı film yıldızlarına ayrılan sansasyonel haberlerde yer almıştı. Yedi gün süren yolculuğunda karşılaştığı herkesle röportaj yapılmıştı. Bertie ve Charlie onu gururlandırmışlardı ve Nico tahmin ettiği kadar büyük bir felaket olmamıştı. Ünlü Benzeri Yarışması’nı düzenleyenler bile, on beş dakikalık şöhretlerini keyifle yaşamışlardı. Öyküyü

kendine has bir biçimde anlatan ve o güne dek kameraların önüne çıkmayı reddeden Mat haricinde herkesle röportaj yapılmıştı.

Nealy iki kere halkın karşısına çıkmıştı... Bunlardan biri, mecburen katıldığı Barbara Walters'ın televizyon röportajıydı, diğeriye kızlarla birlikte fotoğraflarının yer aldığı bir *Woman's Day* haber çekimiydi.

Onları herkesin gözü önüne çıkarmaya karar vermek zor olmuştu ama bunu yapmasaydı, paparazzi peşlerine takılacaktı. *Woman's Day* dergisiye bunu yapabilmesini sağlayan kusursuz bir araç olmuştu. Hem Lucy de bunun süper olduğunu düşünmüştü.

Tüm bunlar için babası desteğini kesinlikle esirgememişti. Çenesini sıkmış, heykel gibi bir ifadeyle yanında durmuştu. Altı hafta önce de, en sonunda Lester Vandervort'un First Lady'si olma görevini bıraktığında bile ona destek vermişti.

Bu görevi kendi elleriyle seçtiği üç kadın devralacaktı. İkisi uzun süredir milletvekili eşiydi ve Washington'ı çok iyi biliyorlardı. Üçüncüsü Lester'ın yirmi iki yaşındaki cesur ve girişken, bir Sarmaşık Ligi üniversitesinden mezun olan yeğeniydi. Yaşça kendisinden daha büyük kadınlara ve sıkıcı başkana güzel bir tezat oluşturmuştu. Nealy üç kadına önerilerde bulunmayı sürdürüyordu ama onlar görevlerinde kendilerinden daha emin hale gelirken kendi geleceğine odaklanmak için fırsat bulmaya başlamıştı.

Kızlar ilk önceliğiydi. Senato'ya adaylığını koyacaksa Button için yardım alması gerektiğini biliyordu ama aradığı gibi birisini bulmakta zorlanıyordu. O ve Lucy düzinelerce adayla görüştükten sonra bir hızması, güleç bir yapısı ve eğitimini tamamlamaya kararlı on dokuz yaşındaki bekâr bir anne olan Tamarah'yı bulmuşlardı.

Tamarah ve altı aylık bebeği Andre de artık mutfağın üstündeki ufak dairede yaşıyorlardı. Nealy ve Lucy, Button'ın Tamarah ve Andre'yle çabucak kaynaşmasını biraz kıskanmışlardı. Ama Nealy bebeğin bakıcısı olduğu halde, telefon görüşmelerinin çoğunu bebeğin uyku saatine denk getiriyor, planlarını ve evrak

işlerini gece geç saatlerde yapıyordu. Çok yoruluyordu ama bu sayede olgunlaşıyor, maddi imkânları kısıtlı bekâr annelere yardım etmeye kendisini daha da çok adıyordu.

“Bu konuda ciddi olduğuna hâlâ inanmıyorum,” dedi babası.

“Ama... o... çok ciddi.”

“Sana demedim.”

“Benim de kendime ait görüşlerim var.”

“Bir çocuğun sahip olması gerekenden çok daha fazla.”

Lucy, Nealy'nin onu odasına yollamasına neden olacak aksi bir yanıt vermeyecek kadar açıkgozdü. Litchfield'a bakıp bilmiş bir gülümseme fırlattı. “Dört sene sonra, oy veren bir vatandaş olacağım. Arkadaşlarım da öyle.”

“Cumhuriyetin ayakta kalacağından eminim.”

“Demokratların da.”

Ah, bu kız çok bilmişti. Nealy ikisinin didişmesini izlemekten keyif almaya başlamıştı.

İlk başlarda, Button'ın tatlı bir bebek oluşunun babasını etkileyeceğine güvenmişti ama babası Lucy'yle daha çok ilgilenmişti. Azılı bir rakibi her zaman severdi ve Lucy'nin daha tanışmadan önce kendisini en büyük düşmanı ilan edişi, Litchfield'm rekabetçi içgüdülerini ayağa kaldırmıştı.

Nealy kısa bir süre önce acaba bu didişmeleri ikisi de dört gözle bekliyor mu diye düşünmeye başlamıştı. Çok tuhaf benzer yanları vardı. İkisi de inatçı, kurnaz ve manipülatifti ama ona son derece sadıklardı. Kalamar ayaklarının dibinde kıpırdandı. “On güne kadar, resmi bir açıklama yapacağım. Terry bugünlerde basın konferansını hazırlıyor.”

Planlarını anlatır anlatmaz, Terry onun basın sözcüsü olmayı istemişti. Nealy buna hem duygulanmış hem de çok sevinmişti.

“Baba, bunun seni çok zor bir duruma sokacağını biliyorum. Bunun dışında kalman gerektiğini de biliyorum. O yüzden, seni bu işe...”

“Bulaştırmayacak mısın?” Babası yine Prens Philip duruşunu aldı ve asil kaşlarının altından ona baktı. “Kızım, ABD’nin eski First Lady’si Senato’ya adaylığını koyacak ve ben bunun dışında kalacağım... Bunu mu bekliyorsun? Hiç sanmam. Yarın Jim Millington’ı ararım. Ackerman iyidir ama yardıma ihtiyacı olacak.”

Babasının onca zamandır buna karşı gelmesine rağmen, nihayet pes etmiş olmasına inanamadı. Jim Millington en iyi kampanya müdürüydü.

Lucy temkini elden bırakabileceğinden emin olmak istedi. “Tamam, o zaman bu konuda artık onu rahat bırakacaksın, değil mi?”

“Lucille, bu iş seni ilgilendirmez. Onu vazgeçirmek için elimden geleni yaptım ama beni dinlemediği için kampanyayı desteklemekten başka çarem yok.”

Lucy ona sırtıttı. “Harika!”

Nealy gülümseyip kalktı. “Neden yemeğe kalmıyorsun, baba? Pizza gecesi yapacağız.”

Babasının sert yüzünde neredeyse hayal kırıklığını andıran bir ifade belirip kayboldu. “Başka zaman. Üvey annen ve Amber-son’lara kokteyle davetliyiz. Sizi pazar günü kahvaltıya beklediğini unutma.”

“Button’ın gelmesini bekliyor demek istedin herhalde,” diye mırıldandı Lucy.

Nealy’nin üvey annesi, Lucy’yi görünce dehşete düşmüştü ama o sırada üstünde Nealy’nin aldığı o inanılmaz derecede pahalı kıyafetlerden biri olan Button’a tapmıştı.

“Çünkü Beatrice onun masasındayken asla küfretmedi.”

“Kazara oldu. Hem bu sefer lütfen Dunkin’ Donuts gibi bir şeyler almasını söyler misin?”

Litchfield ona tahammül edilmez bir yaratıkmış gibi baktı. “Unutacak olursa, sanırım seninle birlikte gidip almamız gerekecek.”

“Gerçekten mi?”

“Bazı kişilerin aksine, sırf kendi sesimi duymak için konuşup duran birisi değilimdir.”

Lucy sırttı. “Süper.”

Bir şekilde, pazar günü kahvaltayı sağ salım atlattılar. O gece Nealy, Button’ı uyutmak için salladı, sonra Lucy’ye tarih projesinde yardım etti. Saat on birde, ev nihayet sessizleştiğinde, yatak odasına gidip soyundu ve bir sabahlık giydi.

Gündüzleri Mat’i düşünmemek için elinden geleni yapıyordu ama geceleri bu daha zordu. En zoru da pazar geceleriydi çünkü her yeni haftanın onsuz başlayacağını biliyordu. Önceleri, kendisini bunu yapmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı ama öyle yapınca da üzüntüsünü pazartesi günlerine taşıyordu. En sonunda, pazar gecelerini üzüntüsüyle baş başa geçirmeyi kabullenmişti.

AMERİKA’NIN FIRST LADY’SİYLE

TUTKU DOLU GECELER

Mat Jorik

Cornelia Case’le ilk konuştuğumda, cinsel açıdan aşırı hevesli gibi duruyordu. Buna şaşmamak gerekirdi çünkü ABD’nin eski başkanı olan kocası... Hazır mısınız? Eş-cinselmiş. Cornelia Case’in şehveti beni, giydiği ucuz iç çamaşırları gibi sarıp sarmaladı...

Nealy’nin görmeyi beklediği öykü böyle bir şeydi ama Mat bu tür şeyler yazmamıştı. Pencerenin önündeki sandalyeye geçti ve *Chicago Standard*’ı eline alıp da onun haberini gördüğünde neler hissettiğini hatırladı.

Cornelia Case’le ilk konuştuğumda, McConnellsburg, Pennsylvania’daki bir kamyon mola yerinin dışında bir bebeği kurtarmakla meşguldü. Bebekleri kurtarmak onun başa-

rılı olduğu bir konu çünkü bunu hayatı boyunca yapmış. Zaman zaman başarısız olduğunda bunu gereğinden fazla kişiselleştiriyor ama bundan daha sonra söz edeceğim.

O zamanlar, onun Cornelia Case olduğunu bilmiyordum. Üstünde lacivert bir şort, beyaz ve ucuz spor ayakkabılar, üstünde ördek resimleri olan sarı bir hamile bluzu vardı. Saçları kısa kesilmişti ve sekiz aylık hamile gibi duruyordu.

Hakkında yazılan öykülerin hiçbirisi, bu hanımefendinin asabi olduğundan söz etmez ama inanın ki öyle. Tüm zarafetine rağmen, Nealy Case kızdığı zaman lafını sakınmaz. Ben de onu çok kızdırmıştım...

Chicago Standard, Mat'in bu öyküsünü altı bölümde yayımlamıştı ve her tür medya ortamı haberi alıntılanmış ve analiz etmişti. Mat bu yazılarda, kızların içinde bulunduğu zor şartlardan ve Nealy'nin onların hayatlarına nasıl girdiğinden söz etmişti. Kapalı köprüdeki olayı, Peg Hala'da yedikleri akşam yemeğini ve Ünlü Benzeri Yarışması'm anlatmıştı. Bertis ve Charlie'yle tanıştıkları günü, Nealy'yle gerçek kimliği konusunda yüzleştiği geceyi de anlatmıştı. Öyküsü ilerlerken, Mable ve Kalamar, Nico ve Iowa'daki ev de devreye girmişti.

Neyi anlatıp anlatmayacağına kendisi karar vermişti. Yazdıkları arasında, onun Beyaz Saray'dan kaçışının ayrıntıları, First Lady olmakla ilgili sıkıntıları ve piknik sevdası, frizbileri, marketleri ve iki annesiz küçük kızı ne kadar çok sevdiği vardı. Nealy bunları ilk okuduğunda, Mat'in kızlar hakkında bu kadar çok bilgi vermesine şaşırılmıştı ama halkın merakını kısa sürede gidererek, paparazzileri onlardan uzak tutmuş ve mahremiyetlerini bir güvenlik görevlisi ordusundan daha çok korumayı başarmıştı.

Yazdıkları arasında Nealy'nin politik hırsları ve kendisini sağlıklı bebeklerden uzak tutması gibi şeyler de vardı ama Mat'in üslubuyla Nealy'nin nevrozu zayıflık gibi görünmüyordu.

Yazmadıkları arasındaysa onunla yaşadığı cinsel ilişki ve Dennis'le ilgili anlattıkları vardı. Mat ondan güvenini istemişti ama Nealy bunu ona verememişti. Fakat Mat'in ne kadar büyük bir sorumluluk hissine sahip olduğunu ve insanları çabucak yargılamadığını hatırlaması gerektiğini itiraf ediyordu.

Mat onun özel dünyasıyla ilgili bilgileri birçok diğer gazeteciden çok daha fazla ifşa etmişti ama onu milli bir ikondan, kanlı canlı bir kadına dönüştürmeyi de başarmıştı. Onun insanları ne kadar çok önemseydiğini, sıradan şeylere bayıldığını, güçlü vatanseverliğini ve politika aşkını anlatmıştı... Gerçi Nealy kendisinden "toy ve iyimser" diye söz edilmesinden pek hoşlanmamıştı. Mat onu kendisinin düşündüğünden de savunmasız göstermişti ama milli ve uluslararası ilişkilere ilişkin kapsamlı bilgilerini vurgulaması hoşuna gitmişti.

Mat onunla ilişkisini anlatırken hiç açık vermemişti. Böylece Nealy'ye temizleyecek bir şey kalmamıştı. Barbara Walters'sa onu hayli zorlamıştı.

BW: Bayan Case, Mat Jorik Chicago Standard'daki makale serisinde uzun uzadıya kızlarla ilgili hislerinizden söz etmiş ama birbirinizle olan ilişkinize dair pek bir şey anlatmamış. Bu konuda yorum yapmak ister misiniz?

CC: Mat iyi bir gazeteci. Her şeyi benim yapabileceğimden çok daha ayrıntılı bir biçimde yazdı. Pek bir şey atladığını sanmıyorum.

BW: Ama ikiniz arasındaki ilişkiyi nasıl tanımladınız?

CC: Kızlar için en iyi olanı yapmaya çalışan iki inatçı yetişkindik. İnاتçı sözcüğünü vurguluyorum.

BW: Mat tartışmanızdan söz etmiş.

CC: *[güler]* O kadar sık yanılmasaydı, hiç tartışmazdık. Gülmek içini acıtmıştı. Sanki olanlar önemsizmiş gibi davranmak da öyle.

BW: *Hâlâ arkadaş mısınız?*

CC: *Böyle bir maceradan sonra nasıl olmayız? Savaş sırasında askerlerin nasıl olduğunu duymuşsunuzdur. Birbirlerini bir daha asla görmedikleri halde, aralarında her zaman özel bir bağ oluşur.*

Özel ve çok acı veren bir bağ.

BW: *O zamandan beri hiç konuştunuz mu?*

CC: *Şu noktada, kendisi hâlâ kızların yasal vasisi ve evlat edinme durumunu halletmemiz gerekiyor. Dolayısıyla, tabii ki iletişim içindeyiz.*

Avukatları aracılığıyla olduğunu söylemesine gerek yoktu.

BW: *Açıklığa kavuşturmak adına soruyorum: Aranızda romantik bir ilişki yok, öyle mi?*

CC: *Romantik mi? Sadece bir hafta bir aradaydık. Hem unutmayın ki iki çok aktif refakatçimiz vardı. Böyle bir şeyi başarmak gerçekten de zor olurdu.*

Çok zor... Ama imkânsız değil.

Gök mavisi sabahlığının kuşağını sıkıp halının üstünden müzik setinin bulunduğu kiraz ağacı büfesine gitti ve CD çalarını açtı. Birkaç düğmeye basıp sadece kendisi duyabilsin diye sesi kısıtı.

Whitney Houston'ın kırık kalpler için bir marş haline gelmiş muhteşem şarkısı kulaklarına doldu ve Nealy'nin gözlerinden onu yakan, bencil ve çok gerekli gözyaşları akmaya başladı. Çünkü onu her zaman sevecekti...

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturup hissettiklerini Whitney'den dinlemeye koyuldu.

Acı tath amlar...

Dolabının alt kısmındaki kutuyu alıp yatağında bağdaş kurdu. İpekli sabahlığı dizlerinden sıyrıldı. Kutunun içinde acı tatlı hatıraları vardı: Peg Hala'dan bir kibrit kutusu, üstü kapalı köprüden aldığı pürüzsüz bir nehir taşı, ucunda ufak bir kalp olan tasma kolyesi ve eski çiftlik evini keşfe çıktıkları gece Mat'ın onun için kopardığı pembe gül. Bunu her eline aldığı anda, çiçek biraz daha parçalanıyordu.

Koklamak için burnuna tuttu ama artık kokmuyordu.

Mat sevdiği ikinci erkekti. Aynı zamanda, onu sevmeyen ikinci erkekti.

Şarkı tekrar çalmaya başladı.

Sırf kendini düşündüğü bu anlar öylesine melodramatikti ki içinden hep kendisine gülmek gelirdi. Ama bunu asla başaramazdı.

Acı tatlı anılar...

O eski anıları yeniden yaşamak için haftada sadece bir gün ayırıyordu. Bu, o kadar da kötü bir şey miydi? Haftada sadece bir gün bunu yapıyordu ki hayatının geri kalanını yaşayabilsin.

Seni her zaman seveceğim.

Mat istediği her şeye sahipti. Para. İtibar. Sevdiği bir iş. Mahremiyet.

İşten eve geldiğinde ve pamuklu gömleğini aradığında, onu bıraktığı yerde buluyordu.

Banyo dolaplarını açtığında tıraş köpüğü, deodorantı, yara bantları ve ayak pudrası orada oluyordu. Kimse kök birasından içmiyor, Walkman'ini üstüne basabileceği bir yerde bırakmıyor ya da Şikago'nun Lincoln Park bölgesinde tuttuğu büyük evin halısına kusmuyordu.

Sadece kendisinden sorumluydu. Dilediği zaman planlarını değiştirebiliyor, kimse onu rahatsız etmeden Bears maçlarını izliyor ve canı çektiğinde, basket atmak için arkadaşlarını arayabiliyordu. Hayatı mükemmeldi.

Peki, neden bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu?

Okumadığı gazeteyi bir kenara koydu. Çoğu cumartesi sabahı, arabasına atlayıp Fullerton Plajı'na gidiyor ve nehir kenarında koşuyordu ama o gün canı istememişti. İçinden pek bir şey yapmak gelmiyordu. Belki de bir sonraki haftanın yazılarına başlamayı deneyebilirdi.

Kocaman koltuklarla ve çok uzun bir kanepeyle döşenmiş oturma odasına baktı ve acaba o gün onlar ne yapıyorlardır, diye düşündü. Lucy, Nealy'nin onu yolladığı o pahalı özel okuldaki diğer kızlarla anlaşabiliyor muydu? Button yeni sözcükler öğrenmiş miydi? Onu özleyiyorlar mıydı? Onu düşünüyorlar mıydı?

Nealy'ye gelince... Senato'da Jack Hollings'in koltuğuna oynayacak gibi gözüktüyordu.

Onun için mutluydu, gerçekten mutluydu. Bu yüzden de onu marka giysilerinin içinde gösteren fotoğraflardan birini her gördüğünde neden içinde kocaman bir delik açılmış gibi hissettiğini anlamıyordu.

Mutsuzluğuyla yalnız kalmak hoşuna gitmeyince koşu şortunu giymek için yukarı çıkmaya karar verdi ama tam o sırada kapı çalındı.

Cumartesi sabahı istediği son şey misafirlerdi. Kapıya gidip hızla açtı. "Ne..."

"Sürpriz!"

"Sürpriz! Sürpriz!"

"Sürpriz!"

Yedisi de oradaydı. Yedi *sürpriz*. Kız kardeşleri içeri dalıp kollarına atıldılar. Mary Margaret Jorik Dubrovski... Deborah Jorik... Denise Jorik... Catherine Jorik Mathews... Sharon Jorik Jenkins Gros... Jacqueline Jorik-Eames ve Rahibe Ann Elizabeth Jorik.

Tombul ve sıksa, güzel ve sade; üniversite öğrencisi, ev hanımı, profesyonel işkadın, bekâr, evli, rahibe... Hepsi içeri doluştular.

"Seninle konuştuğumuzda, canın sıkkın gibiydi..."

"... o yüzden, gelip seni ziyaret etmek istedik."

“Seni neşelendirmek istedik!”

“Çekilsenize, tuvalete gitmem gerek!”

“... umarım kafeinsiz kahven vardır.”

“Tanrım, saçlarıma bak! Neden bana böyle görüldüğümü söylemediniz?”

“... bakıcımı aramak için telefonu...”

“... son birkaç aydır çıkan haberler seni kötü etkilemiş...”

“Lanet olsun... Yeni gözlüğümü...”

“... kız kardeşler ne güne duruyor?”

“... ağrı kesicisi olan var mı?”

Daha kapıdan yeni girmişlerdi ki teker teker içeri dalıp onu kenara ittiler.

“... Cathy için endişeleniyorum. Yine bulimiayla boğuşuyor olabilir ve...”

“... kartımın limiti doldu...”

“... Seninle Don hakkında konuşmam gerek. Ondan hiç hoşlanmadığımı biliyorum ama...”

“... profesörümün benden nefret ettiği belli...”

“... acaba iş değiştirsem mi yoksa...”

“... iki yaşındaki bütün çocuklar asabi olur ama...”

“... komünyona katıldım ve Rahip Francis takdis işini yapıyor ama ben...”

Bir saatten kısa sürede tişörtüne ruj bulaştırdılar, en sevdiği sandalyenin yerini değiştirdiler, özel çalışma masasını karıştırdılar, elli dolar borç aldılar ve Krups kahve makinesinin cam sürahisini kırdılar.

Ah, Mat onları gördüğüne ne kadar sevinmişti!

Kız kardeşlerinden ikisi geceyi Drake’te geçirdi, ikisi Mary Margaret’ın Oak Park’taki evinde kaldı, ikisi de onun evinde kaldı. Zaten uyku düzeni bozuk olduğu için, onlara kocaman çift kişilik yatağını verdi ve misafir odasına geçti.

Her zamanki gibi, uykuya daldıktan birkaç saat sonra uyandı ve aşağı kata indi. Oturma odasına girip ufak verandasına saçılmış kuru yapraklara ve dallara baktı. Nealy'yi, sevişmelerinden sonra nasıl görüldüğünü, saçlarının nasıl dağıldığını ve yanaklarının kızardığını düşündü...

“Çok feciyiz, değil mi?”

Arkasına bakınca Ann'in aşağı indiğini gördü. Üstünde manastıra girerken yanında götürdüğüne benzeyen, gri bir sabahlık vardı. Kabarık saçları yuvarlak ve tombul yüzünün etrafında asi bukleler oluşturmıştı.

“Çok,” diyerek ona hak verdi Mat.

“Sana kilisenin politikaları konusunda dert yanmamam gerektiğini biliyorum ama diğer rahibeler çok tutucu...” Utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. “Sana hep bunu yapıyoruz, değil mi? Biz Jorik kızları ağabeylerinin yanında olana dek güçlü ve bağımsız kadınlarız. Sonra, eski halimize dönüveriyoruz.”

“Sorun değil.”

“Hayır, sorun. Bu konuda haklısın.”

Mat gülümseyip ona sarıldı. Ann küçüklüğünde ele avuca sığmayan bir çocuktü. Tıpkı Lucy gibi... İçini büyük bir acı kapladı.

“Sorun ne, Mat?”

“Neden bir sorun olduğunu düşündün?”

“Çünkü bugünlerde mutluluktan havalara uçuyor olman gerekirdi ama öyle değilsin. Senenin en büyük haberini yaptın. Ülkedeki herkes seni tanıdı. İşini geri aldın, en iyi gazetelerden ve dergilerden teklifler geldi. İstedığın her şey gerçekleşti. Ama mutlu değil gibisin.”

“Mutluyum. Gerçekten. Bana şu Rahip Francis'ten söz et bırakayım. Seni neden kızdırdı?”

Ann yemi yutunca Mat ona açıklamak istemediği şeyi anlatmaktan kurtuldu: hayatta tam da istediği şeyleri elde ettiğini ve bunun her dakikasından nefret ettiğini anlatmak istemiyordu.

Hokey oynamak yerine, pikniklere gitmek istiyordu. United Center'a gitmek yerine, ufak bir kız bebeği kum havuzuna koymak ve ablasıyla frizbi oynamak istiyordu. Sürekli ona asılan kadınlarla randevulaşmak yerine, gözleri Amerikan göğü kadar masmavi olan tatlı ve inatçı bir First Lady'nin beline kollarını dolamak istiyordu.

Ailesini alıp kaçmış tatlı ve inatçı bir First Lady'nin.

Ann en sonunda sustu. "Tamam, ağabey, sana biraz nefes alacak zaman tanıdım. Şimdi, sıra sende. Neler oluyor?"

Mat'ın ağzını sıkıca kapayan mantar nihayet yerinden fırladı. "Her şeyi mahvettim, sorun bu."

Kız kardeşine öfkelenmek istedi ama direnecek gücü kalmamıştı. "Nealy Case'e âşık oldum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Mat âşık olmuştu! Bir hokey sopası başına inmiş gibi hissediyordu. Hayatı boyunca yaptığı en aptalca, salakça ve kendisini kısıtlayan şeyler arasında, Nealy'ye âşık olduğunu anlamasının bu kadar uzun sürmesi en kötüsüydü.

Madem âşık olacaktı, neden sıradan birisine olmamıştı? Sıradan birisine âşık olsa her şey çok kolay olurdu. Ama Amerika'nın en tanınmış kadınına vurulmuştu!

Sabahın geri kalanında, Ann acıyan gözlerle onun etrafında dolanıp durdu. Mat arada sırada kız kardeşinin dudaklarının kıpırdadığını gördü ve onun için dua ettiğini anladı. İçinden ona o lanet duaları kendisine saklamasını söylemek geçti ama bu dualara her zamankinden çok ihtiyacı olduğu için, bunu görmemiş gibi davrandı.

Kız kardeşlerini şehrin popüler restoranlarının bulunduğu Clark Sokağı'na öğle yemeğine götürdü, sonra da onlar arabalarına ya da havaalanına giderken, gitmemelerini isteme isteğine engel olmaya çalıştı. Kardeşleri onu öpüp sarıldılar, üstündeki tişörte yine ruj bulaştırdılar.

O gece evi ona daha da yalnız geldi. Sorunlarıyla ona tuzak kuran kız kardeşleri gitmişti.

Altını değiştirecek bir bebek ya da ne yaptığını kontrol etmesi gereken hazırcevap bir ergen yoktu. Daha da kötüsü, ona gülümseyen o masmavi gözler de yoktu.

Nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Tanıştıkları andan itibaren, dondurmanın üstüne serpiştirilen çikolata parçacıkları gibi onlara karşı bir çekim hissetmişti. Asla bir kadının arkadaşlığından o denli keyif almamış, hiçbir kadın onu öylesine etkilememişti. Sadece fiziksel olarak da değil, entelektüel ve duygusal açılardan da etkilenmişti. O anda, karşısına kötü bir cin gelse ve sonsuza dek Nealy'ye sahip olabileceğini ama bir daha sevişemeyeceklerini söylese bunu yine de kabul ederdi. Ne biçim bir şeydi bu?

Ona fena vurulmuştu.

Eve tıklmaya tahammül edemeyince ceketini alıp dışarı çıktı ve üstü açık spor arabasının yerine aldığı Ford Explorer'a bindi. Araba şikago'nun şehir merkezinde bir yere park etmek için hiç de uygun değildi ama otoyollarla iyi baş ediyordu ve iri bedeni için hemen hemen uygun sayılırdı. Aslına bakılacak olursa, ona hatırlattığı anılar hoşuna gittiği için satın almıştı onu.

Lincoln Park'ın dar sokaklarında ilerlerken ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Nealy'nin ona karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Nealy onun arkadaşlığından ve sevişmelerinden keyif almıştı ama Mat bir yandan onunla tartışmış, onu aldatmış ve ona karşı zor kullanmıştı. Bu yüzden de Nealy'nin onun kollarına atılmasını bekleyemezdi. Hele hele... Onunla evlenmesini hiç bekleyemezdi.

Beyaz bir Subaru'ya çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Amerika'nın tasız kraliçesinin iriyarı bir Slovak kabadayıyla hayatını birleştireceğini ciddi ciddi düşünüyor muydu?

Evet, kesinlikle düşünüyordu.

Ertesi sabah, dizüstü bilgisayarını ve cep telefonunu aldı, birkaç parça giysisini bir valize tıktı ve her şeyi Explorer'a yükledi. Yoldan editörünü arayıp bir haber peşinde koşacağını söyledi ve

çarşamba günü makalesini yetiştireceğine söz verip yol haritasını ayarladı. Çok yakında, Amerika'nın eski First Lady'siyle ciddi bir konuşma yapmaları gerekecekti.

Nealy'nin avukatı ona adresini vermek istemeyince Washington'daki basın çevresinden tanıdıklarına başvurmuş ve kendisini hemen ertesi gün Middleburg, Virginia'da bulmuştu. Ev yoldan görünmüyordu ama etrafındaki sekiz adım yüksekliğindeki çitler ve şık elektronik çift kapılar rahatlıkla görülebiliyordu. Explorer'la eve uzanan yola girdi. Nealy'nin basın toplantısı ertesi gün düzenlenecekti; onun, konuşmasına hazırlık yapmak için evde olması için dua etti.

Başının üstündeki bir çift video kamera ona zımladı. Çitlerin elektrikli olduğunu ve arkada da bir Doberman sürüsünün serbest dolaştığını umdu. Nealy'nin güvenliği konusunda kâbuslar görüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" dedi bir erkek sesi taş duvarın arasındaki bir panelden.

"Mat Jorik. Bayan Case'i görmek istiyordum."

"Sizi bekliyor muydu?"

"Evet," diye yalan söyledi.

Kısa bir sessizlik oldu. "İsminiz listede yok."

"Buraya saat kaçta varacağımın emin değildim. Ona sorarsanız, beni kabul edecektir."

"Bir dakika."

Mat hissettiğinden daha fazla kendinden emin görüldüğünü umdu. O bahçe kapılarını ve ardında kalan engin alanı görmek, aralarındaki mesafenin sözde kalmasını engelliyor, gerçeğe dönüştürüyordu. Ellerini direksiyona vurdu. Neden bu kadar uzun sürüyordu?

"Bay Jorik?"

"Evet."

"Özür dilerim, efendim ama Bayan Case sizi kabul edemeyecek."

Mat direksiyonu sıkıca tuttu. “Bugün daha sonra gelirim o zaman.”

“Hayır, efendim.”

Bekledi ve bekledikçe kendisini daha da huzursuz hissetti. “Ya yarın sabah?”

“Hayır. Bayan Case sizinle görüşmeyecek.”

Nealy’nin midesi düğüm düğüm olmuştu ve elleri buz kesmişti. Mat oradaydı. Bahçe kapısının diğer tarafında. Evden dışarı fırlayıp yola koşmak ve onun kollarına atılmak istedi... Ama bunun sonucu, yine bir kenara itilmek olurdu.

Mat’in neden geldiğini tahmin etmesi uzun sürmedi. Ona kızlar hakkında bilgi verildiği halde, onları görmek istemişti. Bay Sorumlu.

Oturma odasındaki telefona uzanıp avukatını ararken elleri titredi. Mat dilediği zaman kızları görmek için habersiz gelemezdi. Kızlar için iyi olmazdı, kendisi içinse bir felaket olurdu. Odaklanması gereken bir seçim kampanyası vardı. İnşa etmesi gereken de yeni bir hayat.

“An-ne!” Button, Nealy’nin telefonda olmasından hoşlanmadığına karar vermişti. Plastik kamyonunu halıya vurdu ve öylesine Mat’i andıran inatçı bir ifadeyle baktı ki Nealy’nin içinden ağlamak geldi.

Telefonu kapattı, incelediği toplantı notlarını bir kenara koydu ve yanına gidip yere bağdaş kurdu. Button hemen kucığına oturdu, kamyonunu ve Andre’nin minik patiklerinden birini de yanına aldı.

“Gaa baaa yaaa.”

Nealy rahatlamak için ona sıkıca sarıldı. “Ben de.”

Bebeğin yanağını öpüp artık uzadığı için kıvrılmaya başlamış buklelerinden biriyle oynadı. “Mat bunu nasıl yapabilir?”

“Baa?”

Button, Iowa'dan ayrıldıklarından bir ilk kez o sözcüğü söylemişti. Bebek kaşlarını çattı ve sözcüğü tekrarladı. "Baaa?" İçine derin bir nefes çekti. "BA!"

Nealy, Mat'i içeri alamazdı. Zaten sabahları zor ediyordu. Aynı acı dolu süreci yeniden yaşayamazdı. Özellikle de hayatının en önemli basın toplantısını ertesi gün düzenleyecekken.

Nealy bebeğin elini öptü. "Özür dilerim, canım. Bu, mümkün değil."

Button altdudağını sarkıttı ve gözleri iri mavi daireler gibi oldu. Yanağını Nealy'nin göğsüne yasladı.

Nealy onun saçlarını okşayıp yine dört kişi birlikte yola çıkmayı hayal etti.

Mat arabasını kapıların ardına park edip Lucy okuldan geri döndüğünde onunla nasıl konuşacağını planlamaya çalıştı ama minik burunlu bir Gizli Servis ajanının başka planları vardı.

Mat orasının halka açık bir sokak olduğunu söylemeye başlamıştı ki adamı zorlamamaya karar verdi. Ajan sadece işini yapıyordu ve görevi Mat'in ailesini güvende tutmaktı. Mat'in sırtını döndüğü ailesi.

Oteline geri dönerken düşünmeye çalıştı. Ama Nealy'ye söylediği hakaret derecesinde her laf, verdiği her emir ve kadınların etrafında olmasından dolayı ettiği her şikâyet geri gelip zihnine üşüştü. Kimse Nealy'ye en iyi yönlerini gösterdiğini iddia edemezdi.

Kendi mutsuzluğuna o kadar dalmıştı ki oteli geçti. Nasıl bir salak böylesine değerli bir şeyi bir kenara atabilirdi? Nasıl bir salak ailesini terk edebilirdi?

Geriye dönerken, hayatının geri kalanını başını duvarlara vurarak ya da mahvetmek için elinden geleni yaptığı şeyi düzeltmek geçirebileceğine karar verdi. İkincisini yapabilmesi için, bir plana ihtiyacı vardı.

Nealy patladı. “Ne demek CNN’de çıkacak?” Cep telefonunu daha da sıkı tuttu ve Lincoln marka limuzinin deri koltuklarında geriye yaslandı.

O gece şoförlüğünü yapan Gizli Servis ajanı Steve Cruzak dikiz aynasından önce ona, sonra da yolcu koltuğunda oturan mesai arkadaşına baktı. Karartılmış camların ardında, Kuzey Virginia’nın kıvrımlı tepeleri, Nealy’nin duyurusunu yapacağı Arlington oteline doğru giderlerken sabah güneşinde parılıyordu.

“Bir açıklama yapmadı,” dedi avukatı.

Nealy’nin telefona yanıt vermek için çıkarmış olduğu ağır Chanel küpesi yine avucuna battı. Normalde, asistanı da arabada yanında olurdu ama grip olmuştu. Yeni kampanya müdürü Jim Millington, Terry ve diğer görevliler çoktan otele gitmiş, basın üyeleriyle kaynaşıyor ve onu bekliyorlardı.

Mat üç ay boyunca hiçbir televizyon röportajı vermemişti ama Nealy’nin kariyerinin en önemli basın konferansında birden fikrini değiştirmişti. Ona şantaj yapıyordu.

“Belki de onunla konuşmalısın,” dedi avukatı.

“Hayır.”

“Nealy, ben politik bir danışman değilim ama ülkenin tamamının gözü kampanyanda olacak. Bu adam serseri bir mayın gibi. Aklından neler geçtiğini kim bilebilir? Onu dinlemenin sana hiçbir zararı olmaz.”

Avukatının tahmin ettiğinden çok daha fazla zararı olurdu. “Söz konusu bile değil.”

“Tamam, onunla ben konuşmaya çalışırım.”

Nealy telefonunu ufak bir el çantası yerine yanına aldığı kah-verengi deri evrak çantasına koydu ve altın küpeyi tekrar taktı. Basın konferansı için, karamela renkli bir Armani midi elbise giymiş, boynuna da ipekli bir fular takıp düğümlemişti. Yolculuk boyunca kullandığı dağınık saç modeli, uzun süredir kuaförlüğünü yapan kişi tarafından yeniden şekillendirilmişti ve sofistike

gözüküyordu ama hâlâ moderndi. Nealy saçlarını hem kısa kullanmaya hem de doğal rengini korumaya karar vermişti. Bunlar ufak değişikliklerdi ama onun için önemliydi. Her değişim, onun en sonunda hayatının kontrolünü eline aldığı bir işaretiydi. Zaten bu yüzden Mat'ın onu sadece acı verecek bir görüşmeye zorlamasına izin veremezdi.

Deri portföyünü çıkarıp son üç aydır tuttuğu notlara göz attı. Okudukları ona mantıklı gelmedi. Madem Mat onunla konuşmaya o kadar kararlıydı, neden elindeki en bariz araçları kullanmıyordu? Neden onunla görüşmek istemezse evlat edinme sürecini durduracağını söyleyerek onu tehdit etmemiști?

Çünkü böylesine çirkin bir şey Mat'ın aklından dahi geçemezdi. "Geldik, Bayan Case."

Nealy otele vardıklarını fark etti. Notlarını toparlarken midesinde uçuşan kelekler iyice hareketlendi ve bir polis memuru kapısını açtı.

Dışarıda onu Georgia doğumlu bir politika danışmanı olan, belirgin bir Güney aksanıyla konuşan Jim Millington bekliyordu. "İçerisi tıklım tıklım dolu," dedi. "Ülkenin dört bir yanından gazeteciler geldi. Ortallığı karıştırmaya hazır mısınız?"

"Hem de nasıl."

Jim onu başkanlık kampanyalarına gidenlerden bile daha fazla gazetecinin bulunduğu balo salonuna götürdü. Kimse basından daha hızlı bir şekilde yiyecek büfelerine saldıramazdı ve masalar adeta talan edilmiş gibi gözüküyordu.

Hoparlörlerden Van Halen'in *Right Now* şarkısı yayılırken Terry yanına geldi. Nealy kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu, Dennis'in kampanya şarkısıydı ve artık onun kampanyasında kullanılıyordu. O ve Terry bunu kullanıp kullanmamak konusunda tartışmışlardı ama sonuç olarak, ikisi de bunun onun anısına bir saygı gösterisi ve Nealy'nin geçiş döneminin bir sembolü olacağını biliyordu.

Terry kolunu tuttu. "Sakin ol, bebeğim."

“Bu şarkıyı duyunca...”

“Biliyorum. Tanrım, bunu yaptığını görmek çok hoşuna giderdi.”

Nealy her zaman tombul ve dağınık görünen arkadaşına gülümsedi. Terry, Dennis’in ölümünden beri ilk kez iyi gözüküyordu. Kampanya ona iyi gelmişti.

Arkasında Terry ve Jim’le ilerlerken etrafına gülümsedi, el salladı ve kalabalığın arasından salonun ön tarafındaki platforma doğru gitti. Babası ve diğer parti liderleri de oradaydı. Popüler bir kongre üyesi olan bir adam mikrofona geçip onu tanıttı.

Gazeteciler nazıkçe alkışladılar ve kampanya görevlileri tezahüratlar ettiler. Nealy mikrofona geçip teşekkürlerini sundu. Sonra da esas konuya geçti.

“Birçoğunuz bu basın toplantısının düzenlenme amacını biliyor. Genellikle adaylar buna karar vermeden önce uzun süre çok iyi düşündüklerini söylerler. Benim bunu yapmama gerek kalmadı. Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum ama yakın tarihe kadar ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.” Virginia’nın gurur duyduğu tarihine ve yeni milenyumda güçlü liderlik ihtiyacına dair birkaç gönderme yaptı. Sonra da haziran seçimlerinde Jack Hollings’e rakip olmayı planladığını açıkladı.

“... Böylece, bugün resmi olarak ringe adım atıyorum ve Virginia Eyaleti’nin saygıdeğer halkından bana güvenmelerini ve beni bir sonraki Birleşik Devletler Senatörleri seçerek onurlandırmalarını istiyorum.”

Kameraların flaşları patladı ve televizyon muhabirleri alkış sesleri arasında mikrofonlarına konuştular. Salon nihayet sessizleştiğinde Nealy kampanyasına dahil olacak temel konuları anlatmaya koyuldu. Sonra da soruları duymak için başını hafifçe eğdi. O ana dek metne bağlı kalmıştı. Sorulara kendisi düşünerek yanıt vermesi gerekiyordu.

“*Richmond Times Dispatch*’ten Callie Burns. Bayan Case, adaylığınızı koyma kararınız, ortadan kayboluşunuzla ne şekilde ilişkili?”

Bu soruyu bekliyordu. Muhabirler okuyucularının o sıralarda onun politik görüşlerinden çok özel hayatıyla ilgilendiklerini biliyorlardı. “Beyaz Saray’dan uzaklaşmak, hayatıma başka bir açıdan bakmamı sağladı...” Hazırlıklı olması işe yaramıştı. Soruya yanıt vermekte hiç zorlanmadı.

“*Roanoke Times*’tan Harry Jenkins. Politik hayata karşı bir hoşnutsuzluğunuz olduğunu hiç gizlemediniz. Neden bu hayata geri dönmek için bu kadar çabalyorsunuz?”

“First Lady olarak, bir değişim yaratacak gerçek bir güce sahip değildim...”

Sorular arka arkaya geldi. Nealy öyle olacağını tahmin ediyordu ama önemli konularda soru sorulmamış olması onu yine de hayal kırıklığına uğratmıştı.

Birden gür bir ses diğerlerini bastırdı. “*Chicago Standard*’dan Mat Jorik.

Nealy gerildi. Balo salonu sesin nereden geldiğini görmeye çalışırken ortalık aniden sessizleşti.

Mat salonun arka tarafındaki kare sütunlardan birinin arkasından öne çıktı. Ellerinden birini pantolonunun cebine sokmuştu ve gömleğinin üstüne kahverengi, eski bir deri ceket giymişti. Uzaktan bile iri vücuduyla, gür sesiyle ve sert görünümüyle tüm odayı dolduruyor gibiydi.

Nealy’nin zihninde o anda binlerce görüntü belirdi. Parmakları kürsüyü sıkıca kavrarken bunları aklından atmaya ve odaklanmaya çalıştı. Neredeyse hiç titremeyen bir sesle konuştuğunu fark etti. “Merhaba, Mat.”

Kalabalık hareketlendi. Flaşlar patladı. Mat’in orada oluşu, başlı başına bir haberdı.

Mat başını sallayarak selam verdi. Hemen konuya girdi. “Kampanyanızın ekonomik konulara odaklanacağını söylemişsiniz. Biraz daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?”

Nealy nasıl olduysa resmi bir gülümsemeyle yanıt vermeyi başardı. “Virginia halkı için hayati bir önem taşıyan bir konudan söz etme fırsatı verdiği için teşekkür ederim...”

Mat’in dik bakışlarının üzerinde olmasına rağmen önceden hazırladığı bilgileri vermeye başladı ama tam yanıtını tamamlamıştı ki Mat bir soru daha sordu. Nealy buna da yanıt verdikten sonra, bir başka muhabir Balkanlarla ilgili bir soru sordu.

Mat ondan sonra soru sormadı ama olduğu yerden ayrılmadı... Kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzlarından birini arkasındaki sütuna dayadı ve gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı.

Terry nihayet soru faslını bitirmek için araya girip herkese geldikleri için teşekkür etti. Babası bir yanından, Jim Millington diğer yanından yaklaştı. Terry de arkasındaydı. Mat nerede diye görmek için etrafına bakındı ama ortadan kaybolmuştu.

Babası bir sonraki toplantı salonuna onunla gitti. “Sanırım, Jorik denen adamı gördüğüme bu kadar şaşırmamalıydım. Muhtemelen, senin hakkında yazılar yazarak kendisine bir kariyer yapacak.”

Nealy bunu duyunca ürperdiğini hissetti.

Bir buçuk saat sonraki diğer konuşması bir davet salonunun toplantı odasındaydı. Konuşmasına yeni başlamıştı ki Mat’in arkadan onu izlediğini fark etti. Mat bir daha soru sormadı ama Nealy onun ne yapmak istediğini anladı. Onunla görüşmeyi kabul edene dek, Mat bir yere gitmeyecekti.

O gece dokuz buçuğa kadar, Ticaret Odası’nın akşam yemeğindeki son konuşmasını yapmış, kararını da vermişti. Mat onunla köşe kapmaca oynayabileceğini sanıyorsa, çok ama çok yanılıyordu.

Falls Kilisesi Ticaret Odası üyelerinin ellerini sıktı ve Mat gidemeden ona doğru yürümeye başladı. Onu hâlâ takip eden fotoğrafcılar ikisinin birlikte ilk fotoğrafını çekebilmek için yarıştılar.

Nealy ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Yarın sabah onda seni evimde bekliyorum.”

Mat gülümsedi. “Peki, hanımefendi.”

Nealy o gece doğru dürüst uyuyamadı. Öğleden sonrasının tamamı toplantılarla geçeceği için, uykusuz kalması iyi olmamıştı. Tamarah, Andre’yi sabah uykusuna yatırır yatırmaz, onu Button’la birlikte şehre birtakım işleri yapmaya yolladı. Böylece, Mat gidene dek, bebek evde olmayacaktı. Sonra, saatin ağır ağır ona yaklaşmasını bekledi.

Kalamar bebek telsizinden gelen hafif bir sese kulaklarını dikti. Andre genellikle uzun bir sabah uykusuna yatardı ama belli ki o gün erkenden uyanmaya karar vermişti. Kâhya da öğleye kadar gelemeyeceği için Nealy telaşla, peşinde köpeklerle birlikte bebeği almaya gitti.

Bebek beşiğinde sırtüstü yatıyordu. Üstünde koyu mavi bir Winnie the Pooh tulumu vardı ve kahverengi gözlerindeki yaşlar onu görür görmez kesildi. Nealy ona bakarken, birkaç dakikalığına kendi dertlerini unuttu. O kadar tatlı ve kişilikli bir bebektir ki.

“Sorun ne, minik adam? Kötü bir rüya mı gördün?” Ellerini bebeğin ılık vücudunun altına daldırıp onu omzuna yatırdı. Sütlü kahve teni ve yüzünde henüz dünyaya bir anlam verememiş gibi bir ifade olan çok güzel bir bebektir.

Ön kapının interkomu iki kere çaldı ve misafirinin gelmek üzere olduğunu haber verdi.

Nealy bebeği kolunun iç tarafına yatırdı ve evin ön tarafına gitti. “Tamam, evlat, sadece sen, ben ve köpek olacağız.”

Zil çaldı. Nealy içinden ona kadar sayıp kapı koluna uzandı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mat kapıdaki kadına baktığı anda, içinin eridiğini hissetti. Önceki güne kadar her şeyi içinde tutmayı başarmıştı çünkü etraf kamera doluydu ama orada kimse yoktu ve Nealy sadece bir adım ötesinde duruyordu.

Ne yazık ki karşısındaki kadın en son Iowa'da gördüğü Nealy değildi. Bu Nealy zarifti. Aristokratik bir havası vardı. Soylu alnından ayaklarındaki Cole Haan düz ayakkabılarının ucuna kadar orta sınıftan saf bir Protestan görünümüne sahipti. Boynunda ta bir sıra inci kolye, üstündeyse ancak kaşmir olabilecek sade bir kazak ve kusursuz bir elden çıktığı belli olan yünlü bir gri pantolon vardı. Sadece verandaya gelip üstüne atlamış pespaye görünümlü köpek ve kollarındaki kahverengi tenli şirin bebek bu imaja uymuyordu.

Onu yeniden görmek o kadar güzeldi ki. Onu kucaklamak, yatak odasına götürüp varlıklı ve nüfuzlu olduğunu belli eden her şeyi üstünden çıkarmak istiyordu ama bunun iyi bir sonuç vermeyeceğini tahmin edebiliyordu... Bu ya onun hoşuna gitmezdi ya da yolun sonundan evi izleyen Gizli Servis ajanının.

Kalbinin göğsünde kabardığını hissetti ama aklına *Seni Seviyorum* sözcüklerinden başka diyecek bir şey gelmiyordu. Bu biraz vakitsiz olacağı için, köpeğe selam verdi. "Selam, Kalamar."

Bebek, Mat'ın sesini duyunca gözlerini kırptırdı ve ona dişsiz ağzını sergileyerek gülümsedi.

Amerika'nın Kraliçesi geriye çekilip içeri girmesi için ona yer açtı. Mat hayal kırıklığına uğradı. Nealy ona bir yerde bir kere gördüğü birisiymiş ve geçmişte kalmış bir anıymış gibi bakıyordu.

Mat onun peşinden, Smithsonian Müzesi'nde olması gereken bir koridorda ilerledi ve kiraz ağacı eşyaların, sandalyelerin, eski yağlı boya tabloların olduğu, resmi bir odaya girdi. Kendisi birbirine uymayan eşyaların, Formika masaların ve arkalarına kurutulmuş palmiye yaprakları yapıştırılmış İsa'lı haçların bulunduğu bir evde büyümüştü.

Nealy sırtı deve tüyünden, ince bacaklı bir koltuğu işaret etti. Mat dikkatle oturdu çünkü koltuk ağırlığının altında parçalanabilirdi.

Nealy ona en sonunda kim olduğunu çok iyi bilen bir kadının özgüveniyle baktı. "Sana içecek bir şey ikram ederdim ama kök biramız yeni bitti."

Mat o anda doğrudan şişeden viski içebilirdi. Nealy bebeği çok sıkı sıkı tuttuğu için, bebeğin kıvranmaya başladığını fark etti. "Yeni bir üye mi?"

"Andre, Button'ın bakıcısı Tamarah'nın oğlu."

"Button'a senin baktığını sanıyordum." Mat sesinin onu suçlarmış gibi çıkmasına şaşırdı.

Nealy ona buz gibi bir ifadeyle baktı ve yanıt vermedi.

"Özür dilerim." Avuçları terlemeye başlamıştı.

Nealy muhtemelen Kurucu Büyükler'in Anayasa'yı tartıştıkları şöminenin yakınlarındaki kollu bir sandalyeye gitti.

Bebek hâlâ kıpır kıpırdı. Mat, Nealy'nin çocuğa daha rahat bir pozisyon vermesini bekledi ama bir şey yapmadığını gördü. Nealy onu tuttuğunu bile unutmuş gibiydi. Mat bunun, onun gergin olduğunu anlamına geldiğini umdu.

Ama Nealy öyle gözükmüyordu.

Mat yerine yerleşip bacaklarını öne uzatırken koltuk kötü bir şeylerin habercisi gibi gıcırdadı. Yakında bir şey söylemezse, resmen bir salak gibi gözükecekti. “Nasıllar? Kızlar yani.”

“Nasıl olduklarını biliyorsun. Sana düzenli olarak rapor yolluyorum.”

Bebek kıpırdandı. Mat onun Button’ı nereye gizlediğini merak etti. O minik bebeği tekrar görmek, pis kokulu bezlerini değiştirmek, üstüne salya akıttığını ve *seni herkesten çok seviyorum* der gibi gülümsediğini görmek için her şeyini verebilirdi. “Bir rapor onları gözlerimle görmekle aynı şey değil. Onları özledim.”

“Özlediğinden eminim ama bu dilediğin zaman hayatlarına girip çıkabileceğin anlamına gelmez. Bir anlaşma yapmıştık.”

Konuşma hiç de Mat’in umduğu gibi gitmiyordu. Bebek mızıldanmaya başladı. “Bunu anlıyorum ama...” Nealy hâlâ ince olduğu halde, ilk karşılaştıklarındaki kadar sıska değildi. Mat rahatladığını ve... hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Bir yanı Nealy’nin onun için erimesini istemişti.

Sanki Nealy Case kendisini bir erkek için harap edebilirmiş gibi... Yapacak tek bir şey kalmıştı ve bu, vücudundaki son testosteron zerresine karşı çıkıyordu. İçine derin bir nefes çekti. “Seni de özledim.”

Nealy istifini hiç bozmadı.

Mat lafını düzeltti. “Seni ve kızları özledim.”

Mavi tulumlu bebek yine mızımızlandı. Sürekli olarak kollarını serbest bırakmaya çalışıyordu ama Nealy onu fazla sıkı tutuyordu. Mat daha fazla dayanamayınca ayağa fırladı. “Bebeği boğmadan önce bana ver!”

“Ne...”

Mat bebeği kapıp omzuna yatırdı. Çocuk hemen rahatladı. Güzel kokuyordu. Erkek bebek gibi.

Nealy gözlerini kısıtı, sonra parmaklarını sandalyesinin koluna vurmaya başladı. “DNA testlerinin sonuçları ne oldu? Avukatım birkaç kopyasını istemiş ama yollamamışsın.”

Eyvah... Yakalanmıştı. Mat, Davenport’tan gelen sonuçları zarfı daha açmadan yırtıp atmıştı. “Bana da gelmedi. Sanırım, laboratuvar yanlış adrese yolladı.”

“Yanlış adrese mi?”

“Olur böyle şeyler.”

Nealy başını hafifçe yana eğdi ve dikkatle ona baktı. “Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Belki de testleri bir daha yaptırmalısın.”

“Çıldırдың mı? Button’a bir daha mı aynı şeyi yaşatayım? Sanırım, bunu demesi senin için kolay çünkü sen orada değildin. Onu nasıl tutmak zorunda kaldıklarını görmedin!”

Nealy ona aklını yitirmiş gibi baktı. Bu da yanlış sayılmazdı. Mat hemen arkasını dönüp şöminenin önüne geçti.

“Burada ne işin var, Mat?”

Bebegın başı çenesine dayandı. Dik dik Nealy’ye baktı. “Tamam, anlatacağım. Her şeyi mahvettim, tamam mı? Bunu itiraf ediyorum. Bu yüzden, her şeyi geride bırakıp hayatımıza devam edelim.”

“Devam mı edelim?” Nealy buz gibi bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Çünkü önemli olan *gelecek*.” İçerisi çok mu sıcaktı, ona mı öyle geliyordu? “İleriye bakmamız gerek, geçmişe değil.”

Nealy’nin bakışlarından küstahça bir hoşnutsuzluk akıyordu. Mat birden üstünde kırmızı saten bir bowling gömleği varmış ve Polonya usulü tütülenmiş sosis yiyormuş gibi hissetti. Konuya girmesi gerekiyordu.

“Hakkımda ne hissettiğini bilmem gerek.”

“Bu konuda konuşmak için mi geldin?”

Mat evet anlamında başını salladı. Bebek başını onun boynuna yasladı. Mat o anda, Nealy’nin vücudunda yaşayan buz kraliçesi

onu dışarı attığı takdirde geleceğinin ne kadar berbat olacağını düşünmektense, bebekle oynayabilmek için her şeyi yapabildi.

“Eh... Makalelerinde bana ihanet etmediğin için seni çok takdir ettim.”

“Takdir mi ettin?”

“Kızlar konusunda bana güvendiğin için de sana minnettarım.”

“Minnettar mısın?” Bu durum bir kâbustan farksızdı. Mat tekrar eski koltuğa oturdu.

“Hem de çok.”

Duvardaki büyükbaba saatinin tik taklarını duyabiliyordu. Nealy giderek uzayan sessizlikten hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Başka?” diye sordu Mat.

“Başka bir şey yok sanırım.”

İşte, bu sözler Mat’ın tepesini attırdı. Nealy bundan daha fazlasını hissetmiş olmalıydı, yoksa sevişirlerken kendisine asla öyle dokundurtmazdı.

Çenesini sıktı. Bebeği diğer omzuna aldı. “Biraz daha düşün.”

Nealy kaşlarından birini kaldırdı. Parmaklarının ucuyla incilerine dokundu. “Aklıma bir şey gelmiyor.”

Mat sandalyeden fırladı. “Ama benim geliyor! Lanet olsun, seni seviyorum! Hoşuna gitmiyorsa, yapabileceğim bir şey yok.”

Bebek yine mızımızlandı. Nealy’nin gözleri irileşti. “Beni seviyor musun?”

Mat onun dudaklarında bir gülümseme belirmesini, bakışlarının yumuşamasını bekledi. Ama Nealy şaşkınlıkla bakıyordu ona.

Aptal! Bebeği kolunun altına alıp öne çıktı. “Özür dilerim. Bu kulağa doğru gelmiyor. Ben sadece... Burası sıcak mı? Belki de şömüne iyi çalışmıyordur. İstersen kontrol edebilirim.”

Ne derdi vardı? Senelerce kadınların etrafında yaşamıştı. Onların alışkanlıklarını anlardı. Neden kendisine en hâkim olması gereken zamanda dağılıyordu?

Nealy'nin yüzünden bin farklı ifade gelip geçti ama Mat hiç birine anlam veremedi. Nealy sandalyesinde geriye yaslandı, ince bacaklarını birbirinin üstüne attı ve parmaklarını birbirine dayadı. "Bu hayret verici ve gayet tatsız farkındalığa ne zaman vardın?"

"Pazar günü."

Nealy'nin burun delikleri açılıp kapandı. "Bu geçtiğimiz pazar günü mü?" Bu, bir soru değil, bir suçlamaydı.

"Evet! Ama kötü bir farkındalık değildi." Bebek daha çok mızımızlanmaya başladı. Mat onu salladı.

"Bunu daha iki hafta önce mi anladın yani?"

"En başından beri hissetmediğim anlamına gelmez." Kendisini savunmak için söylediği bu sözler, kendi kulağına bile zayıf geldi. Sesi çatladı. "Seni uzun süredir seviyorum."

"Ahh, anladım." Nealy kalkıp yanına gitti ama Mat'in umduğu gibi kucacağına hoplamadı. Sadece bebeği geri aldı.

Minik hain mutlu mutlu onun omzuna yaslandı. "Bu konuda çok da mutlu gözükmüyorsun," dedi Nealy. Bebek parmaklarını incilere dolayıp ağzına soktu.

"Mutluyum! Ayaklarım yerden kesilmiş durumda!"

Nealy yine kaşını kaldırdı.

Kahretsin! Hayatını sözcüklerle kazanıyordu. Neden o anda söyleyecek bir şey bulamıyordu? Hoşuna gitmese de kendisini jürinin merhametin teslim etme vaktinin geldiğini anladı. "Nealy, seni seviyorum. Bunu anlamam çok uzun sürdüğü için özür dilerim ama uzun sürmüş olması bunu daha az gerçekçi kılmaz. Birlikte yaşadığımız şey, sırf ben her şeyi mahvettim diye bir kenara atılamayacak kadar güzel."

Nealy hiç oralı olmadı. "Senin hassas duygularını gösterme yöntemin, CNN'e çıkmak ve dünyaya benden söz etmek. Öyle değil mi?"

"Blöf yapıyordum. Telefonlarıma çıkmadın, unuttun mu? Dikkatini çekmek zorundaydım."

“Kusura bakma. Bu yeni fark ettiğim hislerin konusunda ne teklif ediyorsun?”

“Sana evlilik teklifinde bulunmak istiyorum, ne dersin?”

“Öyle mi?”

Bebek incileri mutlu mutlu emiyordu. Mat de bir şeyleri emmek isterdi. Nealy’nin altdudağını ya da kulak memesini... veya göğüslerinden birini. Neredeyse inleyecekti. Göğüsleri ya da vücudunun baştan çıkarıcı kısımlarını düşünmenin vakti değildi. “Eee?”

“Eee ne?”

“Benimle evlenecek misin?”

Nealy ona o kadar buz gibi bir ifadeyle baktı ki Mat’in bundan daha inandırıcı olması gerektiği belliydi. Duygusal değil de mantıklı bir şeyler söylemesi gerekiyordu. “Ben senin gibi asil bir aileden değilim diye, muhtemelen bunun kötü bir evlilik olacağını düşünüyorsundur. Ama Litchfield ailesinin genetik havuzunu canlandırmanın zamanı gelmiş olabilir. Karışıma biraz Doğu Avrupa köylü kanı da karışabilir.”

“Sonra da bir at çiftliği mi kuracağız?”

Mat gözlerini kıstı. Neler oluyordu?

Nealy onun o iri ve yakışıklı başını eğdiğini ve ona bir mikroskopun altında incelediği bir şeymiş gibi baktığını fark etti. O kadar incinmişti ki kendisine zor hâkim oluyordu. Mat gerçekten de onun o gönülsüzce yaptığı ilanı aşka inanacağını ve o acınası evlilik teklifini kabul edeceğini mi sanmıştı?

Kızları onun hayatında çıkarma girişimlerinin yanlış olduğunu anladı. Mat bunu ifade edememiş olsa da onları ne kadar sevdiğini biliyor olması gerekirdi. Ama Nealy onun asla kızları hayatına geri almak isteyecek kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Evlilik teklif edecek kadar çaresiz kalacağı, aklından dahi geçmemişti.

İsteddiği takdirde, kızları yine de elinden alabileceğini düşünmemişti. Mat hâlâ onların yasal vasisiydi ve evlat edinme süreci

tamamlanmamıştı. Yapması gereken tek şey, fikrini değiştirdiğini söylemekti. Ama onuru bunu yapmasına asla izin vermezdi.

Nealy dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ya Mat onuru bir kenara bırakıp sırf çocukları geri almak için aslında sevmediği bir kadına evlilik teklif edebiliyorsa?

Başı zonklamaya başladı. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya onu gerçekten de seviyorsa? Ya bu durum, Mat'in hislerini sergilemekle ilgili beceriksizliğinden kaynaklanıyorsa? Yoksa kızları sadece hayatında tutabilmek için hoşlandığı ama gerçek anlamda sevmediği birisiyle evlenmek isteyecek kadar mı çok seviyordu onu?

Bir şey kesindi... Mat'in aptal tişörtüne sarıldığı ve Whitney Houston şarkılarıyla ağladığı aylardan sonra artık Dennis'le evlenmiş, duygusal açıdan çaresiz kadın olmaktan çıkmıştı. Son bir senede, daha iyisini hak ettiğini öğrenmişti ve hiçbir şey bir erkeğin ona karşı hissettiği aşkı sorgulatamazdı. Mat Jorik onun için yanıp tutuşuyorsa, Nealy'nin de alevleri hissetmesini sağlamak için bundan dana iyisini yapması gerekiyordu.

"Nealy, bunu beceremediğimin farkındayım ama..."

"Beceriksizlik bunu tanımlamaya yetmez bile." Nealy saatine bakıp kalktı ve koridora gitti. "Özür dilerim ama zamanımız doldu."

Mat'in onun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu. "Bugünü seninle geçirmeme ne dersin? Biraz ayrıntılı bir basın haberinin sana faydası olur."

Nealy'nin daha fazla habere ihtiyacı yoktu ve bunu ikisi de biliyordu. Kapıyı açtı ve dışarı çıkıp onun da çıkmasını bekledi. "Ne yazık ki mümkün değil."

"Bana telefon numaranı ver. Tekrar konuşmamız gerek."

"Bence biraz zorlarsan, bunu bulmanın da bir yolunu bulursun."

Mat onu durduramadan içeri girdi ve kapıyı kapattı. Sonra bebeği göğsüne çekti ve ağlamak mı yoksa çılgılık mı atmak istediğini düşündü.

Mat bunu da mahvettiğini biliyordu. Kendisiyle kız kardeşleri arasına duygusal bir set çekmek için o kadar uğramıştı ki en ihtiyaç duyduğu zamanda o seti yıkmayı başaramamıştı. Kontağı çevirmeden direksiyonun başına geçti ve boş boş ön camdan dışarı baktı. Onu gördüğü anda kollarına alacak ve kalbinden geçen her şeyi söyleyecek kadar cesareti olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Ama bir sersem gibi konuşup durmuştu.

Artık elinde hiçbir şey kalmamıştı. Ne bir telefon numarası ne de başka bir şey.

Kendisine o kadar kızdı ki neredeyse geri geri giderken sarı bir şeye çarpacaktı. Daha dikkatlice bakınca, bunun eski bir karavanın arka tarafı olduğunu fark etti.

Gözlerine inanamadı. Iowa'da ayrılmadan hemen önce, Mabel'i bir galeriye satmış ve çeki kızlar için Nealy'nin avukatına yollamıştı. Nealy neden bunu yeniden satın almıştı? İçinde minik bir umut yeşerdi. Önemli bir şey değildi ama elindeki tek şeydi.

Lucy'nin yeni okulunun ismini hatırladı ve okulu arayıp adresi öğrendi. Oraya vardıktan sonra müdür kendisini tanıttı ve onu boş bir ofise aldılar. Tam duvarlar üstüne üstüne gelirken kapı açıldı ve Lucy belirdi.

Mat'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir an, genç kızın ağır makyajını ve mor saçlarını özlediğini hissetti. Lucy harika görünüyordu. Tertemiz, ıslık ıslık ve güzeldi. Nealy onun sorunlu yanlarını gidermeyi mi başarmıştı, yoksa Lucy artık bunlara ihtiyaç mı duymuyordu?

Ona sarılmak için can atıyordu ama Lucy'nin yüzünde gördüğü karmaşık ifadeler tereddüt etmesine neden oldu. Gitmesine izin verdiğinde, onu çok üzmişti ve Lucy onu kolay kolay affetmeyecekti.

"Ne istiyorsun?"

Mat duraksadı ama sonra daha fazla bekleyemeyeceğini hissetti. "Ailemi geri istiyorum."

“Aileni mi?” Lucy eski cesur tavrını yitirmemişti. Şüpheyle ona baktı. “Nasıl yani?”

“Seni ve Button’ı. Nealy’yi.”

Lucy ona eskisi gibi küstah bir ifadeyle baktı. “Biz senin ailen değiliz.”

“Kim diyor bunu?” Mat ona doğru bir adım attı ama Lucy geri çekildi. “Bana hâlâ kızgınsın, değil mi?”

Lucy omuzlarını silkti, sonra yine cesurca gözlerinin içine baktı. “Neden buradasın?”

Mat bu soruya ne yanıt vereceğini düşünmüştü. Nealy’ye haksızlık etmemek için ona ne kadarını anlatabilirdi?

Haksızlığı boş ver dedi içinden. “Buradayım çünkü hiçbiri-nizin hayatımda olmamasına artık dayanamadığımı anladım.”

Lucy bir sıranın kenarına süklüm püklüm, tereddütlü bir ifadeyle yaslandı. “Eee?”

“O yüzden geri geldim.”

“Aman ne önemli.”

Lucy’nin gizlemek için elinden geleni yaptığı acı, Mat’in kalbine işledi. “Benim için önemli. Çok yalnızdım. Ayrıca, benim için önemli olan şeyleri anlamam bu kadar uzun sürdüğü için de kendimi affedemiyorum.”

Lucy başparmağının tırnağına baktı, ağzına götürdü ama ne yaptığını fark edip elini geri çekti. “Evet, Button’ı çok özlemişsin-dir herhalde.”

Güvensizliklerinden hâlâ kurtulamamıştı demek... Mat kalbinin sızladığını hissetti. “Minik fare nasıl?”

“Gayet iyi. Artık daha çok sözcük söylüyor. Kalamar’a Kar diyor.” Ona azarlar gibi bir bakış attı. “Ama artık Baa demiyor. Asla.”

“Onu çok özlüyorum.” Mat duraksayıp biraz daha yaklaştı. “Ama seni daha çok özlüyorum.”

“Öyle mi?”

Evet der gibi başını salladı. "Button'ı çok seviyorum ama o bir bebek. Nasıl olduğunu bilirsin. Onunla ilginç şeylerden konuşamazsın ya da basket oynayamazsın. O kadar şaşırma. Sen ve ben birbirimizi başından beri çok iyi anladık." Sustu. "Hiç ruh arkadaşı diye bir şey duydun mu?"

Lucy şüpheyle evet anlamında başını salladı.

"Bence ikimiz ruh arkadaşı olabiliriz."

"Öyle mi?"

"Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Evet ama ben senin..."

"Çok şapşalsın." Mat ona gülümsedi. "Ne kadar harika bir çocuk olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

Lucy bir süre ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bizi bir daha görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Mat sarıldığı takdirde Lucy ne tepki verir diye düşünmedi ve bunu umursamadı. Onu tuttu ve sıkıca göğsüne çekti. "Ben senden çok daha şapşalım. Seni özledim, Luce. Çok özledim."

Lucy ellerinden birini tereddütle onun beline götürdü. Mat onun sırtını okşayıp gözlerini kırıştırdı.

Bu kadınları nasıl terk etmişti? "Seni seviyorum, Lucy." Bunu söylemek ona zor gelmeliydi ama öyle olmamıştı. Hatta o kadar kolaydı ki tekrar söyledi. "Seni çok seviyorum."

Lucy yüzünü onun gömleğine gömdü. Sesi boğuk çıktığı halde, Mat ne dediğini duymakta zorlanmadı. "Bendeseniçokseviyorum."

Bir süre, ikisi de utanmış bir halde ama diğerini bırakamadan öylece durdular. Geriye çekildiklerinde Lucy savunmasız ve korkmuş gibiydi. "Bizi ondan almaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Asla böyle bir şey yapmam! Çok teşekkürler."

Lucy rahatladı ve omuzları gevşedi. "Emin olmam gerekiyordu."

"Hayır, gerekmiyordu. İşin aslı, biraz yardıma ihtiyacım var ve bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Lucy hemen yanıt verdi. "Ne istiyorsun?"

Bu sefer Mat bakışlarını kaçırdı. “Bu sabah, Nealy’yi ziyaret ettim ama heyecandan her şeyi batırdım.”

“Milyonuncu kere.”

“Bunu yüzüme vurmaya gerek yok. Neyse, Nealy bana eskisinden daha kızgın. Er ya da geç benimle yeniden konuşmaya başlayabilir ama beklemeye dayanamıyorum. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var.”

Mat ona ne istediğini söyledi. Sonra Lucy’nin dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Mat kullandığı strateji için kendisini tebrik etti. İyi bir kadının başkalarının işine karışmaktan daha çok sevdiği bir şey olamazdı ve yürekte sevdiği kızı, kesinlikle çok iyi bir kadındı.

Nealy yere oturup Button’ı severken ve Lucy’nin gününü nasıl geçirdiğini dinlerken hissettiği gerilimin bir kısmı dindi. Mutfaktan gelen rosto tavuk ve sarımsak kokusu ona kahvaltıdan beri bir şey yemediğini hatırlattı.

Korkunç bir gün olmuştu. Toplantılarına odaklanmak yerine, Mat’i ve aklından geçirdiklerini düşünüp durmuştu.

Kâhyası oturma odasına girdi. “Ellerinizi temiz değilse, hemen yıkayın. Yemek beş dakikaya masada olacak.”

“Teşekkürler, Tina.”

Kapı zili çaldı ve Lucy ayağa fırladı. “Ben bakarım! Cliff’e kapıyı açarım demiştim.”

Cliff bahçe kapısının orada nöbetteydi. Bu da interkomun neden çalışmadığını açıklıyordu.

Lucy koridora fırladı. “Aksam yemeğine bir arkadaşımı çağırdım. Tina izin verdi.”

Nealy merakla ona baktı. Lucy ilk kez birisini yemeğe çağır-mıyordu ama Nealy’ye her zaman önceden haber verirdi. Yine de Nealy onun yeni arkadaşlar edindiğine o kadar sevindi ki buna itiraz etmedi.

Button'ın mor kotunun paçasını düzeltti.

"Pekâlâ, seni paço. Yemekten önce şu oyuncakları toparlayalım."

"Selam, tatlım."

Nealy, Mat'in koridordan gelen sesini duyunca donakaldı.

Button'ın gözleri irileşti ve elindeki plastik kaplumbağayı düşürdü. "BA!" Tombul bacaklarının elverdiğince tanıdık sese doğru gitti.

Mat koridorda Lucy'ye o gün ikinci kez sarılırken Button'ın tiz çığlığını ve minik spor ayakkabılarının sesini duydu. Tam başını kaldırdığında, minik güzellik kraliçesi köşeyi döndü.

"Baaaaa!"

Onun bu mutlu çığlığını duyan Mat hemen öne atıldı ve onu kollarına alıp pembe yanaklarına öpücükler kondurdu. Onun uzadığını fark etti. Saçları daha uzundu ve artık papatyalar gibi kabarık değildi. Birisi başının tepesindeki bir tutam saçı bir kurdeleyle bağlamıştı ve saçları ufak bir çeşme gibi havaya dikilmişti. Ayağında mor spor ayakkabılar, üstünde mor bir kot ve üzerinde "ateşli şey" yazan kırmızı bir tişört vardı.

Button'ın onu unutmamış olması, o gün gözlerinin üçüncü kez dolmasına neden oldu. Button kıvrandı ve ayakkabılarından birini midesine indirdi ama Mat'in umurunda değildi. Button bebek şampuanı, portakal suyu ve Nealy gibi kokuyordu.

"Ba!" Button başını geriye itti, dudaklarını büzdü ve ona inatçı bir bakış fırlattı. Bu yeni bir numaraydı ama Mat bunu hemen anlayıp o minik yanağına bir öpücük kondurdu. "Selam, kokulu."

"Kok! Kok!"

"Evet." Bir eliyle bebeği tutup diğer elini Lucy'nin omzuna attı ve yuvasına ulaşmak için yolun üçte ikisini aştığını umdu.

Geriye kalan üçte bir koridorun ucunda belirdi ve gözlerindeki suçlayıcı ifade, Mat'e buna yaklaşmadığını anlattı.

"Ne işin var burada?"

"Onu ben çağırdım," dedi Lucy. "İzin vereceğini biliyordum."

Nealy, Mat'e döndü. "Onu ne zaman gördün?"

Lucy onun yanıt vermesini beklemedi. "Bugün okuluma geldi."

Nealy'nin efsanevi iradesi, izin almadan Lucy'yi görmeye git-
tiği için onu paramparça etmek istediğini gizleyemiyordu ama
kızların önünde ona saldırmayacaktı.

Nealy'nin istifini bozmayışı, Mat'e ne kadar tehlikeli sularda
yüzdüğünü bir kere daha hatırlattı. Nealy'yi onu sevdiğine ikna
etmek için son nefesini verene dek savaşımaya hazır olduğu halde,
kızları incinmektense, hayatının sonuna dek yalnız yaşamayı ter-
cih ederdi.

"Müdüre kim olduğumu söyledim. Birkaç dakika onunla ko-
nuşmama izin verdi."

"Anlıyorum." Nealy'nin ağzından adeta zehir akıyordu.

"Arabada hepinize hediyelerim var," dedi hemen. "Ama Gizli
Servis görevlileri, ben içeri sokmadan gözden geçirmek istediler."
Nealy'ye baktı. "Ne renk gül sevdiğini bilmediğim için karışık aldım."
Renkleri parlak kırmızıdan uçları şeftali rengi ve beyaz arasında
değişen altı düzine gül almıştı. İçeri girerken dikkat dağıtmak için
buket elinde olsun istemişti ama ajanlar bunu engellemişlerdi.

Nealy'nin dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı. "Ne kadar
düşüncelisin."

Kırkly yaşlardaki kızıl saçlı bir kadın köşeden başını uzattı.
"Yemek hazır." Merakla Mat'e baktı.

"Sana yemeğe çağırdığımı söylediğim arkadaşım bu," dedi Lucy.

Kadın gülümsedi. "Siz liseliler her geçen gün irileşıyorsunuz."

Mat de gülümsedi. "Umarım planlarınızı altüst etmemişimdir."

Kadının yanakları kızardı. "Hayır... Tabii ki hayır. Haydi, gelin
de tavuk soğumasın."

Lucy onu kolundan tutup Nealy'nin yanından geçirerek mut-
fağa doğru çekiştirdi. "Tina'nın tavuğunu tadana kadar bekle.
Sarımsakla pişiriyor."

"Sarımsağa bayılırım."

“Ben de.”

“Hiç jalapeno yedin mi?”

“Yanında bir şey olmadan mı?”

“Evet. Ne o, pısrık falan mısın sen?”

Nealy onların konuşmalarını dinlerken Mat iki kolunu kızlara dolamış bir halde oturma odasına girdi. Kızların ikisi de Mat dünyaları yaratmış gibi bakıyorlardı. Nealy titrediğini fark edip mutfğa girmeden önce içine derin bir nefes aldı.

Mat o sırada Button’ı mama sandalyesine oturtuyordu. Kiraz ağacından yapılmış dolapları ve tezgâhında bir sürü bakırdan, parlak tencere ile turuncu balkabağı bulunan mutfakta evindeymiş gibi duran Mat’e baktı. Yuvarlak masa, evin yan tarafındaki bahçeye bakan bir bölümdeydi. Üstünde porselen tabaklar, yeşil iri bardaklar ve Button’ın özel *Alice Harikalar Diyarı*’nda tabakları duruyordu.

“Buraya otur, Mat!” dedi Lucy, Nealy’nin hemen sağındaki kendi yerini gösterip. “Genellikle, Andre ve Tamarah da bizimle yer ama Andre öğleden sonra aşı olduğu için biraz huysuz. Tamarah da bir matematik sınavına çalışıyor.”

“Andre için bir hokey sopası ve birkaç paten getirdim,” dedi Mat.

Nealy ona bakakaldı. Altı aylık bir bebeğe hokey malzemeleri mi getirmişti?

“Süper.” Lucy, Button’ın mama sandalyesinin bir şey dökerse ona bulaşmayacak diğer tarafına geçti. “Button ortalığı berbat ettiği için önemli konuklarımız olmadığı müddetçe, yemek odasında yemiyoruz.” Yüzünü buruşturdu. “İsmi lazım değiller gibi.”

“Kimmiş onlar?”

Lucy gözlerini devirdi. “Liiitchfield Dedeeeee. Bana Lucille diyor. Ne boktan değil mi? Button’a da hiç hoşuna gitmediği halde Beatrice diyor. Button bir kere onun üstüne kustu. Çok komikti, değil mi anne?”

Nealy, Lucy ona anne dediğinde Mat'ın ne tepki vereceğine baktı ama yüzünde gördüğü ifadenin ne anlama geldiğini bilemedi. "Kesinlikle, Button'ın en iyi anlarından biriydi," diyebilirdi.

Mat sandalyesinde geriye yaslanıp ona baktı. Ne kadar çok aileye benzediklerini fark etmiş miydi?

"Bugün toplantıların nasıl geçti? Şu şirket patronlarından biraz para koparmayı başardın mı?"

"Biraz." Nealy onunla konuşmak istemediği için Button'a döndü. "Patateslerini sevdin mi?"

Bebek yemeğe buladığı minik yumruğunu ağzından çekip ablasını işaret etti. "Vuss!"

Lucy kıkırdadı. "Bana böyle diyor. Vuss. Birkaç hafta önce böyle demeye başladı."

"An-ne!"

Nealy gülümsedi. "Bunu doğru söylüyorsun işte, değil mi tatlım benim?"

"Ba!"

Mat bebeğe değil, Nealy'ye baktı. "Bunu da doğru söyledi."

Nealy onun bunu yapmasına izin veremezdi. Mat en sonunda kızları özlediğine karar verdi diye hayatlarına bu şekilde giremezdi. Onları görmesine izin vermek zorunda kalabilirdi ama Mat'ın hissettiğini iddia ettiği o ilk yemek artığı gibi hisleri kabul edip, gelecek vadeden bir ilişkileri olacağını kabul etmek zorunda değildi.

Peçetesini katlayıp tabağın yanına koydu ve kalktı. "Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Müsaadenizle... Tina, yemeğini bitirince Button'ı yukarı getirir misin?"

"Tabii."

Mat ayağa kalktı. "Nealy..."

"Hoşça kal, Mat. Eminim ki Lucy seninle ilgilenir." Nealy hepsine sırtını döndü ve mutfaktan çıktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nealy kendisini toplantı notlarıyla ve dizüstü bilgisayarıyla odasına kilitledi ve Tina'nın yukarı getirdiği Button'a yatmadan önce bir öykü okuyacak ve onu yatıracak kadar mola verdi. Odasına dönerken Mat'in alt katta Lucy'yle konuştuğunu duydu. Mat'in sıkıntılı ve alçak sesi, orada durup onu dinlemek istemesine neden oldu. Ama bunu yapmak yerine telaşla odasına girdi, bir Chopin CD'si koydu ve sesi açtı.

Lucy bir saat sonra yanma geldi. Gözleri heyecandan parıldıyordu ama Nealy'nin Mat'i gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu duymak istemeyeceğini bildiğinden, ona sımsıkı sarılıp iyi geceler dilemekle yetindi ve gitti.

Mat'in gitmesi, Nealy'ye kendisini daha da üzgün hissettirmişti. En sevdiği açık mavi pamuklu pijamalarını giydi. Üstlerinde pofuduk beyaz bulut desenleri vardı ve çamaşır yumuşatıcısı gibi kokuyordu. Çalışmaya geri döndü ama karnı aç olduğundan dikkati dağınıyordu. Saat neredeyse on birdi ve neredeyse hiçbir şey yememişti. Dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu ve çıplak ayak aşağı kata indi.

Tina gitmeden önce fırının ışığını açık bırakmıştı ve Tamarah ile Andre de yatmışlardı. Kilere gidip raftan bir kutu mısır gevreği aldı. Tam doğrulduğu sırada birisi eliyle ağzını kapattı.

Gözleri ardına kadar açıldı. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Kaslı bir kol belini kavrayıp onu son derece sert, gayet tanıdık bir göğse doğru çekti. "Halk düşmanıymışım ve seni kaçırıyor-muşum gibi davran."

Nealy ancak arka kapıya doğru sürüklenirken Mat'in dalga geçmediğini anladı.

Çıplak ayağıyla onun baldırına bir tekme attığı halde, Mat sesini çıkarmadı. Neden aşağı inmeden ayakkabılarını giymemişti?

Mat bir şekilde arka kapıyı açmayı başardı. Mat'in ılık nefesini yanağında hissetti. "Seninle konuşabilmemin tek yolu, seni buradan uzaklaştırmak. O yüzden dışarı çıkıyoruz. İstersen çılglık atmayı deneyebilirsin ama bunu yaparsan Gizli Servis'teki arkadaşların koşa koşa buraya gelir ve ateş etmeden önce tek bir soru dahi sormaz. Şimdi, söyle: Ölmemi ne kadar istiyorsun?"

Ah, bir bilseydi!

Nealy onun avcunu ısırma-ya çalıştı ama dişlerini geçiremedi.

"Evet, canım. İsteddiğin kadar karşı koy. Ama lütfen bunu yaparken çok ses çıkarma çünkü senin o arkadaşlarının şakası olmuyor."

Mat onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek ve elini ağzından hiç çekmeden terastan çimlerin arasına doğru götürürken Nealy'nin ayaklarından biri kuru yaprakların üstünde bir iz bıraktı. Mat çok güçlüydü ve Nealy öfkeden çıldırmak üzereydi. İsteddiği takdirde ses çıkarabilirdi ama bunu denemeye kalkışmadı. Onun acımasızca, kanlar içinde ölmesini çok istediği halde, bunu kendisi yapmak istiyordu.

Çıplak ayağıyla savurduğu tekmeler onun bağırmasına neden olabilir diye ona bir daha vurmaya da korktu. İnanılmaz bir durumdu bu! Mat ne kadar da sinir bozucu, huysuz ve rezil bir adamdı!

Yine ona karşı koymaya çalıştı ve ses çıkarmadan kurtulmayı denedi. Sonra, ileride sarı renkli tanıdık bir şey gördü. Mabel! Mat onu karavana götürüyordu! Bu iyiydi. Hatta harikaydı! Mat içeri giremezdi çünkü Nealy karavanı kilitleyip anahtarı...

Mat anahtarla kapıyı açtı.

Lucy! O küçük hain çöpçatan canavar! Nealy'nin anahtarı gizlediği yeri biliyordu ve Mat'e vermişti.

Mat onu çekeştirerek havasız araca soktu, arka tarafa götürdü ve banyonun kapısını açıp içeri itti.

Nealy onu azarlamak için ağzını açtı. "*Seni...*"

"Sonra." Mat kapıyı suratına kapattı.

Nealy kapı koluna asıldı ama Mat kolun altına bir şey dayadı ve Nealy'nin açmasını engelledi. Birkaç saniye sonra, Nealy onun motoru çalıştırdığını ve arabayı sürmeye başladığını duydu.

Az kalsın gülecekti. Mat düşündüğü kadar akıllı değildi. Aracı elektronik kapılardan nasıl geçireceğini sanıyordu? Belli ki kapıları tek bir nöbetçinin özel bir uzaktan kumandayla açabileceğini...

Nealy duş kapısına sırtını dayadı. Tabii ki uzaktan kumandalar da Mat'teydi. Ergen hain onun tarafındaydı. Lucy her şeyden çok bir ailesi olsun istiyordu. Uzaktan kumandaları limuzinden alıp ona vermesi şaşılacak bir durum değildi.

Mat'in bunu gerçekten de yapacağını anladı. Mat ABD'nin eski First Lady'sini kaçıracaktı ve Nealy bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Karavan hareket ederken Nealy çaresizlik içinde banyonun duvarlarına vurdu ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Kapıların kameralarla izlenmesi dışında bir de mikrofon vardı ama onun duvara vurup çıkardığı sesler, motor sesinden duyulamazdı. Yine de Mat onun buna razı olmadığını anlasın diye duvara vurmaya devam etti.

Karavan kısa bir süre durdu ve Nealy onun **kameraya ma-**sumane bir şekilde el salladığını tahmin etti. **Muhtemelen Lucy**

onlara haber vermişti: *Annem Mat'in karavamı birkaç günlüğüne ödünç almasına izin verdi.*

Duvarı daha da sert bir şekilde yumruklamaya başladı ama kapılardan geçtikten sonra pes etti. Klozetin üstüne oturdu. Ayakları buz kesmişti ve pijamasının paçaları ıslanmıştı. Neden sıradan bir adama âşık olmamıştı? Kadınları ay ışığında kaçırmak yerine, ay ışığında yemek randevularına çıkaran bir Sarmaşık Ligi mezunu olamaz mıydı o adam? Onu ona bağlı şeyler yüzünden değil, olduğu gibi seven hoş bir Sarmaşık Ligi mezunu... Mat kapıyı açtığı anda, ona hazır olabilsin diye öfkesine odaklandı.

Middleburg tanınmış kişilerin çiftlik evleriyle ve büyük mülklerle dolu, şehir dışında kalan bir bölgeydi.

Mat'in yüzleşmeleri için ıssız bir yer bulmakta zorlanmayacağı biliyordu. Mat asfalt yoldan çıkıp toprak bir yola sapınca Nealy buna şaşırmadı. Yavaş yavaş yol daha da engebeli bir hale geldi. Mabel nihayet sarsılarak durmadan önce, Nealy lavabonun kenarını tutmak zorunda kaldı.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, omuzlarını dikleştirdi ve kapının açılmasını bekledi. Bekleyişi uzun sürmedi.

Derhal ayağa fırladı. "Eğer sen bunu..."

Mat onu omuzlarından tuttu, sert bir öpücükle karşılık verdi ve banyodan çıkardı. "Sen daha fazla konuşmadan önce, bir sürü şey için üzgün olduğumu bil ama bunun için özür dileyecek değilim. Parmaklarını şaklatıp saray nöbetçilerinin beni dışarı atması mümkünken seninle nasıl konuşabilirim?"

"Ama sen..."

Mat onu koltuğa itti ve dizlerinin üstüne çöktü. "Daha romantik bir ortam olsun isterdim ama ilişkimiz Mabel'da başladığı için sanırım bu işi burada halledeceğiz." Nealy'nin buz kesmiş ayaklarını alıp elleriyle sarmaladı. "Sana söyleyeceklerim var ve beni dinlemenı istiyorum, tamam mı?"

Nealy onun zafer kazanmış gibi değil de üzgün olduğunu fark etti. Ellerinin sıcaklığını yavaş yavaş hissetmeye başladı.

“Pek bir seçeneğim yok, değil mi?”

“Doğru, yok.” Başparmaklarıyla ayaklarının iç kısmını ovaladı. “Seni seviyorum, Nealy Case. Ruhumun en derinlerinden seviyorum.” Derin bir nefes aldı. “Sadece kalpten değil, anladın mı? Seni ruhumla da seviyorum.”

Nealy ayak parmaklarının onun avuçlarında kıvrıldığını hissetti.

“Beni sevmediğin gibi çok korkunç bir hisse kapılıyorum ama bu durum ne sana karşı hissettiklerimi değiştiriyor ne de bunları daha az gerçek kılıyor. Beni hayatından sonsuza dek çıkarsan bile, her zaman benim en iyi yanım olarak kalacağını bilmeni istiyorum.”

Mat o kadar duygulu bir ses tonuyla fısıldayarak konuşmaya başlamıştı ki Nealy uzansa buna dokunabileceğini hissediyordu. “İçime çektiğim hava, yediğim yemek ve içtiğim su sensin. Barınağım ve sığındığım yersin; enerjim ve ilhamımsın; hırsım ve tutkumsun. Dinlenme yerimsin.”

Mat onu bu şiirsel dizelere boğarken Nealy içinin eridiğini hissetti. Gülümsedi. “Sadece sana bakınca bile hayatımın her anı aydınlanıyor. Seni tanımadan önce yaşamıyormuşum. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ama en ufak bir fikrim dahi yokmuş. Hayatıma girdin ve onu sonsuza dek değiştirdin. Seni seviyorum, sana tapıyorum, seni istiyorum ve sana bayılıyorum...”

Mat’ın bu sözleri onu aşk soneleri gibi sarıp sarmaladı. Kendini duygusal her şeyden uzaklaştırmak için o kadar uğramış bu kaba saba adam hayallerden çıkıp gelmiş gibiydi. “Dünyayı yeni bir gözle görmemi sağlıyorsun. Sabahları uyandığımda kalbimin ilk karşıladığı şey sensin. Uyumadan önce zihnimde beliren son şey de sensin.”

Mat onun ayaklarını bıraktı ve iki eliyle elini kavradı. “Bazen bunu, sadece elini tuttuğumu hayal ediyorum. O kadar. **Sadece** elini tuttuğumu. İkimizin böyle yaşadığını düşünüyorum. **El ele.**

Hatta zaman zaman müthiş bir kavgaya tutuştüğümüzü da hayal ediyorum... Yine el ele. Ya da koltukta birlikte oturuyor oluyoruz. Ya da..." Mat içindekileri serbest bırakmaya başladıkça sesi bir parça sertleşmişti.

"Bunun çok basmakalıp olacağını biliyorum ama umurumda değil... ikimizi şu insanların söz ettiği sallanan sandalyelerde görüyorum." Ödlek olmadığını göstermek için gözlerini kıstı. "Bunu görüyorum. Kocaman bir ön avlu, yan yana iki sallanan sandalye ve yaşlanmış, yüzümüzün kırış kırış olmuş halini görüyorum." Sesi yine yumuşadı. "Çocuklar büyüyüp gitmişler ve bir tek biz kalmışız. Yüzündeki bütün kırışıklıkları öpmek ve orada oturup seninle sallanmak istiyorum."

Nealy başını çevirdi. Kalbi heyecanla dolmuştu. Mat başparmağıyla onun avcuna daireler çizdi.

"Seninle sevişmeye ne kadar bayıldığımı anlatamam bile. Dünyanın en müthiş seslerini çıkardığını biliyor musun? Bana sahip olduğun tek şeymişim gibi sarılıyorsun ve bu beni bir tür tanrı gibi hissettiriyor."

Nealy'nin yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı. "İçinde olmaya, yüzüne dokunmaya bayılıyorum. Gerçekten sen olduğundan emin olayım diye gözlerimi açmak zorunda kalıyorum."

Nealy ürperdiğini hissetti.

"Seviştikten sonra, içinde kalabileceğim bir günün hayalini kuruyorum. Sabunu alıp suyu kapatıyor ve orada kalıyorum... İçinde... Senin bir parçan olarak..."

Nealy alev alev yanıyordu. Mat başparmağını onun altıdağında gezdirdi ve onu baştan çıkaran boğuk bir sesle devam etti. "Sen etrafta dolaşıyorsun, insanlarla konuşuyorsun ve işlerini yapıyorsun ama sen ve ben benim senin içinde olduğumu bilen tek kişileriz." Nealy alev aldı.

“En sonunda, iki kişinin bir olmasının inanılmaz güzelliğinin nasıl bir şey olduğunu anladım çünkü öyle olmak istiyorum. İkimizin bir olmasını.”

Mat’in gözleri dolmuştu. Nealy’nin gözyaşlarıysa akmaya, yanaklarından süzölmeye başlamıştı bile.

Mat daha büyük bir coşkuyla devam etti. “Seni benden daha çok sevecek, hiç korunmadığın gibi kendinden bile koruyacak ve sen elinden gelen en iyi insan olurken senin yanında olacak başka bir erkeğı asla bulamazsın. Çünkü beni mümkün olabilecek en iyi erkek yaptığımı biliyorum.”

Nealy’nin göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı.

“Sırtında taşıdığın o kırmızı, beyaz ve mavi renkli bayrağın yüküyle yaşamak da umurunda değil. Hatta seni olduğun kişi haline getirdiğı için bunu seviyorum... Hayatımda tanıdığım en muhteşem ve seveceğim tek kadınsın.”

Mat nihayet susup ona baktı. Söyleyeceğı her şey tükenmiş, geride saf bir duygu kalmış gibiydi.

Nealy parmaklarının ucuyla onun yüzüne dokundu, gözyaşlarının bıraktığı izleri ve elmacikkemiklerini okşadı, söylediğı her şeyden yayılan o muhteşem ışığı içine çekti. Evet. Hayalini kurduğu ama asla sahip olamayacağını düşündüğü şey tam da buydu.

Konuşmayı başarabildiğinde, aklına söyleyebileceğı tek bir şey geldi. “Lütfen dediklerini tekrarlar mısınız?”

Mat titrek bir sesle güldü, onu kollarına aldı ve tıpkı hayalini kurduğu gibi onunla sevişti.

SON

Nealy, Mat'in gözüne o ocak günü, güneş ışınları saçlarına vururken, Birleşik Devletler Kongre Binası'nın önünde durduğu anki kadar güzel görünmemiştir hiç. Yün ceketinin yakasının üstüne taktığı kırmızılı, beyazlı ve mavili fuları rüzgârda savruldu ve kameralara muhteşem bir poz daha vererek arkasından uçtu.

Ailenin tamamı onlarla birlikte oradaydı. Button'ın iki yanında küçük kız kardeşlerinden biri duruyordu. Dokuz yaşında da, tıpkı bebekliğindeki gibi inatçı bir çocuktü ve kapalı kapılar arkasında, sadece ailesinin ona Button demesine izin veriyordu. Dünyanın geri kalanı onu, Beatrice ismiyle başa çıkabildiği tek kısa isim olan Tracy olarak biliyordu. Dört yaşındaki kız kardeşi Holly kalabalık törenlerde yaramazlık yaptığı için dikkatle onu izliyor, uzun sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Altı yaşındaki Charlotte da diğer yanındaydı. Küçük kız o sırada çok uslu olduğu halde, Mat onun bu halini uzun süre koruyamayacağını biliyordu. İki kız da babalarının koyu renkli saçlarını ve annelerinin mavi gözlerini almışlardı.

Üç kızın idolleştirdikleri ablaları Lucy, Bertis ve Charlie, Mat'in kız kardeşlerinin birçoğu ve Lucy'nin elini tutmuş o inatçı ve kibirli dede onun arkasında duruyorlardı. Yirmi iki yaşındaki en büyük kızı sosyal hizmetler alanında daha yeni üniversite diplomasını

almıştı ve dünyayı değiştirmeye büyük bir istek duyuyordu. Bunu gündeme getirdiğinde, Lucy oflayıp pufladığı halde, Mat onun annesini örnek alıp politika hayatına atılmasının an meselesi olduğunu tahmin ediyordu. Hepsıyla kelimelerle ifade edemeyeceği kadar gurur duyuyordu.

Nealy'yle göz göze geldi ve aklından geçenleri duyar gibi oldu.
Yeni bir macera başlıyor, aşkım. Hazır mısın?

Mat bunu dört gözle bekliyordu. Birlikte çoktan biri sürü macera yaşamışlardı. Son sekiz seneyi düşündü... Mutluluk ve kahkahalar arasında, sıkı çalışmalarla, uzun saatlerle, hararetli tartışmalarla ve daha da hararetli sevişmelerle geçmişti bu süre. Çok büyük bir mutlulukla.

Zor zamanlar olmamış da değildi. En kötüsü, sevgili bakıcıları Tamarah'yı zatürreden kaybettikleri zamandı ama bu bile mutlu bir sona ulaşmıştı. Sekiz yaşındaki tek oğlu Andre'ye bakarken, içi gururla doldu.

Birçok aile, spermin yumurtayla birleşmesiyle oluşurdu ama onun ailesi pek de geleneksel olmayan bir şekilde kırmızı, mavi ve siyah kanla bir araya gelmişti. Ailelerin köpekler gibi bir soyağacı olsaydı, kendi ailesi kırma olurdu.

Kendi rolünü oynama sırası geldiğini fark etti ve gururla Jorik ailesinin eski püskü İncil'ini kaldırdı. Nealy'nin kaldırıp bunun üstüne koyduğu eli titremiyordu. Devlet Gemisi'nin dümeni sabitti.

Ciddi bir törendi ama Nealy konuşmaya başladığında Mat gülümsemeden edemedi.

"Ben Cornelia Case Jorik..."

Bunca sene sonra, onun soy ismini aldığına hâlâ tam olarak inanamıyordu.

"... Birleşik Devlet Başkanlığı görevini..."

Mat nefesini tuttu.

"... bağhhk ve sadakatle yerine getireceğime..."

İşte, bunu kesinlikle yapacaktı.

Birleşik Devletler Başkanı... Karısı en sonunda yapmak için dünyaya geldiği görevine başlıyordu.

Ülke ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Zekâsının yanı sıra vizyona, deneyime, itibara sahipti ve inanılmazda olsa kişisel bir egodan yoksundu. Daha da önemlisi, Kongre’de olduğu süre boyunca insanları, hatta senelerdir politik düşmanı olan insanları bile bir araya getirme becerisini sergilemişti. Nealy nasıl beceriyorsa, herkesin en iyi yönünü ortaya çıkarıyordu. Belki de bunun nedeni, kimsenin onu hayal kırıklığına uğratmaya cesareti olmamasıydı. Ayrıca, halkın gözü önünde bir hayat yaşamasına rağmen hâlâ kendi özüne sadık kalabilmenin kazandırdığı derin bir sükûnete de sahip olmuştu.

“...bu yükümlülükleri özgür bir şekilde, akıl sağlığım yerinde ve samimi olarak üstleneceğime...”

Mat ülkenin ilk erkek başkan eşi olarak yeni pozisyonunu çok düşünmüş ve harika bir iş çıkarmaya karar vermişti. Artık o, ondan sonra gelecek herkes için bir örnek teşkil ediyordu ve önceliklerini gayet iyi biliyordu.

Nealy’nin iyiliğiyle birlikte, beş çocuğunun iyiliği de onun için her şeyden önce geliyordu. Seçimlerden beri yazdığı bir makale serisinde, Amerikan halkına kendisinin ve yeni başkanlarının zaman zaman melek, zaman zaman haylaz ve sık sık da bu ikisinin arası gibi davranan çocukların ebeveynleri olduklarını açıkça belirtmişti.

Başkan Amerikan halkına hesap verirdi ama çocukları vermezdi. Bu konuda sorunu olanlarsa çareyi sonraki seçimlerde bir başkasına oy vererek ve sonuçlarına katlanarak çözebilirlerdi.

“... Birleşik Devletler anayasasını muhafaza edeceğime, koruyacağıma ve savunacağıma yemin ederim.”

Mat karısının en değerli belgenin savunucusu olduğunu düşündükçe mest oluyordu. Nealy bir an dahi bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu unutacak olursa, kendisi hatırlatmak için

orada olacaktı. Üst kademe bir gazetecinin tarihteki yerini almasının vakti gelmişti ve Mathias Jorik bir başkan eşi için, insanların sesi olmaktan daha kutsal bir görev olmadığını düşünüyordu.

Sonraki birkaç saat uçup gitti ve sıra açılış geçit törenine geldi. O ve Nealy yolu yürümeye karar verdiler ve el ele tutuşup peşlerinde çocuklarıyla yürümeye başladılar. Ama çok geçmeden Andre ve Charlotte didişmeye başladılar ve ayrılmaları gerekti. Holly uzun süre yürüyemeyecek kadar küçüktü ve birisinin onu kucağına almasını istedi. Sonra, Charlotte da kucağa alınmak istedi. Mat böylece Holly'yi Lucy'ye verdi.

Andre kesinlikle kalabalığın ilgisini çekiyordu ama Mat acaba o ve Nealy, Andre'nin bir ABD Başkam'nın ilk siyah çocuğu olarak tarihteki yerini fazla mı fark etmesine yol açtılar diye düşündü. Sekiz yaşındaki oğulları ufak yumruğunu kalabalığa kaldırırken birbirlerine bakıp gülümsediler.

Lucy'nin kolları yoruldu ve Mat, Holly'yi arkalarından gelen ve Jason Williams ile Toni DeLucca'nın şeref nöbeti görevini üstlendikleri limuzine bindirdi. Derken, Charlotte da arabaya binmek istedi. Andre neredeyse yolun sonuna kadar dayandı ama son anda salladığı yumruğunun başkanlık limuzinin açık penceresinden daha heybetli görüneceğine karar verdi. Dakikalar içinde, kız kardeşleri de karşı pencereye yanaştılar.

En sonunda, sekiz sene önce önceki gibi sadece dördü kaldılar. Nealy onlardan biraz önde yürüyor, kalabalığa el sallarken hayatının en mutlu anlarını yaşıyordu. Lucy ve Button, Mat'ın iki yanına geçtiler. Mat kollarını omuzlarına doladı ve bir ailesi olsun diye nasıl çabaladığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Artık özgür dünyanın en göz önündeki aile babasıydı.

Dünyalar güzeli en büyük kızı ona sarıldı. "Uzun ve garip bir yolculuk oldu, değil mi baba?"

"O yolculuğu dünyada hiçbir şeye değişmem."

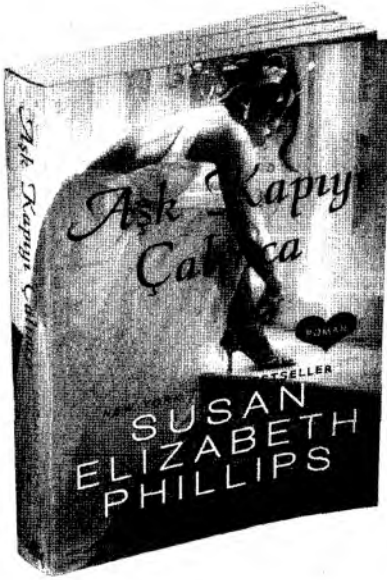
“Ben de.” Button bir an başını onun göğsüne dayadı ve Mat içinden en kötü kâbusu gerçekleştiği, bir ailesi olduğu için bir şükran duası etti. Sonra, karısının yanına geçebilmek için kızlarının yanından ayrıldı.

Yeni başkanın gözleri ona bakarken parıldadı. “Bir zamanlar Beyaz Saray’dan kaçmak için her şeyi riske attığımı düşünebiliyor musun?”

“Benimle evlenmen dışında, verdiğin en iyi karardı.”

Nealy gülümsedi. “Seni sevdiğimi söylemiş miydim?”

“Tabii ki söylemiştin.” Sonra, Pennsylvania Caddesi’nin ortasında ve tüm dünyanın gözleri önünde ABD Başkanı’nı uzun uzun, tutkuyla öptü.

“Phillips sıradışı ve ateşli bir romansa imza atmış.”

Publishers Weekly

“Arsız bir mizahla örülü kusursuz bir roman.”

Chicago Tribune

“Keyif veren bir aşk romanı.”

Library Journal

“Kusurları onları yalnızca daha çekici yapan ilginç karakterlerle dolu bu romans, Phillips tarzının en iyi örneklerinden biri.”

Bookpage

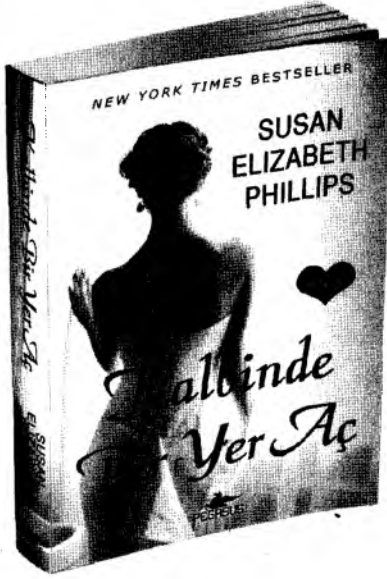
**KENDİ KALESİNİ SAVUNMAYA
SONUNA KADAR KARARLI,
DİK KAFALI İKİ İNSANIN
ROMANTİK HİKAYESİ...**

“Göz alıcı, yürek ısıtan, cezbedici bir hikâye... Bayıldım!”

Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips’in tek kitabını okumakla yetinebileceğini düşünmek, üç kat çikolata kaplı cheesecake’ten tek bir ısırıkla yetinebileceğini düşünmeye benzer.”

Toronto Star

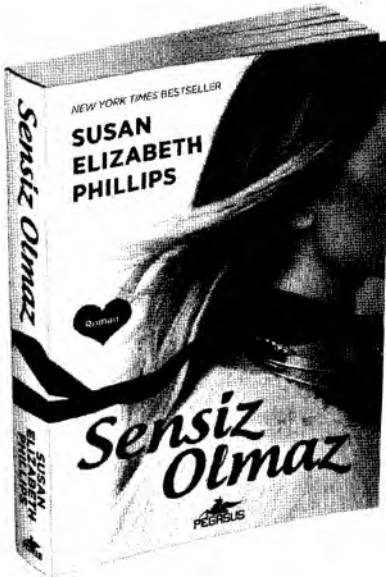
**BİR MELEK İLE
BİR BAŞ BELASI**

“Susan Elizabeth Phillips’in
adından söz ettirdiğini
göreceksiniz!”

La Vyrle Spencer

“Kimse Susan Elizabeth Phillips’le
boy ölçüşemez.”
Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips
romantik komedinin kraliçesi!”
McClatchy-Tribune News Service

**TUTKU VE ARZU,
GÜÇLÜ AMA AYNI ZAMANDA
KIRILGAN İKİ İNSANI HIÇ
BEKLENMEDİK BİR AŞKA
SÜRÜKLEYEBİLİR Mİ?**

“Komik, seksi, komik, hızlı,
komik, harika... ve muhteşem!”
Elizabeth Lowell

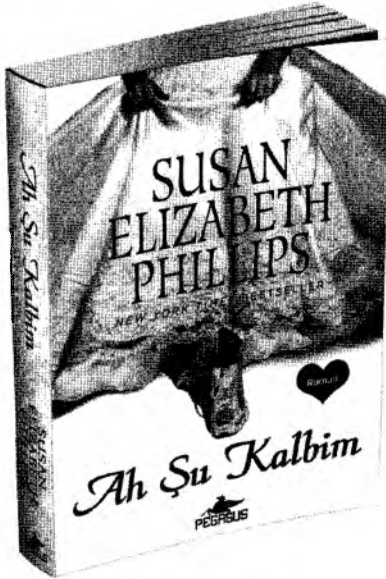
“Tam bir romantik komedi. *Sensiz
Olmaz*’ı hiçbir kitap geçemez!”
Detroit Free Press

**BİR ANNE ÇOCUĞU İÇİN HER
ŞEYE GÖĞÜS GEREBİLİR:
GEÇMİŞİN ACI VERİCİ
ANILARINA, AŞAĞILANMAYA.
PEKİ AŞKINDAN
VAZGEÇEBİLİR Mİ?**

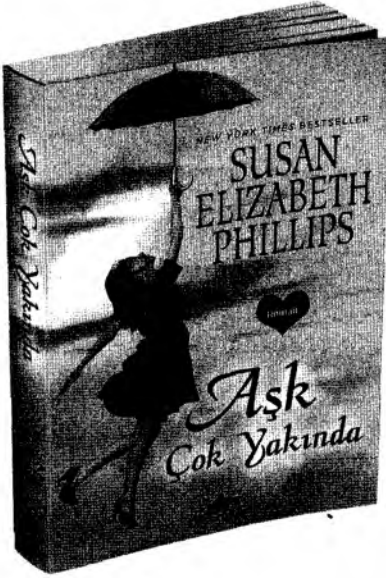
“Sıcak ve eğlenceli bir hikâye.”
Los Angeles Times

“Yazarın şimdiye kadarki en iyi
kitaplarından biri...”
Detroit Free Press

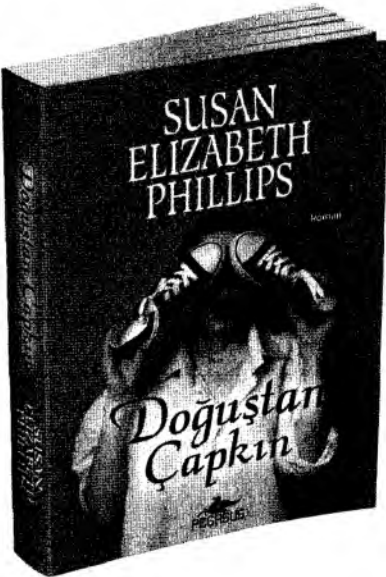
**AŞK BAZEN CAN YAKAR,
BAZEN İNSANI ÇILDIRTIR
VE BAZEN, HİÇ
BEKLENMEDİK ŞEKİLDE
YARALARI SARAR**

“Tatlı mı tatlı, ateşli bir aşk
hikâyesi.”
Milwaukee Journal-Sentinel

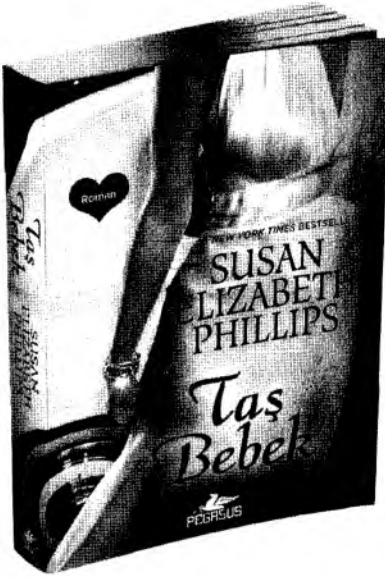
**ŞEHRİN EN ÇAPKIN
MENAJERİ İLE
EN ÇÖMEZ ÇÖPÇATANININ
YOLU KESİŞİRSE...**

“Eğlenceli bir öykü... Tam not
almayı hak ediyor.”
Providence Journal

**BOMBOŞ BİR OTOBANDA
MUHTEŞEM BİR FUTBOLCU,
KUNDUZ KOSTÜMLÜ
BİR KADIN...
İŞTE, HAYAT BU KADAR
KOMİK OLABİLİR.**

“Keskin bir zekâ ürünü,
sürükleyici, romantik ve
seksi bir hikâye.”
Chicago Tribune

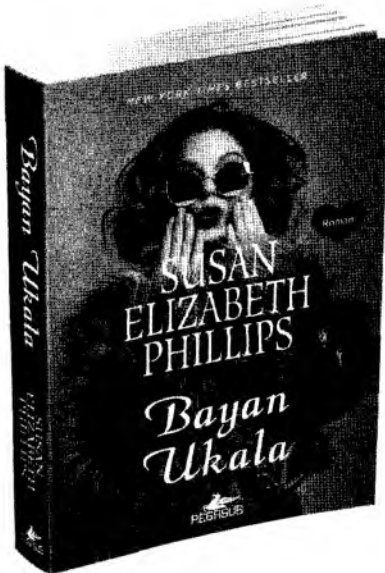
**KUĞUYA DÖNÜŞTÜĞÜNE
İNANAMAYAN ÇİRKİN
ÖRDEK YAVRUSU...**

**ACILARLA DOLU BİR
GEÇMİŞE SAHİP, MAÇO
BİR FİLM YILDIZI...**

**KIRIK HAYALLER
DİYARINDAKİ BU İKİLİ
BİRBİRLERİNE KALPLERİNİ
AÇABİLECEK Mİ?**

“Çok ilginç bir hikâye. *Taş Bebek*
mutlaka okunması
gereken bir roman.”

Sandra Brown

**BİRİ ŞAMPANYA,
DİĞERİ BİRA.
BİRİ ATEŞ, DİĞERİ DUMAN.
HAZIR OLUN!
GÖSTERİ BAŞLAMAK ÜZERE.**

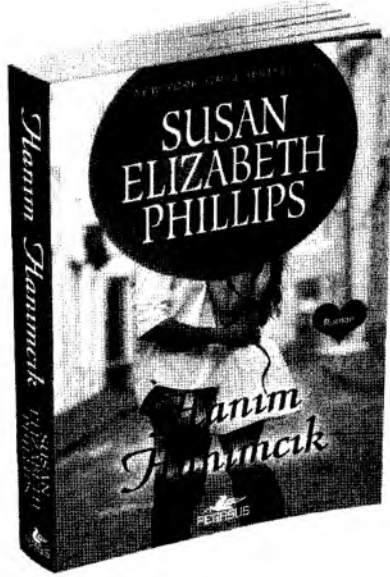
“Katıksız eğlence. Kusursuz bir
romantik komedi.”

Publishers Weekly

“Dünyanın daha çok Susan
Elizabeth Phillips kitabına
ihtiyacı var.”

The New York Times çoksatın
yazarı Elizabeth Lowell

**İNGİLİZ LEYDİSİ
TEKSAS HOVARDASI
AMERİKANVARI BİR AŞK**

İtibarını kurtarmaya çalışan yakışıklı bir adam, skandal çıkarmaya kararlı ve inatçı bir kadınla tanışırsa ne olur? Her şey mümkün. Peki ya aşk? İşte o imkânsız. Bir o kadar da kaçınılmaz!

“Phillips’in yeni kitabı ustalıkla yazılmış, komik, romantik ve gerçekten tatmin edici.”

Publishers Weekly

“Seksi ve ilginç, modern peri masalı.”

Greensboro News & Record